

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

KALAYPA PRICE

ÖLÜLERİN KOPUŞAMAYACAĞINI DÜŞÜNÜYORSAN,
ALEX CRAFT'LA HEPÜZ TANISHADIN DEMEKTİR.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

MEZAR CADISI

BİR ALEX CRAFT MACERASI...



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

USA TODAY BESTSELLER

KALAYPA PRICE

MEZAR CADISI

ÖLÜLERİN KONUŞAMAYACAĞINI
DÜŞÜNÜYORSAN, ALEX CRAFT'LA HEPUZ
TANIŞMADIN DEMEKTİR.

Alex Craft ailesi tarafından reddedilmiş bir mezar
cadısı. Para kazanmak için en önemli özelliğini
kullanıyor: ölüleri konuşturuyor.

Cinayete kurban giden birini konuşturması ve ona
katilinin kim olduğunu sorması için polis tarafından
işe alındığında ise olaylar karışıyor. Onunla birlikte
çalışmaya başlayan dedektif Falin Andrews sürekli
peşinde. Üstelik şüphe uyandıracak kadar gizemli
birisi. Ruh toplayıcı göreviyle insanların en çok
korktuğu şey olan Ölüm ise Alex'in yanında. Dost
gibi görünüyor. En azından şimdilik.

Bir ritüeli gerçekleştirircesine benzer şekilde işlenen
cinayetlerin kurbanları ise Alex'e katilin ismini
fısıldamak üzere...

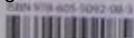


Bu hikâyeyi kaçırmayın.
Patricia Briggs

Bu hareketli ve heyecan dolu hikâyeyi
okurken sayfalar su gibi akıp gidecek.
Publishers Weekly

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

₺ 18,00



Mezar Cadısı
Kitabın Özgün Adı: Grave Witch

Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 146
Yazan: Kalayna Price
Çeviren: Ezgi Ünce
Yayma Hazırlayan: Hasret Parlak
Düzelti: Ceylan Türk
Kapak Tasarım ve Uygulama: İlknur Muştu

ISBN: 978-605-5092-08-5

© Kalayna Price 2010
© Nemesis Kitap 2013

*Bu kitabın yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.*

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Ağustos 2013

Baskı ve Cilt:

Melisa Matbaası

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Mezar Cadısı

Kalayna Price

Çeviren: Ezgi Ünçe



Ücretsiz PDF Kitap Alışveriş - <https://rantey.org>

Birinci Bölüm

Ölüm’le ilk karşılaştığımda annemin hasta tabelasını üzerine doğru fırlatmıştım. Görünüşe bakılırsa işe yaramamıştı ancak o sırada beş yaşındaydım ve sonuç olarak beni affetmişti. Bazı günler affetmemiş olmasını diliyorum, özellikle de iş dolayısıyla birbirimizle karşılaştığımızda.

Henry Baker yüzünün önünde tuttuğu tombul yumruğuyla havayı keserek, “Bayan Craft, bu kabul edilebilir olmanın çok ötesinde!” diye vurguladı. Arkasında Ölüm beliriverdi.

On sekiz yıllık çalışmalarım, gözümü, baştan ayağa kot kıyafetler giymiş ruh toplayıcısından ayırmamı ve suratı vişne kırmızısından mor renge bürünen müşterimin üstünde tutmamı sağlıyordu. Yanımdaki cenaze zambaklarına parmaklarımı değdirerek konuşmanın gidişatını tedirginlik içinde izledim.

“Kontratımız ruhu uyandırmamı şart koşuyordu. Ben de öyle yaptım.”

Baker tepkimi geçiştirerek, “Bana sonuç vaat etmiştin,” dedi.

Babasının tabutuna yaslanarak, “Sorularını sorabileceğini söylemiştim,” dedim. Tam olarak saygılı bir davranış sayılmazdı ancak Bay Baker’ın babasının ruhunu cenazesinden iki saat önce vücuduna sokmuştum. Saygının bu işle bir alakası yoktu. Ama ne de olsa maaş maaştı.

Baker topkısı içinde dönerek kapıdan hayunca ağır

ağır yürüdü. Bekledim... Neyin geldiğini biliyordum. Baker -başarısız- bir servet avcısıydı ve onun gibilerle daha önce de çalışmıştım.

Ölüm, Baker'ın peşi sıra gitti. Her bir ağır adımı abartarak, şişman adamın şapşalca hareketleriyle dalga geçiyordu. Tüm bu süre boyunca dudaklarına yapışıp kalmış pis bir sırıtışla gözlerini benden ayırmıyordu.

Bu olumlu yönde bir sosyal ziyaret olsa iyi olur. Bakışıyla karşılaştım; rica edercesine, uyarırcasına -hangisi olduğu umrunda değildi- müşterimi yalnız bırakması için baktım. Bana hiçbir şey anlatmayan bir sıra diş gösterdi.

Baker adımlamaya devam ediyordu.

Şey, iyisi mi bu kısmı hızlıca geçelim. “Kontratımıza göre nakit olarak, çekle ya da havaleyle ödeme yapabilirsiniz. Faturaya ihtiyacınız olacak mı?”

Baker aniden durdu. Gözleri yerinden fırlamış bir şekilde, yanakları üzerinden sarkan deriler titreyerek, “Bunun için ödeme yapmayı reddediyorum!” dedi.

İşte başlıyoruz. Tabuttan uzaklaştım. “Dinleyin bayım, benden bir ruhu uyandırmamı istediniz. Ben de bir ruhu uyandırdım. Eğer sevgili yaşlı babanız istediğiniz şeyleri söylemediyse bu sizin probleminiz, benim değil. Bizim bir anlaşmamız vardı ve eğer...”

Yumruğunu aşağı indirdi, gözleri delice dönüyordu, ürk-müştü.

Bu beklediğimden daha kolay oldu. Kafamı boş laflardan arındırmak için derin bir nefes verdim ve profesyonel gülüşüme geçiş yaptım. “Şimdi, bir faturaya ihtiyacınız olacak mı?”

Baker göğsünü tuttu ve hırıltılı bir ses çıkarttı. Bir kere... İki kere... Sonra yavaş çekimde boynunu çevirdi ve omzunun üzerinden baktı. Eğlence, Ölüm'ün suratından akıp gitti.

Kahretsin!

Ölüm Meleği'ni, Ruh Toplayıcı'yı, Azrail'i -artık adına her ne diyorsanız- pek çok insan sadece bir kez görür. Ölüm, öne doğru bir hamlede bulunursa, Baker bir adım geri tökezledi.

Kahretsin! Tabutun durduğu platformdan zıpladım. “Yapma!”

Çok geç...

Ölüm, Baker’ın tıknaz vücuduna uzandığında müşterimin suratındaki renk çekildi. Sendeledi. Ölüm geri çekildi ve Baker son bir kez gözlerini kıırttı.

Odanın köşesinden bir çığlık yükseldi, ardından sandalye tangırtıları geldi. Cenaze direktörü, arkasında Baker’ın karısı ve genç oğluyla beraber koridor boyunca koştu. Baker’ın asistanı -yaşlı gözleriyle- bilekliğinden telefonunu düşürdü.

Üçüncü -ve geriye kalan son- Baker, babasının göğsüne kalp masajı yaparken Baker’ın asistanı, “911,” diyebildi. Zavallı çocuk.

Kargaşanın arasından sıyrıldım. Aileye nefes alması için yer sağlamak gerçek anlamda yapabileceğim tek şeydi. Ölüm, istediği ruhu çoktan almıştı. Artık Henry Baker’ı hayata döndürmenin bir yolu yoktu. Bu gerçeği ailesine söyleyecek kişi ben olmayacaktım tabii.

Ölüm, kaslı kollarını geniş göğsünün önünde kavuşturarak uzak taraftaki duvara yaslandı. Siyah saçları çenesinin önüne düştü, şeytansı bir masumiyetle gülümsedi.

Ona dik dik bakarak yerden çantamı aldım. Baker’ın ruhunu aldığı için onu suçlayamazdım -ne de olsa onun da bir işi vardı- ama...

“Ödememi alana kadar bekleyebilirdin.”

Omuzlarım silkerek, “Pek ödeme yapacakmış gibi görünmüyordu,” dedi.

Doğru... Belki... Baker’ın cesedinin etrafındaki çılgına dönmüş kalabalık kıpırdandı. *Bu, işler için hiç de iyi olmayacak.*

Elimi çantamın içine atarak diplerde bir şey aramaya koyuldum. Cüzdanımı dikkate almadım, boş olduğunu biliyordum. Daire çizmek için kullandığım tebeşir tüpünün, seramik bir ritüel bıçağının, cep telefonumun ve ehliyetimin altında üç tane bir sent, bir on sent, buruşmuş bir şeker pakedi ve bir ataş buldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ölüm avucumun içindeki hazineye baktı. “Sakız mı alacaksınız?”

“Eve dönüş için otobüs parası.”

İkimiz de avucuma bakıp kaşlarımızı çattık. Acil bir veteriner faturası elimdeki tüm parayı almıştı ve eve dönmek için on üç sent yeterli olmayacaktı. Gerçekten para getiren bir iş bulana dek çulsuzdum.

“Bölge savcısıyla birlikte Amanda Holliday davasında çalışmıyor musun?” diye sordu Ölüm.

Bozuklukları çantamın içine geri boşalttım. “Ruh yarına kadar tanıklık yapmayacak ve sonrasında da çekin yazılması için belediyeyi ya da her neyi beklemem gerekiyorsa onu bekleyeceğim.

İddia makamına yıldız tanığı veriyordum çünkü ilk defa ölü olmak kurbanı, katilini suçlamaktan alıkoyamayacaktı. Şimdiye kadar manşetler “susturulmuşların sesi” ve “ölümün yozlaştırıcısı” arasında gidip geliyordu ancak bir şey kesindi: Bu büyük bir haberdirdi.

Daha da önemlisi, savunma beni mahvetmediği sürece polis için arada bir danışmanlık yapmak yerine Nekros şehrinin sürekli bir çalışanı olabilirdim. Böylece artık Henry Baker gibi servet avcılarıyla uğraşmak zorunda kalmazdım.

Ölüm, başıyla Baker’ın cesedini işaret ederek, “Bunu bekleyecek misin?” diye sordu.

Baker’ın oğlu hâlâ ölü adama kalp masajı yapmaya devam ederek babasını geri getirmeye çalışıyordu ancak yeni dul ümidini kesmişti. Kadın, kendisini ön sıralardaki yerine doğru yönlendiren cenaze direktörüne yapışmıştı. Asistanı göremiyordum.

“Evet kalıyorum. Olay yerinden kaçıp gitmekle suçlanmak istemiyorum.”

Ölüm, omuzlarını hafifçe kaldırarak silkti. Omuzlarını tekrar aşağı indirdiğinde kaybolmuştu. Bunu yaptığından ondan nefret ediyordum. Şimdi burada, bir an sonra yok olmuş. Yeniden geri gelecekti. Hep gelirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteoy.org>
Çantamda Queen’den Freddie Mercury, *We Will Rock You*

şarkısını yüksek sesle çalmaya başladı ve ben kıpkırmızı oldum. Dul kadının bakışları bir anda bana döndü.

Belki de böyle bir durum için en iyi zil sesi bu değildi.

Arkamı dönerek telefonumu çıkarttım ve ekrana baktım. Numarayı tanımıyordum. *Lütfen bu bir iş olsun, faturalar için olmasın.* Telefonun kapağını kaldırdım. “Ölülerin Sesi’ne ulaştınız, ben Alex Craft.”

“Alexis?”

Telefonu kulağımdan kaldırarak ekrana düşünceli bir şekilde baktım. Numarayı hâlâ tanımıyordum. *Kim bana bu isimle seslenir...*

Telefondaki kadın tekrar, “Alexis?” diye sordu. “Orada mısın? Yardımına ihtiyacım var.”

“Casey?”

Beni onaylarken bir yandan da hıçkırdı. Kız kardeşim beni asla aramazdı. Ona ne demem gerekiyordu?

“Neye ihtiyacın var?” diye sordum ve sonrasında yüzümü buruşturdum. Bu sorunun kafamda çok daha duyarlı olacağını düşünmüştüm.

“Gazeteleri gördün mü?”

“Bugün değil.”

Casey’nin sesi boğazına takıldı ve cümlesini fısıldaması için iki kere denemesi gerekti. “Teddy’yi bulmuşlar.”

Teddy?

Yüksek topukların öfke dolu takırtısı odanın diğer ucundan benim bulunduğum yöne doğru çınlamaya başladı. *O-oh.* Arkamı dönerken telefonun mikrofonunu elimle kapattım. Yeni dul benden bir kafa kadar daha kısaydı ama benim iki katım enindeydi ve şu anda görünen oydu ki tüm o ekstra ağırlık saf ve kötücül öfkeydi.

“Bunu sen yaptın,” dedi parmağıyla omzumu oyarak.

Ah harika! Suçlayacak birini buldu. Ben!

Boğazımı temizleyerek başımı eğdim. “Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm.”

Kadın beni duymamışçasına devam etti. “Ona bir cadı kiralamama söz vermişim. Söylemişim.”

duvara doğru dengesini kaybetti. “Söylemiştim.”

Geri çekilerek cenaze direktörünün Bayan Baker’ı sakın-
leştirip yerine götürmesine izin verdim. Uzaktan, sokağın
aşağısından hızla gelen sirenlerin sesi duyuluyordu.

Elimdeki telefondan tiz sesler geldi. “Alexis, orada mı-
sın?”

“Evet, buradayım. Teddy diye biri hakkında bir şeyler
söylüyordun.”

Aradaki sessizlik o kadar uzundu ki telefonu kapatıp ka-
patmadığını düşündüm. Sonra karşıdaki ses, “Theodore Co-
leman? Eminim adını duymuşsundur. Polis, cesedini dün
gece buldu. Onu neyin vurduğunu ve son iki haftadır nerede
olduğunu öğrenmeliyim,” dedi.

Telefonu neredeyse elimden düşürüyordum. Şaka yapıyor
olmalıydı. Başkan yardımcısı ve müstakbel Vali Theodore
Coleman mı? Bir restoranın güvenlik kamerası vurulma anını
görüntülemişti ancak sonrasında Coleman yok olmuştu. Eğer
cesedi bulunduyorsa bu büyük bir dava olurdu. Özellikle de
Coleman’ın Önce İnsanlar Partisi ile olan politik bağlantıları
-ve partinin cadılara karşı olan açık nefreti- göz önünde bu-
lundurulduğunda benim dâhil olmam hoş karşılanmayacaktı.
“Casey ben böyle düşünmü...”

“Lütfen.” Sesi tekrar çatallandı. “Polis, babamın bu işe
dâhil olduğunu düşünüyor. Eve çoktan birkaç kere girip çık-
tılar bile.”

Gözlerimi devirdim. Polis istediği kadar arama yapabilirdi
ama hiçbir şey Vali Yardımcısı George Caine’in üzerine kal-
mazdı. *Şey, sanırım o şu anda resmî olarak vali*. Babamızın
geniş cepleri ve oldukça fazla tanıdıkları vardı. Ne de olsa
ismimi Caine’den Craft’a değiştirdiğimin -ve kızının bir cadı
olduğu gerçeğinin- üzerini örtmüştü ve bu yüzden de seçim
kampanyaları sırasında medya buna dair bir şey bulamamıştı.
Ayrıca on sekiz yaşına bastığımdan beri onunla neredeyse
hiç konuşmamıştım. Onu yüz yüze gördüğümünden çok daha
fazla gazetelerde ve Önce İnsanlar Partisi için yapılan tele-
vizyon reklamlarında görmüştüm. Neden şimdi buna dâhil

olacaktım ki? “Casey bence bu kötü bir...”

“Lütfen. Bu senin için, değil mi? Sen bir tür sihirli göz-sün?”

Çenem kasıldı. Sihirli göz; dedektiflik lisansı olan, çok az “gerçek” araştırma işi yapan cadılar için kullanılan kaba bir benzetmeydi. Araştırmalarım genellikle ölen kişiyle konuşmak kadar ileri gitse de karanlık ara sokaklarda iz peşinde olmadığım sürece müşterilerim için cevaplar buluyordum.

Derin bir nefes aldım ve sesime yansısın diye yüzüme yayılacak bir gülümseme için kendimi zorladım. “Üzgünüm. Sana yardımcı olamam.” Sözcükler hastalıklı bir şekilde sevimli çıkmıştı ama onun bunu anlayabileceği kadar sık konuşmuyorduk. “Devam eden bir polis soruşturmasına müdahalede bulunamam.”

“Sana ödeme yapabilirim.”

Kaşımı kaldırdım. En son duyduğuma göre Casey, Önce İnsanlar Partisi’nin cadı karşıtı mücadele pozisyonuna getirilmişti. Eğer bana gerçekten ödeme yapmayı düşünüyorsa ciddi şekilde endişeleniyor olmalıydı.

“Lütfen, Alexis. Lütfen, yardımına ihtiyacım var.”

“Tamam.” Kahretsin! Kız kardeşim için çalışıyordum ve konuyu araştırıyordum. Neler bulabileceğimi görecektim. İç çekerek standart yasal konuşmamı hızlıca yaptım, fiyatlarımı belirttim ve Casey’e o öğleden sonra kontratımın bir kopyasını e-posta atacağımı söyledim. Konuştuğum sırada ambulans sirenleri hızla yaklaşıyordu. Çantamı içindeki on üç sent, sakız ambalajı ve ataşla beraber omzuma attım.

“Hayaletle ne zaman konuşacaksın?”

Hayalet? Sinirimi bastırdım ve onu düzeltmekle uğraşmadım. Bunca yıldan sonra hâlâ daha hayaletlerin bilinçli, etrafta gezinen özler olduğu ama ruhların yalnızca hatıralardan ibaret olduğu gerçeğini kavrayamadıysa söylediklerimin hiçbirine dikkat etmediği ortadaydı. Bunun yerine sadece, “Eğer Coleman’ın ruhunun sorgulanması sırasında orada olmak istiyorsan polisin cesedi bırakmasını ve gömülmesini beklememiz gerek. Eğer alacağın cevapların daha hızlı ol-

masını istersen onu morgda sorgulayabilirim ama sen ritüele katılamazsın.”

Hat, karşı taraftan gelen hırıltılı soluklar haricinde sessizdi. Ambulans sirenlerinin sesi giderek yaklaşırken ona düşünmesi için biraz zaman verdim.

“Morg.” Casey’nin sesi düşmüştü. “En erken ne zaman geri dönüşte bulunabilirsin?”

Davası hâlâ devam etmekte olan üst düzey bir cesede erişim sağlamak zor olabilirdi fakat Ölülerin Sesi’ni işlettiğim üç yıl içinde bazı bağlantılar elde etmiştim. “Karakolda bir arkadaşım var, onu arayacağım ama herhangi bir söz veremem. Eğer morga bugün erişim sağlayabilirsem bu akşam seni arayacağım. Aksi takdirde yarın öğleden sonra telefonumu bekle.”

Konuşmayı bitirince Casey’nin numarasını kaydettim ve tıbbi görevlilere kapıyı açmak için çekildim. Ambulans durağa doğru sürdü, siyah beyaz bir polis arabası da onun arkasındaki kaldırıma hızla park etti. Güzel, belki de polisler beni gideceğim yere bırakır. Bayan Baker’m bakışının ürpertisi omzumun üzerinden geçti. Tercihen polis arabasının ön koltuğunda gitmeyi tercih ederim, arka koltukta ve gözaltında değil. Sağlık ekibi merdivenlerden hızlıca çıkarken ben de telefonumdaki kişilere bakınıyordum, ta ki dost canlısı cina yet dedektifi komşumun numarasına gelene kadar. Üçüncü çalışında telefonu aksi bir ses yanıtladı.

“Selam John,” dedim, bir yandan da acil ekiplere yolu açmak için kenara çekilirken. “Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

* * *

Nekros şehri polis merkezinin kayarak açılan kapıları, içerideki serin havanın dışarı kaçmasına izin verdi. Asfalt yolun karşısından yaptığım kısa yürüyüşten dolayı tenime yapışan ter anında soğudu. Saat akşam altı ve sıcaklık henüz kırk derecenin altına düşmedi. Yazın güneyde olmak kim sevmez ki!

Yüzüme yapışan ter bukleleri arkadaşları dağın yukarıya atkuyru-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fancasy.org>

ğuma tutturdum ve beni bırakan iki polis memuruna el sallamak için arkamı döndüm. Baker'm ölümüyle ilgili olarak gözaltına alınmamıştım ama cenaze evinde bazı gergin anlar yaşanmıştı. Neyse ki adli tıptan Tamara geldiğinde ilk incelemesinde ceset üzerinde herhangi bir sihirli etki olmadığını doğrulamıştı, bu ifade de beni John'la buluşmak üzere morga gitmek için serbest bırakmıştı. En sevdiğim cinayet dedektifi beni Coleman'ın cesedine götürmeye ikna olmuştu ama ben de karşılığında ona bir iyilikte bulunursam. Bu durumda "iyilik" fazladan bir ruhu daha canlandırmak anlamına geliyordu.

Polisler park alanından çıktılar, ben de otomatik kapıların arasından geçip güvenlik kontrolüne doğru ilerledim. Çantamı güvenlik bandının üzerine koymadan önce ayın bıçağımı ve cüzdanımı içinden çıkardım. Çantam x-ray cihazının içinde kaybolurken bıçağımı güvenliğin bana verdiği sepetin içine koydum. Daha sonra sepeti ve cüzdanımı, özel dedektif ehliyetimi ve Büyüye Yetenekli İnsanlar Organizasyonu -kı-saca BYİÖ- tarafından verilmiş olan sihir sertifikamı göstermek için güvenlik görevlisine uzattım. Bıçağıma el atmadan önce kimliklerimi gözden geçirdi ki bu beklediğim bir şeydi. Döndüm, metal dedektöründen geçtim. Bunda bir sorun yoktu ama büyü dedektörü, içinden geçtiğim anda ötmeye başladı.

Güvenlik durmam için bana işaret etti ve sihir tarayıcı asasını aldı. "Eller dışarı, avuçlar yukarı."

Söylediklerini yaptım, temel tespit büyüsu yapan asayı bana doğru salladığı sırada botumun içinde ayak parmağımla tempo tutuyordum. Asanın ucundaki cam boncuk, sağ elimden ve içinde ham sihir depoladığım obsidyen yüzüğün üzerinden geçerken yeşil yeşil parladı. Yeşil, sihir var ancak aktif bir büyü yok demektir. Diğer bileğimdeki kalkan bilekliğimi tararken sarı parladı, aktif sihir ancak tehlikeli bir tılsım değil. Tehlikeli büyüler -aktif olmayanlar bile- cam boncuğun kırmızı parlamasına sebep olur. Boncuk kırmızıya dönmedi.

Güvenlik görevlisi asayı ayaklığına yerleştirdikten sonra baş

hareketiyle ellerimi indirebileceğimi işaret etti. Çıkarken çantamı, cüzdanımı ve bıçağımı geri alabilmek için ihtiyacım olan bileti aldım. Sonrasında asansörlere yöneldim.

Polis merkezi, Nekros şehir merkezinin ortasında konumlandırılmış; insanların parlamento binasına, eyalet mahkemesine ve polis merkezine olan yakınlığından dolayı adli blok olarak adlandırdıkları rahatsız ama çok amaçlı bir binaydı. Benim içeri girdiğim arka giriş kapısından bu o kadar belli olmasa da giriş kat Nekros şehir merkezi polis istasyonuyla beraber şerif yardımcısının ofislerine de ev sahipliği yapıyordu. Üst katlar gururlu bir şekilde merkezi suç laboratuvarlarını ve bölge savcısının süitini barındırmaktaydı ancak ben yukarı çıkmayacaktım. Bodrum katında adli tabibin idari ofisi ve onun gücünün geçtiği yer vardı: Morg.

Nekros şehrinin isteyip isteyebileceği en iyi cinayet dedektifi olan John Matthews -en azından benim fikrim buydu, tabii bir yandan da benim iyi bir arkadaşım- morgun ana kapısının önünde bekliyordu. Boz ayı boyutlarındaki turuncu, plastik sandalyenin üzerinde rahatsız bir şekilde kambur oturuyordu. Gözleri kapalıydı, çenesi göğsüne değiyordu. *Görünen o ki koltuk şekerleme yapmasını engelleyecek kadar rahatsız değildi.* Kahverengi ceketini iyice kırıkmıştı. Gece boyunca çalışmış olmalıydı, yoksa Maria asla evden bu kadar darmadağın çıkmasına izin vermezdi.

“Öyle rahat mısın, John?” diye sordum, bir yandan da bluzumun askısına ziyaretçi kartını takmaya çalışıyordum. Bağırma mıydım, en azından tam olarak değil. Yine de sesim birbirine çok yakın duvarlardan yankılandı ve kulağıma çarpan eko beni irkiltti.

John’un kafası yukarı sıçradı ve kucağından yere düşen raporun tüm sayfaları yere saçıldı. “Alex? Aman Tanrım, bunu yapma.”

Tamam, şimdi tekrar düşününce... Belki de onu daha sessiz bir şekilde uyandırabilirdim.

Dizlerimin üzerine çökerek sayfaları topladım. Etrafa saçılanlar arasında bir kağıt fotoğrafı vardı, <https://kandty.org> altına

düşen bir tanesini kaptım. Fotoğrafta siyah plastik çöp poşetleriyle keskin bir kontrast içinde olan soluk bir omuz vardı. Bükülmüş bir el, koyu plastikten dışarı çıkmıştı; uzun bileği narin ve kadınsıydı.

Fotoğrafi ve sayfaları John'a geri uzattım. "Cesetten kurtulma mı?"

Avuçlarıyla gözlerinin altındaki koyu gölgeleri ovalayarak başını aşağı yukarı salladı. "Bu ay bu şekilde öldürülen üçüncü kız."

Üçüncü mü? Basının henüz birbiriyle bağlantılı üç cina-yetten haberi olmadıysa polis bu davayı oldukça sessiz yürütüyor demektir. Dava dosyasına daha yakından bakabilmek için sonsuz bir istek duydum. Hastalık derecesinde merak, bir kişilik bozukluğu olabilir ama ben geçimimi sağlamak için ölümlerle konuşuyorum. John'a ısrar etmedim, en azından henüz değil. Bana anlatmaktan rahatsız olmayacağı kadarını anlatırdı. Dosyayı işaret ederek, "Canlandıracağım ekstra o mu?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Benim siyah torba spesiyalim."

Yani Jane Doe¹. "İlk iki cesede dair herhangi bir ipucun olmadığını tahmin ediyorum?"

"Eğer olsaydı bu adil bir ticaret olmazdı." Ses tonu yumuşaktı fakat omuzları öne düşmüştü. "Kalemin var mı?"

Beni düşük seviye olarak kayda geçiren resepsiyon görevlisinden aşırđığım kalemi çıkarttım. John kucağındaki sayfaları karıştırarak dava dosyasından belgeleri ayırdı. Normal sıralamadaki gizlilik belgelerini ve resmî kâğıtları imzaladım. Standart ücretimin üzeri çizilmişti, kırmızı tükenmezle "karşılıksız hizmet" kelimeleri yazılmıştı. Değişikliği imzalarken dudaklarımı ısırdım. Bedava hizmet vermek canımı yakıyordu ama John, Coleman'ın cesedini görmeme izin vererek bana büyük bir iyilikte bulunuyordu. Üzerinde çalıştđđım resmî bir davanın olması morga girişimi yasal kılıyordu. Yine de bedava çalışmanın daha iyi

¹ Jane Doe: Kimliđđı belirlenemeyen kadın cesetleri için kullanılan ad ve soyadı. (ç.n.)

hissettirmesine yardımı dokunmuyordu.

İmzalı belgeleri John'a uzattım, o da morgun kapılarını itip açmadan önce bunları bir yerlere tıktırdı. Kafamızın üzerindeki floresanların vızıltısı, ayağımızın altındaki linolyum döşemelerin gıcirtısıyla karışıyordu. Odanın her iki yanındaki boş otopsi masaları, sterilize edilmiş ekipman tepsi-leri ile doluydu. Arkada soğuk oda bekliyordu ya da benim ona verdiğim isimle: Cesetör. Soğuk odanın yanında adli tabibin ofisine bakan pencerenin filtrelediği sarı ışık vardı.

Ofisin kapısı açıldı ve beyaz önlük içinde, kabarık saçlı bir stajyer odadan hızla çıktı. "Dedektif Matthews, Bayan Craft! Yardımcı olabilir miyim?" Gözleri, John'un üzerinden bana doğru kaydı.

Bayan Craft? Kaşlarımı çatarak baktım. Tommy Stewart geçen yılını adli tabibin stajyeri olarak geçirmişti ve ikinci haftasından itibaren bana soyadıyla hitap etmemişti. Bir ay önce dışarı bir şeyler içmeye çıkmıştık ve olaylar birbirini izlemişti ama ciddi bir şey olmamıştı. En azından ben olduğunu düşünmemiştim.

"Tommy," dedi John. "Bir sigara molası versen nasıl olur." Bu bir soru değildi.

Tommy ellerini cebine sokarak omuzlarını yuvarladı. "İhtiyacınız olan bir ceset mi var?"

"Ben hallederim. Şimdi, şu molayı artık versen?"

Tommy başını salladı. "Dedektif Andrews dedi ki..."

John sözünü kesti. "Ben Andrews'la konuşurum."

Tommy'nin ağzı büküldü, gözleri kısıldı ama tek söylediği, "Evet, sigara molası," oldu.

Hızla yürürken bir an kapıda duraksadı. Bakışları bana yöneldi, sert bir bakış. *Ah, bir arkadaşlığı nasıl öldüreceğimi gerçekten iyi biliyorum.* Kapı ardından ses çıkararak kapandığında iç çektim.

"Dedektif Andrews kim?" diye sordum John'un dondurucu içinde kaybolduğu esnada.

Arkasını dönüp bakmadı bile. "O konuda endişelenme."

Beklerken Ücretsiz PDF Kütüphane - <http://www.kitapci.com> - Kupon kapı

çerçevesinin ardından birkaç tane üzeri beyaz örtülü sedye görünüyordu. Morgda meşgul bir hafta... Cesetlerin arasından yarı saydam bir silüet, kendi kendine söylenerek yürüdü. Üzerindeki bol kot ve oduncu gömleği renksizdi, her bir adımında ışığı dalgalanıyordu. Eğer kalkanlarımı indirseydim saçının rengini görebilir ve söylediklerini duyabilirdim ama o kadar da merak etmiyordum. Hayaletlere, en azından gerçek anlamda gezinen ruhlara nadiren rastlanır fakat genel olarak tiksindirici bir gruptur. Ne de olsa Ölüm'ün ruhunu alma çabasına direnmek için ciddi anlamda inatçı bir karaktere sahip olmak gerekir. Maalesef benim karşılaştığım hayaletlerin büyük bir çoğunluğu kazandıkları başarıdan dolayı mutlu değildi. Yalnızca çabalarının onları hayatta tutmak için yeterli olmamasından dolayı sinirlilerdi.

Bir ses çıkartmış olmalıyım çünkü hayalet bana baktı ve onu izlediğimi gördü. Dalgalanan ışıklar içindeki gözlüğünü burnuna doğru çekti ve bana orta parmağını gösterdi. *Pislik!* Kaba hareketini ona iade ettim ve ağzı açık kaldı. Dudak okuyamıyordum ama yavaşça sorduğu, "*Beni görebiliyor musun?*" sorusu o kadar barizdi ki onu kafamla onayladım.

Bir sonraki sözlerini anlamak, dudakları bir anda harekete geçtiği için hiç de kolay değildi. Elleri havada uçuşarak sessiz konuşmasına abartılı hareketlerle vurgu katıyordu. *Harika! Heyecanlı bir hayalet. Ne kadar zamandır ölü ki?* Pek çok hayaletin insanlar tarafından görülmediğini anlaması epey zaman alırdı. Yani, en azından benim gibi mezar cadısı olmayan insanlar tarafından.

Gardımı hayaletin ne söylediğini duymak için düşürmüş olmalıyım, en azından birazcık ama John yeniden ortaya çıkmak için tam da o anı seçti. Daha doğrusu ilk önce, sürdüğü sedye hayaletin titrek şeklinin içinden kayarak kapıdan çıktı. Hayaletin açık olan ağzı, kalçalarının içinden geçen üzeri beyaz örtülü sedyeye doğru baktığı sırada kapandı.

John da hayaletin içinden geçmeden önce kafamı başka bir yöne çevirdim. Bu tür şeyleri izlemek rahatsız ediciydi.

“Bu hangisi?” diye sordum, başımla sedyenin üstündeki örtülü bedeni işaret ederek.

“Sen bana söyleyen nasıl olur?” John odanın ortasında durdu ve gülümsediği sırada bıyığı kıpırdadı. “Eee, bu akşam yemeğe yetişebilecek misin?”

Ah evet, bugün salı. Başımla onayladım. “Beni sen bırakabilir misin?”

“Tabii.” İkinci bir sedyeyi getirdi, bu seferkinde ceset hâlâ siyah bir ceset torbasındaydı. Hayalet görünürlerde yoktu. John sedyeyi ilkinin yanına park etti. “Maria domuz pirzolası hazırlıyor. Karakoldan bir iki arkadaş da bize katılacak.”

Midem guruldadı, karın kaslarımı sıkarak onu susturmaya çalıştım. *Harikasın mide, herkese kahvaltıyı atladığımı ilan et. Ve öğle yemeğini de...*

Çantamı ayaklarımın arasına koyup içinde mum boyamı taşıdığım siyah ruj tüpünü çıkarttım. Çömelip yağlı tebeşiri linolyum döşemeye bastırdım. Ördek gibi yürüyerek boyayı iki sedye arasında sürükledim.

Ben dairemi çizdiğim sırada John da dijital ekipmanı ayarladı. Kamera otopsileri kaydetmek içindi ama ne zaman bir dava için ruhları uyandırsam John onu ödünç alırdı.

“Cinayet zanlısı olabileceğini duydum.”

Boya elimden düştü. “Sen ne? Hayır, ben...” Boya tüpü yerdeki su giderine doğru yuvarlandı, ben de ardından koştum. “Yani karısı düşündü ki... Ama Tamara beni temize çıkarmıştı.”

John’un bıyığı, gülmeme çabasıyla öyle bir kıpırdandı ki neredeyse suratından düşecekti. Kaşlarımı çatığımda karnının derinliklerinde bastırdığı kakkahasını patlattı.

Komik değildi.

Yine de bulaşıcı bir kakkahası vardı. Daireyi çizmeyi bıraktığımda kendimi sırtırtırken buldum.

“Cidden,” dedim tebeşirin kapağını kapatırken. “Eğer olay yerindeki adli tabip Tamara olmasaydı şu anda gözaltında otopsiyi bekliyor olabilirdim. Ölüm büyüğü şüphesiyle gözaltında tutulmuş bir şey değil. Zaten aptallar

ölüm büyüsyyle -benim talihsiz uzmanlık alanım olan- mezar büyüsyü arasındaki farkı anlayana kadar hayli zorlanmışlardı. Neyse ki baş adli tabip olmanın yanı sıra Tamara aynı zamanda sertifikalı bir duyarlıydı. Büyünün yerini, herhangi bir büyü tarayıcı muskadan daha hızlı ve daha isabetli belirleyebilirdi ve bir muskanın aksine genellikle büyüünün amacını sezebilirdi. Olay yerinde hissedebildiği tek büyü ruhu uyandırmak için yaptığım ritüel ve çiçekleri taze tutmak için kullandığım muskaydı. Baker'ın ölümünde herhangi bir sihir unsuru yoktu.

Dairemi tamamlamış olarak durdum. Mum boyanın ağzını kapatıp çantama geri attım.

John bir anahtarı çevirdi ve kamera çalışmaya başladı. "Hazır mısın?"

Başımı sallayarak onayladım, gözlerimi kapattım ve zihnimi boşalttım. Sağ elimdeki obsidyen yüzük, içine depoladığım ham enerjiyle zonklamaya başladı. Zihnimde ona erişerek içinden cılız bir sihir ışını çıkarttım. Çok fazla yoktu. Henry Baker'ın ritüelinden sonra yüzüğü yeniden şarj edecek zamanım olmamıştı ama yeterince vardı. Enerjiyi mumdan daireye yönlendirdim ve göz kapaklarıımın ardında soluk mavi bir güçle vızıldayarak hayat buldu.

Şimdi eğlenceli kısma gelmiştik.

Obsidyen yüzüğümde depoladığım sihirle bağlantımı keserek bileğimdeki ince, gümüş muska bilekliğinin tokasını açtım ve cebime attım. Muskaların bana verdiği fazladan koruma yok oldu. Bilincimin sınırlarına damlayan buzlu su gibi mezarın korkusu, zihinsel kalkanlarıma doğru baskı yaptı. Derin bir nefes aldım ve daha da derin bir transa daldım. Çemberimin içindeki cesetlerden yükselen mezar özü, zihni-me şimşekler yollayarak inatla bastırmaya devam etti. Kendine çekerek, alay ederek, talep ederek.

Kalkanlarıımı düşürdüm.

Sarsıcı bir rüzgâr içimden geçti. Mezarın ıslak ve nemli dokunuşu derimin altından tenimde kaydı.

Gözlerimi açtım

Görüşüm daralmıştı, dünyayı gri bir sisin ardından görebiliyordum. Her iki yanımdaki paslanmaz çelikten sedyeleri pas tanecikleri kaplamaya başladı. Solumdaki sedyenin üzerindeki cesedi örten eskimiş ve paramparça olmuş çarşaf, içimden esen rüzgârla dalgalandı. Botlarımın altındaki linolyum döşeme aşındı ve onun da altındaki beton ufalandı. Dairenin dışında, John'un buruşuk ceketinde delikler açıldı ama o ışıkla doluydu; ruhunun büyüleyici, soluk bir sarı pırıltısı vardı. Başka yöne baktım.

Rüzgâr, uğultusuyla kulaklarımı doldurarak ve diğer tüm sesleri engelleyerek yeniden esti. Ürperti beni zorluyor; derimin altına, kanıma pençelerini geçiriyordu.

Canım yanıyordu.

Canlıydım. Sıcak ve nefes alan tarafta bir canlı... Soğuk ve durgun tarafta değil. Ölümün tarafında değil. Yaşam gücüm ürpertiye karşı yanıyor, varlığımın merkezine doğru kıpırdanan mezar özüne karşı savaşıyordu. Titrediğimde bile tenim terliyordu.

Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Ceset torbasındaki ruhsuz kovan beni çağırıyordu. Güce rehberlik etmem gerekmiyordu. Onunla savaşmayı bıraktım ve canlı sıcaklığım, bekleyen cesedin üzerine yayıldı. Sıcaklığım benden uzaklaştığı anda mezarın soğukluğu uzuvlarıma rahatlıkla yerleşti. Rüzgârın uğultusu kesildi. Gözlerimi kırpıttım. Dairenin içinde yalnızca tek bir vücudu hissedebiliyordum: Siyah torbanın içindeki kadın.

Garip.

Sıcaklığımın yaktığı yerleri takip ederek zihnimde ona ulaştım. Benim yaşam sıcaklığımla doluyken bile zihnimin dokunduğu ruh güçsüz ve yıpranmıştı. *Daha önce hiç uandırılmamış bir ruh nasıl bu kadar erken solabilir?*

Sihrim; çelimsiz ruha doğru yavaşça, geniş kesikler oluşturarak aktı. Derin, açık kesikler onu neredeyse parçalara ayıracaktı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Cesede sihir akıtarak gücümün, kırık ruhunun deliklerini doldurmasına izin verdim. Hala daha kırılan ölüğünü his-

sedebiliyordum. Fakat hem sıcaklığım ile hem de gücümle bir arada tutulduğunda uyanabilecek yeterlilikteydi.

Derin bir nefes alarak ruhu hafif bir şekilde ittim. Gücüm, ruhu tatlılıkla cesedinden uyandırdı; yaşayanlarla ölüleri ayıran uçurum boyunca ona rehberlik etti.

Kadının ruhu çılgınlık atarak belirdi.

İkinci Bölüm

Yüksek ve tiz bir uğultu havayı sarstığında ellerim kulaklarımı kapatmak için yukarı kalktı. *Bu da ne...*

Ruh, vücuttan ayrıldığı sırada arkaya doğru tökezledim. Bedenden gaz şeklinde bir kafa ve omuzlar yükseldi. Çığlıklar asla azalmadı. Kadının suratı, ölümünün ızdırabı mezarın ötesine geçmişçesine çarpılmıştı.

Nefes nefese kalmıştım. Bir yandan da kulaklarımı kapatarak, “Bethany?” diye sordum.

İsmine tepki vermedi. Suratına baktım. Sivri çenesi ve çıkık elmacık kemikleri benim hatırladığımdan daha yaşlı bir surattaydı fakat yüz hatlarının; bir periyle uzaktan akrabalığı varmışçasına sert, neredeyse zalim güzelliğini gözden kaçırmak oldukça zordu. O olmalıydı.

John’a dönerek, “Onu tanıyorum,” dedim.

John bıyığını çekerek, “Kimliğini tespit edebilir misin? Kim o?” diye sordu.

“İsmi Bethany Lane. Akademiye beraber gitmiştik. Bir yazı cadısı... cadısıydı.” Suratım asıldı. Daha önce canlıyken tanıdığım birinin ruhunu uyandırmamıştım. Bethany’yi çok iyi tanıdığımdan değil. Ama Nekros gibi bir şehirde bile cadılar nüfusun çok ufak bir yüzdesini oluşturur ve yazı cadıları -sihirli enerji elde etmek için Eter düzlemine nasıl erişileceğini öğrenmeye ihtiyaç duymaktansa nasıl sihir *kullanmayacaklarını* öğrenenler- bu yüzdenin ufak bir kısmını kapsar.

“O bir dokunma kâhiniydi, bir nesneye dokunduğunda onun geçmişini ve bazen de geleceğini görebilirdi.”

John eliyle kavradığı dosyaya bir şeyler karaladı. Bethany’nin çığlığı bir oktav daha arttığında ürktü. Yakında camlar kırılacaktı. “Onun nesi var? Çığlık atmasını engelle.”

Ruha, “Sessiz ol!” diye emir verdim fakat çığlığın sesi azalmadı. Dışlerimi sıktım. Sihrim ona şekil vermişti, onu görünür ve duyulur kılmıştı. Emirlerime itaat etmek dışında bir seçeneği yoktu. Ama belli ki bunu ona söyleyen olmamıştı. *Tamam, farklı bir yaklaşım zamanı.* “Bize adını söyle.”

Bethany’nin ruhu çığlık atmaya devam etti. Elleri yüzüne sürünerek gözlerini eşeledi. Buhardan ibaret olan bileklerini yakaladım ve onları aşağı çektim. Ellerimin arasında sağa sola sallandı.

John daha da yaklaşarak,, “Alex?” diye sordu.

Çemberin kenarı, içeri girmesiyle birlikte titredi ve vücudumu baştan ayağa bir güç ürpertisi kapladı. Çember büyüü dışarıda tutmak için yapılmıştı, büyüden olabildiğince yoksun olan John’u dışarıda tutmak için değil. O muhtemelen bir şey hissetmemişti, bense rahatsızlığı iliklerime kadar sezmiştim. Zaten zayıf olan çemberin dayanıp dayanmayacağından emin olamadan nefesimi tuttum.

Sarsıldım ve adi ruh bileğini ellerimin arasından çekip aldı. Sert bir şekilde geri çekildi, keskin tırnakları havayı bir tırpan gibi kesti.

Geri zıpladım. Botlarımın altındaki ufalanmış beton, yer değiştirerek dengemi bozdu. John ben daha yere düşmeden beni yakaladı. Ruhun bir sonraki kamçısı John’un yanından geçerek omzumu sıyırdı ve üç ufak çizik açtı.

John, “Bu da nesi?” diyerek ruhu yakalamak için tam tersi yöne döndü.

Boş bir çaba. Eli bileğinin içinden geçip gitti.

Tekrar hamle yaptı ve ben geriye doğru dengemi kaybettim. *Bu hiç normal değil.* Ruha şeklini veren sihir akışını kestim. Soğuk rüzgâr içimden geçerek yok oldu fakat ruh solmadı. Sert bir şekilde sağ elin altına Arş Beyhan’ın ruhu girdi.

da tizleşti, daha sonra ruh yok olurken ses kesildi ve havada son bir nota asılı kaldı. Ani sessizlik kulaklarımda çınladı.

Havayı içime çektim. *Ne zaman nefessiz kalmıştım?* Omzumdaki kesikler yandı, avucumu oraya bastırduğımda kanama yavaşladı. Elimi geri çekip baktım. Üç ince kan çizgisi avucumda iz bırakmıştı.

Yanımda John derin bir nefes vererek, “Böyle yapmasının sebebi neydi?” diye sordu.

Kahretsin! “Bilmiyorum. Ruhların tepki vermemesi lazım. Onlar bu kadar gerçek değildir, bu kadar... duygusal...” Kafamı salladım. “Onlar sadece hafızadan ibarettir. İradele-ri yoktur, acı çekmezler...” Ya da en azından bana öğretilen buydu. Siyah torbaya baktım. Tamamen durağan ve sessizdi.

Avucumu kotuma sildim. Bu akşam bazı e-postalar atmalıyım. Ölüm Kulübü tartışma panosundan biri neyin yanlış gittiğini biliyordur ama daha önce kesinlikle çığlık atan bir ruh duymamıştım. Diğer cesede yöneldim.

Ya da en azından ceset olduğunu düşündüğüm şeye, gerçi duyularım hiç de öyle olduğunu *söylemiyordu*. Gözlerimi kısıarak baktım. Olması gereken şekildeydi. Sırtımdan aşağı buz gibi bir ter damlası indi. Ellerimi beyaz örtünün üzerinde tutarak sihirle uzandım. Gücüm cesede -ya da her neydiyse ona- dokunmadan, üzerinden kayarak geçti.

Bu çok garip. Dudağımı ısırdım ve beni ölüme doğru çeken duyumla incelemeye koyuldum. Hiçbir şey.

Halkamın güç seviyesinde tüylerimi diken diken eden bir dalgalanma oldu. Hayalet, bariyerimden sıçradığı anda kafamı kaldırdım. Döndü ve ikinci bir defa omzunu halkamın kenarına çarptı, yeşil ve mavi ışık dalgaları soluk bariyerde patladı. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi.

Yüzüğümde kalan ufak sihir kaynağından biraz çekerek halkaya ince bir şerit halinde enerji yönlendirdim. Bariyer titredi ama hayalet üçüncü defa gelip çarptığında yerinde durmaya devam etti. Halka kendisine bir iğne batırmaşçasına geri çekildi, şekli eskisinden de saydam bir hal almıştı.

“O da nesi?” diye sordu John, sedyeye daha da yaklaşarak.

Dikkatimi hayaletten uzaklaştırmaya çalıştım. Eğer dai-reyi henüz aşamadıysa muhtemelen bundan sonra da aşama-yacaktır. Endişelenmem gereken başka şeyler vardı. Örneğin sedyedeki üzeri örtüyle kaplı şey. “Bunun bir ceset olduğun-dan emin misin?”

John üzerindeki örtüyü kaldırdı, içim çekildi. Coleman’ın suratı bembeyazdı ve yüzünde ölümün getirdiği ifadesizlik hâkimdi ve hiçbir çürüme belirtisi yoktu.

Gözlerimi kapatıp açtım. Botlarımın altındaki toz halin-deki beton çıtırdadı. Sedyeyi pas kapladı. Mezar-görüşüm çalışıyordu ama... “Tam televizyonda görüldüğü gibi görü-nüyor.”

John başıyla onayladı. “İki haftalık bir ceset için oldukça iyi durumda, değil mi?”

Yüzüm asıldı. Daha önce de iki haftalık cesetler görmüş-tüm. Hatta koklamıştım bile. Mumyalanmadan ve serin gün-lerde sıcaklığın kırk dereceyi gördüğü günlerde. Coleman’ın şu anda berbat halde olması gerekirdi. Onun yerine cenazesi muhtemelen açık tabutla yapılacaktı.

“Otopsi sonucunda ne çıkmış?”

John cebinden ufak bir defter çıkarttı. “Kurşunlardan biri dalağını delmiş. Ölümüne bu sebep olmuş. Vücudu kendi-ni zehirlemiş. Vücudun hiçbir çürüme belirtisi göstermeden nasıl bu kadar uzun süre korunduğuna dair bir şey yok.” Ka-fasını salladı. “Medya bir kez bundan haberdar oldu mu, bu hikâyeyi onun bir aziz olduğu konusuna getireceklerdir. Ce-sedinin çürümemesi falan...”

Harika! Tam da dünyanın ihtiyacı olan şey: Azizleştiril-miş bir cadı avcısı. Derin bir nefes verdim ve gücüm, nefe-simle birlikte vücudumdan ayrıldı. Bugün Baker ve Bethany arasında mezarla çok fazla iletişim halinde kalmıştım. Bu işi bir an önce bitirmeli, Coleman’ı konuşturmalı ve ödememi almalıydım.

Bozulmamış yüz hatlarını inceledim. Dışarıdan görünüşü bozulmamış olsa bile benim mezar-görüşümde çürümüş ol-ması gerekirdi. Mezar-görüşümde sığan her şey çürüdü.

John, Coleman'ın suratını örtmek için örtüyü kaldırdı ama elini tuttum.

Bu da ne?

Öne eğilerek John'a örtüyü daha da aşağı çekmesi için işaret verdim. Mavi ve yeşil çizgiler Coleman'ın omzu boyunca uzanıyor, köprücük kemiğinin boşluğunu dolduruyordu. "Bunlar dövme mi? Bir de göğsüne bakayım."

John kaşlarını çattı ama örtüyü Coleman'ın kalçalarına kadar indirdi. Canlı şekiller valinin kollarını ve göğsünü renk ve şekil girdapları halinde süslüyordu. Eğimli çizgiler daha önce gördüğüm herhangi bir şeye benzemiyordu, sanki sanatçıya karakteristik ürünleri ya da antik kabile sanatını yapma özgürlüğü verilmişti.

Daha yakına eğildim. "Bu kadar ünlü bir politikacıda görmeyi beklediğim bir şey değil."

John bana baktı, cesede değil ve midem buruldu.

"Bunları göremiyor musun?"

Kafasını salladı.

Kahretsin! Şekiller, otopside açılan Y şeklindeki yaradan bozulmadan çıkmıştı, normal bir dövme mahvolurdu. Kafamı çevirdim ve şekillere gözümün ucuyla baktım. Kenardan baktığımda eğri büğrü desenlere neredeyse bir anlam verebiliyordum ama üzerlerine odaklandığımda rastgele bir şekilde birbirlerine giriyorlardı. *Büyülü oymalar?*

"Tamara cesedi -ya da bu şey her ne ise onu- sihirlerle karşı test etti mi?"

John başını yukarı aşağı salladı. "Kapsamlı tetkik yaptı. Hiçbir şey yok."

Yutkundum ve midemdeki yumru daha da sıkılaştı. Tamara büyüleri kökünden kazımada tazı gibiydi. Daha önce gözünden kaçırdığı bir şeye rastlamamıştım, özellikle de bu kadar büyük bir şeye. Bu büyüün ne yaptığına dair bir fikrim olduğundan değil tabii.

Arkamda bir kapı, duvara çarparak açıldı. "Benim cesedimle ne yaptığını zannediyor bu?"

Kafamı hızla çevirdim ve kenar etrafında döndüm

Bir adam, adımları çınlayarak hızla odaya girdi. Mezar-görüşümde kör edici gümüşü bir bulanıklıktı, derisi onu zorla içinde tutabiliyormuşçasına ruhu yerin üzerinde dalgalanıyordu.

“Lanet olsun!” diye küfretti John.

Coleman’ın sedyesini soğuk odaya doğru itti fakat ceset, üzerindeki büyü halkamın sınırında takıldı. Enerji derimden aşağı karıncalanarak indi ve midemdeki yumru, halka yabancı büyüü içeride tutmak için mücadele verirken beni boğmak istercesine yukarı doğru harekete geçti.

“John, hayır...”

Çok geç.

John tekrar itti ve daire parçalandı. Geri tepen enerji, damarlarımı parçalayan çiviler varmışçasına içimi yırttı. Ağzım safrayla doldu. *Yo, bu hiç iyi değil.* Dizlerimin bağı çözüldü.

Beton parçaları avucuma battı ve kendimi kırık linolyuma bakarken buldum. John’la büyüü halkalar hakkında tekrar bir konuşma yapacaktık. Yerden kalktım.

Soğuk rüzgâr üzerimden ve içimden tırmalayıp geçti. Ürperdim. *Hayır olamaz.* Morgdaki diğer cesetlerin mezar özü bana erişmeye çalışıyorlardı. Gelmekte olan rüzgârla kâğıtlar hışırdıyor ve sehpalardaki ekipman takırdıyordu.

“Ne yapıyor o?” diye bağırdı yabancı.

Görmezden geldim. Halkamı yeniden çizecek zaman yok. Gözlerimi kapatarak en dışarıdaki mental kalkanıma odaklandım. Etrafımda büyüyen, mezar özünü engelleyen sarmaşık duvarlarını gözümde canlandırdım. Rüzgâr sakinleşerek hafif bir esinti halini aldı ve tutmakta olduğum nefesimi sonunda verdim. Çoğu cadı taş ya da metal kalkanlar oluşturmazdı ama uzun zaman önce yaşayan duvarlar hayal etmenin beni ölüme karşı daha iyi koruduğunu öğrenmiştim. Kalan sedyeye doğru döndüm.

Ceset içinde depoladığım yaşam gücüne doğru fiziksel ve büyüü bir şekilde uzanmak için kolumu uzattığımda elim titredi. Güç, içime doğru yönelen sıkça kullanılmış bir yoldan ilerleyerek banyodaki duvara Aşağı. Gözümün soğuklaştı.

mezar-görüşüm soldu ve beni esir tutan ürperti geri çekildi. Tüylerim diken diken oldu. Geri kazandığım sıcaklık, yalnızca mezar özüyle doluyken ne kadar da soğuk olduğumu daha da belirginleştiriyordu.

Omzum kaşındı, kalkan bilekliğimi cebimden beceriksizce çıkartmadan önce yaraları kaşıdım. Muska bilekliğin tokası kapandı ve bana ulaşan mezar özünün son damlası da yok oldu. Psişik bağlantının kesilmesi beni titretmiş ve kör bırakmıştı.

“Bunun için rozetini alacağım,” diye bağırdı tanımadığım ses.

Korkuyla sindim. Evet, birini kesinlikle fena kızdırmıştık. Keşke bir de kimi olduğunu görebilseydim. Yanımda bir tekerlek gıcırdadı, öfkeyle gözlerimi kırıştırdım. *Aptal alışma süreci.*

Gözlerimi kısıtım ama hiçbir şey göremiyordum. Ayin sonrası görüşüm normalde olduğundan daha kötüydü, muhtemelen bugün mezar-görüşümü iki kere kullandığım için olmuştu bu. Sabırsızca dizlerimin üzerine çöktüm ve çantama uzandım. Linolyum parmaklarımın altında bir kere daha katı ve pürüzsüzdü. *Nerede bu çanta?*

Gölgeler dağıldı ve sağ tarafımda kırmızı bir leke gördüm. Çantam. Yerden kaptım ve içinden gözlük kabımı çıkarttım.

“Bu hâlâ devam etmekte olan bir soruşturma!”

Berbat haldeki gözlerimin odaklanmasını umarak döndüm. Yabancı, Coleman’ın sedyesine eğilerek cesede bir şey yapıp yapmadığımızı kontrol etti. Bir demet platin rengi saç omzundan öne düşünce eliyle geriye attı. John, Bethany’yi soğuk odaya doğru iterken karşıya bakıp doğruldu. Ceketinin düğmesini kapatarak sedyenin etrafını adımladı ve John’un yolunda durdu. Yüzüm asıldı. Üzerine oturan takım elbise, etkileyici yüzücü vücudunu öne çıkarırken kendisinin polis besin zincirinde bir devriye polisinden daha yukarıda olduğunu da belli ediyordu. Nekros’taki tüm cinayet dedektiflerini tanımasam da Coleman’ın davasını üstlenebilecek kadar önemli olanların tamamını bildiğimi düşünüyordum.

John'un metal sedyeyi tuttuğu yumrukları öfkeyle titredi ama bakışlarını siyah ceset torbasından yukarı kaldırmadı. Çantamı omzuma astım. Şimdi sessiz bir çıkış yapmanın zamanı olabilir. John bunu halledebilir.

"Cadı, olduğun yerde kal!" diye arkamdan gürlledi dedektif. Yüz seksen derece döndüm. *Yakalandım.*

Tommy'nin hakkında endişelendiği şu polisin adı neydi? Andrews mu? Bu o dedektif olmalı. John'un başını belaya sokmak istememiştim.

Dedektif ellerini beline götürdü. Ceketinin önü, aradan ütülü dar gömleğinin bir kısmını ve silahının siyah kabzasını ortaya çıkaracak şekilde aralandı. "Eğer evcil sihirli gözün soruşturmamı riske attıysa..."

Sihirli göz mü? Bunu söylemiş olamaz.

O anda aklımdan yok olma düşüncesi geçti ve onun kişisel alanına hızla ilerledim. "Dedektif Andrews, değil mi?"

Döndü, çenesi kitlendi ancak cevap vermedi. Aynı zamanda geri adım da atmadı.

Uzun boyluyumdur ve ayağımdaki koca tabanlı botlarla boyum neredeyse 1.80 olmuştu ama bu kadar yakından gözleriyle buluşmak için kafamı yukarı kaldırmam gerekiyordu. Aynı zamanda etkileyici gözleri vardı. Donuk mavi, ama o anda öfkeyle yanıyordu. Çenemi dışarı çıkartarak kızgın bakışına karşılık verdim.

"Dedektif Andrews?" Sorumu yeniledim ve cevap olarak bir homurtu aldım. *Ah evet, işte hoşsohbet biri.*

"Ben Ölülerin Sesi'nden Alex Craft." Elimini uzatarak aramızdaki dar boşlukta havada beklettim. El sıkışmak için olması gerekenden fazla yakındık, uzattığım eli sıkmadan önce baktı.

Bir an şok içinde cildime baskı yapan malzemenin ne olduğunu anlayamadım. *Eldivenler.* Eldiven giyiyordu. El sıkışmaya sağlam başladı ve elimdeki kemikleri sıkarak acı verici olmaya doğru ilerledi.

Ona doğru gülümsedim. Erkek değildim, çocukça el sıkma oyunları ile ilgilenmiyordum. Benim kendi çocukça oyunlarım vardı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kalkanlarımı incelttim, mental sarmaşık duvarlarımın çözüldüğünü gözümde canlandırarak zihnimle ölümler diyarı arasında ufak delikler yarattım. Hâlâ daha büyülü bilekliği mi takıyordum ama aktif olarak mezar özüne uzanarak onun faydalı korumasından kaçtım. Boynumun arkasındaki tüyleri diken diken etmeye yetecek kadar ürpertiyi kendime çektim ve onun kolumdan aşağı, oradan elime ve oradan da dedektifin eline akmasına izin verdim.

Beklemediği mezar dokunuşunu kolunda hissettiğinde mavi gözleri kocaman açıldı. Bir adım geri tökezleyerek elini benimkinden çekti.

Kalkanlarımı yerine yerleştirirken gülümsemem asla bozulmadı. “Ben sahtekâr bir sihirli göz olduğuma göre belki de siz Coleman’ın bedeninin aslında neden hiçbir zaman canlı olmadığını açıklayabilirsiniz? Hayır mı?”

Gözlerini kırpıttı ama cevap vermesini beklemedim. Topuklarım üzerinde dönerek odadan dışarı çıktım.

Bu sefer beni durdurmadı.

John bana asansöre vardığımda yetişti. Kafasının merkezindeki parlak, kel nokta kırmızı renkte parlıyordu ancak bakışları yerleri tarıyordu. “Bu akıllıca değildi.” Fısıltısı, sanki aslında söylemek istediği şeyi bastırıyormuşçasına boğuktu.

Ziyaretçi kartımı resepsiyon masasına fırlattım ve bir anda ona çıkıştım. “Bu neden senin davan değil?”

Cevap vermedi. Arkamdan bir öksürük sesi duydum. Bir ayakkabı gıcırdadı. Kahretsin, bağıırıyordum. Asansörün ağır metal kapıları kayarak açıldığı sırada derin bir nefes aldım.

Tekrar konuşmaya başlamadan önce asansörün içine girmemizi ve kapılarının kapanmasını bekledim. “Neden bana bunun senin davan olmadığını söylemedin?”

“Benim de kendi meraklarım var ve seni tutuklamadığı için şanslısın.” John yüzünü astı ama gözlerime bakmak için kafasını kaldırdı. “Bakıyorum, sonunda gözlüklerini takmaya başlamışsın.”

Parmaklarımı kalın siyah çerçevelere götürdüm. “Görebilmenin hayranıyım. Bu kitap Arşiv-gözetim için değil, sadece

sonraki bir ya da iki saat boyunca kullanmam lazım.” Durak-sadım. Konuyu değiştiriyordu. İkinci defa. Gerçekten de üze-rine gitmek istiyor muydum? Evet, istiyordum. “Bu Andrews denen adam da kim?”

John kapıların tamamen açılmasını beklemeden kendini dışarı attı ve polis karakolu girişine doğru hızlı bir tempo tutturdu. Duraksamadan önce ön kapıya ulaştı. “Falin And-rews departmana bir buçuk hafta önce atandı. Bu davayı nasıl aldığını öğrenmek istiyorsan şefe sor. Şimdi, yemeğe geliyor musun?” Omzunun üzerinden bakarak bıyıklarını kıpırdattı. “Belki Maria yemekten önce meyveli pastasından biraz atış-tırmamıza izin verir.” Gözünü kırptı ve genişleyen midesini ovuşturdu.

Kendime engel olmak istememe rağmen güldüm. Sinirli halden mideyle düşünmeye geçiş işini John’a bırakmalısınız. Gerçi itiraf etmem gerek, pasta kulağa harika geliyordu. Ka-pıya doğru yürüdüğüm sırada adımlarım hafifleşmişti. *Aslin-da pasta tüm bir günü çok daha iyi hale getirebilirdi.*

Kapının penceresinden dışarıya bir bakış attığımda tüm iyimserliğim öldü. Dışarıdaki merdivenleri gazeteciler kuşat-mıştı. Basın araçları yolda sıralanmıştı.

“Arkadan kaçmayı denemeli miyiz?”

John kafasını salladı. “Arabamı ön tarafa park ettim. Si-hirli kelimeleri hatırlıyor musun?”

“Evet. ‘Yorum yok.’” Basın, Amanda Holliday davasında-ki rolümü öğrendiğine göre bunu söylemek konusunda epey antrenman yapmam gerekiyordu. Ama mikrofon saldırısının içine doğru yürümek? Pek de benim eğlence anlayışına uy-gun değildi. John bekledi ve beni izledi. Son bir gayretle zap-tedilemez berbat sarı buklelerimi düzleştirmeye ve fotojenik olduğunu umduğum gülümsememi zorla suratıma oturtmaya çalıştım. En azından üzerimde düzgün sayılabilecek bir kıya-fet -en sevdiğim deri düşük bel pantolonum ve kırmızı dan-telli bir atlet- vardı, bu yüzden kamera karşısında korkunç görünmeyecektim. “Hazırım.”

Kapıyı itip açtığımda muhabirler öne doğru hücum etti.

Parlak kızıl saçları olan bir kadın mikrofonunu uzatarak, “Dedektif Matthews, Coleman davasında herhangi bir gelişme var mı?” diye sordu.

John tek bir kelimeyle konuyu geçiştirdi.

“Polis valinin ölümüyle ilgili sihir danışmanlığına başvuruyor mu?”

Suratında bir mikrofon belirdi ve onu tutan koyu tenli adam sordu. “Coleman’ın hayaletiyle konuşabildiniz mi?”

Tahmin yürütüyor, konuyu eşeliyorlardı. Ellerine malzeme verecek kişi ben olmayacaktım. Mikrofonu bir kenara ittim.

“Yorum yok,” diye gürlledi John. Bir yandan da merdivenlerden aşağı doğru bana eşlik ediyordu.

Muhabirler yolda yürümemiz için oldukça az bir alan bırakmıştı. Mikrofonlar aramıza girerek beni John’un birkaç basamak altında bıraktılar. Geri dönüp baktım fakat amacımız aşağı inebilmektir. Bana yetişecektir. Havada daha fazla soru uçuştı, mikrofonlar ve kameralar kalabalığın arasından fırladı.

Arkamdaki havanın sıcaklığı on derece birden düşüp ceset soğukluğundaki parmaklar omzuma değdiğinde henüz basamakların yarısını inebilmişim. Eller beni sertçe ittirdi. Öne doğru dikey bir şekilde düşerken düşüşümü yavaşlatması için kollarımı uzattım. Üzerine düştüğüm anda bileğimi burktum ama bu beni durdurmadı. Momentum beni omzumdan fırlattı ve kafatasım bir sonraki basamağa çarptı. Dizim betonun üzerinde sekti. Merdivenlerin geri kalanını yuvarlanarak indim ve tam da Ölüm’ün cisimsiz göğsünün içinden süzülen kurşunun geçtiği sırada popomun üzerine oturdum.

Üçüncü Bölüm

“Çekil üzerimden!” Acil tıbbi teknisyenin elini kenara ittim. Hareketimle beraber bir acı şoku kolumu kapladı. Sıcak tükürük dilimin altındaki alanı, safranın yakıcı tadıyla birlikte doldurdu.

Yuttum. Kusacak zamanım yoktu, acının geçmesini bekleyecek zamanım da yoktu. Devam etmeliydim. Sedyenin hızına yetişmeliydim. Sihir akışını bozmamalıydim. Sıcak ve yapışkan bir şey gözümün içine damladı. Elimin tersiyle sildiğimde kolumda taze bir kırmızı hat oluştu. Üzerimdeki diğer kanlarla kıyaslandığında kan lekesi fark edilecek gibi değildi ki onların da çoğu benim değildi.

Hayır, benim kanım değil, John’un kanı. *Bana nişan alınmış bir kurşundan dolayı.*

“Bayan, lütfen,” dedi hâlâ daha beni takip etmekte olan acil tıbbi teknisyeni. Omzuma doğru uzandı. “Beni takip etmeniz gerekiyor...”

Silkinerek kurtuldum. “Eğer bu tılsımın bitmesine izin verirsem her yer kana bürünecek. Tekrar söylüyorum. Geri çekil.”

“Sen...”

Dinlemiyordum. Tüm dikkatimi, parmaklarımı tılsımla bağlantı içinde tutmaya yoğunlaştırmıştım. Neyse ki muhabirlerden biri iyileştirici tılsım taşıyordu. Bu tılsım, biz sağlık görevlilerini beklediğimiz sırada John’u hayatta tutabilirdi fakat atardamaları PDF Kitap Arşivi <http://tasarlar.org>

tı. Elimin üzerinde John'un suratı soluk ve nemliydi. *Hadi.* Daha fazla enerji vermesi için neredeyse tükenmiş olan yüzüğümü sağıarak ödünç aldığım tılsımı hızlandırdım.

Sedyenin yanında, polis merkezi merdivenlerinden uzakta sokağa doğru tökezlediğim sırada zaman düzensiz salınımlarla ilerliyordu. Sonra ambulanstaydık, John içeri kaldırılıyordu. Takip ederek tıbbi görevlinin karşısındaki metal sıra boyunca oturarak kaydım. Kapılar çarpılarak kapandı ve ambulans, bir yandan siren sesleriyle kulaklarımı doldurarak hızla harekete geçti.

Tıbbi görevli, John'un suratına oksijen maskesini geçirdiği sırada yüzüğümdeki son sihir damlası da boşalmıştı. Sonrasında ise hiçbir şey yoktu.

Tılsımlı diskin kenarlarının etrafında kanlar köpürdü.

Kahretsin! "Pıhtılaşma büyüsüne ihtiyacı var."

"Ben düşünmüştüm ki..." Tıbbi görevli, kapasitesinin üzerinde çalışan tılsıma baktı ve sonrasında ön tarafına BYİO sembolü damgalanmış geniş bir yapışkan bandaj çıkarttı. "Üçe kadar saydığımda. Bir... İki..."

Üç.

Elimi çektim ve beraberinde diski de aldım. Doktor tıslımlı bandajı yerine yapıştırmadan önceki saniye John'un boğazındaki yaradan kan sızdı.

Bu olmamalıydı. Atardamarı yırtılmıştı.

Havaya monoton bir cırlama sesi hâkim oldu. Kalp monitöründe düz bir çizgi...

Hayır!

Doktor, John'un gömleğini yırtıp açarak göğsünü ortaya çıkarttı. Sonra dönerek bir çift defibrilatör cihazını eline aldı. Bunları John'un tenine bastırdı. "Hazır."

John'un vücudu sarsıldı. Boğazındaki puslu tılsıma kan akın etti.

Dilim büyüyerek ağzımı doldurdu, yutkunmam ve nefes almam için fazla büyüktü. Monoton bipleme sesi kesilmedi. *Hayır, lütfen hayır.* İzleyemiyordum, başka bir yöne de bakamıyordum. John'un elini tuttum. Nemli ve soguktu.

“Hazır!”

Doktor elimi kenara itti, sonra defibrilatörleri John’un göğsüne tekrar bastırdı.

Gövdesi beş santim kadar havalandı. Bipleme sesi kesildi, küçük alanda değişken sesler yankılanmaya başladı. Elektronik bipleme yeniden düzenli hal aldı.

Nefesimi verdim ve sanki bu bir işaretmişçesine John’un göğsü de yükseldi. Suratındaki oksijen maskesi buharlandı. Nefesi hırıldadı, göğsü hafif sallantılar halinde inip kalkmaya başladı. Nefes alıyordu. Kafamı çevirdim.

“O kurşunun bana isabet etmesi gerekiyordu.”

“Ne?” Doktor, John’un boynundaki tılsıma sargı bezi koyarken bakışlarını bana yöneltti.

Kafamı salladım. Onunla konuşmuyordum. Bakışlarım ambulansın uzak köşesindeki karaltıya kilitlendi. Ölüm arka kapılara yaslanmıştı, kollarını geniş göğsünün önünde bağlamıştı. Göz kapakları bakışlarını gizliyordu ama beni izlediğini hissedebiliyordum.

“Yapma şunu,” dedim.

Ölüm yerinden kıpırdamadı. Doktor, John’un vücudunun üzerine eğildi. Sırayla bana ve Ölüm’ün durduğu köşeye baktı, muhtemelen ona boş görünen köşeye.

Cep fenerini çıkartarak gözlerime tuttu. “Lütfen, parmağınma odaklanırmısınız hanımefendi.”

Söylediğini yaptım ama sadece bir saniyeliğine gözüm yeniden Ölüm’e takıldı. “Ölmeyecek,” dedim.

“Elimizden geleni yapıyoruz,” dedi doktor alnımdaki yarayı incelerken.

Daha sonra gözlerim onunkilerle buluştu, elim John’un soğuk avucuna kenetlendi. “Ölmeyecek.”

* * *

“Ayağım takıldı. Söylemiştim.”

“Kurşunun yolunda ayağınızın takılıp düştüğüne mi inanmamı istiyorsunuz?” diyerek tükenmez kalemimle defterine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://mailey.org>

vurdu Polis Memuru Hanson.

Soluk hastane battaniyesini üzerime daha da sıkıca çektim. Birkaç saat önce ısıtılmış bir battaniyeydi ama şimdi onu sıcak tutan tılsım tükenmişti, beni soğuk hastane havasından koruyan tek şey etkisiz bir kumaş parçasıydı. Tabii battaniye yine de arkası açık hastane kıyafetinden daha etkiliydi. Titremek, zaten berbat haldeki ruh halimi düzeltmek için pek yardımcı olmuyordu. Memur Hanson'm sorusunu cevaplamadan önce derin bir nefes almak için kendimi zorladım.

"Düştüm. Bunu size başka nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum."

"Bayan Craft, silahın tetiğine basıldığı sırada şehirdeki kameraların yarısı size dönüktü. Görüntüleri izledim. O merdivenler boyunca kendinizi aşağı atmışsınız."

Kafamı şiddetle kaldırdım. "Sizce söylediğiniz gibi kendimi aşağı 'atsaydım' bu olur muydu?" Sargılı bileğimi kaldırdım. "Ya alnımdaki bir düzine dikiş?"

İleri doğru eğilerek üzerimde yükseldi ve kalemini defterinin kapağına vurdu, ucuz plastik vurma kâğıdı ritmi.

Etkilenmemiştim ya da gözüm korkmamıştı. Yalnızca sinir olmuştum. Hatta bu sindirme taktiklerinden bıkmıştım.

Yatağın yanından ayaklarımı sallandırırdım ve duruşumu dikleştirdim. Kalçamdaki kaslar ağrıyor, sırtım itiraz ediyordu ama yalın ayak, Memur Hanson'm göz seviyesinde durdum. "Söyledim. Düştüm."

Son bir sert nota vurmadan önce kalemi bir süre havada asılı kaldı. Daha sonra bakışlarını aşağı indirdi ve defterini kapattı. "Dinle Alex, bu işle bir alakan olduğunu düşünmüyoruz. Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Silah sesini duydun mu? Bir şey gördün mü? Şüpheli bir araç, çatıda bir karartı? O merdivenlerden aşağı atlamanın sebebi neydi?"

"Ben..." Ne söylemem gerekiyordu ki... Ölüm beni kurşunun yolundan itti. Bu bir ruh toplayıcının görev tanımının biraz dışındaydı. Buna kimse inanmazdı. Lanet olsun, ben bile zor inanıyordum. "Hatırladığım her şeyi size söyledim."

Bir şey söylemek için ağzım açtı fakat uzman doktorumun

odaya girmesiyle cevabından kurtulmuş oldum. Yatağımı acildeki diğer yataklardan ayıran perdenin arkasından geldi ve gülümsedi. “İyi haber, Bayan Craft. Tomografiniz sorunsuz çıktı, sizi taburcu ediyorum.” Hasta çizelgeme bir not yazdı. “Önümüzdeki birkaç hafta boyunca o ateli takmanızı istiyorum. Dikişleriniz çözünenlerden, bu yüzden alınmaları gerekmeyecek. Yalnızca yaranızı temiz tutun. Herhangi bir sorunuz var mı?”

Gülümseyerek, “Reçeteme beni evime bırakacak bir araba yazar mısınız?” dedim.

Şaka yapıyordum -kısmen- ama Memur Hanson boğazını temizledi. “Şerif vurulma olayının Amanda Holliday davasıyla bağlantısı olduğunu düşünüyor. Tanık kürsüsünde bir ruhun bulunması fikri çok fazla anlaşmazlıklara sebep oldu. Şerif size, evinize ve sabah mahkemeye eşlik etmesi için bir memur tahsis etti.”

“Aa... Teşekkürler?” *Bunu daha önce de söyleyebilirdi.* Mesela beni bir şüpheli gibi sorguya çekerken. Sağlam olan elimle omzumu ovuşturdum. Çizikler hâlâ acıyordu ama doktor bana bunların ciddi olmadığı konusunda güven vermişti. Hanson’a baktım. Umarım şoförüm o olmaz.

Doktor çizelgemi yatağın ayak ucuna geri koydu ve gülümsedi. “Kısa süre içinde bir hemşire sizi kontrol etmeye gelecek. İyi geceler, merdivenlerden aşağı atlamamaya çalışın.”

Dişlerimi göstererek gülümsedim. “Tabii.” *Herkes kurşundan kaçmak için atladığını mı düşünüyor?* Bir başkası için kendimi kurşunun önüne atacak cesarete sahip olduğumdan şüpheliyim fakat neler olacağını bilseydim John’a kesinlikle haber verirdim.

Doktor arkasından perdeyi kapattığında Hanson’a geri dönerek sorgulamanın tekrar başlamasını bekledim.

En az benim hissettiğim kadar yıpranmış görünüyordu. “Eğer bir şey hatırlarsan karakolu ararsın, değil mi?”

“İlk işim bu olur.” Söz verdim ve gerçekten arardım da. John arkadaşım. Onu vurmanın kim olduğunu bulmasına

yardım etmek için her şeyi yapardım. Lanet olsun, eğer ateş eden gerçekten de bana nişan aldıysa o adamın parmaklıkların arkasında olması benim için de iyi olurdu. Aklıma gelecek en ufak bir ipucu için bile arardım. Bir şey unuttuğumdan değil ama Ölüm'le bir sonraki buluşmamızda ona soracağım bir yığın soru olacaktı.

Hanson gözlerini ovuşturdu ve küçük defterini gömleğinin cebine yerleştirdi. "Evine git ve dinlen. Memurlardan biri seni lobide bekliyor." Perdenin arkasında kaybolurken adımları linolyum üzerinde yankılanıyordu.

"Bekle, bana kıyafet vermeyecek misiniz?" Benim kıyafetlerime delil oldukları için el konulmuştu. Bir adım atarak perdeyi bir kenara çektim. "Ve John'u görmek istiyorum!"

Hanson görünürde yoktu fakat bana doğru gelmekte olan bir hemşireyi ürküttüm. Gözleri fal taşı gibi açıldı ama elinde tuttuğu kumaş yığınıyla beraber gülümsemesinde en ufak bir değişim olmadı. "Bunlar sizi eve kadar idare edecektir."

Beş dakika sonra üzerimde yastık kılıfı gibi duran mor puantiyeli doktor önlüğü içerisindeydim. Polisler en azından botlarımı almama izin vermişti. Dizimin üzerinde biten deri botlar, bileğimle baldırım arasında biten doktor önlüğünün paçalarını gizliyordu.

Beni taburcu eden hemşirenin bana uzattığı formları okumadan imzaladım. Acaba bu ziyaretim bana pahalıya patlayacak mıydı? *Elbette*. Peki, param buna yetecek miydi? *Hayır*. Adımı, kargacık burgacık bir X yazarak karaladım.

"Bayan Craft, üzgünüm ama sigortanız reddediliyor."

İç çektim. Böyle olacağını tahmin etmişim, sigorta primlerimi ödemeyi aylar önce bırakmışım. Yine de denemeye değerdi. Hiçbir değeri olmayan plastik kartı hemşireden aldım ve çantamın içine attım. "Senet yapabiliyorsunuz, değil mi?"

Kadın bana daha fazla form verdi. İmzamı bir kez üzerine resmî olarak atınca kâğıtları geri verdim. Geriye tek bir şey kalmıştı.

"John Matthews'ın Edebiyat Arşivi için daha fazla bilgi için <https://rantey.org>

Hemşirenin yüzündeki gülümseme solduğunda midem ke-netlendi.

Hayır, yapmış olamaz... Ölüm bunu yapmış olamaz...

Yapabilir. İşi buydu.

Boğazımdaki düğüme rağmen yutkundum. “Dedektif John Matthews. Birlikte giriş yaptığım polis. Boğazından yalaralanan.”

Hemşire, kafasını onaylarcasma salladı fakat yüzündeki üzgün ifade sabit bir şekilde yerinde kaldı. “Ameliyattan çıktı ama maalesef ziyaret saatleri sona erdi.”

Tutmakta olduğumu bile fark etmeden derin bir nefes verdim. “Şaka yapıyor olmalısınız.” *Ziyaret saatleri kimin umrundaydı ki?*

Sanırım bu hemşirenin umrundaydı.

“Yarın sabah saat dokuzla akşam altı arasında ziyaret edebilirsiniz. Sanırım polis memuru sizi evinize bırakacak olan kişinin lobide beklediğini söylemişti.” Çift kanatlı kapıyı işaret etti.

Tabii. Arkamı dönmeden önce göstermelik bir gülümseme takındım. *Yoğun bakım ünitesini kendim de bulabilirim.*

Uyuşmuş bacaklarımla lobiye doğru ağır adımlarla ilerledim. John ameliyattan çıkmıştı. Bu iyiye işaretti. İyi olacaktı.

Dudağımın iç tarafını ısırarak doktor önlüğünün sertleşmiş kenarını çektim.

Belki iyi olacaktı. Yalnızca belki. Ölüm’ün bir ruhu vücudunda bırakması, o kişinin ölümünün durması anlamına gelmiyordu. Buna birinci elden şahit olmuştum.

Lobinin kapısını iterek açtığımda omurgamdan aşağı bir soğukluk hissettim. Parıltılı asansör kapıları duvarın orada bekliyordu. Yoğun bakım kaçınıcı kattaydı? Muhtemelen kimse fark etmeden oraya sızabilirdim. En kötü ihtimalle John’un eşi Maria’yı görürdüm. Onunla konuşmam gerekiyordu. Konuşmam, açıklamam... *Tam olarak neyi? Bir kurşundan kaçtım ve o kurşun benim yerime kocana isabet etti?* Tenimde, boynumun arkasında aşağı doğru soğuk bir yol izleyen başka bir his vardı. *Kitap Arşivi - <https://rantey.org>*

Bu hastanenin esintili havasından daha fazlasıydı.

Ölüm'ün tanıdık şeklini görmeyi bekleyerek arkamı döndüm. *Ah, ona soracağım o kadar çok...*

Bu, Ölüm değildi.

Arkamda cisimsiz vücudu dünyaya ait olmayan bir ışıkla titreyen bir hayalet duruyordu. Düşününce hastaneler, evsiz bir hayaletle karşılaşmak için çok da şaşırlacak bir yer değildi ama bu hayaletin düşük omuzlarını, bakımsız saçlarını ve kalın çerçeveli gözlüklerini tanımıştım. *Morgdaki hayalet mi bu? Burada ne işi var?*

Suratını astı, ona baktığımı fark eder etmez gözlerini kıstı. Bakışlarının yoğunluğundan beni izlemekte olduğu belliydi. *Beni takip mi ediyor?*

Bunu öğrenecek zamanım yoktu. Varlığı ölümler diyarına biraz daha kayarak gözden kayboldu. Ruhum sürekli olarak yaşayanlarla ölümleri ayıran uçuruma doğru baksa da hayaleti takip etmek için kalkanlarımı indirmem gerekliydi ve kalkansız zihnimi halka açık alanlarda ifşa etmiyordum, özellikle de ölümle yaşam arasındaki çizgide takılıp kalan yüzlerce ruhun barındığı bir hastanede.

“Bayan Craft?”

Boğuk erkek sesi beni irkiltti. Hayaleti bir kenara bırakıp topuklarım üzerinde dönerek bana seslenen kişiyi aramaya başladım.

Ah hayır. Karmam bu kadar da kötü olamazdı.

Dedektif Andrews yaslandığı duvardan doğruldu. Uzun adımları aramızdaki mesafeyi kapattı ve dolgun dudakları, yüzünün ciddiyetini yumuşatarak yukarı doğru kıvrıldı. Fakat gülümsemesi gözlerine yansımadı, sahte dost canlısı jestine karşılık vermeye çalışmadım bile.

“Sanırım şoförüm siz olacaksınız,” dedim kaşımı ukala bir şekilde kaldırmayı denedikten sonra. Dikişli yaram bu hareketimi engelledi.

Yanımdan geçip giderken cevap olarak bir homurdanma aldım. Ah evet, çok keyifli bir yolculuk olacak. Hanson'ın beni eve bırakmasını umarken daha önceki gibi düşünmüyordum.

Çantamı omzumda daha da yukarı yerleştirerek Andrews'ın peşine takıldım. Cinayet dedektifleri ne zamandır tanık koruma işleriyle -ya da dâhil olduğum her neyse onunla- ilgileniyordu? John ve Maria'yı hâlâ daha görmek istiyordum ama Dedektif Andrews'a saatler sonra yoğun bakıma gizlice gireceğimi ve beni lobide beklemesini söylersem beni hastaneden kelepçelerle çıkartacağına dair bir izlenimim vardı.

Dedektif Andrews sürgülü cam kapının yanından geçip gitti. Nereye gidiyorduk? *Beni ciddi ciddi sorguya çekmeyi düşünüyor olamaz. Tekrardan.* Arkamı dönüp kapıya baktım. “Çıkmıyor muyuz?”

Yavaşılamadı. “Seninle en son bir yığın muhabirin arasından geçmeye çalışan kişi vuruldu.”

Omuzlarım istemsiz bir şekilde yukarı doğru çekildi, onları zorla aşağı indirdim. *Hatırlattığın iyi oldu, pislik.* Yalnızca muhabirleri atlatacağımızı söyleyemezdi tabii. Hayır... John konusunu açması gerekliydi. Üzerime bol gelen doktor önlüğünü kırıştırarak ellerimi etrafıma sardım.

Andrews, loş koridora açılan kapıyı iterek açtı. Koridor boyunca beton bloklar vardı ve gölgeler köşeleri kaplıyordu. Tereddüte düştüm. Mezar-görüşünü yıllarca kullanmak gece görüşümü yıpratmıştı ve karanlığa gizlenmiş yabancı koridorlarda yönümü bulmaya çalışmak, yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi. Maalesef dedektif duraksamadan yürümeye devam etti ve daha birkaç adımda karanlık, geniş omuzlarını kaplamıştı bile. Yetişmek için hızlandım.

“Peki, nasıl oldu da refakatçilik görevine getirildin?” Umrumda olduğundan değil fakat boşluğu ayaklarımızın beton üzerindeki yankısından başka bir sesle doldurmalıydım.

“Ben istedim,” dedi ses tonu değişmeksizin. “Çıkacağımız kapı bu.” İterek açtı.

Kapı, çok katlı bir otoparka açıldı. Tanrıya şükür, iyi aydınlatılmış bir otoparktı. Koridordan adımımı atar atmaz kapı arkamdan hızlıca kapandı, otoparktaki boğucu hava tatsız bir şekilde değişti.

Bir büyü...

Yana doğru zıpladım. Zaten acıyan omzum, bir saniye önce orada bulunmayan bir vücuda çarptı. Ya da en azından, orada olduğu belli olmayan bir vücuda.

Yalnızca ben, bir büyüden kaçmak yerine *ona doğru* atlayabilirdim.

Geriye doğru sendeledim. Gizleme büyüğü bozuldu ve arkasında saklanan ufak tefek kadın -ki bu benim çarptığım vücuttu- siyah saçlarını eliyle düzeltmeden önce gözlerini kısarak bana baktı. Saçları, tek bir teli bile bozulmadan omuzlarından döküldü ve gülümsemesini koruyarak mikrofonunu neredeyse suratıma soktu.

“Bayan Craft, sizce bugün vurulmanızın sebebi neydi?”

Cadı Postası gazetesinin en popüler muhabiri Lusa Duncan’a aptal aptal baktım. Arkasında kameramanın kırmızı kayıt ışığı yanıp sönüyordu.

Aklımdan ilk geçen, günün erken saatlerinde bana verdiği iyileştirme muskası için ona teşekkür edip etmediğim düşüncesi oldu. John’un polis merkezi merdivenlerinde kanamadan ölmesini engelleyen muskanın sahibiydi oydu. Daha sonra sorduğu şeyin ne olduğu kafama dank etti ve yüzüm asıldı. Nekros şehrinin en popüler haber şovunda üzerimdeki çirkin, mor doktor önlükleriyle yer almak üzereydim.

Dedektif Andrews’a çaresizce baktım. Tabanca kılıfını eliyle düzeltti ve ceketini üzerine doğru çekti. Sonrasında Lusa ile aramda durup mikrofonunu bir kenara çekti.

“Yorum yok,” dedi. Bir yandan da kolunu omzuma atıp beni muhabirden uzaklaştırarak yürüdü.

Lusa o kadar kolay pes etmezdi. Ayakkabılarının topukları, beton zemin üzerinde cınlayarak bizi takip etti. “Yarın sabah her şeye rağmen Amanda Holliday’in ruhunu uyandıracak mısınız?”

“Evet.” Dar kafalı bir tetikçinin beni korkutmasına izin verecek değildim.

Cevabım Lusa’yı, başka sorular sormak için cesaretlendirmiş gibi görünüyordu. Sizce vurulmanızın, Coleman’ın

cesedinden öğrendiklerinizle bir alakası olabilir mi?"

Dedektif Andrews'un parmakları omzuma battı. Bu bir uyarı mıydı? Kendimi geri dönüp bakmadan ilerlemek için zorladım. Aptal değildim, Lusa ağzımı arıyordu. Morgda kimi uyandırdığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Coleman'ın cesedini gördüğümü kesin olarak bilenler yalnızca John ve Andrews'tu. John yoğun bakımdaydı ve Andrews'un da bunu birilerine anlatacağını pek sanmıyordum, özellikle de basına.

Dedektif Andrews, anahtarlığını cebinden hızlıca çıkararak bir düğmeye bastı. Önümüzde duran arabanın farları yanıp söndü, kilidin açılmasıyla beraber bir ötme sesi çıktı. Adımlarım yavaşladı. Bu da Lusa'ya, bana yetişecek zamanı verdi. Otoparkın tavanındaki lamba, üzeri açılan kırmızı arabanın boyasından aşağı doğru parlıyor, siyah iç kaplamasını kusursuz gösteriyordu.

Bu pek de polis işi değildi.

Maalesef orada durup seyredecek zamanım yoktu. Yolcu koltuğuna yerleştiğimde yumuşak deri beni içine çekti. Andrews diğer taraftan bindi ve araba, olabilecek en sessiz şekilde harekete geçti.

"Güzel araba." Oldukça yetersiz bir açıklama.

Andrews arabayı vites taktı. Elimi parlak kırmızı boya üzerinde gezdirdim. *Muhtemelen galeriden yeni çıkmıştı.* Benim, cadıların kendilerini ifşa ettiği on yıl öncesinde fabrikadan çıkmış olan hatchback'imın aksine.

Lusa'nın topuklu ayakkabıları, beton kolonlarda yankılandı. Arabanın yanından geçip yanımıza geldiğinde mikrofonunu uzattı. "Bayan Craft, Coleman kendisini vuranın kim olduğunu söyledi mi? Sizi vuranla aynı kişi olduğunu düşünüyor musunuz?"

Andrews tek bir akıcı hareketle park yerinden geri geri çıkarak Lusa'yı geri çekilmek zorunda bıraktı. Mikrofonu yere çarptı.

Andrews vitesi değiştirdiğinde araba ileri fırladı.

"Beni ara!" diye bağırdı Lusa arkamızdan koşutarak. Yan

aynadan bakarak bir şey fırlattığını gördüm.

Bize yetişmesine imkân yoktu. Fırlattığı küçük şey, aynada giderek büyüdü. Yaklaşıyordu. Araba köşeyi döndü ve fırlattığı şey her ne ise bir saniye sonra aynı yolu takip etti.

Koltuğumda döndüm. Pembe, origami bir kuş arka çamurluğun üzerinden geçerek arka koltuğa ulaştı. Küçük üçgen kanatları, havayı çılgın bir hızla dövüyordu fakat Andrews hızlanmaya devam etti ve kuş geride kalmaya başladı. Elimi arabanın dışına doğru uzatarak kâğıdı kavradım.

Tekrar koltuğuma yerleştiğimde ufak kuş, avucumun içinde katlanmış yerlerinden açılarak düzgün bir dikdörtgene dönüştü. Kâğıdın ortasında parlak siyah harflerle “Lusa Duncan, *Cadı Postası*” ve telefon numarası yazıyordu. Hedefe kitlenen kâğıttan kuş, kartvizit kadar tek kullanımlık bir eşya için fazla pahalı bir büyüydü ama anladığım kadarıyla Lusa avının kendinden kaçmasına alıştı. Diğer duyularımı açarak kâğıdı başka bir büyü var mı diye taradım. Hiçbir şey yoktu. Hâlâ bir kâğıttan ibaretti. Arabaya gizlice bir casus büyü sokmaya çalışmaması ve John vurulduğunda yardım etmesi, hakkındaki düşüncelerimi daha olumlu hale getirmişti. Kartını çantama attım.

“Vadi’de yaşıyorum,” dedim otopark kapısına ulaştığımız sırada.

Andrews tek kelime etmeden park alanından çıkar çıkmaz sola kırdı. Gökyüzü, şehir ışıklarından dolayı paslı kırmızı renge bürünmüştü fakat hasarlı görüşümde gölgeler, Nekros şehir merkezindeki devasa gökdelenleri tırmalıyordu. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum ve omuzlarımı Andrews’un aksi yönüne çevirdim. Beni eve bırakmaya gönüllü olabilmesi için tek bir sebep düşünebiliyordum ve *hayır*, daha fazla soru yanıtlayacak ruh halinde değildim.

Umrumda olduğundan değil.

“Coleman’ın vücuduna baktığında ne gördün?” diye sordu Andrews daha çevre yoluna bile çıkmadan.

Ah hayır, beni morgdan kovduktan sonra benden bilgi almaya çalışmazdı. Ağrılığını tekrar ayarlayarak ön camdan

dışarıdaki karanlığı izlemeye koyuldum. “Chimney Swift ve Robin’in olduğu köşeyi biliyor musun?”

Gözleri, oturduğum koltuğa doğru kısa bir bakış attı. “Nerede yaşadığını biliyorum. Bana Coleman’dan bahset.”

“Coleman hakkında bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun? Kaydı izle.”

Sokak lambasından gelen ışık, kilitli çenesi üzerinden yavaşça geçti. “İzledim. Bir ruhu kontrol altına almakta başarısız oldun ve kurul onaylı bir duyarlı, hiçbir büyü tespit edemediği halde Coleman’m cesedinin büyü olduğunu iddia ettin. Bunun üzerine bir de cesedin aslında ceset olmaya bileceğini söyledin.”

Büzüldüm ama bunu omzumu silkerek saklamaya çabaladım. “Haklısın. Sahtekâr bir sihirli göz olmalıyım. Neden benim gibi bir sahtekâra sorular soruyorsun ki?”

Frenlere abandı ve araba bir anda durdu. Emniyet kemeri kitlendi ama gösterge paneline çarpmadan önce değil. Sargılı kolumdan ağrı yayılmaya başladı. Ani duruştan sonra Andrews arabayı sakın bir şekilde emniyet şeridine çekti.

Sokak lambalarının arasındaydık ama etrafımızdaki binalar karanlıktı. Bu yüzden yanımdaki adamı yalnızca arabanın kontrol panelinden yansıyan yumuşak ışık sayesinde çıkartabiliyordum. Sertçe yutkundum.

Andrews bana, az ışıktaki korkutucu bir hal alan kısık gözleriyle dikkatlice baktı. “Ya sahne ışıkları altında olmaktan fazlaca hoşlanan bir düzenbazsın ya da diğer herkesin gözden kaçırdığı bir şey buldun.”

Bakışlarına karşılık verdim ve gözlerinin içine baktım. “Hangisine inanmaya hazır olduğunu tahmin etmemi ister misin?”

Yüzü asıldı ama bir şey demedi ve sessizlik uzadı. Koltuklarımız arasındaki boşluğu dolduracak kadar belirgin bir hale geldi. Yanımızdan bir araç vızıldayarak geçti ve arabayı farının ışıklarıyla doldurdu, irkildim. Görüşüm eski haline geldiğinde Andrews başka bir yöne bakıyordu.

“Tekrar deneyelim. Bana kendiliğinden aklımdaki

koltuk gıcırdadı. “Ben Dedektif Falin Andrews, Coleman davası benim sorumluluğumda.”

Aramızda beliren elinin etrafını gölgeler belirginleştiriyordu. Bunu ilk denediğimizde el sıkışma faslı çok da iyi gitmemişti. Yine de elini tuttum; eldivenli elini, ancak bu kadar sıcak bir arabada eldivenlerle sürmek farklı bir zevk olmalıydı. El sıkışması sıkı ama profesyonelceydi.

“Falin,” dedim. Ne de olsa bana ilk adını söylemişti.

Parmakları elimin etrafında gevşedi. “Alex.” Elimi bıraktı. “Şimdi, bana Coleman’ın cesediyle ilgili ne söyleyebilirsin?”

“Üzgünüm. Bir el sıkışma iyi insanlar kulübüne katıldığın anlamına gelmiyor.”

“Ama kızgınlıkla söylenmiş bir cümle, *benim* davamın deliliyle oynayan birine karşı haklı kızgınlık o kulübe bir daha alınmamam için yeterli mi?”

Ona bakarak gülümsedim. “İlk izlenimlerin böyle kötü bir yanı var.”

Omuzlarını silkti. “Davamla ilgili elinde geçerli bir bilgi var. Seni adaleti engellemekten dolayı tutuklayabilirim.”

Ve tehditlere geçtik.

İç çektim ve paneldeki dijital saate baktım. Saat “geç”-ten de geç olmuştu. Bu akşam Casey’le konuşmam mümkün değildi. Neler öğrendiğimi ona söylemek için beklemem gerekecekti. Şimdilik sadece eve gitmek, köpeğimin mamasını vermek ve Ölüm Kulübü forumuna, herhangi birinin daha önce Bethany’ninki gibi saldırgan bir ruhla ya da Coleman’ın cesedine benzeyen herhangi bir şeyle karşılaşmış olduğunu soran bir başlık açmak istiyordum. Davadan önce yüzüğümü yeniden şarj etmem gerektiğinden bahsetmiyorum bile ki bunun için de -hızlıca hesap ettim- yaklaşık yedi saat gerekiyordu.

Peki, şu işi bitirelim bari. Esneme isteğimi bastırarak Bethany’nin ruhu tarafından yapılan yaraları ovdu. Sonra derin bir nefes alarak valinin vücudunda gördüğüm hüüyü, burgulu oymaları ve mezar büyüümün Coleman’ı nasıl etkile-

mediğini elimden geldiğince açıklamaya çalıştım. Konuştuğum sırada Falin de arabayı yavaşça yola doğru sürdü.

“Ve bu büyüünün ne yaptığı hakkında bir fikrin yok?” diye sordu.

“Biri beni böldü.”

Duymazlıktan geldi. “Coleman’ın cesedine bakman için seni Dedektif Matthews mu tuttu?”

Alt dudağımı ısırdım. Acaba valinin ruhunu uyandırma fikri ona ait olsa John’un başı daha mı az belada olurdu yoksa daha mı fazla? Uzun süre düşünmüş olmalıyım çünkü Falin dönüp bana baktı.

Dümdüz ileri baktım. “Coleman bir iyilikti. John’un uyandırmamı istediği tek ruh Bethany’ninkiydi.”

“Ritüel kurbanı olan mı?”

Ritüel? Yöntemi olan bir seri katilden mi bahsediyordu yoksa gerçekten de bir cadının büyüünün parçası olarak öldürüldüğünden mi? John herhangi bir sihirli bağlantıdan bahsetmemiştir ama bir şey Bethany’nin ruhuna ciddi şekilde zarar vermişti. Bu yüzden de çok da bir aşama katetmiş sayılmazdım. Bu bilgiyi kafamda depoladım. Andrews’un söylediği şekilde nasıl “kontrolü kaybettiğimi” anlamama yardımcı olabilirdi.

Bir süre sessizlik içinde yola devam ettik. Gökdelenler arkamızda gözden kaybolurken düşük sihir uğultusu arabanın etrafındaki havadan içeri sızdı. Aktif büyü değildi, yalnızca Vadi’nin hissiydi.

Vadi ya da bazı çevrelerin söylediği gibi Cadılar Vadisi, Büyülü Bölge’nin etrafına kümeler halinde yayılmış bir banliyöydü. Bölge, büyü ve malzeme almak için güzel bir yer olmanın dışında şehrin tek özel cadı hazırlık okuluna, bir peri barına ve yerel Büyüye Yetenekli İnsanlar Organizasyonu merkezine ev sahipliği yapıyordu.

Araba, Sinoan Nehri’nin üzerinden geçen köprüye girdi ve büyüünün tıngırtısı daha da şiddetlendi. Sinoan Nehri, Nekros şehir merkezini bölgeden ve ilerisindeki Vadi’den ayırıyordu. Eğer bir Sinoan’ın batısını geçiyorsa ve şehrin

dışına çıkmıyorsa ya büyüye yatkındır ya da büyü marketi-
ne gidiyordur. Cadılar ya sihirsel titreşim burada çok fazla
olduğu için Vadi'ye yerleşmişti ya da bu büyülü uğultu,
burada on yıllar boyunca yoğun olarak büyü çalışmalarını
yapılmasından dolayı artmıştı; şehrin başka hiçbir yeri
aynı hissi vermiyordu ve yakına sürdükçe kendimi daha da
rahatlamış hissediyordum.

“Seni kim tuttu?” diye sordu Falin yaşadığım mahalleye
girdiği sırada.

“Bir müşterim.”

“Peki bu adamın ismi ne?”

Cevap vermedim. Normal şartlarda müşterilerimin bil-
gilerini paylaşmazdım. Casey'nin ismini kalkıp da And-
rews'a verecek değildim. Aileden biri olmasının yanında,
eğer bir duyulursa... Babamla bazı konularda anlaşıyor
olabiliriz, aslında sanırım hiçbir konuda anlaşıyoruz;
ama yine de bile bile onunla ilgili skandal yaratmaya ça-
lışmıyordum.

Falin arabayı garajımın önüne çekti ve daha araba tam
durmadan kapıyı açtım. Henüz arabadan tamamen çıkmamıştım.

Falin kolumu yakaladı, parmakları bileğimin etrafında
kenetlendi. “Coleman'ın cesedini incelemen için seni kim
tuttu?”

“Bu gizli bir bilgi!”

“Coleman'm cesedini incelediğini kimler biliyordu?”

“Senin dışında mı?”

Suratı düştü ve yanaklarının altındaki gölgeler daha da
sivrileşti. “Bayan Craft, büyüleyici kişiliğinizin pek çok
insan için sizi çekici hale getirdiğinden emin olsam da, sizi
öldürmek isteyebilecek biri var mı?”

Donup kaldım, tüylerim diken diken oldu. “Şerif vurulma
olayının Holliday davasıyla alakalı olduğunu düşünüyor.”

“Bu da bir ihtimal. Müşterin kim? Bugün o cesetlerden
herhangi birini incelediğini bilen kimler var?”

Elinden kurtuldum ve arabadan çıktım. Morgda olduğu-

mu bilen insanlar listesi oldukça kısaydı: Beni arabasıyla bırakan polisler, John, Tommy, Falin ve tabii Casey ve belki de babam, eğer ona söylediyse. Bu listedeki kimsenin merkez karakol önündeki kalabalığa doğru ateş etmesi olası değildi. Olay, Holliday davasıyla ilgili olmalıydı. Kaçığının biri, sanık sandalyesinde bir ruh görmek istememişti belli ki.

“Eve bıraktığınız için teşekkür ederim, dedektif,” dedim arkamdan kapıyı kapatırken.

Maalesef kapımı kapatmam, onun kendi kapısını açmasına engel değildi.

Direksiyonun başından kalktı. “Seni kim tuttu? Beni müşteri listene bakmak için arama emri çıkartmaya zorlama.”

Daha fazla tehdit öyle mi? Peki, davasını biraz kurcalamıştım. Ama bu kadarı fazlaydı.

Arkamı döndüm, tam hukuk dilinde müşteri ve gizlilik hakkında ağzının payını vermeye hazırlanmıştım ki dondurucu rüzgâr ensemdeki saçları diken diken yaptığında kelimeler dilimde eridi gitti. Hava hâlâ 35 derecenin üzerindeydi ve geceyi biraz olsun serinletecek en ufak bir esinti dahi yoktu. Bu yüzden de arkamdan gelen gıdıklayıcı bu ani hava akımı oldukça yersizdi.

Düşük, ekose kaplı omuzların ve kalın gözlük çerçevelerinin titrek ışığını görmek için hayalet gözden kaybolmadan hemen önce etrafımda dönebilmişim. Hayalet, *aynı* hayalet, önce morgda sonra hastanede... Burada... Ön bahçemde... Kalkanlarımı sadece biraz indirdim, böylece mezar-görüşüm dünyayla çakışıyor ama onun yerini almıyordu. Çürümenin küfü bahçeyi sardığında çimenler aynı anda hem yeşil hem de kurumuş kahverengiydi ama hayaletten bir iz yoktu. *Derinlere çekilmiş.*

Kalkanlarımı tekrar sıkılaştırarak hayaleti gördüğüm noktaya bakıp kaşlarımı çattım. Dedektif Andrews’un konuştuğunun hayal meyal farkındaydım ama elimle, konuşmasını durdurması isaret ettim ve evime doğru çıkan merdivenlere doğru yöneldim.

“Bayan Craft!”

“İyi geceler, dedektif,” dedim garaj girişini neredeyse koşarak katederek. Neyse ki beni takip etmedi.

Ön kapıyı pas geçtim. Düzgün aralıklarla yerleştirilmiş taşlar, kaldırımdan ayrılarak evin yanına doğru kıvrılıyordu. Düz taşların üzerindeki bir sihir, taşların hafifçe parıldamasını sağlıyordu. İlk taşa adımımı attığım anda bir sonraki ışık saçmaya başlıyordu. Bu sihir geçen yıl ev arkadaşlarım mezar-görüşümün gece görüşüme ne kadar zarar verdiğini fark edince onlar tarafından doğum günümde hediye edilmişti. Onlara belli ettiğimden çok daha fazla sevinmiştim.

Sokak lambasının yaydığı ışık evin yan tarafına gelemiyordu ve bu kadar geç saate kadar dışarıda kalmayı planlamadığımdan verendamın ışığını açık bırakmamıştım. Bu yüzden de parıldayan taşlar tek ışık kaynağımdı. Evin köşesini döndükten iki adım sonra durdum. Daireme çıkan merdivenlerden çok uzak olamazdım fakat bir sonraki taştan çok az ışık geliyordu. Gözlerimi kısarak baktım. Sihirli ışığı emebilecek kadar karanlık bir şey taşın üzerini kaplamıştı. Kaçabilen azıcık ışık, olağan dışı uzunlukta iki pençeyi üzerinde bulunduran bir çift kocaman ayağı aydınlatıyordu.

“Yolu kapamaman gerektiğini sana söylemiştim,” dedim bulunduğum taştan çimlere inerken.

Yol sönükleşerek kötü durumdaki gözlerimin zifiri karanlık olarak algıladığı şeyle beni baş başa bıraktı. Elimi uzatıp evimizin gargoye²’unun soğuk, taştan kafasını buldum. Fred, bir metre uzunluğundaki granitten kanatlı bir kediymi. Taşlardaki büyüye karşı bir sevgi besliyordu ki bu da böyle zamanlarda can sıkıcı olabiliyordu. Gargoyle’u destek olarak kullanıp yolu tekrar ayaklarımın altında hissedene kadar iri taş vücudunun etrafında döndüm. Parlayan

² Gargoyle: Bir gotik mimari unsuru. Gündüzleri evlerin çatılarında, taş halinde oturup; geceleri ise canlanıp evleri koruduklarına dair mitolojik bir inanış vardır. (ç.n.)

taşlar merdivenlerin başına kadar yolu aydınlatıyordu.

Ağrıyan kaslarım tek katlık merdivenleri tırmanırken isyan etti ve kapıya ulaştığım esnada vücudum aşırı gergin bir lastik bant gibiydi. Anahtarımı el yordamıyla kilide sokmaya çalışırken yapışkan bir ter damlası doktor önlüğünü tenime yapıştırdı. Kapının kolunu çevirdiğim sırada sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Hayalet mi geldi?

Çevremde döndüm.

Hayalet tam arkamda dikiliyordu ancak tekrar kaybolmadan sadece şeklinin parıltısını görebildim. *Neler oluyor?*

Yüzümü asıp kapıyı iterek açtım, içeri adım attığım anda korumalarımın tenimin üzerinden kaydığını hissettim. BAP, benim sadık -ve şu sıralar oldukça masraflı-dostum beni sallanan kuyruğuyla ve hevesli havlamasıyla karşıladı. Tüysüz Çin köpekleri iyi günlerinde oldukça sevimlilerdir ama ön bacaklarından biri açık mavi alçıdayken apaçık acınası görünüyordu. Araya kolumdaki sargı girdiği için başını saçma bir şekilde okşadım.

Çenemi yaladığı sırada, “Üzgünüm çok geç kaldım,” dedim. “Ama bak, artık ikimizin de alçısı var.”

Tamam, kabul ediyorum; bu pek de pazarlanacak bir şey değildi. Onu yere oturttum ve etrafta aksayarak yürümesini seyrettim. Sadece bir hafta önce bacağını kırmış olmasına rağmen oldukça iyi hareket ediyordu. Alçı birkaç gün içinde çıkacaktı. Acil servisteki doktorun *benim* atelimi çıkartmaya ikna olacağı zamandan çok daha önce... Sihirle güçlendirilmiş ilaç işe yaramıştı.

BAP’ı bir süre daha izledikten sonra kapıya dönüp kilit sürgüsünü çevirdim. Sürgüyle birlikte ev koruyucularım da hafifçe vızıldayarak kitlendi. Dönüp dolaşıp tekrar hayaleti düşünmeye başladım. *Acaba korumalar onu evin dışında tutabilecek mi?* Özellikle hayaletleri dışarıda tutmak için tasarlanmamışlardı, gerçi hayaletler de çoğunlukla irade ve enerjiden oluşur, yani eğer kötü niyetliyse içeri girmesini engelleyebilirler. Bana morgda bir şey anlatmaya çalışmıştı ama şimdi, onu ne zaman fark etsem benden saklanıyor-

Kalayna Price

du. Ne istiyordu? Ve hangi akla hizmet bana musallat oluyordu?

DörSüncü Bölüm

Fazlasıyla coşkulu bir ses, dairemin iç kapısı açıldığı sırada, “Uyan bakalım,” diye bağırdı.

Yastığımı kafamın üzerine çektim. “Eğer kahve getiren seksi bir adam değilsen git buradan!”

“Yani, bence fena değilim,” dedi ev sahibim ve iyi arkadaşım Caleb. “Ve bu da bir kupa sert demlenmiş kahve. Sade. Şekersiz.”

Uykudan şişmiş gözlerimle ona bakabilmek için yastığın kenarını yana ittim. “Peri vaftiz baba, sen misin?”

Sabahlığımı yerden almak için eğildiğinde dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sabahlığımı bana doğru attı. “Hadi kalk,” dedi alaylı bir kışkırtmayla ama kalın sesinin altında yatan kahkahayı duyabiliyordum.

Peri vaftiz baba şakası Caleb’le aramda uzun zamandan beri var olan bir espriydi çünkü aslında o bir periydi.

“Saat kaç peki?” diye sordum. Bir yandan da gönülsüzce sabahlığımı üzerime geçiriyordum.

“08:45.”

Homurdandım. Uyuyalı dört saatten az olmuştu. Eve geldiğimde yüzüğümü şarj etmiş, sonrasında da Bethany’nin ruhunun neden o şekilde davrandığına dair bir açıklama var mı ve Coleman’ın vücudunda -ya da Coleman’ın cesedi gibi görünen şeyde- gördüğüm oymalara benzer herhangi bir şeyden bahsedilmiş mi diye internet başında saatlerimi harcamıştım. Efsaneler, perilerin ölümlülerden birini çalıp yerlerine -insan

gibi görünmesi için sihirli tahtadan ya da taştan- eşyalar bıraktıklarına dair hikâyelerle doluydu. *Ya Coleman'ı bir peri kaçırdıysa?* Tutarlı görünmüyordu. Muhtemelen daha fazla uyku bu konuda yardımcı olacaktı.

Kendimi yatağa geri attım. “Bana bir saat daha ver,” diye fısıldadım gözlerim kapanırken.

Caleb kupayı uzatarak demli kahvenin lezzetli kokusunun duyularımdan akmasını sağladı.

“Holly bir saat önce çıktı biliyorsun, değil mi?”

Nihai ev arkadaşım ve bölge savcısı asistanı olan Holly, gece ne kadar geç saatte biterse bitsin, günün erken başlama-sı gerektiğine inananlardandı. “Holly bir işkolik.”

“Ve aşağıda senin şoförün olduğunu söyleyen bir polis var.”

Şoförüm mü? “Kahretsin! Dava! Mahkeme salonuna gitmem lazım.”

Yataktan çıktım, ayaklarım yere değer değmez buharı tüten kahve kupasını Caleb’in elinden kaptım. Yoğun, acı tadın keyfini çıkaracak zamanım olduğundan değil... Tek odalık dairemin içinde koşuşturup giyeceğim kıyafeti arıyordum. En azından Caleb bu duruma çok fazla gülmeyecek kadar anlayışlıydı.

* * *

Bayan Legal’la mahkemenin merdivenlerinde tanıştırılmam, fazlasıyla yolunmuş kaşların altından yöneltilecek bakışlardan ve, “Bayan Craft, gerçekten mi? Bir ütünüz yok mu?” sorusundan ibaretti.

Yirmi dakika sonra kadınlar tuvaletinde kırıksıklık giderici spreyle ıslanmış, saçım rahatsız bir şekilde topuz yapılmış ve suratımda beş santim makyajla dikiliyordum.

Gerçek adı Patricia Barid olan, BYİO’nun benim için atadığı bebek bakıcım allık fırçasını elinden bıraktı ve manikürlü parmaklarıyla çenemi kaldırdı. “Sanırım elimden gelenin en iyisi bu,” dedi fakat gözlerinin kenarları kısıldı. “Aslında bir cilt rengi muskası taksan...”

Kafamı tekrar salladım. “Üzerimde yabancı bir büyüyle

ruh falan uyandırmıyorum.” Sihrimin bütün bir mahkeme salonu önünde anormal bir etkileşim içine girmesi riskini göze almayacaktım, özellikle de dün yaşananlardan sonra.

“Peki.” Geri çekildi ve bakışları, kusur bulabilecek bir şey aradı.

Elimle arka cebimi aradım ama elbette kıyafetimin arka cebi yoktu. Güzel kıyafetlerde asla arka cep gibi pratik şeyler olmazdı ve bu kıyafetler de birileri onları hayır kurumuna bağışlamadan ve ben onları almadan önce güzellermiş. Sahip olduğum en iyi kıyafet bunlardı ve bunların içinde hep oldukça şık olduğumu düşünmüştüm. Ta ki Patricia Barid’le tanışana kadar.

“Kimse bana odaklanmayacak ki.” Ne de olsa bu davada sadece perde arkasındaki büyücüydüm. Bir ruhun ne olduğuna ve neden yalan söyleyemeyeceğine dair zor sorular, uzman bir tanıkça çoktan sorulmuştu. Yapmam gereken tek şey ruhu uyandırmak ve geri çekilip avukatların onu sorguya çekmesine izin vermektir.

Patricia başını yana eğdi ve kıs kıs güldü. “Sen öyle san. Şu an tarih yazılıyor ve sen, canım benim, bugün BYİO’nun yüzüsün.” Bana attığı bakıştan bu iş için başkasının alınması gerektiğine inandığı açıkça belli oluyordu. Kusura bakmasın. Ben Amanda’nın cesedi bulunduğundan beri bu davanın bir parçasıydım ve tanıklık için onu çağıracak olan da bendim.

Perilerin dünyaya, mitolojinin iyi niyetli halkının gerçekten var olduğunu açıklamaya karar verdiği Sihar Uyanışı’nın üzerinden yetmiş sene geçmişti. Bilim ve teknoloji çağında kimse artık hayaletlere ve cinlere inanmıyordu ve perileri sakinleştirmek için ellerini çırpıp, “Perilere inanıyorum,” diye bağırarak yeteri sayıda çocuk bile yoktu. Hafızalardan ve dünyadan siliniyorlardı. O yüzden bazılarına göre mantar çemberinden³ çıkageldiler. Sonra cadılar geldiler ve organi-

³ Mantar çemberi: Peri çemberi olarak da bilinir. Doğal yollarla, kendiliğinden ortaya çıkan halka şeklinde mantarlardır. Oluşum sebepleri hakkında çeşitli teoriler vardır. Batı Avrupa mitolojisinde kendine oldukça geniş bir yer bulmuştur. (ç.n.)

ze oldular. Alanları genişledi. Büyü çiçek açtı. O zamandan itibaren tarih defalarca baştan yazılmıştı, kendi küçük tarih parçamın kârlı olacağını ümit ediyordum.

Tahta kapının çalınmasının yankısıyla irkildim. Zamanımız dolmuştu. Mahkeme odasında bekleniyordum. Patricia dudaklarını sıkı ama onayladı.

“İdare edersin.” Tezgâhın üzerindeki dağılmış kozmetik ürünleri toparlayıp fazlasıyla büyük çantasına koydu. “Ruhu uyandırdığında havalı sihir falan kullanma. İşini yap yeter. Savcı sana soru sormadığı sürece de konuşma. Ve unutma...”

Kapıyı açtım. “Anladım.” Bunların hepsinin üzerinden geçmiştik zaten. İki defa.

Mübaşir kapıya tekrar vurmaya hazır bir şekilde dışarıda bekliyordu. Ona hafifçe gülümsedim ve yolu göstermesi için bir hareket yaptım. Koridor boyunca onu takip ederken çizmelerim takırdıyordu ve işte mahkeme salonunun kapısındaaydık.

Derin bir nefes aldım. *Başlıyoruz.*

Mübaşir büyük, meşeden yapılma bir kapıyı açtı ve ben içeri girince mahkeme odasına bir sessizlik çöktü. İnsanlar aşırı sıcaklardan ötürü ekstra vergiye tabi olan klimanın zaffer kazanamayacağı kadar kalabalık bir halde rahatsız odun sıralara tikişmişlardı. Boynumdan bir damla ter aktı. Belki de klimadan değil, herkesin bana bakıyor olmasındandı.

Hafif bir esintiyle rahatladım, ta ki doğal bir rüzgâr olmadığını anlayana kadar. Morgdaki hayalet yoluma çıkmıştı, bakışları mahkeme odasını süzdükten sonra tekrar üzerime geri döndü.

Bunun ne işi var burada?

Merak etmeye vaktim yoktu.

Savcı beni yolun yarısında karşıladı. “Her şey yolunda mı, Alex?”

Gülümseyerek başımı salladım ve hayaleti gözden kaybettim. Bakışlarım odanın etrafında dolaştı. Ortalıkta gözüküyordu. Ama John’un ortağı olan Dedektif Jenson dâhil olmak üzere tanıdığım birkaç polisi fark ettim. Başımla selam verdim. John’un durumuyla ilgili son haberleri almak için davadan son-

ra onu kıstırmam gerekecekti. Bakınmaya devam ettim ve ön sıradaki şişmiş, kırmızı gözlü bir kadına takıldı gözüm. Giysileri, yakın zamanda çok fazla kilo vermişçesine üzerinde asılı duruyordu. Solmuş yanaklarına rağmen yüzünü tanıdım.

Neredeyse küfrü basacaktım, onun yerine savcıya yetiştim ve fısıldadım. “Ailenin izlemesine izin mi veriyorsun?”

Savcı dönüp bakmadı bile. “Bir şey olmaz. Sen işini yap.”

Masasına dönüp davada yardımcılık edecek olan acemi avukatın yanına oturdu. Bölge savcısı asistanı ve işkolik ev arkadaşım olan Holly, alev kızılı saçını ciddi bir topuzla bağlamıştı ve güç çağrıştıran bir takım giyyordu. Vakur ve sert gözüküyordu, ta ki bana kalabalığın ardından gizlice iki başparmağını havaya kaldırarak bir onay işareti çakana kadar.

Bu beni gülümsetti -Holly bunu hep yapabiliyordu- ve mahkeme salonunun başına kadarki yürüyüşün kalanı biraz daha kolay oldu. Tanık bölmesine yaklaştım ama dışında bekledim. Sandalye, Amanda Holliday’in tabutuna yer açmak için yerinden kaldırılmıştı. Bir cadı, muhtemelen Patricia Barid veya onun İK yordakçılarında biri, bu sabah mahkeme odası dolmadan evvel tanık bölmesinin ve tabutun etrafına bir çember çizmişlerdi. Yapmam gereken tek şey onu aktive etmekti.

Gözlerimi yumdum. Tüm mahkeme salonuna, düzinelerce fısıldamanın birleşmesinden oluşan yumuşak bir mırıldanma yayıldı. İzleyenlerin kaçının Amanda Holliday’i gerçekten tanıdığını, kaçınmsa ruhunu görmek için orada olduğunu merak ediyordum. Tanık sandalyesine bir ruh koymak senelerdir tartışılan bir şeydi, ne de olsa en mükemmel tanık onlardı. Ruhlarda herhangi bir art niyet veya benlik yoktu, sadece hatıralardan ibaretlerdi. Yalan söyleyemezlerdi ama ölüm anında hatırladıkları kadar hayatlarıyla ilişki kurabilirlerdi. Buna rağmen hiçbir ruh tanıklık etmemişti. Şimdiye dek.

Kalabalığın sesini aklımdan çıkardım ve çember, etrafımda hayat saçana kadar enerji beslemeye yoğunlaştım. Sonra daha da derine indim ve kalkanlarımı indirdim.

Amanda’nın kapı komşusu sanık masasında oturuyordu. Sadece iki parça fiziksel kanıt onu oraya koymuştu: Amanda’nın-

kine benzeyen ama doku örneği olmadığı için DNA eşleştirmesi yapılamayan, yatağında bulunmuş tek bir sarı saç teli ve cesedinin bulunduğu kasabada kesilmiş benzin fişi. Savcı onun hem amacı hem de fırsatı olduğunu ispatlayabilirdi ama Amanda'nın görgü tanıklığı, jürinin onu mantıklı bir şüphe olmadan mahkûm edebilmesinin tek yoluydu. Suçun doğası ve delil eksikliği, savcının Amanda'nın tanıklığına izin vermesinin yegâne sebepleriydi. Bir de, jüri herhangi bir kurbanı yakınlık gösterecekse bunun Amanda olacağı gerçeği.

Onu olabildiğince fiziksel ve gerçek yapabilmek için enerjimi ruhuna boca ettim. Bir çılgılık odadaki mırıltıyı bozdu ve kalbim tekledi.

Başka birini mi uyandırdım acaba?

Hayır, çılgılık atan Amanda değildi. Kalabalıktı. İnsanlar çılgılık atıyordu.

Gözlerimi açtım. Mezar-görüşümde Amanda tabutunun üzerinde, tanık bölmesinin çürümüş ve böceklenmiş tahtalarıyla çevrelenmiş bir şekilde oturuyordu. En güzel kilise kıyafetleriyle gömülmüştü ama lekeli bir tişörtle ölmüştü, vücudundaki her hücrenin de hatırladığı buydu ve ruhu böyle belirmişti.

Hâkim, düzeni sağlamaya çalışarak tokmağını vurdu. Amanda'nın bağırان annesi odadan çıkarılmak durumunda kalmıştı. Bir tek de o değildi. Amanda'nın görmeyen gözleri onları izliyormuş gibi dururken masum yüzü ifadesizdi. Ölü olmasından ötürü artık ölümünün korkusu ona dokunmuyordu. Ama jüriye, kalabalığa ve görünüşe göre sanığa dokunmuştu. Ruhtan daha soluk bir hal almıştı, beş yaşındaki çocuğun vücuduna ve boynunu süsleyen kırmızı gülümsemeye bakarken gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

* * *

“Şu ana kadar ki en kısa jüri müzakerelerinden birinin şerefine!” Holly birasını kaldırdı.

Tamara kendi şişesini kaldırdı. “Kötü adamları içeri tıkmamanın şerefine!”

Şişemin gövdesini onlarınkilerle tokuşturdum ve oda sıcaklığındaki içkiden koca bir yudum aldım. Şişeyi masaya koyarken kollarımdan bir ürperti geçti ve ceketime iyice sokuldum. Şehirde uzun kollu giyen tek insandım muhtemelen ama ruhu bir saatten uzun süre tutmuştum. O kadar uzun süreden sonra serinlik, vücutta kalmanın bir yolunu buluyordu.

Holly ve Tamara mahkemede giydikleri takım ceketlerini çıkarmışlardı. Gerçek bir kutlama gösterisi olarak Holly, kızıl saçlarını tipik olarak yaptığı topuzdan kurtarmıştı. Topuzun daha profesyonel görünmesine yardımcı olduğunu düşünüyordu fakat topuklu ayakkabıyla bile 1.55 olan boyuyla ve kalp şeklindeki suratıyla her zaman için korku salmaktan çok, şirin olmaya yakın olmuştu. Tabii sizi sanık masasının ardında yakalamadığı sürece.

Kararmış görüşümün köşesinde, titrek bir şeklin arkamdan süzüldüğünü yakaladım. *Şu lanet olası hayalet!* Arkamı dönmeye zahmet etmedim. Masadaki başka kimse onu görremiyordu ve arkamı döndüğüm anda gözden kaybolacaktı. Sabahtan beri yaptığı şey buydu. *Kaçık hayalet.* Görmezden geldim.

“İyi bir takımız,” dedim arkadaşlarıma biramdan bir yudum daha alırken.

“İşte buna içerim.” Tamara bira şişesini kaldırmadan önce uzun, kahverengi saçlarını omuzlarının arkasına attı.

Holly başıyla onayladı. “Takım çalışmasına.”

Şişelerimizi tekrar tokuşturduk. Holly, Amanda’nın davasını mahkemeye hazırlamak için bölge savcısının ofisinde çalışmıştı, Tamara otopsiyi gerçekleştirmişti ve ben de ruhu uyandırmıştım. Harika bir takım çalışması örneği. Tek eksiğimiz cinayet dedektifimizdi. John’un düşüncesiyle midem buruldu. Mahkemeden sonra Jenson’la konuşmuştum ve en son alman bilgiye göre John hâlâ kendinde değildi. *Ne kadar kan kaybetti?*

Karanlıklaşan ruh halimi sezmişçesine Holly öne doğru eğildi ve beni dürttü. “Sanırım izleniyoruz.” Omzumun arkasını kafasıyla işaret etti.

Akşamın erken saatleriydi ve bar çoğunlukla boştu, bu yüzden de bizi gözetleyebilecek çok fazla insan yoktu. Göstermeye çalıştığı adam, bana sırtı dönük oturuyordu. Loş ışıkta ve gözlüklerim olmadan -merdivenlerden inerken kargaşanın içinde kaybolmuştu- görebildiğim tek şey; uzun, sarı saçlarından yansıyan ışıktı.

Çenem kasıldı. *Neden böyle bir şey?* Kafamı salladım. Dedektif Andrews olamazdı. Mac's gibi ufak ve salaş bir barda olamazdı.

Mac's sadece müdavimlere hizmet veren türde bir bardı. State Sokağı'ndaki kısa bir sıra üzerinde, mahkeme salonundan birkaç blok ötedeydi. Bir tarafında sahaf, diğer tarafında ise havalı bir kafe ve giriş olduğunu belirten herhangi bir işaret taşımayan kırmızı bir kapısı vardı. Eğer Andrews buraya iki hafta önce transfer edildiyse bu süre içinde Mac's adını *duymuş* olmasına bile imkân yoktu.

Bir yandan da bu şehirde kaç kişinin uzun, platin sarısı saçları vardı? Gözlerimi kısıtım fakat gözlerim o kadar kötü durumdaydı ki işe yarar herhangi bir detay çıkartamadım. Çok da umrumda değildi açıkçası, önüme geri döndüm.

"Senin olsun," dedim Holly'ye biramı bitirdiğim sırada.

Tamara, "Ah hayır," diyerek boş bira şişesini masaya çarptı. "Eğer çapkınlık yapmaya geldiğinizi bilseydim size katılmazdım." Üçümüz arasında sihirsel amacı olmayan bir mücevher takan tek kişi Tamara'ydı ve bu da üzerinde kocaman elmas olan bir yüzüktü. Muska cadısı olarak nişan yüzüğünü büyüleme arzusuna çok fazla dayanamayacaktı fakat nişanlısıyla daha bir tarih bile belirlemedikleri için hâlâ daha bekliyordu. Elması ne zaman muskaya çevireceğine dair Holly'yle iddiaya bile girmiştik.

Tamara'ya gülümsedim. "Merak etme. Bu gece sadece kutlamaya geldik."

"Kesinlikle. Ve yeni bir tura ihtiyacımız varmış gibi görünüyor." Holly elini havaya kaldırdı ve Mac, bir sepet cips ve salsa sosun yanında üç bira şişesi daha getirdi.

Biramı kaldırdım. "Amanda'nın ifadesine, mahkemede

sesi duyulacak olan binlerce kurbandan ilkinel!”

“İyi şanslar.” Tamara şişesinin dibini benimkine tokuşturdul.

Holly’nin şişesi benimkine değdiğinde yumuşak bir çınlama sesi duyuldu ve hareketleri tutuklaştı. “Alex, bunun zaman alacağını biliyorsun değil mi? Savunma defalarca temyize gidecek.”

Daha çok bir ruhun tanıklığı üzerine verilen ilk suçlu kararı mı demeliydim? Evet, biliyordum. Yıllar içinde bu dava muhtemelen avukatların alıntı yaptığı bir dava haline dönüşecekti ama kimse detayları hatırlamayacaktı. Maalesef bölge savcısı, yüksek mahkemenin bu dava hakkındaki kararını öğrenmeden başka bir dava üzerinde çalışmama izin vermiyordu. Bu da bir süre daha özel müşterilere muhtaç olduğum anlamına geliyordu.

Birama bakıp iç çektim. Bir süre sonra konuşma, hepimizin elindeki diğer davalara kaymıştı. Muhtemelen biraz suskun ve normalden daha az konuşkandım çünkü konuşma duraksadığında iki çift göz bana odaklanmış haldeydi.

“Şey, aslında en yeni davalarımdan biri için bana yardım edebileceğini umuyorum,” dedim Tamara’ya bakarak. “Coleman’ın cesedini daha yakından incelemek istiyorum. Bunun için bir şeyler ayarlayabilir misin?”

“Bunun bedeli işimi kaybetmemden de ağır olur. Bu arada eğer dün bu yüzden morga gittiysen bilmek istemiyorum.”

Bira şişesini ağzıma götürürken elim havada kaldı. “Video kaydını görmedin mi?”

“Yoktu ki. Sabit diske baktım. John’un kamerayı açtığına dair bir kayıt bile yoktu.” Birasına suratını asarak baktı. “Bu-eğer düşündüğüm şeyi yaptıysan- iyi bir şey.”

Bakışlarımı salsa sosa çevirdim ve cipsin üzerini sosla kaplamaya odaklandım. *Video kaydı nasıl yok olmuştu?* Başka bir cips aldım. Falin kaydı görmüştü, bunu kendi söylemişti.

Elimi uzattığım cipsi Holly kaptı. “Alex, yapmadığını söyle.” Neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. “Coleman’ın hayat-tayken yazdığı vasiyeti vardı. Ölümünden önce ya da *sonra* üzerinde hiçbir şekilde sihir kullanılmamasını istiyordu.”

Bunu bilmiyordum, gerçi çok da şaşırmamıştım. Sos kabını çevirdim. “Jane Doe kurbanın kimliğini teşhis ettim. Adı Bethany Lane.”

Tamara, “Şükürler olsun,” dedi. Belli ki morgda sadece John’un davası için bulunduğumu sanıyordu ya da öyle olmasını umuyordu.

Bu yanlış anlaşılmayı düzeltmedim.

Masaya sessizlik hâkim oldu. Tamara yarısı dolu şişesinin dibine, sanki içinde bir sır saklıyormuşçasına baktı. Kafasını sallayarak şişeyi ittirdi.

“Gitmeliyim. Otopsi için bekleyen birkaç cesedim var ve ölü olmaları, beklemeleri gerektiği anlamına gelmiyor.” Taburesini çizilmiş tahta zemin üzerinde iterek ayağa kalktı.

Ah, bir kutlamayı nasıl katledeceğimi gerçekten iyi biliyorum.

Holly ve ben Tamara’ya el salladık. Holly bunun üzerine birasını kafasına dikti. Şişeyi masaya vurarak bıraktı, öne eğildi ve dirseğimi dürttü. “Hâlâ seni kesiyor.”

Tekrar dönerek omzumun arkasına doğru baktım. Kafamı çevirdiğim anda, adam hızlıca döndü. Bu pek de ustaca bir hareket değildi. *Dedektif Andrews’a oldukça fazla benziyor.* Ama olamaz, değil mi? Yüzümü Holly’ye döndüğümde suratım asılmıştı. “Bana baktığından gerçekten şüpheliyim.” *Tabii Andrews değilse.*

“Kesinlikle bakıyor. Göz göze gelmeyi denedim, bana bakmadı bile. Gerçekten çok yakışıklı. Hamleni yapmalısın.”

“Unutuyorsun galiba,” diyerek yaralı suratımı işaret ettim.

Holly işaret parmağındaki yüzüğü çıkardığında çiller burununu, yanaklarını ve saçlarının başladığı yere kadar tüm yüzünü kapladı. Gözlerimi kırıştırdım. Onu daha önce de cilt rengi muskası olmadan görmüştüm fakat gizlediği çil maskesi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. Muska yüzüğü masanın karşısına itti ve çantasından bir pudra kutusu çıkardı.

Yüzüğü takmayınca yüzünü çattı; çillerinin dizilimini değiştiren şu sağlam, hayal kırıklığı dolu çatışlardan. İç çekerek yüzüğü serçe parmağıma taktım. Sihir bir karıncalanma etki-

si yaratarak tenimden aktı, suratımı ekşitmemeye çalıştım. Vücudumdaki yabancı büyü hissinden nefret ederim. Sihri tanımak ve bunu yapan kişiye güveniyor olmak, vücudumda gezinen sihirden duyduğum rahatsızlığı azaltmıyordu. Holly'nin bakışları suratımda kusur arayarak gezindi ve gözlerini kısışından muskanın pek de istediği kadar iyi çalışmadığını anladım. Aynasını çıkarttı.

Bayan Legal'm makyajı ve Holly'nin ten rengi muskası arasında neredeyse normal görünüyordum. Neredeyse... Alnımdan aşağı inen dikiş izleri hâlâ belli oluyordu ve şişlik de vardı ama en azından artık, ev içi şiddet posterindeki kıza daha az benziyordum.

Tabure üzerinde dönüp gözlerimi kısıtım. Adam yine duvara doğru bakıyordu. Sandalyesinin arkasında gri bir ceket asılıydı ve dar kesim gömleğinin kolları, dirseğinin altına kadar kıvrılmıştı. Oturduğum yerden omuzdan giyilen tabanca kılıfının askısını görebiliyordum. *Kahretsin! Bu Andrews. Beni takip mi ediyor?*

Öğrenmenin tek bir yolu var.

Ayaklarımın üzerinde doğruldum, sonra tereddütle Holly'ye baktım. "Bensiz ayrılmazsın, değil mi?"

Holly eve dönerken bana şoförlük yapacaktı ve eğer beni burada bırakırsa mahvolurdum. Arabam evdeydi. Ruhları uyandırdıktan sonra şu görememe olayı, arabayı yolda tutmamı engellediği için oldukça can sıkıcı olabiliyordu.

"Sen gitmemi istemedikçe hayır." Yüzünde bilgece bir gülümseme belirdi.

Ruhları uyandırdıktan sonra eve erkek atmaya eğilimim vardı. Hiçbir şey o soğuk hissin üstesinden bolca içki ve yanımda uzanan sıcak bir vücudun geldiği gibi gelemiyordu ama Andrews'u kesinlikle eve götürmeyecektim. Holly parmaklarını şaklatarak harekete geçmemi işaret etti. *Keşke bilse.* Kim olduğunu ona söylemeyecektim, henüz değil. Öncelikle video kaydının nereye kaybolduğunu öğrenmek istiyordum. Ayağa kalkıp yürümeye başladığımda ayaklarım saçma bir şekilde ağırdı fakat Andrews'un karşısındaki sandalyeye

çökene dek suratıma bir gülümseme yapıştırabildim.

Kafasını kaldırıp baktı, kaşını kaldırdı. Dikişlerim hiçbir şekilde havalı kaş kaldırma hareketlerime izin vermediğinden kıskandığım bir hareketti fakat gelip masasına oturduğum için biraz bile şaşırmış görünmüyordu. “Bayan Craft, yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Dudaklarındaki gülümseme ufak ve alay doluydu. *Holly buna nasıl yakışıklı diyebilmişti? Peki, fena değildi. Ama çok... sinir bozucuydu.*

“Falin.” İlk ismini sadece gıcık etmek için kullanmıştım. “Ben de *senin* yardıma ihtiyacın olabileceğini düşünmüştüm. Beni takip ediyormuş gibisin.” Dişlerimi göstererek gülümседim.

“Sadece içki içmek için uğradım.” İçinde sıvıdan çok buz bulunan bardağını kaldırdı.

Limon dilimi küçük viski bardağının kenarına yapıştı, içinde sudan başka bir şey olup olmadığından şüphe ettim. Mac iyi bir barmendi, bardağınızda bu kadar buz olması için onu gerçekten kızdırmış olmanız gerekirdi. *Tabii bu da bir ihtimal.* Kendimi zorlayarak gülümsemeyi bıraktım.

“Video kaydına ne oldu?”

Gözlerini bile kırpmadı. Yüz ifadesi değişmedi. Sadece yüz hatları bir an için dondu. Sonrasında ise gözleri kısıldı ve çenesini yana doğru çıkarttı. “Coleman’ın kaydı mı?”

Başımınla onayladım. “Adli tabip, John’un kamerayı açtığına dair bir kayıt bile bulamadığını söyledi.”

Falin ayağa kalktığı sırada bardağını masaya vurdu. Bir şey söylemedi ama arkasına dönüp tek hamlede ceketini aldı. Daha sonra kapıya doğru ilerledi.

Oturduğum yerden fırladım. “Hey, daha seninle konuşmayı bitirmemiştim.”

Cevap gelmedi.

Gerçekten de kayıp videoyla ilgili bir şey bilmiyor muydu?

Holly gözlerini kocaman açarak yanıma kadar geldi. “Çok iyi geçmedi sanırım.”

Az önce çarpılarak kapanan kapıyı işaret ettim. “Kendisi

Coleman davasının baş dedektifi oluyor.”

Ağız açık kaldı, bir yandan da kaşlarını çattı. *Holly de mi onu tanımıyor? Falin nereden transfer edildi?*

Cilt rengi muskasını parmağımdan çıkartarak ona geri verdim. Hesabı çoktan ödemişti, o yüzden kalan cipsleri bir peçeteye sarıp aldım. Kapıya doğru ilerledim. “Eve giderken hikâyenin tamamını anlatırım.”

* * *

“Lanet olsun!” dedi Holly, bir yandan frene asılırken.

Ön camdan dışarı doğru baktım. “Lanet edilen”in ne olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Basın araçları evin dışında sıralanmıştı. Muhabirler, ünlü birinin cenazesinde taziyelerini sunmak isterlermiş gibi kaldırıma üşüşmüşlerdi. Birkaç ulusal kanal ismi bile gördüm.

“Caleb beni öldürecek,” diye fısıldadım evi çeken kamekalara ağzım açık bakarken. Caleb mahremiyetten hoşlanırdı. Evine bir yığın muhabir çekmiş olmam hoşuna gitmeyecekti.

Koltukta aşağıya doğru iyice büzülerek görüntünün dışındakalmaya çalıştım. “Mahkemenin dışında bu kadar kalabalık değillerdi, değil mi?”

Holly kafasını salladı ve arabayı birkaç santim ileri sürdü. Araba garaj girişine yaklaştığı sırada birkaç muhabir bizi fark etti. Sonrasında ise neredeyse birbiri üzerine çıkmak üzere olan kalabalık kitle haline döndü. Bir yandan kapalı pencerelerimizin arkasından sorular sorarak ileri doğru akın ettiler. Araba yavaşça ilerliyordu ve Holly arabayı garaj girişine çekerken neredeyse bir cinayet işliyordu. Ama muhabirler kurallara uyarak evin önündeki kaldırımını bir adım dahi geçmediler. Tabii bize sorular sormalarına ve çekim yapmaları için bahçeme girmelerine gerek yoktu.

“Sen içeri gir. Bunu ben hallederim,” dedi Holly kontağı kapattığı sırada. Gözleri dikiz aynasına sabitlendi ve parmaklarıyla mahkemede giydiği kusursuz, şık elbisenin üzerinden geçerek onu düzeltti.

Sadece kafamı salladım. Holly bir avukattı; konuyu sap-tırma ve halkla ilişkiler, özgeçmişindeki ufak kırıntılardan sadece bazılarıydı. Kapılarımızı aynı anda açtık. Sorular üzerimize yağdı. Holly'nin gülümsemesi, ben arabanın önünden evime sıvışmaya çalışırken çoktan tam kapasite çalışmaya başlamıştı bile.

“Bayan Craft, bu konuda bir yorum...”

“Coleman'ın ölümü hakkında...”

“...gördüğünüz desenleri nasıl tarif...”

“...büyüden sorumlu olan peri...”

Bir anda duraksadım. Soruları yalnızca parçalar halinde duyabiliyordum ama sanki biliyorlar gibiydi... Etrafıma bakınırken kalabalık içinden Lusa'nın suratını seçebildim. Ona doğru dönerek, “Bana ne sordun?” dedim.

Lusa bir adım öne çıkarak kendini mikrofon selinden ayırdı. “Coleman'm cesedi üzerindeki büyüün kaynağı hakkında bir tahmininiz var mı? Bu bir peri büyü müydü, yoksa cadı mı?”

Beynim döndü, dudaklarım aralanırken yalnızca Lusa'nın kusursuz gülümsemesine bakabildim ve ağzım açık kaldı.

“Alex içeri gir,” diye bağırdı Holly.

Ağzımı kapattım ve Lusa'ya bakarak gözlerimi kırıştırdım. *Lusa nasıl olur da büyüü bilebilir?* Bakışlarım muhabir kalabalığı arasında dolaştı. Herhangi biri nasıl bilebilir?

Video kaydı.

Topuklarım üzerinde dönerek evin yan tarafından koşmaya başlamıştım ki mahallemizin dost canlısı Gargoyle'u Fred'e çarptım.

Gargoyle'un gerçek ismi Fred değildi ama pek çok peri varlığı gibi o da ismini paylaşmıyordu. Bundan birkaç yıl önce onu sinir edip bana adını söyletebilmek amacıyla ona Fred demeye başlamıştım. Şanssızlığım, Gargoyle bu isimden oldukça memnun kalmıştı ya da buna itiraz edecek kadar umursamamıştı bile.

Fred'in hareket ettiğini hiç görmedimse de evin etrafında sürekli dolaşıp her zaman garajın yakınlarında dururdu.

Genellikle ona bir fincan tabağı süt bıraktırdım, bundan hoşlanıyor gibiydi. Bahçeyi diğer Gargoyle’lardan koruduğuna ve bizimkinin rağbet edilen bir bahçe olduğuna dair oldukça güçlü bir izlenimim vardı. Sihir sihiri çekiyordu ve Caleb bundan bolca kullanmıştı. Elbette, Peri Tepesi’nin dışında yaşayan ufak peri varlıkların çok büyük bir kısmı Vadi’de bir araya gelmişti.

“Yeşil adam bu kadar ilgiden hoşlanmayacak,” dedi Fred kafamın içinde.

“Bilmediğim bir şey söyle,” diye homurdandım. “Yeşil adam”, Gargoyle’un Caleb’e verdiği isimdi. Duraksamadan, taştan yaratığın yanından geçtim. Sonrasında ise merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıktım.

BAP ayaklarıma doğru atıldı -bacağı ne kadar iyi olursa olsun bunu yapmaması gerektiğine eminim- ama bu onu ilgi için yalvarmaktan alıkoymadı. Duraksamadım bile. Odayı hızlıca adımlayarak ekran vızıldayıp renklenene kadar televizyonun güç düğmesinin olması gereken yerde parmağımı oynattım.

Lusa Duncan arka planda benim evimle ekranda belirdi. “...Alex Craft’ın az önce evine ulaştığı yerdeyiz. Şimdiye dek Alex’in merhum valiyle ilgili ortaya çıkardığı şok edici gerçeklerin bulunduğu videonun saatler önce pek çok internet sitesine düşmesiyle ilgili bir cevap alamadık.” Sahne sonlandı ve yüzüm ekranda belirdi. Gözlerim, Coleman’ın çıplak kafasına ve göğsüne bakarken mezar büyüleriyle parlıyordu.

Televizyondaki görüntüm kadrajın dışındaki birine bakarak bir önceki gün morgda söylediklerimi tekrarladı fakat onları zar zor duyabildim. Paniğin kulaklarımda yarattığı uğultu, diğer tüm sesleri bastırdı. Ekran yeniden değişti, bu sefer Dedektif Andrews’un koşarak yukarı çıktığı ve yoğun mikrofon saldırısından kendini korumak için elini havaya kaldırdığı merkez karakol merdivenleri görüntüdeydi.

Lusa’nın sesi, ekranda Falin en üst basamağa ulaştığı sırada, “...Nekros şehri polisi henüz videonun doğruluğu hakkında bir yorumda bulunmadı,” diyordu.

Arkasına dönüp baktı ve kameraman yakın çekime geçerek Falin'in suratına odaklandı. Buz mavisi gözleri ekrana hükmediyordu. Bir hayli sinirli görünen gözleri.

Dosdoğru bana baktığına yemin edebileceğim gözleri.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Beşinci Bölüm

“Aptal internet sayfası!” Başka bir komut daha yazdım fakat faydası yoktu. Sitenin sistemine bir türlü giriş yapamıyordum. Bikkın bir şekilde yeni bir sekme açtım. Neredeyse iki saattir, sızan videonun orijinalini bulmaya çabalıyordum fakat dosya internette virüs gibi yayılmıştı. Haber kanalları, bloglar, forumlar, torrentler... Her yerdeydi.

Diz üstü bilgisayarımın yanında duran telefonum çaldı, arayanın ismine baktım. Bildiğim bir numara değildi. Doğrudan, şimdiye kadar muhtemelen dolmuş olan sesli mesaja yönlendirmek için tuşuna bastım. Belli ki ülkedeki muhabirlerin tamamı telefon numaramı öğrenmişti. Hâlâ daha Casey'den bir haber almamış olmam şaşırtıcıydı. Eğer şansım yaver giderse bir iki saat daha videoyu görmezdi. Onunla konuşmadan önce daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

Kucağımda uyuyakalmış olan BAP, beyaz kafasını kaldırıp bana baktı; belli ki ani çıkışımdan rahatsız olmuştu. Ayağa kalktı ve daireler çizdi ama görünen o ki bir türlü rahat edememişti. Kucağımdan aşağı zıplamaya hazırlanırken arka ayakları büküldü.

Onu kucağımdan alıp yere nazikçe bırakırken, “Hayır bunu yapmıyorsun,” dedim kayıtsızca. Mama kabını kontrol etmek için yürürken tırnakları yerde tıkırdadı ve alçısı, sert tahta zemin üzerinde gümledi. Kabı boştu. Mac's'ten aşırıldığı ciplerin hepsini çoktan bitirmişti.

“Akşam yemeği daha sonra,” deyip bilgisayar başına geri döndüm. Serin bir rüzgâr, açık omuzlarım üzerinden dans ederek geçti.

Lanet olası hayalet!

Bu sürekli belirip durma numarasından artık sıkılmıştım. Arkama döndüm. Tam arkamda duruyordu, bilgisayar ekranımı okuyormuşçasma öne doğru eğilmişti. Sandalyem döndüğü sırada dizlerim bacaklarının içinden geçti, gözlerini kocaman açarak geri sendeledi.

Yok olmasını, geçtiğimiz yirmi dört saat içinde onlarca defa yaptığı gibi yine ölülerin dünyasının derinliklerine saklanmasını bekledim. Şu anda onu uçurumun diğer ucuna kadar takip edebilecek denli sıkılmıştım.

Fakat yok olmadı. Bakışları, bacaklarının içinden geçen dizlerimden yüzüme çıktı. Daha sonra dudakları ses çıkartmadan hareket etmeye başladı. Kafamı salladım. *Ah, demek sonunda konuşmaya hazır?*

Yıpranmış ve mezar gibi soğuk elleri, bileğime dolandı.

Ciyaklayarak oturduğum tabureden sıçradım. Tabure sallandı ve hayaletin içinden geçip öne doğru düştü. Yere çarptığı sırada baldırına vurdu.

Hayalet, bileğimi içinde tutan avucunu bir an için bile gevşetmedi. Taburenin ayak demirinin bulunduğu yerden yana bir adım atarak kaçtı. Ağzı hareket etmeyi hiç durdurmadı.

Ama onu hâlâ duyamıyordum.

“Hayalet kıcına şeytan çıkarma ayini düzenlemeden önce elini üzerimden çek!” Tamam, belki bu tehdidimi yerine getirebilecek sihirsel güçten yoksundum. Ama o bunu bilmiyordu.

Yoksa biliyor muydu? Parmaklarını etime batırarak bileğimi daha da güçlü sıktı. Dudakları yavaşça ve abartılı bir şekilde hareket ediyordu ve boştaki eliyle beni işaret ediyordu.

Tabii... Benden bir şey yapmamı istiyordu. Eh, ben de elimi *bırakmasını* istiyordum.

Mental kalkanlarım üzerinde yoğunlaşıp kapanarak ruhumu ölülerin dünyasından ayıran canlı sarmaşık duvara odak-

landım. Sarmaşık dalların arasında her zaman biraz açıklık olurdu. Uçurumun ötesine bakmama, hayaletlerle ve ruh toplayıcılarla iletişim halinde olmama izin veren küçük deliklerdi bunlar. Kalkanlarımı boşluksuz şekilde mühürlemek oldukça yorucuydu ve daha çok gözlerimi kapatıp parmaklarımı kulaklarıma tıkamak gibiydi. Ama imkânsız değildi.

Sarmaşıkların birbirleri üzerinde kayarak sıkıştıklarını gözümde canlandırdım. Zihin gözümde bir karış uzunluğundaki dikenler, kırmızı uçlu bahçe dikenleri gibi açık bir tehditkârlıkla yeşil asmalardan tomurcuklandı.

Hayaletin parmakları bileğimden kayarak kemiklerimde mezar soğukluğu bıraktı. Titrek şekli transparan oluncaya dek soldu. Eline bakarak kaşlarını çatı. Tekrar uzandı fakat eli kolumun içinden geçip gitti.

Gülümsemem. Hayaletin geri adım atmasına bakacak olursam en sevimli gülümseyişimi takınmamıştım. Ellerini havaya kaldırıp avuçlarıyla karşıyı gösterdi ve bir şeyler söyledi. “Özür dilerim”den “Lütfen yardım et”e kadar herhangi bir şey söylemiş olabilir.

Bir gün dudak okumayı öğrenmem gerekecekti. Ama o gün bugün değildi.

Ellerimi önümde kavuşturup bir adım geri çekildim. “Önce bazı kurallar belirleyelim. Birincisi, etrafta gezinen ruhların son intikamlarını almalarına yardım etme ya da mezarın diğer tarafından sevdiklerine mesaj iletmelerini sağlama işinde değilim. Anlaştık mı?”

Yüzünü daha da fazla astı fakat başını onaylama anlamında salladı.

“Güzel. Şimdi, sanırım beni morgda takip etmeye başladın. Cesetlerden biri hakkında bir şey mi biliyorsun?”

Dudakları aralandı ve titrek ışıklar saçan gözlüklerini burunun üzerine geri itmesini gerektirecek kadar hızlı bir şekilde başını salladı.

Peki, aşama katediyordum. “Hangisi?”

Ağzı harekete geçti, elleriyle belli ki oldukça canlı bir hikâyeyi vurguluyordu. Bu sessiz gevezeliği durdurmak için

elimi havaya kaldırdım. Hayaletin omuzları bir anda düştü, duyulmayan bir iç çekme dağınık saçlarını daha da bozdu.

Tamam. Evet/hayır soruları Alex, hadi ama. Boğazımı temizledim. “Vali Coleman’ın ölümüyle ilgili bir şey biliyor musun?”

Hayalet sorumu düşünüyormuşçasına kafasını yana yatırdı. Sonrasında başını, yavaşça yukarı kaldırıp aşağı bırakarak salladı.

Peki, bu şimdiye kadar gördüğüm en ikna edici ya da hevesli cevap değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Saç diplerimden bir damla ter aşağı indi ve nem, çeneme kadar bir hat oluşturdu. Kalkanlarımı bu kadar uzun süre, bu kadar sıkı tutamazdım. Kafamla odanın köşesini işaret ederek yere kazınmış halkaya doğru ilerlerken hayalete beni takip etmesi için işaret verdim. Bariyer aktif olmamasına rağmen arta kalan güç, çemberin kenarında vızıldadı.

“İçeri gir,” dedim işaret ederek.

Kazınmış çizgiye bakıp somurttu ve yumruk haline getirdiği ellerini bol pantolonunun ön ceplerine soktu.

“Hey, benimle konuşmak istiyor musun? Çemberin içine gir. Ya bu ya da peşine takılacak başka bir mezar cadısı bul!” Eğer gerçekten de Coleman hakkında bir şeyler biliyorduyorsa ikincisini seçmemesini umuyordum fakat çoktan onu görebildiğimi öğrenmişti ve eğer kalkanlarımı onu duyabilecek şekilde indirirsem birbirimiz için oldukça somut hale gelecektik. Bir yere kapatılmadığı sürece bu riski almayacaktım.

Sessiz iç çekişi omuzlarının daha da düşmesine sebep oldu fakat ağır adımlarla çemberin içine doğru yürüdü. Fikrini değiştirmesine mücadele etmeden yüzüğümdeki sihrî bariyere yönelttim. Yarı saydam, mavi duvar aramızda cisimleştiği sırada gülümsedim ve kalkanlarımı yavaşça geri çektim. Normalden daha geniş aralıklar bırakmalarına izin vererek mental sarmaşıklarını çözdüm. Yaşayanlar ve ölümler arasındaki uçurumun her iki tarafında da bir ayağımı tutmasam da ruhum yine de bu uçurumun epey ilerilerine kadar uzanabiliyordu.

Mezar-görüşüm çalışmaya başladığı gibi gözlerimi kırıştırdım ve ölülerin çürümüş dünyası, dairemin görüntüsüyle üst üste bindi. Arafın dökülen sıvası ve zayıf gri ışıklandırması, düzgün bej duvarlarımla yan yanaydı ve ikisi de aynı derecede gerçek ve bir o kadar da gerçek dışıydı. Hayalete odaklandım.

Saçları koyu kestaneydi ve gözlüklerinin çerçevesi, enteller ve emo çocuklar arasında bir anda moda olup sonra da yok olan şu kalın siyah plastiktendi. Giydiği oduncu gömleği, en az kalkanlarım yerli yerindeyken baktığımdaki kadar donuk ve renksizdi fakat bol pantolonu koyu maviydi.

“Adın ne?” diye sordum.

Hayalet bana kaşlarını çatarak baktı. İlk önce cevap vermeyeceğini düşündüm. Onu duymadığım anlarda hiç susmadan konuşmasını göz önünde bulundurunca bu oldukça ironik olurdu fakat sonunda omuzlarını silkerek, “Roy Pearson,” dedi.

Onaylar anlamda kafamı salladım fakat daha önce karakolda bu isimden bahsedildiğini hiç duymamıştım. Gerçi morgdan geçen cesetlerin çoğunun adını duymak için bir sebebim yoktu. Hayaletler ruhlardan daha fazla uyum sağlayabilirdi, dış görünüşleri öldükleri andaki görüntülerinden çok, kendilerini nasıl algıladıklarının bir dışa vurumu gibiydi fakat eğer Roy gerçekten otuzlu yaşlarında, sağlık durumu normal bir erkekse -yani, ölü olmasının dışında normal- morga gelmesinin sebebi muhtemelen cinayetti.

Kendisi ve nasıl öldüğü hakkında sorular sormam kibar olurdu fakat beni takip edip duruyordu, biri beni vurmaya çalışmıştı ve etrafımda dolanıp duran bir yığın muhabir vardı. Pek kibar olamayacaktım. “Eee Roy, Coleman’ın cesedi hakkında ne biliyorsun? Cesedin sahte olduğunu tahmin ediyorum, doğru mu? Büyülenmiş ya da Coleman’a benzemesi için bir şekilde sihir yapılmış.”

“Coleman.” Bu ismin dilinden çıkarkenki hissine dayanmıyormuşçasına dudaklarını birbirine bastırdı. “Herkes Vali Coleman hakkında konuşup duruyor.” Gözlüklerinin ardın-

daki gözleri parlayarak bana baktı. “Sen ölü insanlar için adalet getiriyorsun, değil mi? Şu küçük kıza yaptığın gibi.”

Yüzümü buruşturdum. “Küçük kız” derken Amanda Holiday’i kastediyordu. Roy’a daha önce de söylemiştim, ölüler için intikam alma meselelerine bulaşmıyordum. Her şeyden önce hayaletler duygusal varlıklardı, kendi planları vardı ve bunun için yalan söyleyebilirlerdi. Bir diğer sebep ise para birimlerinin olmamasıydı.

“Dinle, yardım etmek isterdim ama...”

Sözümü kesti. “Kimsenin dilinden düşürmediği şu ceset var ya? Sahte falan değil, tamam mı! Yalnızca Coleman’a ait değil. O benim cesedim.”

Altıncı Bölüm

“Anlat. Ceset bana ait derken ne demek istedin?” Sorduğum anda bile ihtimaller beynimin içinde koşturup duruyordu.

“Ne anladıysan onu.” Hayalet yumruklarını ceplerine soktu. “O kahrolası masada yatan benim cesedim!”

Yüzümü astım. Coleman’ın cesedini görmüştüm. Aklıma bir yığın sorudan başka bir şey gelmiyordu ve bu sorular üzerinde düşünecek zamanım da yoktu. Fakat sahte ceset teorim akla en yatkın olanıydı, hem mezar büyüümün cesede işlemekte başarısız olmasından hem de efsanelerde bundan bahsediliyor olmasından dolayı. Elbette efsanelerin çoğu saçmalıktı fakat içlerinde gerçeklik de barındırıyorlardı. Şu anda, Sihir Uyanışı’ndan ve perilerin mantar çemberinden çıkagelmesinden yetmiş yıl sonra bile, sahte cesetlerin var olduğu ya da olmadığı hiçbir zaman ispatlanamamıştı. Ve emin olabilirsiniz, ani ölüm vakalarının tamamı bunun için dikkatle incelenmiştir.

Gerçi sahte ceset teorisi, Casey’e yaptığım hatayı affettirecek bir şey sunmamı sağlayabilirdi. Ama bu teorim beni aynı soruya getirip duruyordu. Eğer valinin suikastinden periler sorumluydu cesedi neden iki hafta boyunca saklayıp sonrasında sahte bir ceset koymuşlardı? Mantıklı değildi. Tabii Roy cesedin sahte olduğuna karşı çıkmıyordu ya da en azından farklı görünmesi için büyü yapılmış başka bir şey olduğuna. Gerçek bir ceset olduğunu söylüyordu. *Yalnızca*

Coleman'ın cesedi olmadığını ekliyordu. Bu da neden hâlâ daha ölü olarak kayda geçmediğini açıklamıyordu.

Dudağımı ısırdım ve kafamı kaldırıp Roy'a baktım. Daha fazla şey söylemeden önce düşüncelerimin bir düzene girmesini bekliyor gibiydi.

Suratımda her ne gördüyse onu ikna etmiş olmalıydı çünkü derin bir nefes verdi. "Bana inanıyorsun. Bunu birine söylemek için ne kadar bekledim biliyor musun?"

"İki hafta diye tahmin ediyorum?" Bu, güvenlik kameralarının vurulma anını yakaladığı zamandı. Roy'u tam olarak incelememiştim ama Coleman'm bakımsız, küçük kuzeni gibi duruyordu. Vücut yapısı uyuyordu ve saçları, doğru kesimle aynısı olabilirdi. Gözleri de. Sahtesi yapılacak cesede benzeyen farklı bir ceset bulmak mantıklıydı. Zavallı adam, hafif bir benzerlik yüzünden öldürülmüştü.

Roy başını salladı. "İki hafta mı? On iki yıla ne dersin?"

"Bekle. Ne?"

"O aşâğılık herif tam on iki senedir benden çaldığı vücutla yaşıyor. Daha sonra gidip vuruluyor ve vücudumu öylece terk ediyor. Peki, bana ne olduğunu kimse öğrenebilecek mi? Hayır! Onun lanet olası mezarına gömüleceğim ve ailem, kız arkadaşım hiçbir zaman gerçeği öğrenemeyecek."

Başım döndü, geri sendeledim. Baldırlarım yatağımın kenarına çarpınca yatağın içine gömüldüm. *On iki yıl mı?* Bu, Coleman'ın Nekros şehrinde politik sahneye atıldığı zamana denk geliyor. Eğer Roy'un söyledikleri doğruysa Coleman'ın olduğunu iddia ettiği, inandığını söylediği her şey yalan demektir. *Tabii, eğer hayalete inanacak olursam.*

"Kanıtla." Sesim kısık ve kendinden emin çıkmıştı ve kafamdaki belirsizlikten dolayı teklemediğim için kendimle gurur duydum.

Roy bana baktı. "Böyle bir şeyi nasıl kanıtlarım ki?"

Bu iyi bir soruydu. "Nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. Ben sadece insanım, insandım. Coleman -o zamanlar adı Aaron'dı- beni bir çemberin içine yerleştirdi ve gerçekliğin içinde bir delik açtı. Korkunç bir kızın hortla-

ğı bu delikten çıktı ve ikisi birlikte ritüeli gerçekleştirdiler. Tamamını hatırlamıyorum, yalnızca vücudumdan atıldığım andaki parçalanma ve yırtılma hissini anımsıyorum. Aaron yere kapaklandı ve vücudum orada durup içinde ben olmadan etrafta yürümeye başladı. Adi herif bir vücut hırsızı.” Roy konuştuğu sırada etrafta volta atıyordu ve mezar-görüşümde etrafındaki havanın azaldığını ve parıldadığını görebiliyordum. Çemberin içinde olduğuna memnun oldum. Oldukça güçlü bir hayaletti.

Beynim, konuşmayı bir adım geriden takip ediyormuş gibi hissediyordu. Roy’un yanıtladığı her bir soru, yanıtlanması gereken yarım düzine daha soruyu doğuruyordu. Coleman kimdi? Bunu geç; daha da önemlisi, Coleman *neydi*? Ve nasıl bir büyü, birini kendi vücudundan çıkartıp başka birinin içine girmesine olanak verebilirdi?

Düşüncelerimi bir düzene sokmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Roy’un söylediklerinin her biri imkânsızdı ya da en azından olasılıksızlığı oldukça yüksekti. *Ve Sihir Uyanışı’ndan önce bilim ve mantık kabul edilen tek doğrulardı. Çocuklar bile sihre inanmıyordu.* Nefesimi bıraktım.

“Tamam, diyelim ki sana inanıyorum. Bu Coleman’ın gerçekten öldüğü anlamına mı geliyor yoksa vücut değiştirdiği anlamına mı?”

Roy ayaklarına baktı. “Başka bir enayiye tuzaga düşürüp onun vücudunu aldı.”

“Kim?”

Omuzlarını yukarı kaldırdı.

“Peki, görünüşü nasıl?”

Hatırlamaya çalışmakta zorlanıyormuşçasına yüzü buruştu. Sonra tekrar omuzlarını havaya kaldırdı. “Orta yaşlı. Kahverengi saçlı.”

Harika! Şehirdeki erkeklerin yarısının tarifiydi bu. Kafamı çevirdim, bakışlarım televizyona takıldı. Mezar-görüşüm parçalanmış ekran görüntüsünü yansıtmakta bu kadar ısrar ederken ekranı görmek oldukça zordu fakat ekranda babam Vali Yardımcısı Caine’in görüntüsünü görebilecek kadar ya-

Coleman'ın cesedi olmadığını ekliyordu. Bu da neden hâlâ daha ölü olarak kayda geçmediğini açıklamıyordu.

Dudağımı ısırđım ve kafamı kaldırıp Roy'a baktım. Daha fazla şey söylemeden önce düşüncelerimin bir düzene girmesini bekliyor gibiydi.

Suratımda her ne gördüyse onu ikna etmiş olmalıydı çünkü derin bir nefes verdi. "Bana inanıyorsun. Bunu birine söylemek için ne kadar bekledim biliyor musun?"

"İki hafta diye tahmin ediyorum?" Bu, güvenlik kameralarının vurulma anını yakaladığı zamandı. Roy'u tam olarak incelememiştim ama Coleman'm bakımsız, küçük kuzeni gibi duruyordu. Vücut yapısı uyuyordu ve saçları, doğru kesimle aynısı olabilirdi. Gözleri de. Sahtesi yapılacak cesede benzeyen farklı bir ceset bulmak mantıklıydı. Zavallı adam, hafif bir benzerlik yüzünden öldürülmüştü.

Roy başını salladı. "İki hafta mı? On iki yıla ne dersin?"

"Bekle. Ne?"

"O aşagılık herif tam on iki senedir benden çaldığı vücutla yaşıyor. Daha sonra gidip vuruluyor ve vücudumu öylece terk ediyor. Peki, bana ne olduğunu kimse öğrenebilecek mi? Hayır! Onun lanet olası mezarına gömüleceğim ve ailem, kız arkadaşım hiçbir zaman gerçeğı öğrenemeyecek."

Başım döndü, geri sendeledim. Baldırlarım yatağımın kenarına çarpınca yatağın içine gömüldüm. *On iki yıl mı?* Bu, Coleman'ın Nekros şehrinde politik sahneye atıldığı zamana denk geliyor. Eğer Roy'un söyledikleri doğruysa Coleman'ın olduğunu iddia ettiğı, inandığını söylediğı her şey yalan demektir. *Tabii, eğer hayalete inanacak olursam.*

"Kanıtla." Sesim kısık ve kendinden emin çıkmıştı ve kafamdaki belirsizlikten dolayı teklemediğim için kendimle gurur duydum.

Roy bana baktı. "Böyle bir şeyi nasıl kanıtlarım ki?"

Bu iyi bir soruydu. "Nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. Ben sadece insanım, insandım. Coleman-o zamanlar adı Aaron'dı- beni bir çemberin içine yerleştirdi ve gerçekliğin içinde bir delik açtı. Korkunç bir kızın hortla-

ğı bu delikten çıktı ve ikisi birlikte ritüeli gerçekleştirdiler. Tamamını hatırlamıyorum, yalnızca vücudumdan atıldığım andaki parçalanma ve yırtılma hissini anımsıyorum. Aaron yere kapaklandı ve vücudum orada durup içinde ben olmadan etrafta yürümeye başladı. Adi herif bir vücut hırsızı.” Roy konuştuğu sırada etrafta volta atıyordu ve mezar-görüşümde etrafındaki havanın azaldığını ve parıldadığını görebiliyordum. Çemberin içinde olduğuna memnun oldum. Oldukça güçlü bir hayaletti.

Beynim, konuşmayı bir adım geriden takip ediyormuş gibi hissediyordu. Roy’un yanıtladığı her bir soru, yanıtlanması gereken yarım düzine daha soruyu doğuruyordu. Coleman kimdi? Bunu geç; daha da önemlisi, Coleman *neydi*? Ve nasıl bir büyü, birini kendi vücudundan çıkartıp başka birinin içine girmesine olanak verebilirdi?

Düşüncelerimi bir düzene sokmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Roy’un söylediklerinin her biri imkânsızdı ya da en azından olasılıksızlığı oldukça yüksekti. *Ve Sihir Uyanışı*’ndan önce bilim ve mantık kabul edilen tek doğrulardı. Çocuklar bile sihire inanmıyordu. Nefesimi bıraktım.

“Tamam, diyelim ki sana inanıyorum. Bu Coleman’ın gerçekten öldüğü anlamına mı geliyor yoksa vücut değiştirdiği anlamına mı?”

Roy ayaklarına baktı. “Başka bir enayiye tuzağa düşürüp onun vücudunu aldı.”

“Kim?”

Omuzlarını yukarı kaldırdı.

“Peki, görünüşü nasıl?”

Hatırlamaya çalışmakta zorlanıyormuşçasına yüzü buruştu. Sonra tekrar omuzlarını havaya kaldırdı. “Orta yaşlı. Kahverengi saçlı.”

Harika! Şehirdeki erkeklerin yarısının tarifiydi bu. Kafamı çevirdim, bakışlarım televizyona takıldı. Mezar-görüşüm parçalanmış ekran görüntüsünü yansıtmakta bu kadar ısrar ederken ekranı görmek oldukça zordu fakat ekranda babam Vali Yardımcısı Caine’in görüntüsünü görebilecek kadar ya-

şayanların dünyasındaydım. *Aslında Coleman öldüğüne göre artık Vali Caine olmuşt*u. Saatler önce televizyonun sesini kısımıştım ama şimdi yanma gidip sesini açtım. *Sevgili babamın televizyon dünyasına girişimle ilgili neler söyleyeceğini dinlemek için can atıyordum*.

Duymaya fırsatım olmadı. Sesini açtığım sırada Caine konuşmasını sonlandırdı ve haber spikeri ekranda yeniden belirdi, babamın fotoğrafı arka planla çakıştı.

Spiker kameraya o kadar fazla gülümsedi ki konuştuğu esnada dudakları neredeyse oynamadı. “Öyle görünüyor ki Vali Caine, Vali Coleman’ın bıraktığı yerden devam ediyor.”

Ağzım mezar tozu yutmuşçasına kurudu. Babam orta yaşlı bir adamdı. Saçları da kahverengiydi. Etrafımda döndüm, ekranı işaret ettiğim sırada gözlerim Roy’a kitlenmişti. “O muydu? Vali Caine’in vücudu muydu?”

Hayalet gözlerini kısıp ekrana baktı. Başını olumsuz anlamda salladı ve dünyam tekrar düzene girdi. Omuzlarımdan bu yük kalkana dek ne kadar endişelendiğimi fark etmemiştim bile. Babamla fikir ayrılıklarımız vardı ve son zamanlarda konuşmuyor olabilirdik ve evet, birbirimizi reddetmiş sayılırdık ama bu ruhunun vücudundan koparılıp kendi haline bırakılmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Roy kafa sallamasını bir omuz silkmesiyle sonlandırdı. “Bilmiyorum. Olabilir.”

Gerginlik bir kez daha vücudumu sardı. “Nasıl bilemezsin?”

“On iki yıldır ölüyüm. Bir süre sonra, nasıl desem, tüm yaşayanlar aynı görünmeye başlıyor.” Alt dudağı dışa doğru büküldü.

Harika! Dudak büken bir hayalet! Tam da ihtiyacım olan şey. Spiker yeni bir habere geçmişti, yeniden ses kapatma düğmesine bastım. Sonrasında yatağa ilerledim ve oturdum. Bu hareket, düşüncelerimi toparlamak için bana biraz zaman vermişti.

“Peki, olay özetle şöyle,” dedim bacaklarımı yatağın üzerine çekip bağdaş kurduğum sırada. “Beni takip ettin çün-

kü insanlara, vücudunun çalındığını söylememi istiyorsun. Coleman'ın senin vücudundan vazgeçmeden önce yeni bir vücut çaldığını söylüyorsun ama yeni kurbanın belirsiz bir tanımını vermekten daha fazlasını da yapamıyorsun. Kaçır-dığım bir şey var mı?"

Roy gülümsedi. "Yeni kurban hakkında bir şey bilmiyor olabilirim ama en son vücut değiştirmenin nerede gerçekleş-tiğini biliyorum. Sana gösterebilirim."

* * *

Roy'un bana verdiği adresi not ettim. Bölgeye biraz aşınay-dım ama arabamı çalıştırdıktan sonra doğrudan binaya yö-nelmedim. Ne de olsa, eğer Roy doğruyu söylemişse, bir suç mahaline izinsiz girmek üzereydim. Basının beni oraya girer-ken takip etmediğinden emin olmalıyım.

Bu yüzden önce şehir merkezinde gezintiye çıktım, dikiz aynamdan sürekli takip edilip edilmediğime bakıyordum. Sonrasındaysa Georgia'ya doğru giden doğu otobanına sap-tım. Yaklaşık on beş kilometre sonra yön değiştirip, Nekros'u geçip Alabama sınırına doğru yol aldım. Şehir sınırının otuz kilometre dışındayken yoldan hızlıca ayrılıp eski bir köy yo-luna girdim. Bu dar ve ıssız yolda ben fark etmeden birinin beni takip etmesine imkân yoktu.

Sihir Uyanışı'ndan önce teknolojinin dünyayı daha küçük bir yer haline getirdiğini söylerler. Sanırım bu söz kelime an-lamıyla kullanılmaktan çok, iletişimden bahsediyor ama bir şey kesindi: Sihrin yeniden canlanması dünyayı daha büyük bir yer haline getirdi. Periler, yer katmanının altında yeni bölgeleri açığa çıkarttılar ve bu alanların aslında hep orada olduğunu iddia ettiler. Yalnızca ölümlüler daha önce bunları fark edememişti. Nekros şehri de tam olarak böyle bir yerin merkezine inşa edilmişti.

Şehrin içinde ve etrafındaki banliyölerde Nekros, Ameri-ka'daki diğer şehirlerden pek de farklı değildi fakat kırsalda işler değişiyordu. Ormanlarda daha vahşi efsaneler dolaşıyor

ve şehrin altındaki sel yataklarında kadim yaratıkların yaşadığı söylentileri dilden dile dolaşıyordu. Hava bile büyüyen insan etkisine tepki gösterircesine daha bir yabaniydi.

Arabam toprak yolda tozları havaya kaldırırken kapılarımı kilitli tuttum. Sihir Uyanışı'nın öncesinde de var olduğu söylenen eski bir taş köprü üzerinden Sionan Nehri'ni geçtim. Kuzeye doğru dönüp tekrardan şehre girdim. Daha sonra şehrin güneyinde kalan, depoların bulunduğu bölgeye giden arka sokakları kullandım.

Roy'un bana verdiği adrese gittiğimde aradan neredeyse iki saat geçmişti ama en azından kimsenin beni takip etmediğinden emindim. Arabadan çıkarken telefonuma baktım. Keşke John'u arayıp bu işleri ona yaptırabilseydim. *Ama yaptırمام, hastaneden çıkmış olsaydı bile Roy'un hikâyesine bir anlam veremezdi.* Ben kesinlikle veremiyordum.

Önümde yükselen depoya bakarken arabamı park ettiğim çakıl alanı geçtim. İnsanlara sürekli sihirli gözün teki olmadığımı, özel dedektif olduğumu söyleyip duruyordum. Şimdi bunu kanıtlasam iyi olurdu.

Roy, yükleme alanlarının alüminyum kaplama olduğunu ve merkez yükleme alanındaki bu tabakalardan birinin gevşek olduğunu, bunun ritüelin gerçekleştiği koya kolay erişim sağladığını söylemişti. Yükleme alanını bulmak sorun değildi ama o paneli tek elimde atel takılıyken kaldırmaya çalışmak, yapacağım en kolay şey olmayacaktı.

Paneli beton yatağı üzerinde ittirdiğimde tiz bir ses çıkarttı fakat otuz santimetreden daha fazla hareket ettirememiştim. *İşte açılıyor.* Açtığım deliğin içinden zar zor geçerken eski depoyu kaplayan karanlık beni içine çekti. Karanlığa alışmaları için biraz zaman vererek gözlerimi kırıştırdım. Yavaş yavaş kırık dökük ve unutulmuş kasalar belirmeye başladı. Bana en yakın olanının etrafından dolandım. *Bu şeylerin üzerinde beş yıllık toz olmalıydı. Yakın zamanda biri gerçekten de buraya gelmiş olabilir miydi?*

Dizlerimin üzerine çökerek ayaklarımın etrafındaki toza baktım. Odada sadece benim ayak izlerim olmadığı kesindi.

İçeri sığınan evsizlere ait olabilir ya da Roy doğruyu söylüyor olabilir.

Birkaç kasanın daha etrafında dolandım. Karanlıkta hareket eden herhangi bir şey yoktu. Hantal botlarımın beton üzerinde çıkardığı sestten başka bir ses de yoktu. Çürük bir kontrplağın üzerine bastım. Gölgeler oldukları yere tutunmaya devam etti, etrafta hareket eden hiçbir şey yok gibiydi.

Boyunmdan bir ürperti geçti ve zıpladım. Arkamı döndüğümde kendimi Roy'la yüz yüze buldum.

"Bana katılacak mısın diye merak ediyordum," dedim.

Gülümsedi ve duyamadığım bir şey söyledi. "Bu taraftan," demiş gibi geldi ve yanımdan geçip iç duvarda bulunan bir kapıya yönelmesine bakacak olursak haklıydım da.

"Peki, önden buyur," dedim bir adım gerisinden takip ederek.

Diğer odada ne bulmayı bekliyordum bilmiyorum. Belki de bir ceset. Ama sanırım bu mantıklı değildi çünkü Coleman'ın/Roy'un cesedi çoktan bulunmuştu ve diğer vücut da dışarıda bir yerlerde dolaşıyordu. Beklemediğim şey ise hiçbir şeyin olmamasıydı.

Tam anlamıyla hiçbir şey.

Odada kutular yoktu. Etrafa yayılmış tahta parçaları yoktu. Kırık kasalar yoktu. Yerlerde toz bile yoktu. Kocaman oda, tavandaki bir iki delikle aydınlanan geniş ve boş bir mağaradan başka bir şey değildi.

Roy odanın ortasına ilerleyerek "burada" dercesine bir el hareketi yaptı. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bu hiçbir işime yaramazdı. Bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece kocaman boş bir oda.

Odanın derinliklerine doğru ilerledim, çıplak kollarımdan sihirli bir karıncalanma geçti. Nefesim boğazımda takıldı. Sihirin dokunuşu yağlı ve şeytaniydi fakat aktif değildi. Hissettiğim şey her neyse yapılan bir ayinden arta kalan bozulmalardı. Sihir, sanki tadıma bakıyormuş gibi tekrar üzerimden geçti, omzumdaki çizik yaraları ağrıdı. *Ah, bu histen hiç hoşlanmadım.* Bunun anlamı tabii ki daha da içeri girmem gerektiği idi.

Tamara'nın yeteneğinin yanına bile yaklaşamayacak olsam da ben de doğal bir duyarlıydım. Büyülerin yerini ve amaçlarını tespit edebilme becerim vardı. Keşke tespit edebildiğim büyülerin en azından yarısını yapabiliyor olsam. Gerçi bu büyüden, burada her ne yaşandıysa ondan, beynim kaçınıyordu. *Belki de bilinçaltım benden daha zekidir.* Oda'nın içlerine doğru birkaç adım daha attım. Lekeli sihir etrafımı sardı. Yapışkan bir hissi vardı, sanki yosuna takılmak gibi.

Burnumu buruşturup gözlerimi kapattım, yerlere ve duvarlara sinmiş olan tükenmiş sihire odaklandım. Lekeli sihir etrafımda girdaplar halinde döndü. Burada bir büyüden, bir ritüelden daha fazlası yapılmış olmalıydı. Kaotik sihir karmaşası kalkanlarımı yumrukladı ve her bir dokunuş arkasında bir karanlık tabaka bıraktı. Aktif olmayan çemberin parıltısı doğrudan önümdeydi, içine atladım.

Bunu yapmamalıydım...

Daha önce yalnızca havada asılı duran sihir, çemberin içinde fırtına gibi gürledi. Hâlâ daha aktif değildi. Tükenmişti. Fakat üzerime çarptı. Korku beni paramparça etti. Benim korkum değil, henüz değil ama dışarıdaki bir şey içeri girmeye çalışıyordu. Çığlıklar kulaklarımda yankılandı ve omzumdaki çizikler buz kesildi, buzdan bir hançer etimi delip ruhuma çarpmış gibi.

Safra tadı ağzımı kapladı ve gözlerim bir anda açıldı. Hâlâ boş odadaydım. Hiçbir şey yoktu. Beni parçalamaya çalışan sihrin hatırası haricinde hiçbir şey. *Ve aktif bile değildi.*

Kapıya kadar, sihrin eriştiği yerin dışına kadar geriledim. Nefesim kesilmişti, bir ciğer dolusu hava almak için kendimi zorladım. Nefesimi tutup üçe kadar saydım. Bıraktım, konuşabilecek özgüvenim gelene kadar bunu üç kere daha tekrarladım. "Bu kadar yeter."

Roy bana yüzünü asarak baktı. Bir şeyler söyleyerek gidecek olmama karşı çıkıyordu.

Kollarımı göğsümün önünde bağladım, sıcak dalgasına rağmen üşüyordum. "Sana inanıyorum, tamam mı? Ama şimdi gitme zamanı." Çünkü o odaya geri dönmüyordum. Orada

her ne büyüğü yapıldıysa gerçekten büyük bir şeydi. Büyük ve karanlık ve kesinlikle şeytani...

* * *

BAP, tüylü kuyruğunu sallayarak beni kapıda karşıladı. Çantamı tezgâhın üzerine fırlattım ve onu kucağıma aldım. Banyoya ihtiyacı vardı, gri tenini yağ kaplamıştı ve başının üzerindeki beyaz tüyler topak topak olmuştu. Casey'le konuşup John'u gördükten ve Roy'un hikâyesini araştırdıktan sonra yapacaklarım listesine BAP'a banyo yaptırmayı da ekledim. Ah evet ve birinin vücut çalmasını sağlayabilecek ne gibi büyüler olduğunu araştırdıktan sonra. Tabii ille de bu sırada olması gerekmiyordu yapılacak işlerin.

BAP kollarımda kıpırdandı. Onu yere bıraktım ve bomboş yemek kabına doğru koşup içine baktım. İstedığı gibi beslenebildiği düzenden sınırlı rejime geçmek çok hoşuna gitmemişti.

"Evet, ben de açım," dedim. Akşam yemeği için erkendi fakat kahvaltı etmemiştim ve öğle yemeğinde yalnızca cips yemiştim. Çok hızlı tükenen köpek maması poşetini alıp BAP için yarım ölçek mama aldım. Sonra da buzdolabının kapağını açtım. Boş bir paket krema, turşu ve tek bir sosis vardı.

Sosisi aldım.

BAP mama kabındaki kileri çoktan bitirmişti, o yüzden de kalanından koca bir ısırık almadan önce sosisin tepesinden üçte birini koparıp önüne attım. *Mmmm, işlenmiş ve tanınmaz halde et ürünü.* Bir lokma daha ısırđım. BAP ayaklarının dibinde ağlayıp yeniden acı acı bağırdı.

"Senden daha ağırım ahmak."

Ön patilerini kaldırıp havada tuttu. Bir patisi parlak, mavi alçıdan komik bir şekilde çıkıyordu.

"Peki." Sosisten bir parça daha fırlattım.

Son lokmayı da ağzıma tıkarken bilgisayarımı açıp arama motoruna "Roy Pearson" kelimelerini yazdım. Resmi belgeleri aradım: Hız cezası, evlilik başvurusu, emlak satın alma

belgeleri, kamuya açık şekilde internete yüklenebilecek her türlü kayıt. Çoğunlukla hatalı sonuçları elerken akademideki en iyi yıllarımı beraber geçirdiğim ev arkadaşım ve en iyi dostum Rianna'nın bu dava üzerinde çalışsaydı ne kadar keyif alacağını düşünmeden edemedim. İkimiz de mezar cadı-sıydık ve mezun olduktan sonra beraber bir özel dedektiflik bürosu açmayı planlıyorduk fakat o süper dedektif olma konusunda oldukça hevesliydi. Bense bu fikre, ruhları uyandırmadan *yapamadığım* için uyum sağlamıştım, bu yüzden bunu yaparken bir yandan da para kazanabileceğimi düşünmüştüm. Fakat kolejden mezun olduktan sonra Rianna ortadan kayboldu. Onu ararken özel dedektif olmak için öğrendiğim her şeyi teste tabi tutmuştum fakat hiçbir iz bulamamıştım. Bazen insanlar sadece ortadan kaybolur, bu da genellikle öldükleri anlamına gelirdi. *Roy gibi*. Hayalet için yaptığım araştırmada bulabildiğim tek geçerli şey kayıp ihbarıydı. O da on iki yıl önce yapılmıştı. *Kahretsin, Roy'un söylediği her şey doğru olabilirdi*.

Kapıya indirilen üç tane gürültülü yumruk, bilgisayar ekranına yönelttiğim ilgimi çaldı. *Eğer bu bir muhabirse...*

BAP hırlayıp kapalı kapıya doğru atılıp havlamaya başladı. Tabii kimse kafasında güzel, beyaz bir tüy yumağı ve beyaz pofuduk patileri olan üç kiloluk, tüysüz bir köpekten korkacak değildi ama BAP bunu bilmiyordu. Kapıdaki perdeyi aralayıp dışarı baktım ve homurdandım. Suratıma bir gülümseme takarak kapıyı çekip açtım.

“Yardımcı olabilir miyim, dedektif?”

Falin etrafımdan dolanıp ufak dairemin içine doğru ilerledi. Gözleri odayı taradı.

“Hey, seni içeri davet etmedim!”

Homurdandı ve odanın içinde bir tur attı. Gözleri; kıyafet dolabımın önündeki kıyafet yığınına, yapılmamış yatağımı ve musluk etrafında birikmiş bulaşıklarını taradıktan sonra bilgisayarım üzerinde durdu. Öne doğru bir adım attı ve ekranı arkaya doğru iterek ayakta duran bir insana göre daha uygun bir açığa ayarladı.

“Hey!” Kapıyı çarparak kapattım. “Bir şey mi istiyorsun?”

Holly’yle konuşmuştum ve Coleman’ın ruhunu uyandırmaya çalıştığım için tutaklanamayacağımdan emindim. Elbette muhasebecileri beni dava edebilirdi ama ne alacaklardı ki? Bozuk televizyonumu mu? Fakat Falin’in beni tutuklamak için geldiğini düşünmüyordum. En azından öyle umuyordum.

Çenesi kitlendi, dudaklarını büzdü ve tekrar etrafa bakındı. Bu, giderek yasa dışı bir arama ve el koyma gibi olmaya başlamıştı. BAP, Falin’in bacağını koklayıp uzun adama kafasını kaldırıp baktı, tekrar kokladı ve sonunda Falin’in bir tehdit olmadığına karar vermiş olmalı ki kendini yatağın üzerine bıraktı. Bir yastığın tam ortasına kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

Güzel, sadık dostumun endişelenmediğini bilmek iyiydi.

“Dedektif Andrews, ne istiyorsunuz?”

Sonunda döndü ve bana baktı. “Coleman davasından uzak dur!”

“Tamam.” Morgdaki cesetten istediğim kadarını öğrenmiştim. Hissettiğim büyüyle ilgili hiçbir şey öğrenmek istemiyordum. Babamın en son kurban olmadığını doğrular doğrulamaz, öğrendiklerimin tamamını Kara Büyü Birimi’ne ya da belki de PAB’a, Peri Araştırma Bürosu’na devredecektim.

Telefonum titredi. Kimin aradığına bile bakmadan onu el yordamıyla doğrudan sesli mesaja yönlendirdim.

Falin yüzümü, yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışmışçasına taradı; belli ki testi geçmiştim. “Müşterinin kim olduğunu söyleyecek misin yoksa bunu basının benim yerime bulmasını mı istiyorsun?”

“Neden müşterimin bu olayla bir ilgisi olduğunu düşünmeye bu kadar meyillisin. *Kahretsin!* Şu vurulma olayıyla?” Eğer Coleman babamın vücudunu çaldıysa ve Casey sonrasında babama bulunan cesedi araştırmam için beni tuttuğunu söylediyse bulabileceklerimden korkmuş olabilirdi. Falin ateş eden kişinin amacı hakkında diğer tüm polislerle katılmakta haklı olabilirdi. Vurulma olayının Holliday davasıyla

hiçbir alakası olmayabilirdi ve sadece Coleman davası hakkında olabilirdi.

Düşüncelerimin suratıma yansımaması için çabaladım. İfadelerimi bastırmada iyiydim ve yüz ifademe tüm inatçı inkârımı yansıttım.

Falin bana bakarak kaşlarını çattı, sonra onaylayarak başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. Elini kapıya uzatmadan önce durdu ve arkasına döndü. “Fazla dikkat çekmemeye çalış. Çok fazla ilgi topladın.”

“Tamam.” Sanki evimin etrafını saran muhabir ordusu beni bu konuda yeterince uyarmamıştı.

Telefonum tekrar titredi. *Çok mu ısrarcıyız?* Ekrana baktım ve yediğim sosis bir anda midemle fikir ayrılığına düşmeye karar verdi. Telefon ekranında CASEY ismi kalın harflerle yanıp sönüyordu. *Lanet olsun!* Ona ne anlatacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Falin suratımdaki ifade değişikliğini fark etti ve bir anda epey ilgilenmeye başladı. Hemen ona bir gülümseme fırlattım.

“Kişisel bir telefon, dedektif. İzin verirsiniz...” Kapıyı işaret ettim.

Çenesi tekrar kilitlendi ama dışarı çıktı. Telefonumun kapağını açmadan önce, dedektifin ardından kapıyı kilitledim.

“Casey,” dedim selamlayarak. Telefonu kulağımın uzağında tutup sağlam bir azar bekledim.

Hayal kırıklığına uğratmadı. “Alexis bunun anlamı ne? Senden haber alamadım ama haberlerdeki görüntüleri izledim ve...”

Sözünü kestim. “Sanırım bunu yüz yüze konuşmalıyız.”

Yedinci Bölüm

Eski arabam tıkanı, boğuldu ve ferforje güvenlik kapısının önünde öldü. Motoru yeniden çalıştırmayı dert etmedim ama pencereden dışarı sarktım ve kıvrıldım, böylece sağ elimi interkom tuşuna basmak için kullanabildim. Yeniden.

Kapıya bakarken direksiyonda başparmağımla ritim tutarak bekledim. On sekizime bastığımdan sonraki yazdan beri bu araziye ayak basmamıştım. O yıl aynı zamanda babamın Önce İnsanlar Partisi'ne katıldığı yıldır. Umarım istop etmiş arabam, mülk değerini düşürüyordur.

Sonunda interkomdan sert bir ses, “Adınızı ve ziyaret nedeninizi bildirin,” diye bağırmadan önce parazitlerle dolu bir ses çıkarttı.

Arkadaş canlısı güvenlik görevlisi... Tam da babamın sevdiği şekilde konuşmuştu.

“Merhaba, nasılsın?” Ekrana gülümsedim.

Görevli cevap vermedi.

“Bu sıcak hava dalgasına inanabiliyor musun? Casey Caine ile randevum var.”

Kutu yeniden ses çıkardı. “İsim?”

“Alex Craft.”

Parazit kesildi ve keskin bir sinyal, kapının açıldığını duyurdu. Güzel, en azından Casey görevliye beni beklediğini söylemişti. Arabamı çalıştırdım ve manolyalı yola doğru yavaşça yaklaştım. Kıvrımlı yoldan sonra ev göründü. Lafımı

geri alıyorum, evden çok bir köşktü. Sonuçta, normal evlerin balo salonu olmazdı.

Ön girişteki çemberin kenarına park ettim ve arabanın kapısını ittim ama sıkışmıştı. Yeniden. Düzgün bir yeme düzeyine kavuştuğumda kapıya baktırmalıydım. Ağırlığımı kapıya verince kapı savrulurak açıldı.

Kırmızı burunlu, kır saçlı uşak kapıya cevap verdi. İyi bir uşak davranışıyla beni içeri buyur ederek yoldan çekildi ama hareketin ortasında duraksadı, kapı hâlâ yarım açıktı. “Bayan Alexis?”

“Nasılsın, Rodger? Babam hâlâ seni delirtmedi mi?”

Gülümsedi ve fermente olmuş meyve kokusu üzerimi kapladı. Görünüşe göre Rodger artık kötü alışkanlıklarını boş vakitleriyle sınırlandırmıyordu. “Bay Caine kendi olağan kişiliğinde. Meşgul bir adam. Bu akşam parlamento binasında olacak.”

Küçük iyilikler için teşekkürler Tanrım.

Kapının dışındaki mermer zeminden keskin ayak sesleri geldi. “Alexis?”

Rodger kadının sesini duyunca doğruldu ve içeri girebilmem için kenara çekildi. Benden dört yaş küçük olan Casey daha farklı olamazdı. Ben zayıf ve çubuk gibiyken o, kısa ve kıvrımlı hatlara sahipti. Normalde parlak ve sofistike bir afetti ama bugün sarı saçları yüzünün etrafında gevşek bir şekilde topluydu, mavi gözleri ise kırmızı ve şişkindi. Hâlâ siyah, ipek bluzu; siyah kapri pantolonu ve Gucci sandaletleriyle ‘yas tutan üst düzey insanlar sayısı’ yayımlamış bir moda dergisinden çıkmış gibi görünüyor.

Ağlama belirtilerine rağmen asaletin resmi gibiydi. Bir eli balkon duvarında diğeri kalçasında, ayakta duruyordu. “Rodger, kahve hazırlayabilir misin? Kahveyi süitime alacağız.” Cevabını beklemeden döndü ve topukları yumuşak bir şekilde basamaklara vurarak mermer merdivenleri çıktı.

Eski ev, buralarda olmadığım yıllar içinde fazla değişmişti. İkinci kata ulaştığımızda, burada yaşadığım dönemde odalarımın olduğu yere açılan, birinci kattaki soldan ilk ka-

pıyı, bariz bir şekilde görmezden geldim. O zamanlar bile bu süitte çok fazla zaman geçirmişliğim yoktu. Mezar büyümüş gizleyemediğim belli olur olmaz, babam beni bir cadı yatılı okuluna göndermişti. Ondan sonra ise sadece yaz aylarını evde geçirmiştım.

Casey beni süitindeki oturma odasına buyur edince baka-kaldım. Burada son bulunduğumda sadece on dört yaşındaydı ve odada bir zamanlar pop grubu takıntılı genç kızın yaşadığına dair bir işaret bırakılmamıştı. Her şey, sosyeteye yeni girmiş olduğunu yansıtıyordu ki sanırım öyleydi de.

Oda minimalist bir insanın tarzına hitap ediyordu. Her şey cam, siyah veya beyazdı ve odadaki tek süs, camdan kahve masasının ortasındaki küçük siyah heykelcikti. Küçük küt heykel, taşlaşmış odundan yapılmıştı, merkezine karmaşık bir sembol oyulmuş gibi görünüyordu. Ona doğru uzandığımda Casey boğazını temizledi.

“Alexis, ne oluyor?” Kendini iki kişilik beyaz, konforlu kanepenin üzerine bıraktı ve bana karşısına oturmamı işaret etti. Beni izleyerek bekledi. Alt dudağımı ısırđım ve sandalyeye oturdum. *Nasıl açıklayabilirim?*

Yolda bu konu hakkında düşünmüştüm ama tatmin edici bir cevap bulamamıştım. Ona -cadıların ve perilerin haklarını kısıtlamak isteyen- Önce İnsanlar Partisi’nin afiş yüzü olan Coleman’m insanlık dışı bir varlık olduğundan ve kara büyü ile dolu olduğundan şüphelendiğimi söyleyemezdim. Ah evet! “Şey, son zamanlarda babanın herhangi bir garip davranışını fark ettin mi? Çünkü Coleman’m onun bedenini ele geçirmiş olabileceğini düşünüyorum,” sorusunu yönelttiğimde kendimi ona sevdireceğimden emindim. Belli ki doğruları söyleyerek bu durumun üstesinden gelemeyecektim.

Casey, dişlerimle dudaklarımı ısırđmamı izledi. Bu, küçük-lüğümünden beri değiştiremediğim ve değiştirmek için çaba sarf ettiğim bir hareketti. Samimiyetten uzak olsak da Casey ve ben tamamen iki yabancı değildik. On sekiz yaşına kadar bütün yazları birlikte geçirirdik. O, hiç hata yapmayan mükemmel kız çocuğı; bense on iki yaşındayken kazara

onun evcil papağanını ve ağabeyimiz Brad'ın ruhunu uyan-dırmış biriydim. Evet, Brad hakkında konuşmazdık. Ben on bir yaşındayken ortadan kaybolmuştu. Akademiden mezun olduktan sonra adımları değiştirdim ve daha iyi olacağını dü-şündüğüm için evden ayrıldım. Casey ve ben tatilde şahsi olmayan elektronik posta adreslerimizi birbirimize verdik ve üç yıl önce doğum günümde bir kez kahve içmek için buluş-tuk. Birbirimizden nefret etmiyorduk, sadece çok fazla ortak noktamız yoktu.

Söylemeden önce derin bir nefes aldım. “Bir şey ya da biri bedenimle oynamış. Ruhu uyandıramadım.”

Şekilli kaşları çatıldı. “Besbelli. Bütün dünya bunu bili-yor. En azından bunu sağladın.”

Küçük dilimi yuttum. *Videoyu benim sızdırabileceğimi mi düşünüyor?* Homurtumu bastırdım. Muhtemelen birçok in-san böyle düşünüyordu. Kahretsin, muhtemelen bu Falin'in benim evimde aradığı şeydi.

Kapıda bir tıklama duyuldu ve Rodger'in kahveyi getir-mesi ile bu yorumundan kurtulmuş oldum. Kahveyi ikimizin arasındaki cam masaya bıraktı ve tek bir kelime etmeden mü-saade istedi.

Casey kahvesine şeker koymak için öne doğru uzandı. Küçük sürahiyi kaldırdı. “Krema?”

Kahvemini bulandırmasına izin vermeden önünden çektim. Burnuma gelen zengin, kavrulmuş kahve kokusuyla ve beyaz yumuşak sandalyenin de rahatlığı ile âdeta erimiştim. Sonra Casey'nin bakışları mızrak gibi üzerime geldi.

“Bilmek istediğim şey, gördüğün büyünün ne yaptığı? Kim yaptı onu? Belli ki bir peri ama ne tür bir peri?”

Huzur anımı bozmayı başarmıştı. Önce İnsanlar Partisi, perileri halkın düşmanı olarak görüyordu: Tehlikeli, tahmin edilemez ve -eğer propagandalarını okuyacak olursanız onlar için en önemlisi de- kontrol edilemez. Cadıları da daha iyi resmetmiyorlardı. Kahvemden bir yudum almıştım ama mut-luluk anım geçmişti ve bu duygu yeniden yakalanmıyordu. Fincanı masanın üzerine koydum. *Tehlikeli oynama zamanı.*

“Bu aramızda kalsın fakat bedeninin sahte olduğuna inanıyorum. Yalnızca Coleman’a benzemesi için büyülenmiş.” Tamam, bu tam olarak benim inandığım şey değildi ancak biraz doğruluk payı da vardı.

Casey’nin fincanı, tabağına çarptı. Hafif kahverengi sıvı kenarlardan taşıtı. Bakışlarını aşağı indirdi ve tabağıyla beraber fincanı masaya bıraktı.

“Yani Teddy’nin hayatta olabileceğini mi söylüyorsun?”

“Evet.” *Maalesef.*

Havası sönmüş balon gibi koltuğa çökmüştü ama dudaklarında bitkin bir tebessüm vardı. O kadar ince bir tebessümdü ki sanki biri mutluluk şalterini kapatmıştı ve yeniden şarj olması biraz zaman alacak gibi duruyordu.

Koltukta kıpırdandım, bacak bacak üstüne attım sonra indirdim. Daha fazla soru bekliyordum ancak gelmedi. Kahvem elime aldım ve konuşmanın yönünü değiştirmeye çalıştım.

“Babam Coleman’ın kaybolması ve ölmüş olma ihtimali hakkında ne düşünüyor?”

“Kahroluyor. Hepimiz kahrolduk.” Gözleri uzaklara daldı. Onun ölmüş olabilme düşüncesi çok garip geliyor. Onu şeyden hemen önce görmüştüm. Anlıyorsun değil mi? Harriet’in hayır yemeğindeydik. Bu arada Harriet bir eyalet senatörü. Büyü veya onun gibi şeylerle evsiz bırakılmış çocuklar için kanayan bir kalbi var, yemeği de bu yüzden vermişti. Her neyse, akşam yemeğinde onun karşısında oturmuştum. Çok canlı, çok mükemmeldi.”

Doğruuu. Küçük kız kardeşimin sesi âşıkmiş gibiydi. “Yani, babam valinin koltuğunu devralmanın stresini mi yaşıyor?”

Casey’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Neden babam hakkında sorular sorup duruyorsun?”

“Sormuyorum. Ben...” *Yakalandım. Lanet olsun!* “Umuruyor olamaz mıyım?”

Ayağa kalktı. “Gitme vaktin geldi.”

Odada ilerledi, dudakları ince bir çizgi halinde sıkılıken kapıyı açık tuttu. Peşinden devam etmeden önce kahvemi bi-

tirdim. Ön kapıya kadar yol boyunca bana eşlik etti. Kapının topuzuna uzandım fakat açmadım. Falin'e bu düşünceyi kafama yerleştirdiği için lanet olsun ama bir soru daha sormam gerekiyordu.

Casey tereddüt ettiğimi gördü ve derin bir iç çekti. "Unuttum, Alexis. Çantamı alıp geleyim."

Sormak için dönmesini bekledim. "Coleman'ın cesedine bakmaya gideceğimi başka kime söyledin?"

"Kimseye. Şey, babama. Ama hepsi bu. Neden?" Cevap vermemi beklemedi, bunun yerine cüzdanından banknotları çekti ve elime sıkıştırdı. "Cüzdanımda bu kadar var ama ruhu tam olarak uyandıramadığına göre muhtemelen fazla zamanını almamıştır. Şimdi, git lütfen."

Parayı çantama sıkıştırdım ve kendimi dışarıda buldum. Merdivenlerin alt basamağına vardığımda yoldan gelen lastik sesleri kulaklarıma takıldı. Başımı kaldırıp baktım. Gri bir Porsche yol boyunca ilerliyordu. *Lanet olsun, çok sevgili babacığım eve geldi.*

Aşağı doğru hızlıca yürüdüm ve ufak arabamın içine daldım. Kapıyı kapadım ve aynı anda anahtarı kontağa soktum. Motor boğuldu.

Hadi ama.

Tekrar boğuldu ve sonrasında çalışmaya başladı. Porsche park etmek için arkama yanaştı. Arabamı vitesine attım ve gaz verdim. Küçük arabam teklemeyen, ileri doğru sadakatle yola koyuldu. Bu gece şeytanla yüz yüze gelmeyecektim, babamla da.

* * *

Kırmızı ışıktaki durdum ve çantamı kucağıma aldım. Çıkarken Casey'nin bana verdiği parayı çantanın en üstüne atmıştım. Şimdi saymak için çıkardım.

Otuz iki dolar.

Bir anda boğazımdan uygunsuz bir kıkırdama geldi. Kendimi serbest bıraktım ve bütün göğsüm sarsılana ve gözle-

rimden yaşlar gelene kadar güldüm. John yoğun bakımdaydı; benimse bir düzine dikişim, burkulmuş bir bileğim ve ödeyemediğim bir hastane faturam vardı ve Casey benim zamanımın otuz iki dolar ederi olduğunu düşünmüştü. Gözlerimi sildim ve parayı tekrar çantamın içine fırlattım.

Bu çılgınlığın içine dâhil edilmemeliydim. Ona hayır demeliydim ve eve gitmeliydim. Şimdi ihtiyacım olan şey bir veya iki yeni müşteriydi. Sigorta davaları her zaman iyi olurdu ya da hastalarının ölmüş aile üyeleri ile yakınlaşmaya ihtiyacı olduğunu düşünen çılgın ruh doktorlarından bir tanesi... Böyle davalar garip olurdu fakat aynı zamanda bir süre devam eden iyi bir maaş çeki manasına da gelirlerdi. Tabii birilerinin bana iş vermesini bekliyorsam telefonumu tekrardan cevaplamaya başlamam gerekiyordu.

Direksiyonda parmaklarımla ritim tutuyordum ve kırmızı ışığa sinir olmuştum. Yeşile dönmek için hiç acele etmiyordu. Radyonun düğmesine uzandım, belki şansım yaver giderdi de çalışırdı.

Tam o anda arabam öne doğru sarsıldı ve kafamı gösterge paneline vurdum. Keskin bir acı alnıma yayıldı ve gözlerimden yaşlar boşaldı.

Hızlıca dikleştım.

Bu da nesi?

Beyaz bir minibüsün önü tüm dikiz aynamı kaplıyordu. *Nasıl?* Bir ıslaklık kaşlarıma doğru indi. *Ah lanet şey!* Elimi dikişlerime bastırdım.

Avuçlarımı aşağı indirdiğimde kan ile dolmuşlardı.

Bu olay berbat günümün tepe noktası olmalıydı. Arabayı park ettim ve dışarı fırladım. Çantam kucağımdan yuvarlandı ve kaldırıma düştü. *Muhteşem.* Her şeyi içine geri topladım ve askısını omzuma attım. Zavallı arabamın tamponu, minibüsün kocaman çeliğinin altında ezilmişti. Diğer sürücü, minibüsü geri vitesine aldı ve arabasını otuz santim kadar geri çekti. Zarara baktım. Sıcak bir gözyaşı damlası yanağımdan süzüldü. Kahretsin. Sinirli olduğum zaman ağlardım ki bu beni yalnızca daha da sinirlendirirdi. Gözyaşımı sildim ve

minibüsten çıkan adamla yüzleşmek için ona doğru döndüm.

“Pardon, bayan,” dedi adam bana doğru yürürken. “Hey, seni televizyonda görmedim mi? Sen o ölü cadısısın.”

Ağzımı açtım ve pişman olacağım bir şeyler söylemeden geri kapattım. Derin bir nefes aldım. “Mezar cadısı.”

Nasıl oldu da kırmızı ışıktaki duran arabama çarptı? Arkamda duramadı mı? Minibüsün arkasında bir sıra dolusu duran araba vardı.

Yaşlı adam, çarpık dişlerini gevşek dudaklarının arasından göstererek pis pis sırıttı. Siperli şapkasını çıkardı ve eğilip ezilmiş tamponuma bakarken başını kaşıdı “Muhtemelen bunu bir çekikle yere indirebilirsin.”

Evet, doğru. Telefonumu çantamdan çıkartmak için elimi içine attım. “Kazayı rapor edeceğim.”

Yüzündeki gülümseme soldu. “Tamam, tamam. Sigorta bilgilerimi alayım.” Minibüsün içinde arkasına yaslandı.

Işık değişti ve arabalar etrafımızda sallanmaya başladı. Ayaklarım ezilmesin diye minibüse biraz daha yaklaştım. Eğer kaza olduğu sırada arabayla oradan geçiyor olsaydım, insanlar en ufak bir trafik kazasını bile izlemeye meraklı olduğundan trafik durma noktasında olurdu ama kazaya dâhil olanlardan biri ben olduğum için şansına insanlar anafor halinde dönüyor ve beni de içlerine doğru çekiyorlardı. Hâlâ koltuğuna yaslanmış oturan ve torpidoyu karıştıran yaşlı adam, arkasına baktı ve sırıttı.

Arkamda bir araba kapısı kapandı. Tekerlekler ciyakladı ve arkamı döndüğüm sırada küçük arabamın parçalarının yolda süründüğünü gördüm.

“Neler oluyor!” İleri atıldım.

Tamponun yarısı, yol boyunca sürtünüp kıvılcım çıkarak düşmüştü. Hırsız hızını arttırdı.

Kavşağın kenarında durdum. “Buraya geri dön, senin annn...”

911 operatörü telefonu açarak beni böldü. “Güvenli bir yerde misiniz?”

“Hayır, arabam bozuldu, şu anki konumum...”

Biri telefonu kulağımdan çekip aldı.

Bolca eklemli parmaklar kollarımı kilitledi ve alarm elektrik çarpması gibi vücuduma çarptı. Kenara çekilip kendimi ellerinden kurtarmaya çalıştım. Kollarım, mengenedeymiş gibi sıkışmıştı. Yaşlı adam sırtarak harekete geçen trafiğin ortasına telefonumu savurdu.

Sertçe yutkundum. Bir süre önce üzerimden geçen şok mideme oturdu. Ama hakkımı vermem lazım, çığlık atmadım.

“Ne istiyorsun?”

Tekrar sırtıttı. Çarpık dişleri gözlerimin önünde düzgünleşti, kırıksıklıkları düzeldi ve yüzü, perilerin sert mizacına büründü. Sivri dişlerini hızlıca gösterip beni kolumdan çekiş-tirerek minibüse doğru sürükledi.

İşte şimdi çığlık attım.

Minibüsün sürgülü kapısı paldır küldür açıldı. Başka bir peri dışarı çıktı. Sanki ölüm perisi⁴ görmüş gibi çığlık attım ve ağırlığımı topuklarıma vererek dizlerimi kilitledim.

Daha da geriye düştüm.

Botumun topuğu ile perinin ayaklarına bastırdım. Acı içinde bağırdı ve kolumu sertçe çekerek dengemi bozdu. Dizlerimin üzerine çöktüm. Minibüsün gölgesi üzerime düşüyordu.

İkinci peri bize yanaştı. Çantamı savurdum, derisi mide-sinde şakladı.

Bu onu korkutmamıştı.

Yeni gelen peri, doğrudan alnımdaki açık dikişlerden akan kanın üzerine bir şeyle bastırdı. Hızlıca geri çekilmeye çalıştım ama gırtlaktan gelen bir sesle derin bir dilde bir kelime söyledi ve yapışkan zincir büyüğü etrafımı sardı.

Bacaklarım uyuştı, sonra da kollarım. Sesim boğazımdan çıkmaz oldu.

Önceden yaşlı adam olan peri, yine aynı dilde bir şey söyledi. Büyü değildi bu seferki, bir emirdi. İkinci peri aşağı eğildi ve beni dizlerimin altından yakaladı.

Bacaklarımı kaldırdı. Beni minibüse taşıdıkları sırada ha-

⁴ Ölüm perisi: İrlanda mitolojisinde genellikle biri ölmeden önce ağlamaya başlayan ve kötüye işaret olarak görülen kadın ruhu. (ç.n.)

reket edemeden aralarında asılı kaldım.

Arabalar etrafımızda dönüyordu. Kimse durmadı. Kimse farkına varmadı. Önce İnsanlar Partisi perilerin güpegündüz suç işleyebileceğini ve etkileme büyülerinden dolayı -bu, gerçekleri yeniden şekillendirebilecek kadar güçlü bir yanılsama sihiriydi- kimsenin bunun farkına varmayacağını iddia etmişti. Buna asla inanmamıştım. Sanırım bu, benim için bir aydınlanmaydı.

Gözümü kırpamıyordum. Hatta dizlerimden tutan peri beni minibüsün boğucu göbeğine taşırken yutkunamıyordum bile.

“Durun!”

Durmadılar.

“Kızı bırakın!” diye emretti bir yerlerden tanıdık gelen bir ses.

Periler birbirlerine baktı ama beni minibüse taşımaya devam ettiler. Yüksek sesli bir silah patlaması yakın bir alanda gürledi. Kollarımı tutan peri geriye doğru sarsılarak beni düşürdü ve göğsünün ortası kan çeşmesine döndü.

Omuzlarım döşemeye çarptı, ardından da kafamın arkası. Hâlâ hareket edemiyordum. Diğer peri ayaklarımı bıraktı. Ellerini kaldırdı ve minibüsün karanlığının içine geri çekildi.

“Alex, minibüsten çık!” dedi emreden ses.

Ha! Eğer yapabilseydim yapardım zaten. Kurtarıcımı görememiştim fakat sesini tanımıştım. Durumumun vahametinin farkına varmış olmalıydı çünkü bir el beni kırımın üstünde sürükleyerek minibüsün dışına çıkardı.

Kaldırıma bir top gibi bırakıldım. Eldivenli parmaklar alnımda kayıyor, büyüü benden uzaklaştırıyordu. Bedenimi, düzinelerce iğne derime saplanır gibi bir duygu kapladı.

“Arabaya bin!” diye emretti Falin. Bir yandan da beni ayaklarımdan sürüklüyordu. Gözlerini ve silahını periden ayırmadan, beni tek eliyle kırmızı kabriole arabasına doğru itti.

İkiletmedim. Çantamı, büyü çarptığında düşürdüğüm yerden alıp arabaya doğru koştum. Yolcu koltuğuna zıpladım,

deri koltuk etrafımda gıcırdarken dizlerimi göğsüme doğru çektim. Kalp atışlarımı kulaklarımda işitebiliyordum, gözlerimin arkasındaki sert zonklama görüşümü engelliyordu ya da belki de her şeyi bulanıklaştıran şey gözyaşlarımdı. Elim tersiyle gözlerimi ovaladım.

Falin sokakta duruyordu ve silahını doğrultmuştu. Bir çift hareketsiz ayak, minibüsün kapısından sarkıyordu. Diğer periyi göremiyordum.

“Bunlar demir mermiler,” dedi Falin minibüse doğru adım atarak. “Yani sonunun arkadaşının gibi olmasını istemiyorsan konuşmaya başla.”

Yolun her iki tarafındaki araçlar yavaşladı.

Minibüsün iç kısmından, karga ağlmasını andıran gülme sesi yükseldi ve sokağa yayıldı. Bu bende istemsiz bir ürperti yarattı.

“Sanırım benden daha fazla açıklama yapacaksın,” dedi peri.

Siyah bir pikap durdu, içindeki kadın boynunu uzattı. Kadının arkasındaki araba da durdu. O arabadaki adam cep telefonunu çekip çıkarttı.

Görüntü büyüsünün tül perdesi belli ki yok olmuştu.

Meraklı gözlerden saklanmak için yolcu koltuğuna sindim. Ön camın arkasından Falin’in arabaya koştuğunu gördüm, silahı kılıfındaydı.

Kapının üzerinden atlayıp havada dönerek sürücü koltuğuna oturdu. Başka zaman olsa etkilenebilirdim. Havaya yer açmak için yutkundum. Falin arabayı vitesine geçirdi. Araba harekete geçti ve sert bir U dönüşü yaptı. Omuzlarım kapıya çarpmış ve zaten düzensiz olan nefesimi kesmişti. Koltuğa yapışıp emniyet kemerine uzandım.

Durgun trafiğin arasından sıyrıldık ve Falin gaza bastı. Otuz kilometreden yüze, neredeyse gözlerimi açıp kapadığım sırada çıkmıştı. Minibüs harekete geçti, köşede gözden kayboldu.

Geçmek bilmeyen birkaç uzun dakikanın ardından kalbim boğazıma vurmayı bırakmıştı ve artık konuşabiliyordum.

“Beni kaçırmaya çalıştılar.”

Falin bana gözünün ucuyla bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Ona baktım. “Onu vurdun.”

Konuşmamaya devam etti.

Boğazımı temizledim. “Olayı bildirmen gerekmiyor mu? Olay yerini kapatman falan? Birini vurdun.”

Falin frene bastı ve direksiyonu çevirdi. Araba iki lastiğinin üzerinde yan yatarak sertçe döndü. Kapıyı sıkıca kavradım, eklemlerim beyazlaşana kadar sıktım.

“Senin sorunun ne?” Lastikler kaldırıma çıktığı gibi çığlığı bastım.

Falin arabayı düzeltti. “Çoğu insan kurtarılınca teşekkür eder.”

Dişlerimi gıcırdattım, göğsümde kabaran çığlığı bastırmaya çalıştım. Arabayı boş bir market otoparkına çekti ve arabalar için ayrılan boşluklardan birine daldı. El frenini çekti ve araba tiz bir ses çıkararak durdu.

Durmanın kuvveti bizi ileri savurmadan Falin bana döndü. Üzerimde gezen dik bakışlarıyla beni tartmaya çalışıyordu. Suratını ekşitti ve dudaklarını aşağı doğru büktü.

Koltuğun üzerinde eğildi ve torpido gözünü karıştırdı. Üzerinde hiçbir şey yazmayan kırmızı bir kutuyu dışarı çekti, içini inceledi ve yumruk büyüklüğünde bir yara bandı çıkardı.

“Alın için.” Kucağıma bıraktı ve yerden bir şey almak için koltukların arasına eğilip arkaya uzandı.

Bandı aldım. Zihnimin arka taraflarındaki hafif bir gıdıklama, beni etkin olmayan muskaya karşı uyardı. Aktif olmayan büyü, ne yaptığını anlayabileceğim kadar güçlü değildi ama yara bandının üstündeydi, yani muhtemelen bir şekilde iyileştirmeye yardım ediyordu. Güneşliği indirdim ve aynasını açtım. Dikişlerin yalnızca birkaçı açılmıştı fakat daha dikişler atmadan önce açılan bazı yaralarım vardı.

Arkasındaki kâğıdı çıkararak yara bandını yaranın üzerine bastırdım. Kanım büyüü hareketete geçirdi, yırtılan etimin acısını hafifleten sıcaklık alnımın üzerinde yayıldı. *Fena değil.*

Falin, elinde dar kesim beyaz bir gömlekle doğruldu. Buruşuk gömleği kucağına attı, ardından da bir paket ıslak mendil. “ Kanlı kıyafetlerini değiştir.”

Atletime baktım. Küçük kırmızı lekeler üzerine yayılmıştı. *Harika! Bu kan lekelerini temizleyemem.* Çekiştirerek atletimi tenimden ayırdım. Ah, ıslaklık yalnızca terden değildi. Titredim. Üst üste iki gündür, kendimi başka birinin kanıyla kaplı buluyordum...

Kapıya uzandım ve marketin ön cephesi olduğunu düşündüğüm yere çıktım. Hiçbir işaret yoktu, hiçbir ışık da, terk edilmişti. Harika, burada bir banyo bulma şansı yoktu. Omzumun üzerinden arkaya baktım. Falin silahını temizliyordu ve benimle ilgilenmiyordu.

Eh, her neyse. Atleti kafamdan çekip çıkarttım.

Öteki koltukta Falin boğulur gibi bir ses çıkardı. Sanırım tahmin ettiğim kadar ilgisiz değildi. Umrumda olduğundan değil tabii.

“Tam vaktinde oradaydın ama sence de zamanlaman biraz fazla iyi değil miydi?” dedim mendil paketini yırtarak açarken. “Beni takip ediyordun.”

Falin cevap vermedi.

Islak mendil soğuktu ama kan göremememe rağmen göğsümü ve karnımı sildim. Sonra dar kesim gömleği giydim. Bana çok büyük gelmişti. Göğüslerimin arasındaki iki düğmeyi ilikledim ve gömleğin uçlarını, karnımın üzerinde bağladım. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Döndüğümde Falin’i beni izlerken gördüm. Boğazını temizledi ve bakışlarını aşağı indirdi. Ellerini uzattı.

Bir iç çekişle atletimi teslim ettim. Sanırım atlet şimdi karnıt olmuştu. Polis, dün aldığı giysilerimi hâlâ geri vermemişti. *Bu hızda devam edersem tüm giysi dolabımı küçük kâğıt torbalara koyacaklar.*

Falin kapısını ardına kadar açtı ve cebinden bir çakmak çıkardı. Tek kelime etmeden çakmağı atletimin altına tuttu.

“Hey! Ne yaptığını san-”

Atletim ateş aldı ve hava yanık kumaş kokusuyla doldu.

Arabadan dışarı fırladım. “Sen delisin!” Kapıyı çarpıp kapattım. “Ne tür bir polissin sen? Bir adam vurdun, olay yerinden kaçtın ve şimdi de kanıtları yok ediyorsun. 911’i aramalıyım.” Gerçi arayamazdım, telefonum paramparça olmuştu.

Çanta askımı omzumda daha da yukarı çektim ve etraftaki boş otoparka baktım. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Yola doğru sert adımlarla yürüdüm.

Kabriyole hırlayarak harekete geçti. Falin yanımda yavaşlarken tekerlerin altındaki çakıllar çatırdadı.

“Sana dikkatleri üzerine toplamayı bırakmanı söylemiştim.”

Ona bakıp gözlerimi kırpıttım. *Ne, Tanrı aşkına, dikkat çekecek ne yapmış olabilirim?* Eh, muhtemelen standart bü-yücülüğün epey ötesine geçen, gerçekten kötü bir bütünün varlığını ortaya çıkarmak dışında. Fakat o zamandan beri ne yapmıştım? Tamam, sonra da vücut değişiminin yapıldığı alana gitmiştim. Ah evet ve sanırım son kurbanın evini de ziyaret etmiştim. Biraz sindim ve yürümeye devam ettim.

“Valinin kızına ne söyledin?” diye sordu Falin, hâlâ bana eşlik etme çabasıyla arabayı ağır ağır sürerken.

“Casey’nin bununla ilgisi yoktu.”

“Valinin evinden ayrıldıktan dakikalar sonra saldırıya uğramanı hiç mi şüpheli bulmuyorsun?”

Evet, buluyordum. Ama bunu ona söylemeyecektim. Roy ile konuşmamdan beri, kuşku ve sorular arasında sürükleniyordum. Sanırım Falin’e bildiğim her şeyi anlatabilir ve davasını halka açmasını sağlayabilirdim -sanki bana inancaktı da- ama ya şüphelerimde yanılıyorsam? Kara büyüyle haksız yere suçlayıp onu utandırırsam, babamın neler yapacağını bilmek istemiyordum. Ayrıca orada bulunma sebebi mi açıklamaya çalışmak, saygın bir Önce İnsanlar Partisi üyesinin benimle paylaştığı bazı kromozomlar olduğu büyük sırrını gün ışığına çıkarabilirdi ve babam aramızdaki ilişkiyi gizli tutmak için çok para harcamıştı. Eğer başka biri olsaydı, bağlayıcı sessizlik yemini ettiğini düşünürdüm.

Hiçbir şey söylemeyince Falin daha da yakından sürmeye

başladı ve direksiyonu önüme kırdı. “Arabaya bin.”

“Yürüyeceğim, teşekkür ederim.”

“Arabaya bin!” Eğildi ve yolcu koltuğunun kapısını, geçişimi engelleyecek şekilde ardına kadar açtı.

Ona baktım. Batan güneş, saçlarını tekinsiz bir kırmızıya dönüştürmüştü ve alacakaranlık, yüzünü yumuşatma konusunda hiçbir işe yaramamıştı. Tek kaşım kaldırdı ve koltuğu işaret etti.

Tehlikeliydi.

Az önce hayatımı kurtarmıştı.

Duraksadım, ikilemde kaldım ve gülümsedi. Pek de gülümseme gibi değildi ama yüzünü değiştirmiş, içimde kaçıp saklanma hissi uyandıran sert ifadeyi değiştirmişti. *Beni bırakacak birine ihtiyacım var.*

Koltuğa oturdum.

“Çalman aracın için tutanak tutturmaya götüreceğim,” dedi kapıyı kapattığım anda.

“Peki ya kaçırma olayı?”

“Sadece araba.”

Kahretsin! Bir periyi vurmuştu. *Beni* kurtarmak için ve bunu kimseye söylememi istemiyordu. Arkamı dönüp atletimden arta kalan köz yığınınına baktım. *Nasıl bir dedektif bu adam?*

Sekizinci Bölüm

Sabah gazetesinin ilk sayfasında kocaman bir fotoğrafım vardı. Fotoğraf, video kaydının dağıtıldığını öğrendiğim an çekilmiş olmalıydı çünkü yüzüme şok olmuş bir “kahretsin” ifadesi hâkimdi. Hiç gurur verici değil.

Gazeteyi katlayıp tezgâhın üzerine fırlattım, omzumdaki hâlâ ağrıyan çizikleri ovalamak için durakladım. Öğlenin erken saatleriydi ve dışarı sadece arka bahçenin etrafında BAP’ı hızlı ve oldukça gergin bir tuvalet yürüyüşüne çıkartmak için çıkmıştım. Bir yarım, etraftaki yarım düzine haber aracının arasında beni kaçırmaya çalışan perinin bir şey yapabileceğinden şüphe ediyordu fakat diğer yanımda -paranoyak tarafım ki buna muhtemelen hayatta kalma içgüdüm de dâhildi- bana ilk denemesinin kalabalık bir caddede gerçekleştiğini hatırlatıp duruyordu.

Bu yüzden içeride kaldım. Jaluziler kapalı halde ve kapıları emniyete alarak. Dairemi, evin geri kalanına çıkan merdivenden ayıran iç kapıyı bile kilitlemişim ve o kapıyı asla kilitlemezdim. Şu anda en büyük problemim tek bir gerçektir.

Turşu bitmişti.

Buzdolabı tamamen boştu ve BAP’a kalan son mamasını kahvaltı için vermişim. Eğer Casey’nin otuz iki doları ve ben bir an önce markete gitmezsek BAP ve ben oldukça aç kalacaktık.

“Sence ne yapmalıyım?”

BAP yastığından bana doğru baktı, yemeğim olmadığını onayladı ve tekrar gözlerini kapattı. İç çektim. Kahvaltıda yediğimiz turşudan pek hoşlanmamıştı.

“Tamam. Dışarı çıkacağım.” Ama hareket etmedim. *Bu çok saçma. Sonsuza kadar saklanamam.* Ayağa kalktım ama ayaklarım ağırlaştı ve parmaklarımın tezgâha tutunan eklem-leri bembeyazdı.

Kendini toplu, Alex. Derin bir nefes aldım ve parmakları-mı tezgâhtan çektim. *Yalnızca market.*

Kıyafet dolabımın diplerinden bir eşarp ve devasa bir güneş gözlüğü çekip çıkarttım, daha sonra kendime aynada baktım. *Paparazilerden kaçmaya çalışıyor gibiyim.* Keşke en büyük derdim basın olsaydı. Ufak, koyu bir deri parçasına gözüm takıldığı sırada çekmeceyi kapatıyordum.

Dizlerimin üzerine çöküp kılıfın içindeki hançeri kıyafet-lerin arasından çıkartmaya çabaladım. *Bunu neredeyse unut-muştum.* Sihirli hançer, kınından çekilmek isteyerek elime güç aktardı, çekmecede olmasının bir sebebi de buydu. Peri-ler tarafından dövülmüştü, bir takımın parçasıydı ve neredey-se her şeyi delip geçebilirdi. Bunu bana akademiden mezun olduktan sonra Rianna vermişti. Eşini de kendisine almıştı. Ellerimi sihirli derinin üzerinde dolaştırdım. Biraz korumay-la kendimi daha güvende *hissedebilirdim.*

Buralarda bir yerlerde bileğe takılan bir tabanca kılıfı olacaktı. Hançeri botumun altında saklamak için yapılmış kılıfı bulana kadar çekmeceyi karıştırmaya devam ettim. Yeri-ne taktıktan sonra çantamı aldım ve evin ana bölümüne inen merdivenlerden aşağı indim.

En alt basamağa indiğim sırada, “Holly? Caleb?” diye ses-lendim.

“Çalışma odasındayım,” diye cevap verdi derinden gelen bir ses ve Caleb’in stüdyo/çalışma odasına çevirdiği garaja doğru koridorda ilerledim.

Çemberi aktifti, dolayısıyla eşikten daha ileri gideme-dim fakat Caleb bir elinde keski, diğerinde tokmakla ve önünde iri bir mermer yığınıyla duruyordu. Mermer tozu,

hafif yeşil kollarını kaplamıştı, büyüsu üzerinde değildi ve bana dönmek için omzunun üzerinden döndüğünde gözleri parlak siyahtı. Üniversitedeki ilk yılımdan beri dairemi Caleb'den kiralıyordum fakat onu tamamıyla peri-görünüşüyle görmeye hiçbir zaman alışamamıştım. Dünkü kaçırma olayından sonra, her zamankinden daha da rahatsız ediciydi.

Rahatsızlığımı hissettiği için ya da belki de gerçek görünümüyle görülmekten hoşlanmadığından -büyüsü üzerinde yokken çok az etrafta olurdu- yeşil teni koyu kahverengiye ve gözleri normal insan gözüne dönüştü. Bir anda peri görünümünden sokakta yanınızdan geçse ikinci defa dönüp bakmayacağınız ortalama erkek görüntüsüne bürünmüştü. Tabii üzerinin mermer tozuyla kaplı olmasının dışında.

"Yeni sipariş mi?" diye sordum kafamla mermer bloğu işaret ederek. Caleb yetenekli bir marangoz ve sanatçıydı. İnsanlar yalnızca büyülerinin gücünden dolayı değil, aynı zamanda yaptığı işlerin estetik değerinden dolayı da ona sipariş veriyorlardı.

Kafasını salladı. "Sadece üzerinde çalıştığım bir şey. Hâlâ evime yöneltilmiş kameralar var mı?"

"Şeyyyy..." Buna cevap vermek için dışarı bakmama gerek bile yoktu. "Evet? Özür..." Cümlemi bitirmeden önce kendimi durdurdum. Bir periden özür dilememeniz gerekiyordu. "Merak ediyordum da mola verdiğinde beni markete bırakabilir misin?"

"Senin arabana ne oldu?"

"Gremlinler⁵, sanırım."

Caleb şaka yapıp yapmadığını anlamak için dönüp bana baktı. Yapmıyordum.

Keskiyle tokmağı yere bıraktı ve ellerini kotuna sildi. "Olur. Önce hızlıca bir duş almalıyım. Gremlinler mi dedin?"

⁵ Gremlinler: II. Dünya Savaşı sırasında teknik yetersizlikler yüzünden tespit edilemeyen uçak kazalarının sebebini açıklayabilmek için ortaya atılmış bir terimdir. Daha sonra, özellikle 1984 yılında aynı isimle çekilen filmle, popüler kültürde kendine geniş yer bulmuştur. (ç.n.)

İki market torbasını içeri taşıdığım sırada BAP ayakları-
mın dibinde zıplıyordu.

“Hey, beni özledin mi?” diye sordum arkamdan kapıyı itip
kapatırken. Market yolculuğumuz sırasında Caleb’e kaçırma
girişimini anlatmıştım. Bundan memnun olmamıştı ve fazla
dikkat çekmememi istemişti ki zaten benim planım da buy-
du, bu yüzden itiraz etmedim. Yalnız yaşayan periler toplu-
luğunda bağlantıları vardı, bu yüzden de içinde adım geçen
konular için kulaklarını açık tutmaya söz vermişti. Aldığım
davayla alakalı bir şey sormadı, ben de anlatmadım.

Market yolculuğumdan mısır gevreği reyonunda bir mu-
habirin yanıma yaklaşıp konuşmaya çalışmasından daha kötü
bir şey olmadan sağ çıktıktan sonra oldukça iyi hissediyor-
dum. Tüm sabah evde saklanmak epey salakça olurdu. Falin
ve Caleb’in dediği gibi yalnızca dikkatleri üzerime çekme-
mem yeterliydi. Bu da Coleman davasıyla gizliden gizliye il-
gilenmekten daha fazlasını ifade ediyordu ve sadece babamın
buna dâhil olmadığından emin olmam için yeterliydi. Fakat
yaşantıma bir son veremezdim. Ayrıca markete yaptığım zi-
yaretten sonra yalnızca on iki dolarım kalmıştı, bu yüzden de
kendime yeni bir müşteri bulmam gerekiyordu.

BAP zıpladı, onu kucağıma almam için patilerini havada
dans ettirerek mavi alçısını salladı. Market poşetlerini yere
bırakıp ona doğru uzandım. Kulaklarını havaya dikti ve beni
tamamen unutup torbalara saldırdı.

Küçük hain!

Ağlayıp mama paketine saldırdığı sırada başını okşadım.

“Peki, peki. Bekle biraz.”

Mama kabını doldurdum ve torbaların geri kalanını yer-
leştiren onun yemeğine gömülmesine izin verdim. Hayatta
kalmak için gerekli olan temel şeyleri almıştım, çoğunlukla
işlenmiş ve artık yemeği andırmayacak noktaya kadar don-
durulup kurutulmuş şeylerdi fakat ucuz ve yenilebilirlerdi.
İki paket noodle aldım ve dolabı açtım.

Eğer Coleman davasıyla daha fazla ilgilenmeyeceksem
PAB’la irtibata geçip onlara ne bildiğimi aktarmalıydim.

Sıradaki kurbanın kim olduğuna dair şüphelerimi aktarmak zorunda değildim, gerçi muhtemelen onlar da aynı şeyden şüphelenecekti. Yeni sosis paketini aldım ve buzdolabının alt rafına attım. Vücut hırsızıyla ilgili acayip hikâyemi anlatsaydım, PAB bunu araştırmaya başlayacaktı. Peki ya Falin'in vurduğu periyi öğrenirlerse? Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Lanet olsun, beni kaçırmaya çalışanlar onlardı fakat vurulma olayını ihbar etmemiştim. Bu da beni suç ortağı yapıyordu. Bu düşünce sırtımdan aşağı soğuk terler inmesine sebep oldu.

“Eğer buzdolabında olmasaydın soğuk da olmazdın.”

Sese irkildim, neredeyse buzdolabına koyduğum süt kutusunu yere düşürüyordum ve derin, erkeksi bir kahkaha etrafı sardı. Arkamı döndüm.

Ölüm, mutfak tezgâhımın arkasından başparmaklarını kotunun ceplerine asmış şekilde gülüyordu. Ben Franklin bir keresinde, “Bu dünyada ölüm ve vergiler hariç, hiçbir şey kesin değildir,” demişti. Ölüm benim dünyamda kesinlikle kalıcıydı. Göğüs kaslarını açığa çıkartan siyah tişört, çenesine kadar uzanan saçları, beni izlerken gülümsemediği halde gülüyormuş gibi görünen koyu renk gözleri... Hepsi de onu ilk defa on sekiz yıl önce gördüğüm haliyle aynıydı. Belli ki rastgele anlarda ortaya çıkıp yok oluyordu. Bazen konuşmak için, diğer zamanlardaysa dalga geçmek için. Sırlarını kendine saklardı ve asla olaylara karışmazdı.

Şimdiye dek.

Hayatımı kurtarmıştı. Yalnızca ruhumu toplamak için gelmemişti, beni ölümcül bir tehlikenin önünden itmişti. Bundan nasıl bir sonuç çıkarmam gerektiğini de ona nasıl teşekkür edeceğimi de bilmiyordum.

Süt kutusu hâlâ elimdeydi. Kafamı eğip karton kutuya baktım ve buzdolabına geri döndüm. Kutuyu en üst rafa koydum ve buzdolabının hâlâ boş görünüyorsa olmasına yüzümü astım. Sonrasında kapısını iterek kapattım. “Aslında daha erken ortaya çıkmanı bekliyordum.”

Yakınıma geldiğini, teninden yayılan soğukluğu arkamda

hissedebildiğim için biliyordum. “Yapmam gereken bazı işlerim vardı.”

İşler. Demek ki bir yerlerde birileri... Ağzım kurudu ve arkamı döndüm. “John değil, değil mi?”

Ölüm kafasını salladı ve tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefes içimden çıkıp gitti. Dün akşam John’un durumunu sormuştum ve hâlâ yoğun bakımda olduğunu, bilincinin yerinde olmadığını söylemişlerdi. Polislerin sesinin tonundan hoşlanmamıştım. John uzun zamandır yatıyordu. İnsanlar beyin hasarından bahsetmeye başlamıştı.

“Gidip onu ziyaret etmelisin.”

“Biliyorum. Dün gidecektim ama her şey bir anda çığırından çıktı ve bugün de...” Ölüm’ün gözlerine bakmaktan kaçınıp yere baktım. Beni çok iyi tanıyordu. Bu da hiç adil değildi çünkü ben onun gerçek adını bile bilmiyordum ya da bir adı olup olmadığını. Fakat hastanelerden, özellikle de komadaki hastaların yattığı koğuşlardan kaçındığımı biliyordu. “Teşekkür ederim.” Elimi havada salladım. “Her şey için ama insanları ölümcül tehlikelerden kurtarmak iş tanımının biraz dışında değil mi?”

Ölüm tekrar omuzlarını silkip güldü ve dudakları yerinden çok az oynadı. Gülümsemesinin parlaklığı gözlerinden kaçıp gitti. “Merkeze döndüğümde bununla ilgili sağlam bir azar yiyeceğim.”

Hızlıca suratına baktım. Merkez? Şimdi de sırlarını mı ifşa ediyordu? Dudaklarının kıvrımından yansıyan haylazlık benimle dalga geçtiğini söylüyordu ama yine de sormadan duramadım. “Yani benim yüzümden başın belaya mı girecek?”

Gülümsemesi daha da geniş bir hal aldı. “Bana bir kahve vererek telafi edebilirsiniz.”

Kahkaha attım. Onu kahveyle, henüz bir genç kızken deney olarak tanıştırmıştım. Rianna ve ben; mezar büyüümün, yaşayanlarla Ölüm’ün var olduğu boyut her neresiyse onun arasındaki boşlukta bir köprü oluşturabildiğini fark etmiştik. Onun yapamayıp benim yapabildiğim şeylerden biri de buydu.

Benden iki sınıf üstte olan Rianna ev arkadaşım, idolüm, en yakın dostum ve en büyük rakibimdi. Ben akademideki Geleneksel Büyü Yapma dersinden neredeyse kalıyorken o, hocaların ödev olarak verdiği her büyüü yapabiliyordu ve ona öğretmedikleri ve muhtemelen öğrenmemiş olmasını umdukları pek çok diğer büyüü de. Fakat iş Ölüm'e gelince onu görebilmek için mezarla temas halinde olması gerekiyordu ve o zaman bile onun için elle tutulur halde olmuyordu.

Ölüm'ü normal şartlar altında bile görebiliyor olmam, muhtemelen benim için bir dezavantajdı. Bu büyük ihtimalle ruhumu, yaşayanlarla ölüleri ayıran uçurumu geçmemesi için tam olarak koruyamadığım anlamına geliyordu. Umrumda değildi. Bu yalnızca benim yapabildiğim bir şeydi. Yalnızca onunla benim aramdaki bir sır gibiydi ve yalnızca onu görmekle kalmıyordum, aynı zamanda somut şeylerle etkileşime girdiğimde Ölüm de bunu yapabiliyordu.

Bir gün ona bir kahve kupası vermiştim. Ve sevdiğini öğrenmiştik. Hem de çok. Keşke onu projem olarak okul sergisine götürmeme izin verseydi, muhtemelen akademiden daha iyi notlarla geçerdim.

İki kupa kahve yaptım. Kendime sade, ona sütlü. Ağzına kadar dolu olan kupasını elime alana kadar bir problemimiz olduğunu fark etmemiştim. Sadece tek bir elimle tutabiliyordum. Diğeri burkulmuştu ve sargıdaydı.

"Uh, sanırım benimkini daha sonra içeceğim," dedim Ölüm'ün kupasını ona doğru uzatarak.

Ölüm, parmaklarıyla benimkileri bastırarak kupayı iki eliyle birden kavradı. Kahvenin ısısı, parmaklarından vücuduma yayılan soğuklukla çelişir şekilde avucuma batıyordu. Ellerim hâlâ etrafındayken kupayı kaldırıp dudaklarına götürdü. Parlayan gözleri benimkilere kilitlenerek üzerinde dumanı tüten kahveye üfledi. Nefesi çiy ve taze toprak gibi kokuyor, kahvenin baş döndürücü aromasına karışıyordu. "Benimkini paylaşabiliriz."

Kalbim yerinde mi diye kontrol ettim. *Evet, hâlâ göğüs kafesimde.* Gerçi bir ara yerinden çıkıp gittiğinden oldukça

emindim. Kafamı geriye attım, yüzümü buruşturdum. “Senin sulandırılmış kahvenden mi? Dokunmam bile.”

“Tabii.” Homurdandı, sonra da ellerini çekti.

Uzun boyluydum ama o benden de uzundu. Aramızdaki boy farkı, o öne doğru eğilmeden bense rahatsız bir şekilde kollarımı kaldırmadan kupayı aynı anda tutmamızı imkânsız hale getiriyordu. Elleri belime kayd ve hiç zorlanmadan beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Parmakları tenimdeyken titredim ve bu titremenin yalnızca yarısı vücudunun soğukluğundan dolayıldı.

Ben tezgâhın üzerinde otururken boylarımız birbirine daha yakındı. Kupayı tekrar eline aldı ve gözlerini benimkilerden ayırmadan kahvesinden ufak bir yudum aldı. Teni soğuktu; mezar soğukluğu değil, daha çok derimin altına işlediğinde beni yakan bir soğukluktu bu. Tersinin de onun için geçerli olduğunu biliyordum, benim tenimin onunkini yaktığını...

“Eee, beni kurtardığın suikastçi hakkında bir şeyler anlatmak ister misin?”

Gülümsemesinin şekli değişmedi ama sorumun, yüzüne bir gölge düşürdüğünü görebiliyordum. Cevap vermedi ama gözlerini kapatıp kahvesinden bir yudum daha aldı. Gözlerini yeniden açtığında irislerinde ışıklar dans ediyordu. Yüzü, sanki sadece üzerinden bir bulut geçip gitmiş gibi tekrar renklendi. Bakışları üzerime doğru hareket etti.

Sonrasında yüzünden mizah akıyordu. Kupayı elinden bıraktı, kaşları burnunun üzerinde endişeli bir noktaya geldi.

“Ne oldu ki?” Sesinde dalga geçtiğine dair hiçbir belirti yoktu ve anlamadan kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Parmakları bana doğru uzanıp köprücük kemiğimin orada duraksadılar.

Omzumdaki çiziklere baktım. “Bir ruh bana saldırdı. Garipti. Onu uyandırmaya çalıştığım sırada sanki öncesinde dilimleme makinesinden geçirilmiş gibi bir his veriyordu. Sonrasında bir anda çılgılık atmaya başladı ve vahşileşti. Daha önce hiçbir ruhun saldırdığını görmüş müydün?”

Ölüm yüzünü kırıştırdı ve daha da yakınımaya eğildi ama

yaraya elini sürmedi. “Alex bu önemli. Kızın cesedi nerede bulunmuştu? Bir depoda mı?”

“Ceset başka bir yere atılmıştı.” Cinayetin nerede işlendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Polisin de. Gerçi bir depo biliyordum. Orada bazı çarpık büyüler yapılmıştı ve eğer kastettiği yer orasıysa... “Ne biliyorsun?”

Ölüm cevap vermedi.

“Beni korkutuyorsun.”

Gözlerime baktı, kahkahalarından eser yoktu. “Yaran büyüden enfekte olmuş. Virüs gibi yayılıyor.”

Elimdeki kahve kupasını neredeyse yere düşürüyordum. *Büyüden enfekte olmuş? Virüs? Zorlukla yutkunarak dönüp kupayı yanıma koymaya odaklandım. Seramik, tezgâh zemin üzerinde ses çıkarttı ve titreyen elimi oradan çektim.*

Derin bir nefes aldım. Bıraktım. *Bununla başa çıkabilirim.* Tüm büyülerin bir de karşı büyüleri vardı. Sadece bunun ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. “Bu ne büyü?”

Ölüm dudaklarını birbirine bastırdı ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa kararsız görünüyordu. Bir adım geri attı, gözlerini kısıp köşelere baktı. Sonra da yok oldu.

Tezgâhtan yere zıpladım. “Kahretsin! Bu büyü ne yapıyor? Nasıl geri çeviririm?”

BAP mama kabından kafasını kaldırıp bana baktı fakat Ölüm’den hiçbir cevap gelmedi. Gitmiş miydi yoksa sadece görünmez mi olmuştu bilmiyordum. Cevabı bilmiyor muydu yoksa bana söylemek için izni mi yoktu bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Çünkü onu tanıdığım bütün bu süre boyunca aslında onu pek de tanımamıştım.

Dokuzuncu Bölüm

Aktif haldeki çemberimin ortasında bağdaş kurmuş ve gözlerim kapalı bir halde oturup huzur bulmaya çalışıyordum. Çok kolay olmuyordu.

Sihirli bir boyut olan Aetheric'e erişmek için meditasyon trans tekniğini kullanıyordum ama bunun gibi zamanlarda ritüelinin dans etmek ya da şarkı söylemek gibi daha aktif bir şey olmasını diliyordum. Ya da çılgılık atmak da olabilirdi. Biri beni vurmaya çalışmıştı, bir grup peri beni kaçırmaya çalışmıştı, babamın vücudu çalınmış olabilirdi ve şimdi de vücuduma yayılmakta olan bir büyü vardı. *Ah evet, tam olarak şu anda çılgılık atmaya başlayabilirdim.*

Nefesime konsantre oldum ve düşüncelerimi arındırmaya çabaladım fakat bir işe yaramıyordu. Beynim uğulduyordu. *Tamam, B planı.*

Yüzüğümünden muska bilekliğimdeki durağan büyüye doğru enerji aktardım ve onu aktif hale getirdim. Sahte bir sakinlik üzerime çöktü. Bir sonraki nefesim derin ve yavaştı. Bir baloncuk tüm düşüncelerimi, endişelerimi, kişiliğimi içine hapsederek erişim alanımın dışına taşıdı. Zihnim bir anda boş ve sakin bir hal aldı. Transa geçtim.

Sıradaki nefesim renk ve ışık doluydu. Aetheric'e ulaşmıştım.

Sihir demetleri etrafımda süzülüyordu. Parmaklarımı mavi bir enerji düğümünün içinden geçirdim. Ellerimin etrafında

dalgalandı ve vücuduma girdi. Aetheric'te bedenim sihir ve sıcaklıkla parlamaya başladı. Dokunuşundan sersemleyerek ufak bir kahkaha attım. Ses havada parlak mavi notalara dönüştü.

Enerji demetleri etrafında dans edip benimle aynı frekansa titreşen renkler olan mavi ve yeşil kordonları takip etmeye başladım. Tıpkı güneş ışığını üzerinde toplayan bir mercek gibi parlayana dek sihri çektim. Ancak o zaman neden büyü üzerine çalıştığımı hatırlayabildim. Meditasyon büyüsünün problemi de buydu: Baloncuk her zaman transa geçer geçmez patlamıyordu.

Vücudumun dışına çıkarak Aetheric bedenime baktım. Tüm vücudumun enerjiyle parlıyor olmasının dışında ölümlü vücuduma oldukça benziyordu. Bunun avantajı ise sihri görebiliyor olmamdı. Tüm sihri. Parmağımdaki obsidyen yüzük, içine depoladığım enerjiyle, camgöbeği renginde parlıyordu. Kalkanlarımı içinde barındıran gümüş bileklik, içinde taşıdığı çeşitli aktif olmayan sihirlerin sallantısından dolayı alacalı bir renkteydi. Her ikisi de parlak, berrak ve sağlıklıydı. Bakmaya devam ettim.

Omzumdaki çizikler siyah olmuştu. Etraflarındaki deriden akan sihir ışıltısını içlerine çeken kara delikler gibiydiler. Daha önce hiç bu kadar karanlık bir büyü görmemiştim. Çizikler, köprücük kemiğimin içlerine doğru ilerleyip koluma kadar uzanan susuz kökler gibi yayılan koyu damarlarla çevrelenmişti. Bu damarların etrafındaki deri kızgın, acıyan kan kırmızısı renkteydi. İzlediğim sırada, yaradan ince bir damar daha çıktı. Yalnızca iki buçuk santim uzunluğundaydı fakat değdiği yerdeki ışık ölüyordu. Ölüm haklıydı: Bu büyü iyi haber değildi ve giderek büyüyordu.

Önümden geçen yeşil bir düğüme uzandım ve elimin etrafına doladım. O anda kafamdan geçen bir düşünce bu düğümü yeşil bir baloncuk haline getirdi. Kara büyüye konsantre olup -içime lekeli büyü çeksem yapacağım gibi- onu derimden söküp Aetheric baloncuga hapsedmeye çalıştım.

Büyü direndi, daha da sert çektim. Kırmızı ışık kıvılcımla-

rı etrafımda fırıl fırıl dönüp gücüme direndi. Yine de çekmeye devam ettim. Bir şey yerinden çıktı ve Aetheric turuncu, kırmızı ve acı patlamalarla dönmeye başladı.

Dünya tekrar normal haline döndüğünde kendime baktım. Büyü hâlâ sağlam bir şekilde omzuma yapıştı fakat ben çemberin merkezinden biraz kaymışım. Gözlerimi kırıştırdıktan sonra tekrar baktım. *Onu vücudumun dışına çekip çıkarmaya çalışırken nasıl oldu da kendimi yana savurdum?* Çünkü büyü tutunuyordu... Bir şeye... Özümü oluşturan bir şeye...

Güçlülükle yutkundum. Ölüm'ün büyüleri görüp göremediği hakkında bir fikrim yoktu ama görebildiği bir şeyi biliyordum. Ruhlar...

Eğer bu büyü ruhuma tutunuyorsa kesinlikle hapı yutmuştum.

* * *

Mutfağımla yatağım arasındaki dar boşlukta hızlı hızlı yürüdüm. Kutu gibi yatağımdan, küçük stüdyo dairemin diğer ucuna sadece on üç adım vardı. Tedirginliğimi üzerimden atmak için yeterli olmanın çok uzağında kalıyordu bu mesafe. BAP, yastığının üzerinden beni izliyordu. Bileğime ve çiziklere iyileştirme büyüsü yapabiliyordum. Bir işe yarayacağına dair fazla umudum yoktu ama yine de bir şeyler yapmalıydım.

Yayılmakta olan kötü huylu bir büyü vardı ve vücuduma neler yaptığını düşünmek bile istemiyordum ama ruhuma yapmış olması, olasılıklar listesinin en üstündeydi. Çiziklere sürdüğüm iyileşme büyüsünü saklayan pamuklu keseyi ovuşturdum. Normalden daha fazla yaktığını biliyordum.

Volta atmayı bıraktım. Çizikler en çok depoda acımişti. *O zaman büyü bana ruhtan mı bulaşmıştı, yoksa bir şekilde depoda çiziklerin içine mi nüfuz etmişti?* Her iki ihtimal de saçmaydı, belki de imkânsız ama yine de Ölüm, büyüünün çiziklerden kaynaklandığını söylemişti ve Aetheric'ten elde ettiğim sonuç da bu yöndeydi. Ölüm'ün başka bir şey söyle-

memiş olması oldukça kötüydü. *Tam da soru sorduğum sırada ortadan kayboldu, lanet herif!*

Bu hiç adil değildi, biliyordum. Eğer Ölüm beni büyü hakkında uyarmasaydı bunu asla bilemezdim. Keşke onunla irtibata geçmenin bir yöntemi olsaydı. Ona soracağım sorular giderek artıyordu. *Belki de ölümün kıyısından döneceğim bir durumda olmalıyım.* Boğazımdan kaçan kahkaha oldukça sertti.

Büyüyü Aetheric'te içimden atamamıştım. Bir karşı-büyüye ihtiyacım vardı. Büyülü Bölge'de bir karşı-lanet merkezi vardı. Ama maalesef beni kocasının ruhunu uyandırmam için tutan yaşlı, dul bir kadının yaptığı lanetten sonra faturamı ödememiştim. Rahmetli kocasının bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde pek de mutlu olmamıştı. *Beni neden lanetlediğinden çok emin olmasam da merkezin bir seçenek olmadığı aşikârdı.* Eğer büyü hakkında daha fazla şey öğrenebilirim belki de kendim bir karşı-büyü araştırabilirdim.

Tamara.

Tamara benim tanıdığım en hassas insandı. Eğer biri bu büyüünün ne olduğunu çözecekse bu o olurdu. *Tabii tüm şu Coleman fiyaskosundan sonra hâlâ benimle konuşmak isterse.*

Telefonumun parçalandığım ve şu anda kaldırım süslediğini hatırlamadan önce çantama doğru hamle yaptım. *Elbette... Telefon yok.* Holly hâlâ işteydi ama Caleb muhtemelen garajındaki stüdyosuna dönmüştü. Telefonunu kullanmama izin verirdi.

Ön kapımda bir gümbürdeme duyduğum sırada evin ana kısmına inen iç kapıya yönelmiştim. Yerimde zıpladım ve BAP kendini yatağa fırlattı. Daha ona uzandığımı bile fark etmemiştim ki hançer elimdeydi. Öne doğru tedirgin bir şekilde ilerleyip perdenin arkasından baktım.

Yine mi! "Ne istiyorsunuz, dedektif?"

Falin kapıyı açıp içeri girmesin diye ayağımı kapının arkasına koydum ama denemedi bile. Bunun yerine dolgun dudakları mükemmel dişlerinin etrafında kıvrımlar oluşturarak gülümsedi.

“Beni içeri davet et, Alexis Caine.”

“Gerçek ismimi nasıl öğrendin?” Herhangi birinin isim değişikliğini öğrenmemesi gerekiyordu. “Craft” soyadını ironik olduğu⁶ ve babamı sinir etmek istediğim için almıştım fakat değişiklik bir kez yasallaştıktan sonra babam bu işlemle ilgili tüm kâğıtları yok etmişti. Bu belgeleri nasıl yok ettiğini, daha doğrusu *ne kadar kesin bir şekilde* yok ettiğini bilmiyordum ama daha önce kimse bu bağlantıyı bulamamıştı. Ne muhabirler ne internetteki dedikodu grupları ne de seçim kampanyaları sırasında babamın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için tutulan araştırmacılar...

Falin cevap vermeksizin kaşlarını çatıp elimde tuttuğum hançere baktı. Elimi arkama, görüş açısının dışına gizledim.

“Eh,” dedi, “sonunda bazı önlemler aldığın için mutlu oldum ama seni dün akşam eve bıraktığımda bu kadar gergin değildin.”

“Ama sen yine bu kadar sinir bozucuydun. En azından birimiz tutarlı.” Kapıyı suratına doğru kapatmaya başlamıştım.

Elini araya koyup kapıyı tuttu ama içeri girmeye çalışmadı. “Beni içeri al Alex, lütfen.”

Beni ikna eden “lütfen” demesi olmuştu. Bir adım geri çekilip içeri girmesine izin verdim. Dik kafalı ve sert olsa da hayatımı kurtardığı bir gerçektir. Onu bir kereliğine dinleyebilirdim. Ayrıca gömleğini geri vermem gerekiyordu.

Dizimin üzerine çöküp hançeri kılıfına sokarken beni izledi, sonra da ben gardırobun yanındaki kıyafet tepesini eşelerken evin içinde dolaşmaya başladı. Benim atletimi yaktıktan sonra bana ödünç verdiği dar kesim gömleği ararken onu görmezlikten geldim. *Bunu yaktığının karşılığı olarak saklamalıyım.* Elbette dar kesim bir erkek gömleğiyle ne yapabiliirdim bilmiyorum, özellikle de Falin’in geniş omuzları için kesilmiş olan bir taneyle. Sonunda gömleği buldum ve kırıksıklıklarını görmezden gelerek katladım.

Falin tezgâhımın yanında durup şu anda soğumuş olan iki kupa kahveye bakıyordu. Henüz onları dökememiştım. Ku-

⁶ Craft: İngilizce “büyü yapmak” fiili için kullanılan bir kelime. (ç.n.)

palardan birini kaldırdı. “Biri mi geldi?”

“Özel hayatım seni ilgilendiriyor mu?”

“Haberleri açmalısın.”

Bunun benim soruma bir cevap mı olması gerekiyordu? Muhabirler şimdi ne bulmuştu? Yalnızca bana bakıp gülümsedi. Gömleğini yanındaki tezgâha bırakarak gidip televizyonu açtı.

Ekranda emniyet müdürü belirdi. “...şu anda bu bilgiyi sızdıranın arkasında kimin olduğunu araştırıyoruz. Fakat şunun kayıtlara geçmesini istiyorum ki şehrimizin Bayan Craft’ı tutmasının sebebi, merhum valinin ölümü ve kaybolması olaylarını saran gizemli koşullardır. Kendi alanında bir uzman olduğunu kabul etmekle beraber bu konuda daha ileri gitmeden önce bulgularını dünyanın farklı yerlerinden başka mezar cadılarına da onaylatacağız. Şimdilik açıklamam bu kadar.” Döndü ve ekranda Lusa’nın stüdyodaki suratı belirdi.

Kameraya bakıp önündeki kâğıtlara göz atmaksızın gülümsedi. “Bir saat önce emniyet müdürü tarafından düzenlenen basın toplantısında yapılan resmî açıklamaları dinlediniz...”

Televizyonun ses kapama düğmesine basarken bir yandan da hangi ahmak muhasebecinin; beni tutup morgda izinsiz sihir kullanıldığını açıklamaktansa, “sihir kullanılmayacak” vasiyetnamesini bozmanın mali sonuçlarına katlanmanın şehir için daha iyi olacağını düşündüğünü merak ettim. Tekrar Falin’e döndüm. “Şimdi de resmî olarak mı tutuldum? Ödeme alacak mıyım?”

Dudakları aralandı fakat suratı zevk ve şaşkınlık ifadeleri arasında bölünmüştü. “Tutuklanmayacaksın.”

“Harika ve bunu söylemek için bizzat buraya geldin. Ne kadar kibarsın.” Kapıya doğru yürüdüm fakat beni takip etmedi.

“Hayır, buradayım çünkü benim davamı kurcalayıp durdun ve bana anlattıklarından daha fazlasını bildiğini düşünüyorum. Bilmiyorsan bile birileri bildiğini düşünüyor.” Başparmaklarını kemerine takarak ceketinin önünün aralanması-

na ve omzundaki silah kılıfının ortaya çıkmasına sebep oldu. “Bana faydası dokunabilecek kaynakların var, bu yüzden de beraber çalışmayı teklif ediyorum. Bir nevi ortaklık.”

Eğer alaycı bir şekilde ve inanmamazlıkla ukala kaş kaldırmamın gerekli olduğu bir zaman olacaksa o, şu andı. *Kahrolası dikişler!* Kollarımı göğsümün önünde bağlayıp arkama yaslanmakla yetindim. “Üzgünüm, Coleman davasıyla ilgili araştırmamı bitirdim. Endişelenmem gereken başka şeyler var.” Ürpertici bir büyü gibi. “Coleman’ın katilini bulmak için sana yardım edecek başka bir cadı bulman lazım.”

“Katil aramıyorum. Coleman’ın öldüğünü sanmıyorum. Vücut değiştirdiğini düşünüyorum.”

Yaşadığım şokun yüzüme yansımaması için uğraştım -gerçekten de çabaladım- fakat dudaklarını bir yana doğru çeken sinsi gülüşünden suratımdaki sürpriz ifadesini okuyabildiğini anlamıştım.

“Sen bunu zaten biliyordun,” dedi.

Bu adam da kim? Bende cadılara ve perilere güvenmediği izlenimi oluşturmıştı fakat benim ödümü kopartan bir sihir-den gözünü bile kırpmadan bahsedebiliyordu. Vücut hırsızını nereden biliyordu ki? Ve başka ne biliyordu?

Elim omzumdaki pamuklu kumaş parçasına doğru uzandı. Biraz bilgi paylaşımı faydalı olabilirdi ama önce daha fazla şey öğrenmeliydim. “Planın nedir?”

“Bu gece valinin evinde bir bağış yemeği var. Şehrin tüm ileri gelenleri orada olacak. Eğer Coleman’ın yeni vücudu hâlâ şehirdeyse yemeğe katılacaktır. Bana, onu kalabalık içinde seçmek ve biraz gözünü korkutmak için eşlik etmeni istiyorum.”

“Bir başka deyişle beni yem olarak kullanmak istiyorsun.” Kafamı salladım. “Babamın evindeki bir partiye öylece gide-mem. Ön kapıdan bile geçemem.”

Falin gülümsedi ve kapıya doğru ilerledi. “Seni saat altıda alırım.” Kapı arkasından kapandı.

Kahretsin! Hiçbir şeyi kabul etmemiştim ama gidecektim. Gideceğimi biliyordum. Bu parti babama yakından bakmak

Kalayna Price

için bir fırsat verecekti, tabii vücudunun ele geçirilip geçirilmediğini anlayabileceğimin bir garantisi yoktu.

İşte şimdi gerçekten Tamara'yı aramam ve ondan bir elbise ödünç almam gerekiyordu.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Onuncu Bölüm

“Bu bir buluşma değil,” diye homurdandım ve kafamı sallayarak Holly’nin makyaj çantasından çıkardığı kırmızı ruju reddettim.

“Seni almaya gelecek, değil mi?”

“Evet, ama...”

Elini havada salladı ve çantadan daha açık renk bir kırmızı çıkardı. “Ve şık bir yerde yemeğe gidiyorsunuz?”

“İş bu.” Makyaj çantasını ondan aldım ve ruj koleksiyonunu eşelemeye başladım.

Holly bana gülümsedi, beni eğlendirmek için tartışmayı bıraktığını söyleyen cinsten bir gülümseme idi bu. Kapı çalındı ve Holly cevaplamak için fırladı.

Tamara, kollarından sarkan iki elbise ile beraber telaşla içeri girdi. “Üzgünüm, olabildiğince hızlı geldim. Neye ihtiyacın olduğunu bilemedim, o yüzden bir kokteyl ve bir gece elbisesi getirdim.”

Seçeneklerimi kaldırdı; ben de daracık, siyah gece elbisesini işaret ettim. Alıp aceleyle banyoya gittim.

“Çok heyecanlıyım. Daha önce Alex’in resmî olarak biriyle buluştuğunu duymadım,” dedi Tamara.

“Bu bir buluşma değil,” dedim omzumun üzerinden. “Ayrıca daha önce de buluşmalarım oldu.”

“Bardan eve adam atmak buluşma değildir,” diye bağırdı Tamara.

“Bu da değil.” Tamara’nın sesinin ve Holly’nin kıkırdamasının üstüne kapıyı kapattım.

Holly saçımı ve makyajımı düzeltirken üzerimdeki sabahlıktan kurtuldum. Omzumda hâlâ pamuktan yama duruyordu. Boyundan bağlı bir elbiseydi, o yüzden omuzlarım görünüyordu. Yamayı çıkardım ve altındaki çizikleri kontrol ettim. Kabuk bağlamaya bile tenezzül etmemişlerdi. İç çekerek yamayı çöpe attım ve elbiseyi giydim.

Tamara ve ben aynı boydaydık ama onda benim özendiğim kıvrımlı kadın vücudundan vardı ve açıkçası ben öyle değildim. Dar bir elbise benim vücudumda şekilsiz dururdu. Saate baktım: 17:37’ydi. Başka bir elbise isteyemedim, ayrıca Holly ve Tamara dışında kız arkadaşım yoktu ve Holly benden bir kafa boyu kadar daha kısaydı.

Banyodan dışarı çıktım. “Yardım etsenize?”

“Meraklanma, halledeceğiz,” dedi Holly ileriye doğru atılarak.

“Bende toplu iğne var,” diye ekledi Tamara, sonra ikisi de beni banyoya geri soktular.

Beni siyah toplu iğnelerle donatırlarken manken gibi poz verdim. “Eee, kasetin nasıl sızdığına dair bir bilgi var mı?”

Tamara ağzında toplu iğneler ile suratını ekşitti. “Resmî bir şey yok ama Tommy ortadan kayboldu,” dedi.

“Stajyerin mi?” diye sordu Holly.

Kafamı salladım ama karşılığında rahat durmam için azar işittim. “Tommy olamaz.” *Gerçi onu en son gördüğümde daha sessiz gibiydi.*

“Bence de olamaz ama ortadan kaybolması onun için iyi olmadı.” Tamara eliyle dönmemi işaret etti.

Rahat dur. Dön. Rahat. İç geçirdim. “Şef resmî olarak işe alındığımı söylediğine göre Coleman’ın vücuduna bir kez daha bakabilir miyim?”

Tamara aynadan bana keskin bir bakış attı ama cevap vermedi. Vermesini beklemiyordum. Hepimiz benim “işe alınmamın” kışımızı kurtarma hareketi olduğunu biliyorduk. Falin beni o soğuk odaya götürmedikçe cesede bir kez daha

bakma şansım yoktu.

Tamara geri adım attı. "Sanırım oldu."

Yansıması aynadan bana ışıklar saçarken Holly, "Harika-yız," dedi.

Aynanın karşısında tam bir dönüş yaptım. Haklıydı. El-bisenin toplu iğnelerle tutturulduğunu zar zor anlayabiliyordum.

"Kurtarıcılarım." Ellerimi kalbimin üzerinde kavuşturdum. Parmaklarımla çiziklerin etrafındaki deriye dokundum ve omzuma bir acı saplandı. İrkildim. "Tamara son bir iyilik isteyebilir miyim?"

Kapıdan gürültülü bir vurma sesi geldi. *Lanet olsun! Falin ayıp olmasın diye azıcık geç kalamazdı, değil mi?*

"Ben bakarım," dedi Holly aşırı kalabalık banyomdan kaçarak.

"Sen sormadan ben sana bir iyilik yapayım," dedi Tamara. "Bunu tak ve botları çıkar."

Hayalet şeklinde zarif bir muskası olan ince gümüş bir kolye gösterdi. Muskadan zayıf büyümlü bir vızıltı geliyordu.

Büyünün şeklini anlıyordum ama daha özel bir şey gibiydi, sanki şeyler için dizayn edilmişti... "Çürükler ve kesikler? Bunu sen mi yaptın?"

"Evet, kendin aktif etmelisin." Bana bir parmak iğnesi verdi.

İyyy. Muskaların kan ile kişiselleştirilmesinden nefret ederim ama böyle bir hediye geri çeviremezdim.

Muska aktif hale geldikten sonra Tamara gümüş zinciri takmama yardım etti. Aynaya göz kırptım. Bugün yeşile dönen çürükler tamamen kaybolmuştu. Dikiş izlerindense eser yoktu.

"Etkileyici. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Gülümsedi. "Eğlenmene bak." Gözyaşını silermiş gibi yaptı. "Küçük kızımı baloya yolluyor gibi hissediyorum."

"Şişşt. Seni duyacak," diye fısıldadım. "Bu bir buluşma değil." Elbisenin eteğini çekiştirdim, sonra iğnelerle yerinde durduğunu hatırladım ve ellerimi üzerinden çektim. "Sana

sormak istediğim bir şey daha var. Omzumdaki büyüye bakar mısın?”

Tamara kaşlarını çattı. “Omzunda büyü yok.”

Dondum, nefesim ciğerlerimde katılaşıyordu. Sonra kayıp anı yakalamak ister gibi sözcükler dudaklarımdan döküldü. “Vardı. Aetheric’te gördüm. Böyle tuhaf, siyah sarmaşıkları vardı ve...” Tamara’nın suratındaki artan kafa karışıklığı -ve panik- dolu ifadede kayboldum.

“Mücevherin dışında üstündeki tek büyü, bileğindeki bağda olan iyileştirme büyüsü. Elini kullanıyordun bu arada. Fark ettin mi bilmiyorum.”

Bağa göz attım. Tamara hançeri ve büyüü gözden kaçırmıştı. Aetheric’de bir şey gördüğümü biliyordum. Ölüm de büyüü görmüştü. Nasıl kaçırabilirdi ki?

“Alex?” Holly banyonun dışından seslendi.

“Oraya gitsen iyi olur,” dedi Tamara beni banyodan kovarken. “Şu botlardan da kurtul!”

“Ya bunlar ya da spor ayakkabı olacak,” diye homurdandım.

Beni duyduğundan emin değildim çünkü Falin’e gözüm takıldı. Elbise dolabımdaki aynada asılı duran resimleri seyreliyordu ve beni henüz görmemişti, o yüzden ona ikinci kez bakabildim. İkinci kez de yeterli değildi. Üzerine tam oturan siyah satenden smokini, zayıf kalçalarına doğru incelen geniş omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Silahlıysa bile çok iyi saklıyordu çünkü omuz askısı, smokin ceketinin altına sığmazdı. Saçları, panjurdan sızan akşam güneşiyle parıltıyor; Aetheric’teki bir sihir tutamı kadar yumuşak görünüyordu. Ona doğru yürüyüp parmaklarımı uzun saçları arasında dolandırmak için saçma bir istek duydum.

Holly bana yaklaştı. “Çok kıskandım,” diye fısıldadı, sonra da kolunu Tamara’ya attı. Sessizce el salladılar ve neredeyse ana eve giden ufak mutfağını atlayarak geçtiler. Son basamağa gelmeden benim leziz “buluşmam” hakkında çıldırıyorlardı.

Falin, kapı kapanırken yukarı bakmadı ama beyaz eldi-

venli elini kaldırdı ve aynamdaki resimlerden birini aldı.

“Hey, ne yaptığını sanıyorsun?”

Hızla döndü, resim hâlâ parmaklarının arasında duruyordu. Bir anlığına bana gülümsedi. Sonra bakışları yine resme döndü.

Vay canına, ikinci bir bakış alamadım bile. Duraksadım. Ah, bunun beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum.

Falin resmi çevirdi. “Bu kadın tanıdık geliyor.”

Yürüdüm ve resmi ondan aldım. Bir gazeteden kesmiştim, çoktan sararmaya başlamıştı. “Evet, gelmeli. Haftalarca haberlerde kaldı.”

Gülümsedi, aynamdaki resim kolajına bakıyordu yine. Başka bir tanesini aldı, bu sefer ki gerçek bir çekimdi. “Bu da o mu? Rianna McBride, değil mi? Yaklaşık dört yıl önce kayboldu. Bir bombalama olayında kurbanların kimliğini ve yerini tespit edebilmek için ruhları uyandırdıktan hemen sonra, eğer basın açıklamasını doğru hatırlıyorsam.”

Resmi elinden aldım ve hem onu hem de gazete kupürünü elbise dolabımın ilk çekmecesine tıktım. “Eşyalarım dokunma!”

Falin omuz silkti ve nihayet aynadan uzaklaştı. Bakışı yine bana döndü ve dudakları seğirdi, sanki gülümsemeli mi yoksa surat mı asmalı karar veremiyordu. Yanaklarıma tırmanan sıcaklığı hissedebiliyordum. Holly dağınık saçlarımı, kafama tutturulmuş sıkı lülelere çevirmeyi başarmıştı; muska, çürükleri iyileştirmişti ve elbise de o kadar kötü değildi. Neredeyse etkileyiciydim ama o benden daha iyi gözüküyordu.

Uzağa baktım ve elbisemin kenarlarına asıldım. “Sence ne kadar dışarıda kalırsınız?”

Şimdi gülümsüyordu işte. “Sokağa çıkma yasağın mı var?” Ona sertçe baktığımda güldü ve kafasını salladı. “Kimin elbisesini ödünç aldın?”

“O kadar belli demek?”

Başıyla onayladı ve çevremde tam bir tur döndü. Sonra uzandı ve elbisenin bir kenarından yakaladı.

Geriye sıçradım. “Hey, ne yaptığını...”

“Sabit dur.” Eldivenli parmakları dikkatle gizlenmiş toplu iğneler üzerinde çalıştı.

Birkaç dakika içinde Tamara ve Holly’nin çalışmasını yok ettikten sonra Falin geri çekildi. Kafasını salladı ve dönmeme işaret etti.

Korkarak aynanın önüne geçtim. Yansıyama bakınca çenem neredeyse yere düşüyordu, elbise özel olarak benim için dizayn edilmiş gibi üstüme oturuyordu şimdi.

“Tamam, sen kazandın. Sihirli ellerin var.”

“Sihir hissettin mi?”

Kafamı salladım, ellerimi belimde ve kalçalarımda gezdirdim. Dikiş yerlerini ya da toplanan malzemeyi bile hissedemiyordum. Tamara iyi bir iş çıkarmıştı, ama bu...

“Etkileyici,” dedim. Parti için hazır birine bakıyordum artık. Kendime hiç benzemiyordum. Belki bu, içeri fark edilmeden girmemi sağlardı. Belki... Denemeye değerdin en azından. Falin’e döndüm. “Geç kalacağız.”

“Huysuzluk yapma,” diye fısıldadı Falin, Caine köşkünün balo salonuna doğru yürürken.

Kolyeyi bıraktım ve elimin yanımda sallanmasına izin verdim. Bilek bağını arabada çıkarmıştım. Tamara haklıydı, elimi kullanabiliyordum. Hâlâ biraz duyarlıydı ama en azından kalabalıkta daha dikkat çekici durmuyordum. Buraya uyum sağlayabileceğim falan yoktu gerçi. Smokin giymiş adamlar beraber viski içip anlaşmalar yapıyorlar; kadınlar, mücevherlerinin fiyatlarına göre müttefiklerini seçerken birbirlerine samimiyetsizce gülümsüyorlardı. Tamam, belki ben biraz sinik davranıyordum ama bunlar Nekros şehrinin ileri gelenleriydi: Politikacılar, büyük şirket gruplarının CEO’ları, ve miskin işsizleri...

Bu kadar ileri gidebilmeyi beklemiyordum. Daha çok, kapıdaki bekçi tarafından geri çevrilmeyi bekliyordum. Ama geçmemize izin vermişti. Tıpkı kapıdaki adam gibi -ki onun Rodger olmadığını fark etmiştim. İşte buradaydık, baloda.

“Bunun bir akşam yemeği olacağını düşünmüştüm?” diye fısıldadım Falin’in omzuna yaklaşılarak.

“Önce kalabalığa karışacağız. Sonra yemek.”

Harika. Kalabalığa karışmak.

Falin kolumu tuttu ve beni salonun içlerine doğru götürdü. Gülümsememi yüzüme yapıştırdım. *Kiminle kaynaşacağım ki? Partide tanıdığım yakınlığım olan herhangi biri, beni dışarı attırırdı.* Ailem dışında birilerinin beni tanıyabileceğini düşündüğümünden değil. Son zamanlarda yüzüm gazetelerde olmasına rağmen sadece beni çok iyi tanıyan biri; bu makyajın, saçın altında ve Önce İnsanlar akşam yemeği gibi abes bir ortamda olduğumu anlayabilirdi. Lanet olsun, büyük ihtimalle babam bile böyle giyinmişken beni tanıyamazdı. Kesinlikle kendim gibi hissetmiyordum.

Kalabalığa karışmak konusunu sıkıntı etmemeliydim. Falin bizi salonun etrafında dolaştırıyor, birileriyle konuşmak için arada bir duruyor, beni de eskort gibi yanında gezdirdiyordu.

“Detektif Andrews,” dedi biri ve Falin beni o sese doğru çekti.

Falin, “Komiser Reynolds, nasılsınız?” diye sordu ve polis şefiyle el sıkışabilmek için kolumu bıraktı.

Komiser, onu küçük bir gruba tanıştırdı, çoğunluğu şehrin diğer büyüklerindendi. Yüzüm tüm gazetelerde vardı ve komiser bugün erken saatlerde basın konferansında benden bahsetmişti ama tanıştırma kısmı bitince Falin’e beklenti içinde baktı. Evet, makyaj ve elbise sağlam bir kılık değiştirmeydi.

Falin onu hayal kırıklığına uğratmadı. “Bu, Alexis Caine,” dedi koluma tekrar girerek.

Gözlerimi kırpıtm ama gülümsememin suratımdan düşmesini de engelledim. *Ne yapmaya çalışıyor bu?*

Boğazına ölü bir hayvan sarmış bir kadın bana yaklaştı. “Meşhur ev sahibimizle bir akrabalığınız var mı?”

Gülümsememi son gücümle zorladım. “Evet, baba tarafından.”

Bu, grup içinde alçak bir fısıldaşmaya sebep oldu; Falin’i yakınımına çekip fısıldadı. “Seninle konuşmam gerekiyor.”

Gülümsedi ama kıpırdamadı. Bir süre sonra soyadımın çarpıcılığı unutulmuştu ve sohbet devam etmişti.

Komiser Reynolds, Falin'e arkadan hafifçe vurdu. "Falin bu departmana yeni transfer edildi ve ona sahip olduğumuz için mutluyuz. Onu, Coleman davasına atadım. Gelecek vadedilen bir kariyeri..."

Sohbetten uzaklaştım, söylenenleri dinlemeden gülümsüyor ve yanımdakilerin vücut dilini takip ediyordum. Dinlemek yerine diğer duyularıma odaklandım, sihir bulmak için kalabalığı tarıyordum. Çoğunluğu Önce İnsanlar Partisi destekçilerinden oluşan bir grup için çok fazla gösteriş muskası vardı. Ten rengi büyüleri, kelleşme önleyici muskalar, hatta birkaç tane göğüs büyütme bile vardı kalabalığın içinde.

"Bir şey hissettin mi?" diye sordu Falin bizi başka bir grupla kaynaşmaya götürürken.

Kafamı salladım, gülümsememin ardında dişlerimi gıcırdatıyordum. Kutsal bir asa değildim. Ne aradığımı bile bilmiyordum.

Omuzlarımın arasından bir karıncalanma hissi geçti, birinin sizi izlediğini anladığınız türden bir histi. Sonra kötü niyetli bir enerji dalgası zihnimi yıkadı. Titredim, dizlerim birbirine dolandı. Ruh-emici büyü, buz gibi bir titreşimle harekete geçerken omzumda bir acı hissettim. Falin'in kolunu daha sıkı tuttum. Partinin ortasında düşmek *istemiyordum*. Sallandım, Falin kolunu belime dolayıp beni ayakta tuttu.

"Kim?" diye fısıldadı.

O his çarptıktan sonra hemen geri çekildi, okyanusa geri çekilen bir gelgit gibi. Başka bir saldırı daha bekledim ama gelmedi. Döndüm. Hemen arkamda kalabalık bir grup insan vardı ve ortasında yardımcıları tarafından kuşatılmış duran, babamdı.

Gözleri benimkiyle kesişti, sonra da yüz ifadesi hiç değişmeden konuştuğu kişiye döndü. Elini sıkın kadının elini kavradı, el sıkışması kişisel algılanacak kadar uzun sürdü ve kadın onunla bir bağ kurduğunu düşündü. Sonra döndü. Yanındaki adamlardan birinin koluna dokundu, onu grubun

dışına götürdü. Babam bir şeyler söyledi ve uzun boylu adam gözlerini bana çevirdi.

Harika. Güvenliğin beni bulması uzun sürmeyecekti. *Görünüşe bakılırsa akşam yemeğini kaçıracağım.*

Kalabalığa yeniden karışırken babam gülümsedi ve ilgisi için deliren insanlar etrafını sardı. İş adamı gibi görünen tombul bir adam, babamın önüne geçip görüşümü engelledi. Adam orta yaşlıydı, kırışmaya başlasa da kahverengi saçları vardı. *Sanırım bu onu bir şüpheli yapıyor.* Roy biraz daha detay veremezdi, değil mi? İç çektim.

“Kim?” diye sordu Falin tekrar.

Kafamı salladım. Emin olamıyordum. Korkularım vardı ama babam olduğunu doğrulayana kadar tek kelime etmeyecektim. Kalabalığı taradım. Babamla gözlerimiz kesiştiğinde o karanlığı yeniden hissetmedim ama başka birinden de hissetmedim. *Demek ki Coleman saklanabiliyor.* Bu, işleri daha da zorlaştıracaktı.

“Bu kimdi?” diye sordum başımla babamın etrafındaki gruptan ayrılmış ellilerinde, açık kahverengi saçlı bir adamı işaret ederek. Balo salonunu hızlıca geçip yan kapıdan çıktı. Sohbet, kapı çarpıldığında duraksadı ama sonra tekrar uğuldamaya başladı.

Falin kapıya göz attı. “Pratt Bartholomew, yeni vali yardımcısı. İyi bir adam ve çabuk sinirlenen bir tip. Aradığın o mu?”

“Geri çekil. Henüz bilmiyorum. Tanıma uyan adamlara bakıyorum sadece.”

“Tanım mı?”

Doğru, Falin’e Roy’u anlatmamıştım henüz. “Sonra açıklarım.”

Birkaç şaşkın surat hâlâ kapıya bakıyordu. İş adamı miskin bir gevezeydi ama tekrar babamı görebileceğim kadar kımıldamıştı. Valinin yardımcılarında biri -kalın gözlüklü, sincap suratlı bir adam- yaklaştı ve hızlıca konuştu. Ne söylendiyse babam başıyla işaret etti ve yardımcı telaşla uzaklaştı. *Şüphesiz Bartholomew’un peşinden gitti.*

Grubun tam arkasında duran bir adamla göz göze geldim, büyük ihtimalle adam beni izliyordu. Kahverengi saçlı, kırklarında bir adamdı. Baktığımı fark edince konyak bardağını kaldırarak bana sessizce kadeh kaldırdı.

Ona sımsıkı kapalı dudaklarımla gülümsedim ve Falin'e yaklaştım. "Bu kim?"

"Jefferson Wilks, üçüncü muhalif partinin senatörü."

Eşit Haklar Partisi üyesi mi vardı burada? Tabii ki de ben buradaydım ve Nekros şehrinin en ünlü -ya da kötü şöhretli-cadısıydım.

Falin elimi tuttu. "Gidip kendimizi tanıtalım mı?"

Kafamı salladım ve ordövr masasını işaret ettim. Bacaklarımı kendi altıma alma ihtiyacım vardı ve bunu yapana kadar sahte gülümsemeler ve ufak sohbetler istemiyoordum.

Falin bana masaya kadar eşlik etti ama ulaştığımızda biri ona seslendi.

"Beni burada bırak," dedim elimle onu uzaklaştırarak.

Gözleri bir süre üzerimde gezdi, sonra başıyla onayladı. Neredeyse rahatlayarak iç çektim. Yabancılarla dolu bir oda-da olabileceğim kadar yalnızdım ve yemek vardı.

Masanın ortasındaki bir düzenlemeden birkaç tane çikolata kaplı çilek aldım, sonra da ktır krakerlere uzandım. *Çantamı getirmemiş olmam büyük şanssızlık.*

Krakeri havyar ile doldururken tanıdık, ahenkli bir kahkaha dikkatimi çekti. Sesi, küçük bir grup yeni yetmenin oraya kadar takip ettim, grubun ortasında Casey vardı. Siyah elbisesi ve şişkin gözleri gitmişti. Bu akşam muhteşem bir kırmızı elbise giymişti, cürekâr yakası ve altın işlemeleriyle bu elbise her erkeğin ilgisini çekebilirdi. Arkadaşlarından birinin söylediği bir şeye güldü ve oldukça gerçekte, hayat doluydu, zorlama bile değildi.

Buz heykelinden etkilenmiş gibi yaptım, böylece daha da yakınına sokulabilirdim. Buzdan yapılmış gerçek boyutlu çifte bakarken bilincimi biraz daha geri plana aldım, böylece diğer duyularıma ulaşabilirdim. İlk dokunduğum sihir buzun erimesini engelleyen bir muskaydı. İlerledim. Gruptaki her

kadın en azından bir muska taşıyordu ama en çok Casey'de vardı. Hepsi zayıftı, neredeyse güçsüz sihirlerdi. *Bu kadar kalitesiz muskaları nereden alıyordu?* Tekrar taradım ve duraksadım. Göğüs dekoltesinin ortasındaki kocaman mücevherde fark edilmesini ve hayran olunmasını sağlayan bir ilgi büyüğü vardı. Gri büyüdü, almak ya da satmak yasa dışıydı. Bunu nereden bulmuştu peki?

Göz ucumla Falin'in "kaynaştığı" kalabalık gruba ilerleyen birkaç adam gördüm. İstila grubundaki adamlardan biri de babamdı. Falin'in dibinde durdu. *Ah, lanet olsun!*

Etrafa göz gezdirdim. Güvenliği tespit etmek kolaydı. Smokin giymiş haydutlar hâlâ tehlikeli görünüyordu ve yakınlarındaki kalabalıkla kaynaşan birkaç tanesini daha fark etmiştim.

Büfe masasından uzaklaştım. Çok görünür bir noktaydı. İnsanlar ben geçerken yukarı baktı, gülümsedim, yavaşlamaya çalıştım. Odadan dışarı koşarsam daha çok dikkat çekerdim.

Odanın arkasına gittim, önceden ikramcılarının kullandığı arka koridor girişini kapatan bir perde vardı. Sanırım hâlâ orayı kullanıyorlardı. Geriye göz atmadan odaya girdim ve bir kokteyl garsonunu şaşırttım.

Beni görünce ciyakladı ve yarısı boş bir şarap kadehini arkasına saklamaya çalıştı. Tepsi, sunması için işe alındığı dolu şarap bardaklarıyla beraber arkasındaki sandalyede duruyordu.

En iyi gülümsememi gösterdim. "Kayboldum. Lavabo nerede?"

Bana banyoya giden yolu tarif ederken -ki kötü bir tarifti- yarısı boş şarap kadehini tepsiye koydu. Onun da benden bahsetmeyi unutmasını umarak, işverenin eşyalarını test ettiği ayrıntısını görmezden geldim.

Garson, tepsisini alıp perdenin orada kaybolurken odanın aşağısına indim. Birkaç dönüşten sonra evin yaşam alanlarına varmıştım.

Kovulmamak için gizlice dışarı çıkıyordum. Harika, Alex!

Bu düşünceyi üstümden silkeledim. Nihayetinde Coleman kendini benim duyularımdan koruyabiliyorsa kalabalığa karışmamın pek bir anlamı kalmıyor. Hafiyelik de yapabiliirdim.

İkinci kata çıktım. Babamın ofisi asıl hedefimdi ama önce Casey'nin süitinde durdum. Gri büyüğü olduğu gerçeğı hoşuma gitmiyordu. Kapı tokmağı elimin altında sessizce döndü. Aceleyle içeri girip kapıyı arkamdan kapattım.

Oturma odasına geçtim. Sade dekorasyonun altına hiçbir şey gizlenmemişti. Yatak odasına geçerken duraksadım. Bir miktar sihir duyularıma dokundu. *Artık sihir mi? Casey'nin süitinin ortasında artık büyüğün ne işi var?*

Kapıyı ittim ve ışığı açtım.

Yatak odası benim tüm dairemnden daha büyüktü. Odanın ortasında krem tül perdelerle örtülmüş bir yatak vardı, yatağın üstündeki kırmızı saten yastık kılıfları krem rengine şaşırtıcı bir zıtlık oluştuyordu. Yatağın ayakucundaki duvarda küçük bir plazma TV asılıydı, yatağın kenarında lambasıyla beraber küçük bir köşe masası duruyordu. Yatağın ucundaki meşe sandık dışında, bir elbise dolabı, küçük bir kitap rafı vardı, odadaki diğer tek mobilya uzun şamdandaki mumlardı.

Mumlara kızgınlıkla baktım. Dört şamdan, her baş köşede bir tane olacak şekilde odanın etrafına yerleştirilmişti. *Casey neyin peşindeydi?* Biraz daha yaklaştım. Artık büyüğün ürpertisi kalınlaşmıştı, benliğimde hissettiğim bir tıngırtı gibiydi. Orada olduğunu bile anlayamadan gizli çemberin kenarına bastım.

Pekâlâ, birileri kesinlikle burada büyü yapıyordu.

Elbise dolabına yürüdüm. Dolabın üstündeki gümüş çerçeveli fotoğraflar, bu sade odadaki tek kişisel eşyalardı. Bir fotoğraf pofuduk elbiseler giydiğı bir grup arkadaşıyla çekilmişti; bir tanesinde babamız ve Coleman arasında duruyordu ve bir tanesinde de bir grup senatörün arasındaydı. Son çerçevede Casey daha gençken büyük kardeşimiz Brad'in yanında duruyordu. Büyük çerçeveyi aldım ve sihir hissi parmaklarıma tırmandı.

Muska mı?

Gizleme muskası. Surat astım. *Ne saklıyor?* Bir duyarlı için gizleme büyüleri aslında, “Burada ilginç bir şey var!” diye bağırarak parlak ışıklardır ve bir kere orada olduğunu bildiğinizde bozması çok kolaydır.

Gözlerimi kapatarak çerçevenin arkasında parmaklarımı gezdirdim. Arkasına bir cep dikilmişti. İçinde elim büyük-lüğünde ince bir kitap buldum. Deri kapak işaretsizdi ve zamanla yumuşamıştı. Etrafından emdiği sihiri düşünürsek biraz vızıldıyordu ama bu sihir yapışkan hissettiriyordu. Kitabı açtım.

Sayfalar el yazısı cümlelerle doluydu, bu zor el yazısı kız kardeşimin olamayacak kadar ufak ve köşeliydi. Sayfayı çevirdim, ana yönleri ve koruyucu noktaları işaretlenmiş süslü bir dairenin diyagramını gördüm. *Bir büyü kitabı mı?* Sayfaları çevirmeye devam ettim. Gördüğüm büyü, düşmana korku salmak için yazılmıştı. *Sıradan bir büyü kitabı değil, gri büyüler kitabıydı.*

Arkamdaki kapı sertçe açıldı. “Burada ne yapıyorsun?”

Döndüm, kitabı arkama sakladım.

Casey koridorda duruyordu; yanakları, sinirden kızarmıştı ve kızıl elbisesiyle yarışır durumdaydı. Küçük yumruklarını beline koymuştu, dirsekleri de olabildiğince yer kaplamak istemişçesine açtı. “Tekrar soracağım. Burada ne yapıyorsun?”

“Partide mi...”

“Odamda, Alexis.” Odada dolandı ama yatağının ucunda durdu.

Kitap hâlâ elimdeydi. *Bununla ne yapacağım ki?* Boğazımı temizledim, gözlerine bakmadım. “Beni nasıl buldun?”

“Partiye geldiğini biliyordum çünkü seni görmüştüm. Odamda olduğunu da çemberimin içine girdiğin için biliyorum.”

Şamdanlarla ana yönleri çizilmiş görünmez dairesine göz gezdirdim. “O zaman sen bir...”

“Cadı mı?” Mükemmel biçimde şekil verilmiş kaşını kal-

dırdı ve kıvrak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evet, eğer babamıza söylersen hayatını çekilmez hale getirir ve inkâr ederim.”

“Ama...” Ama ben cadı olduğum için evlatlıktan reddedildim. Piç damgası yedim. Ama şimdi Casey, babamın en sevdiği bebeği, gizli saklı bir cadıydı. “Bunu nasıl fark etmedi?”

Kendini yatağına attı, kıpkırmızı elbisesi krem yatağın yanındaki kırmızı yastık kılıflarından bile daha gösterişli duruyordu. “Lütfen. Babam dünyadaki en duyarsız insan. Annem onun burnunun dibinde yıllardır cadılık yapıyor.”

“Peki ya Brad?” diye sorduğumda başını çevirdi.

Ona büyü kitabını veren o muydu? *Onun* fotoğrafının arkasına saklanmıştı. Casey hâlâ bana bakmıyordu. Eğildim ve ince kitabı botuma sakladım. Rahat bir durum değildi. Daha aşağı itmeye çalıştım ama Casey hareket ederken yatak kırmıldadı. Kalktım, eteğimi düzelttim ve yüzümü ifadesizleştirmeye çalıştım.

“Brad’den haberim yok. Kimsenin yok. Ondan haberimiz olsa babam seni aramaz mıydı sence? Yani, her neredeyse bilmiyorum ve cadı olup olmadığını da bilmiyorum. Senden sonra, yani, biliyorsun...”

Evet, biliyordum. Cadılık yeteneğim kendini gösterdiğinde ve bunu saklayamadığımı kanıtladığımda, babam kaydımı yaptırır yaptırmaz beni bir cadılık yatılı okuluna yollamıştı. İlk defa çantalarımı toplayıp tek başıma uçakla akademiye giderken sekiz yaşındaydım. Casey ise dört. Etkilenilebilecek bir yaşı.

“Ne zaman anladın?”

İnce omuzlarını hafifçe kaldırarak omuz silkti. “Sanırım her zaman duyarlı olduğumu biliyordum ama birkaç ay önce-sine kadar kendime bir öğretmen bulamamıştım.”

“Boynundaki elması sen mi muskaladın?”

Eli kolyeye gitti ama bakmadı. “Evet.”

“Casey, o şey gri sihir. Öğretmenin her kimse gri sihirin sana vereceği zararı...”

“Kimse sana sormadı, Alexis. İşime karışma.” Çocukken

baktığı gibi aksi aksi baktı bana ve aynı eskiden kullandığı tonu kullanarak, “Odamdan çık git!” dedi.

“Casey, ben...”

“Gitmezsen güvenliği çağıracağım.”

Gitmemeyi düşündüm. İnadına. Ama, “Babacığım!” diye bağırırsa güvenlik eşliğinde dışarı çıkartılırdım. Döndüm ve dışarı çıktım.

Çok uzaklaşmadım. Koridora yeniden çıktığımda kaslı bir el omzuma dokundu. *Yakalandım.*

Kare çeneli adamı tanıyamadım ama görünüşe bakılırsa o beni tanıyordu. Beni ileriye itti, gönülsüzce beni babamın ofisine götürmesine izin verdim. Ofis zaten gitmek istediğim yerdi, yalnızca bu şekilde gitmek istemiyordum.

Babam büyük maun masasının arkasında oturmuş, parmakları dudaklarının önünde kule gibi durmuştu. Karanlık bakışı, odaya girer girmez bana çevrildi ama bir şey demedi. Kaslı koruma -ya da asistan ya da babam artık ona ne diyorsa- masanın önündeki deri bir koltuğa beni itti. Arkama yaslandım, rahat görünmeye çalıştım.

Babam hâlâ sessizdi.

Sinir oyunu mu? Kaşımı kaldırmaya çalıştım ama yüzüm dikiş yerlerini göstermese de onlar kesinlikle oradaydı. Onun yerine kaş çatmaya karar verdim. Babam beni izledi, yüzü kayıtsızdı.

Ağırlığımı değiştirdim, elbisem hışırıyordu. *Peki... Madem konuşmuyoruz, ben de başka bir şey yaparım.* Duyularımı açmaya çalıştım... Bulduğum şey, hiçbir şeydi. Akşam yemeği sırasında üzerine yemek dökse bile elbisesinin harika görünmesini sağlayacak bir muska bile yoktu. İki fedaisini taradım, daha önce de grubun içindeydiler. Bir tanesi tesadüfi bir geçişte tanımlayamayacağım bir muska taşıyordu ama yeterince iyi niyetliydi. Diğerinde ise bir şey yoktu.

Yine kimse konuşmadı.

Ağırlığımı yine değiştirdim, avuçlarımı elbisemin eteğine sildim.

“Eee?” Nihayet sordum.

Babam kafasını salladı. “Her zaman sabırsız oldun.” Ellerini bıraktı ve bir kaleme uzandı. Ben sanki gitmişim gibi önündeki belgeyle ilgilenmeye başladı.

Aptal değildim.

Bana bakmadan, “Evimi ikinci kez işgal edişin. Ne istiyorsun, Alexis?” diye sordu.

Hiçbir şey söylemeden başının tepesine baktım. Sessizlik keskindi, aramızdaki havayı kesiyordu. Nihayet, kalemi bırakıp yukarı baktı. Sabırsız ya da değil, ben de onun kadar inatçıydım, o yüzden dilimi tuttum.

Dakikalar geçerken dudakları ince bir çizgiye dönüştü. “Alexis, yaptıklarımın bir sebebi var. Bir plan. Aynı şeyi sen de söyleyebilir misin?” Omzunun üstünden bakıp, “Onu dışarı çıkarın,” dedi. “Ve korumaların onu içeri almayacağından emin olun.”

Bu benim kovuluşumdu. Arkamdaki fedai omzumu sıktı, ben de başka bir harekete gerek kalmadan ayağa kalktım. Ofis kapısından dışarı çıkarken dönüp babamın yüzüne baktım.

“Bu arada, George; harika parti ama beni hayrete düşüren bir şey var. Önce İnsanlar Partisi destekçileri cadılardan nefret ediyor, o zaman neden herkeste yüz gerdirme ya da göğüs büyütücü illüzyon muskaları var?” Topuğumun üzerinde dönerek odadan fırlayıp fedainin peşimden gelmesine izin verdim.

Merdivenleri ikişer ikişer inerken kafamı sallıyordum. *Sert cevabım bu muydu yani? Göğüs büyütme?* Bunca yıldan sonra hâlâ sinirlerime dokunabiliyor. Emin olduğum bir şey var: Bu adam kesinlikle benim babam.

On Birinci Bölüm

Kapıya yaslandım ve bekçilerin silüetlerinin olduğu yöne doğru gülümsedim. Yalnızca Falin'in beni, binecek bir araç beklerken görmesini umabilirdim. Bu konuda şanslı olduğumdan bir hayli şüpheliydim.

Endişelenmeme gerek yoktu. Partiden atılmamın üzerinden yirmi dakika geçmemişti ki Falin'in kabriole arabası kapıya doğru geldi. Arabayı kullanırken çenesinin sabitliği bana, partiyi yemekten önce terk etmiş olmaktan dolayı pek de mutlu olmadığını düşündürdü. Ne diyebilirdim ki daha önce hiçbir randevuya çıkmamıştım. Kuralları bilmiyordum.

"Nereye gittin?" diye sordu, biraz sert bir dönüş yaparken.

"Araştırmaya."

"Bizi attırdın!"

Oturduğum yerde küçülerek kollarımı göğsümün hizasında birleştirdim. "Zaten olacaktı. Belki fark etmedin ama babamla pek iyi geçinemiyoruz. Hem gerçek adımı kullanmak da nereden çıktı? Babamın bizi dışarı atmasını istiyor gibiydin."

Falin ya zevk alma ya da iğrenme olarak yorumlayabileceğim bir şekilde homurdandı.

"Sana teorik bir soru sorabilir miyim?" Cevabını beklemedim. Şimdi sorumu soracaktım çünkü bu gecedен sonra bir daha benimle hiç konuşmayabilirdi. "Eğer birinin ruhuna tutunan bir büyü olsaydı, bunu nasıl durdururdun?"

Frenlere asıldı; araba, kırmızı ışığın önünde kayarak durdu. Bekledim.

Işık yeşile döndü fakat araba hareket etmedi ve hâlâ cevap vermiyordu. *Peki, insanların bu akşam konuşmamalarının bir sebebi var mı?*

Koltukta kımıldandığım sırada altımdaki konforlu deri koltuk gıcırdadı ve arkamızdaki arabanın şoförü kornasına abandı. Kabriole araba ileri doğru atıldı.

“Bir ruhun reddedilmesinden bahsetmiyorsun. Tüketilmesinden bahsediyorsun değil mi?” Sesi dikkatli ve ölümcül derecede ciddi çıkıyordu.

Benim ruhum olduğuna göre ben de bir o kadar ciddiydim. Başımı salladım ve bekledim ama başka bir şey söylemedi. “Eeee?”

Telefonu yanında çalmaya başladı ama bana doğru döndü, sokak ışıkları yüzünün ciddi hatlarını iyice ortaya çıkarıyordu. “Neden benim cevabı bileceğimi düşünüyorsun?” Telefon yeniden çaldı ve belinden tek eliyle çekip aldı. “Andrews” diye havladı telefonu açarken.

Çünkü çok fazla şey biliyor gibisin? Sonuncuyu söylemedim. Bunun yerine omzumdaki çizik izlerini ovaladım ve küçük araba içinde mahremiyeti olduğu yanılgısını vermek için camımın dışındaki karanlığa bakmak için dönebildiğim kadar döndüm. Eğer Coleman, babamın vücudunda değilse o halde kimin bedeninde? O kara büyü dalgasına yakalandığımda etrafımda çok fazla insan vardı. Herhangi biri olabilir. Kafamı salladım.

“Çok uzakta değilim. Birazdan orada olurum.” Falin telefonunun kapağını kapattı ve anahtarını çevirerek geceyi arabanın mavi ışıklarıyla aydınlattı. “Planlar değişti,” dedi. “Bir cinayet işlenmiş. Olay yerindeki polislerden birini, seni eve bırakması için ayarlayacağım.”

* * *

Falin’in araba kullanımını sert bulurdum fakat yanıp sönen mavi ışıklar, arabanın hız ibaresini maksimumdan uzak tut-

ma çabalarını sonlandırmıştı. Çok kısa bir süre içinde polis arabalarıyla dolu çakıllı bir park alanına arabayı park ediyorduk. Zorlukla yutkundum. Yıllarca mezar-görüşümü kullandıktan sonra gece görüşüm beterin beteri haldeydi ve yanıp sönen mavi ışıklar da daha iyi olmasına yardımcı olmuyordu fakat görebildiğim kadarıyla bulunduğumuz yer hiç de yabancı değildi.

“İıı... Falin, burası terk edilmiş bir depo mu?”

“Evet.” Arabayı park alanına çekti ve kapıyı arkamdan kapatarak arabanın dışına atladı. “Arabada kal.”

“Bekle! Ben...”

“Arabada kal!”

Arkama yaslanıp eteğimi çekiştirdim ve botlarımı ön panelin üzerine yerleştirdim. Büyü kitabını botumun içinden çıkartıp çantama attım. Sonrasındaysa fısıltıyla sayarak bekledim. Elliye varmıştım. *İçeri girmiş olmalı.*

Etrafıma bakındım fakat pek bir şey seçemedim. *Eh, ya şimdi ya da hiçbir zaman.* Arabadan sıvıştım ve kapıyı aralıktan sessizce kapattım. Sonra park alanının sonundaki ışıklara doğru yürüdüm.

Binanın etrafında yeterince güvenlik aydınlatması olduğu için herhangi bir şeye çarpmadım fakat ışıkların ulaşamadığı köşeler gölgeler tarafından ele geçirilmişti. Sarı polis şeritlerine doğru ilerlerken onlardan uzak durmaya çalıştım.

“Alex, bu sen misin?”

Adımı duyunca döndüm. Bir adam, muhtemelen bir polis, bana doğru kasılarak yürüyordu. Ya da belki de kasılmıyordu. Belki de yalnızca dizleri zayıftı. Gölgedeki suratını, tanıdık birinin yüzüne benzetmeye çalışarak çok uzun süre baktım.

“Alex bu sensin. Bu kıyafetler içinde seni zor tanıdım.”

Sesi sonunda tanıdık gelmişti. “Dedektif Jenson. Nasılsınız?”

Omuzlarını silkti fakat suratı, olması gerekenden daha soluktu. Jenson cinayet birimine geçeli beş yıldan fazla olmamıştı, buna rağmen çoktan yıpranmıştı. Cinayete atandığından beri John’un ortağıydı ama kimse departmanda daha fazla kalmasını beklemiyordu.

Jenson, “Artık olay yerine süslenip mi geliyorsun? Şöhretin getirileri mi bunlar?” dedi. Gülümsemesini bu denli alaycı gösteren şeyin gölgeler olup olmadığını anlayamadım.

Genellikle Jenson’ı severdim. Arada bir John’un evindeki salı akşam yemeklerine katılırdı ve polislere sağladığım destekten dolayı çoğunlukla bana saygı duyardı. Rüzgâr yön değiştirdi ve beraberinde iğrenç bir kusmuk kokusu getirdi.

Burnumu buruşturdum. “İçerisi baya kötü durumda sanırım?”

Omuzlarının üzerinden arkasında duran binaya baktı. “Dedektif Andrews’u bir dakika önce gördüm. John hastanede olduğu için artık olay yerine adamları kandırıp mı giriyorsun?”

Kendimi tokat atmaktan alıkoymak için gözlerimi kırptım ve parmaklarımı sıkıp kollarıma doğru çektim.

“Sanırım çıkma alışkanlıklarım hakkında konuşmuyorduk, dedektif?”

“Biriyle çıktığına dair bir şey duymamıştım.” Öne doğru eğildi.

Kusmuk kokusu yalnızca rüzgârla gelmiyordu, nefesinde de vardı. Deponun içinde her ne varsa oldukça kötü olmalıydı ama sırf gördüğü şeyin önünü kapatabilsin diye burada bana hakaret yağdırmasına izin vermeyecektim. Geri çekildim.

“İyi geceler, dedektif.” Arkama dönüp bakmadan oradan uzaklaştım. *Pislik herif! Bana asılabileceği fikrine nereden...*

Başımı salladım. Jenson hakkında kafamı yormaktan daha önemli şeyler vardı endişe etmem için. Deponun arka cephesine daha net bakmam gerekiyordu. Fakat çoktan biliyordum. Korkunun pençeleri derimin altına kadar işlemişti ve biliyordum. Burası Roy’un beni getirdiği depoydu. İçeride her ne varsa Jenson’ın düşündüğünden çok daha kötü olduğunu da biliyordum.

Deponun arkasına doğru ilerledim. Bir güvenlik lambası, üzeri tahtalar çakılarak kapatılmış olan -ortadaki alanın kaplaması gevşekti- üç yükleme alanını aydınlatırken nemli havada vızıldıyordu. Nerede olduğumdan emin olduktan

sonra geri dönmeyi düşündüm. Bunu gerçekten de yaptım. Depoda yapılmış olan büyüü hissetmiştim. İçeride ne olduğunu görmeme gerek yoktu. Fakat ortadaki yükleme alanının ortasında tam olarak seçemediğim üç kişi, sanki parlak güneş ışığının altındaymışçasına duruyordu. Bunlardan bir tanesi Ölüm'dü.

Ortada duran polisi ve gölgeler içinde gizleniyor olmamdan anladığım kadarıyla Ölüm'ün yol arkadaşlarını psikik bir seviyede görebiliyordum. Demek ki hepsi ruh toplayıcıları. Ölüm bugüne kadar gördüğüm tek toplayıcıydı. Daha önce hiç aynı anda birden fazla toplayıcıyla irtibat halinde olan bir mezar cadısı olduğunu duymamıştım. Polis şeridinin altından eğilerek diğer tarafa geçtim.

Aklıma etrafı gözeten polis memuru geldiğinde yükleme alanına giden yolun yarısındaydım ve onun aklıma gelmiş olmasının tek sebebi, beni dirseğimden yakalaması oldu.

“Üzgünüm, hanımefendi. Şeridin bu tarafında kalmanız... Ah, Bayan Craft! Sizi tanıyamadım.”

Benden daha genç olduğunu ve doğrudan polis akademisinden çıkıp geldiğini tahmin ettiğim polisin yüzüne baktım. Yeni polisler iki kategoriden birine girme eğilimindeydi: Her şeyi kitabına uydurmaya çalışanlar ve kendinden emin olmayan, deneyimsiz olanlar. Bunun ikinci kategoriden olmasını istiyordum.

“İyi akşamlar, memur bey,” dedim gülümserken. “Beni Dedektif Andrews getirdi.”

Bu doğrudu. Beni buraya arabasıyla Falin getirmişti. Polis bunu istediği şekilde anlayabilirdi.

Genç polis kolumu bıraktı. “Ah, özür dilerim Bayan Craft. Kimse bana burada olacağınızı söylememişti. Eğer henüz o kadını görmediyseniz ön cepheden görmeniz daha kolay.”

Kadın? “Biraz etrafa bakınacağım, teşekkür ederim.” Polise bir diğer gülümseme daha sundum. Yeni gelişen bir skandalla uğraşmak hakkında söyleyebileceğim tek şey şuydu: Departmandaki herkes adımı ve ölüleri uyandırdığımı biliyordu. Fakat eğer hikâyemi kontrol etseydi çok fena ya-

kalanırdım. Adımlarımı hızlandırdım.

Ölüm ben yaklaşırken bana baktı fakat diğer iki toplayıcı beni fark etmiş gibi değildi. Ya da belki de umursamamışlardı. *İnsanlar seni göremiyorsa saklanmanın anlamı nedir ki?*

Bu üç toplayıcı birbirlerinden daha farklı görünemezdi. Ölüm, her zamanki gibi soluk bir kot ve vücuduna yapışan siyah bir tişört giyyordu. Siyah rengin toplayıcılar için zorunlu bir renk olduğunu düşünürdüm fakat yanındaki kadın açık turuncu bir bluz, düşük belli beyaz pantolon ve dizine kadar uzanan botlar giyyordu. Üzerindeki kıyafetle aynı renge boyadığı turuncu rastaları, sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Daha önce de kadın ruh toplayıcılar olduğunu duymuştum fakat bu kadın ruh toplamaktan çok, çılgın bir partiye gidiyormuş gibi görünüyordu.

Bu partiseverin parlaklığının aksine üçüncü toplayıcı oldukça soluk görünümlydü. Gri takım elbisesinin yakasına solmuş bir çiçek takmıştı. Gri saçlarını geriye yatırmıştı ve yanında gümüş kurukafa başlıklı bir baston taşıyordu.

Yanlarına yaklaşırken, konuşmalarına kulak misafiri olacak kadar yakınlarına gitmeden önce, Ölüm yanındaki kadının koluna dokunup onu susturdu. Kadın, Ölüm'ün suratına baktı; daha sonra bana yönelttiği bakışlarını takip etti. Kafasını çevirmek için bana tam bir bakış atması bile gerekmedi fakat griler içindeki adam bana doğru yürümeye başladı.

Tereddüt ettim. Ölüm'ün, ölümlülerin içinden geçip onlara soğukluk hissini yaşatmak gibi bir alışkanlığı vardı fakat toplayıcılar benim için somut varlıklardı. Bunun aksini kanıtlamak için Bay Gri'nin bana çarpmasını beklemek pek de iyi bir fikir olmazdı. Gözlerimi onunkilere kilitleyip yolundan çekildim. Kaşları havaya kalktı ve grilerle çevrili suratının aslında genç olduğunu fark ettim.

Kadın, parlak tırnaklarını etine bastırarak ellerini beline koydu. Ölüm'e baktı. "Ne? Reklam mı yaptın?"

Ölüm kadını görmezlikten geldi ve elini bana doğru uzattı. El sıkışmak normal rutinimiz içinde yoktu. *Belki de toplayı-*

cılar arasında sosyal bir normdur? Bilmiyordum, bu yüzden elini sıktım. Buz gibi parmakları benimkilerin etrafına kapandı, nemli havaya rağmen avuçlarından tüm vücudumu saran bir soğukluk yayıldı.

Beni kendine doğru çekti. “Neden buradasın, Alex?”

Aynı soruyu ben de ona sorabilirdim. Hatta oldukça iyi bir fikrim vardı. “Kurbanın ruhunu mu topladın?”

Partisever hırladı. İnsan şeklinde bir şeyden çok, bir kaplanın boğazından çıkmış gibi bir sestti. Elbette insan şeklinde olması, insan olduğu anlamına gelmiyordu. Ölüm’ün elinin içindeki elime baktı ve dudaklarını iğrenme ifadesiyle yana doğru kaldırdı. “Aptalsın!” Geri çekildi ve griler içindeki adama baktı. “Bak ne diyeceğim. Ben buradan gidiyorum. Siz aptallar bununla kendiniz uğraşın.” Ortadan yok oldu.

Bu da neydi? Ölüm’e baktım. Genellikle gülümser haldeki dudakları, ciddi bir çizgi halindeydi ve gözlerinde en ufak bir parıltı yoktu.

Soğukluğu etrafımdaki havaya işleyip tüylerimi diken diken edene dek yanma eğildim. “Neler oluyor?”

Yüzümü incelerken bakışlarının üzerimde oluşturduğu ağırlığı hissedebiliyordum. Sonra bakışları aşağı inip omzumdaki çiziklere takıldı ve tekrar suratıma çıkmadan önce tereddütte kaldı. “Sanırım bize yardım edebilirsin.”

Griler içindeki adam başını salladı. “Bunun bir parçası olmak istemiyorum.”

“O halde hepimiz gidelim ve bu iş de burada bitsin,” dedi. Ölüm fakat parmakları hâlâ benimkilerin etrafında kenetliydi.

Baston, grili adamın birbirine kavuşturduğu ellerinin altında sarkaç gibi sallandı. Başını salladı fakat bu yavaş ve güvensiz bir hareketti. “Hayır... Hayır, sanırım bunu yapamayız.” Baston durdu. “Önlemleri sen alırsın,” dedi bana doğru bir bakış atarak.

Ölüm onaylayarak başını salladı ve parmaklarımı daha farklı şekilde sıkmaya başladı. Yüz yüze gelmemiz için etrafımda döndü ve kolumu, ellerimiz vücutlarımızın arasında kalacak şekilde yönlendirdi. “Olacaklardaki rolümüzü kim-

seye söylemeyeceğine dair yemin etmeni istiyorum. Bu gece öğreneceklerini de.”

Öne doğru eğildi, suratı benimkinin yalnızca üç santim uzağındaydı; fazlasıyla yakındı fakat yüzünde dalga geçtiğine dair en ufak bir belirti yoktu. “Tehlikeli olabilir. Kabul etmek zorunda değilsin,” diye fısıldadı.

Yutkundum. *Tehlikeli ve kimseye anlatamam, öyle mi?* Cadıların saklama ve sır tutma döneminin geçmiş olması gerekiyordu. BYİÖ, gelişebilmemiz için bilgilerimizi paylaşmamızı teşvik ediyordu. Fakat Ölüm iki kere toplaması gereken ruhu, sırf ben istediğim için bekletmişti ve hayatımı kurtarmıştı. Benden bir kez bile bir şey istememişti. Bunu her ne ise ve koşulları ne olursa olsun yapabiliyordum. Başımı salladım.

Ölüm gülümsedi fakat dudaklarının sıkılığı ve gözlerinin kenarlarının kısılması, bunun mutlu bir gülümseme olmadığını ele veriyordu; daha çok kararım için endişelenir gibiydi. Elini suratıma getirdi ve boynumdan aşağı ürpertiler yolladı. “Yeminin...”

Ağzımı araladığım sırada arkamdan gelen adım sesleri az ötemde durdu.

“Bayan Craft, iyi misiniz?” diye sordu az önceki genç polis memuru.

Ölüm ona doğru kaşlarını çatı, tabii polis bunu görmedi. Orada durmuş görünmez insanlarla konuşurken muhtemelen deli gibi görünüyordum. Döndüm.

“İyiyim, teşekkür ederim. Ben... içeri girmek için hazırlanıyorum.”

Başıyla onayladı fakat gözlerindeki şüphe hâlâ duruyordu. Tekrar Ölüm’e dönmeden önce duyma mesafemden çıkmasını bekledim. “Bir şey söylemeyeceğim.”

Grili adamın dudakları büküldü ve Ölüm kafasını salladı. Eli suratımdan düştü, boştaki elimi sarmaladı ve kendi obsid-yen yüzüme bakana kadar elimi kaldırdı.

“Gerçek bir yemin Alex,” dedi.

Kahretsin. Bağlayıcı yeminlerden nefret ediyorum. Her

şey bunu nasıl kelimelere döktüğünüze bağlıydı. Her şeyi kapsayan bir yemin edersem gördüğüm hiçbir şeyi tartışamazdım. Fazla sınırlayıcı olursa pazarlık yapabilirdik. Derin bir nefes alıp güç yüzüğüme tıklattım ve sesime sihir ekledim. “Güç üzerine yemin ediyorum ki bu gece ruh toplayıcıların sırlarıyla ilgili gördüklerimi, senin iznin dışında kimseye anlatmayacağım.”

Onaylayarak başını salladı. “Kabul ediyorum ve bu gece için sana yardımcı olacak tüm sırları seninle paylaşacağıma söz veriyorum.”

Gücü benimkiyle buluştu, soğuğun sıcağa karışması. Girdap halinde dönüşünü ve değişmesini neredeyse görebiliyordum. Daha sonra güçle bükülen yeminim derimin altına işledi ve söz; aklıma, kalbime, ruhuma kazındı. Gözlerimi kapadım ve yeminimin ağırlığını hissederek geriye doğru esnedim. Yakında buna alışırdım.

Ölüm ellerimi bıraktı ve döndü. Grili adama onay verdi ve her ikisi de panelin içinden geçip deponun içine ilerledi. *Evet, işte bu harika baylar. Ben katı cisimlerin içinden pek de geçemiyorum.* Aslında çok da söylenecek durumda değildim. Ölüm’den yeminim karşılığında bir şey istememiştim fakat o bana yardım edeceğine dair söz vermişti. Bunun ruhumu tüketmekte olan büyüü de kapsadığını yalnızca umabilirdim.

Panel, daha önce içeri girdiğim kısımdan biraz açıldı. Tamaranın elbisesini bir yere takmamaya özen göstererek bu açıklıktan içeri kıvrıldım. En son depoda olduğum zaman ikindiydi ve içeri sızan güneş ışıkları yolumun üzerine yayılmış olan kutuları aydınlatıyordu ama alacakaranlıkta deponun yerleri karanlıktı.

Ölüm ve grili adam odanın diğer tarafına çoktan varmıştı. Cesedin olduğunu tahmin ettiğim yerdeki iç kapıdan biraz ışık sızıyordu fakat bu yeterince yardımcı olmuyordu. Ellerimi ileri uzatıp yavaş adımlar attım fakat bir kutuya çarpmadan önce yalnızca bir metre ilerleyebilmiştim. *Lanet olsun!*

Ölüm bana baktı ve problemin ne olduğunu anlayarak benim tarafıma doğru ilerledi. Görüş problemimi biliyordu,

gerçi işin doğrusu müthiş gece görüşüne sahip biri bile bu karanlık depoda zorluk yaşardı. Ölüm elimi tuttu. “Benim bastığım yerlere bas.”

Söylemesi yapmasından kolay. Normalde katı cisimleri umursamayan biri tarafından yolum gösterildiği için üzerine basabileceğim ya da önümde duran küçük objeleri hatırlatmayı unutup durduğunu söylememe gerek bile yok. Üstelik eğer bir kutuya çarparsam elbisemin takılabileceğini tamamen gözden kaçırmıştı. Kapıya ulaştığımız sırada botlarıma bileklerimi ve kaval kemiklerimi korudukları için minnettardım ama Tamara’nın elbisesinin durumu hakkında ciddi kaygılarım vardı.

Grili adam kapının dibinde bekliyor, bastonunu kurukafa başlıklı bir asa gibi döndürüyordu. “Yani senin küçük kız içeri girip büyüsünü yapacak, öyle mi?”

Ölüm cevap vermeden ona doğru yüzünü astı. Sonra bana baktı. “Bunun için hazır mısın?”

İçeride ne göreceğim hakkında bir fikrim yoktu ama yapılmış olan kötü ya da artık-her-ne-ise büyüsünü hissedebiliyordum. Yayılan karanlık gibi odadan dışarı sızdım. Tüylerim büyüden uzaklaşmak istiyormuşçasma ürpermişti. Bir yanım geri dönüp kaçmam için çığlık çığlığa bağıırıyordu. Dikkate almadım. Başımı sallayarak grili adamın yanından, Ölüm’ün etrafından geçtim ve kara ritüel cinayetinin işlendiği yere girdim.

On ikinci Bölüm

İlk fark ettiğim şey polisler oldu. Hareket ediyorlardı. Hayatta kalma içgüdüsü... Korktuğunuzda ilk fark ettiğiniz, hareket eden şeyler olur. Polisler fotoğraf çekmek, yere çizgi çizmek ve kanıtları torbalara koymak için küçük gruplar halinde çalışıyorlardı. Falin odanın diğer tarafında durmuş, adli tabiple konuşuyordu.

Daha sonra mobilyaları fark ettim. Dün bu oda, yalnızca boşluğunu bozacak kadar toz hariç, tamamen boştu. Bugünse yerleri küçük pelüş halılar kaplıyordu. Halıların üzerindeyse bir yığın büyük mum vardı, çoğu hâlâ yanıyordu. Mumlar, odanın ve *çemberin ortasındaki* başlıklı yatağın etrafını çevreleyecek şekilde dizilmişti. Yatağın yanında ufak bir yuvarlak masa ve üzerinde bir şampanya şişesiyle birlikte iki şampanya bardağı vardı. Beyaz ipekten ip, karyolanın bana yakın kısmında düğüm yapılmıştı; kan kırmızısı bir nesneye bağlandığı yerde beyaz, kırmızıya dönüyordu. Bakakaldım, beynim kırmızı kütlenin ne olduğunu çözerken cevabın kötü olacağını biliyordum.

Kanlı bir ayak.

Sertleşen midemi rahatlatmasını umarak derin bir nefes aldım. Rahatlatmadı, gözlerimi başka yöne bakmaları için zorladım. Çıplak kalçaya, bağlı kanlı bacağa bakmaları için... Bakışlarım, mantığımın bana gövde olduğunu söylediği şeye takıldı. Tek gördüğüm kan kırmızı deriden sarkan ıslak ve

karanlık şekillerdi. Safra boğazımdan yukarı çıkarak dilimi yaktı ve bakışlarımı daha da yukarı çıkması için zorladım. Kadının suratı kırmızıya boyanmıştı. Bakışları sabitleşmişti, görmeyen gözleri odaya bakıyordu, dudakları hiçbir zaman tamamlanamayacak bir çılglıkla kıvrılmıştı.

Bu kadarı çok fazlaydı.

Sallandım. Dizlerimin bağı çözülüp tökezlediğim sırada ayakta kalmamın tek sebebi, Ölüm'ün belime doladığı kolye idi. Midem kabardı ve boğazımdan yukarı çıkmaya çalışanlarla savaşıyor dışlerimi sıktım. *Cinayet mahalinde kusmayacağım.*

Ölüm'ün soğuk eli boynumun arkasına doğru uzandı. "Nefes al, Alex. Yalnızca nefes al."

Soğuk, üzerime çöken mide bulantısına iyi gelmişti. Başımı salladım, itaatkâr bir şekilde havayı içime çektim. Vücuduma karşı savaş verdiğim sırada odadaki sihir zihnime saldırıya geçerek savunmamın altına yerleşmeye çalıştı. Çember kapatılmıştı ama havadaki kara, içe işleyen büyü hâlâ aktifti.

Buradan çıkmalıyım...

Duruşumu dikleştirdim, titrek bacaklarımın izin verdiği ölçüde hızlıca koşup kaçmaya ve bir daha arkama bakmama ya hazırlandım. Ölüm beni durdurdu. Kollarını omuzlarıma dolayıp beni geniş göğsüne bastırdı.

"Hadi, Alex. Derin nefes al."

Grili adam arkamda bir yerlerde kaba bir ses çıkarttı. "Yardım fikrin bu muydu?"

Ölüm'ün dokunuşunun kesici soğukluğu yok oluyor, yerini gittikçe büyüyen bir uyuşukluğa bırakıyordu. Yanaklarıma, göğsüme ve ayaklarıma kadar yayıldı. *Uyuşukluk iyidir.* Ya da öldüğüm anlamına geliyordur...

Ölüm beni bırakıp bir adım geri çekildi. Eli, uyuşuk haldeki yanağıma gitti, başımı geriye itti. Bakışlarım onunkileri yakalayacak şekilde kaydı. Gözlerinin karanlığından yansıyan mezarın derinliklerine. Derimin büyük bölümünü zaten hissiz hale getirmiş olan soğuk daha da derinlere işleyerek ölüme dokunan kısımlarımı da devre dışı bıraktı. Odayı gri

bir küf kapladığı sırada kalkanlarım delindi ve vücudumun tüm sıcaklığı uçup gitti. Bir çember olmaksızın odanın içini dolduran şeytani büyüyle -bir ayağım yaşayanların, diğer ayağım da ölülerin dünyasında- iki dünya arasındaki uçurumda duruyordum.

Ölüm, yüzünden acı dolu bir ifade geçerken elini aşağı indirdi. Mezar-görüşüm de değişmedi -öncesinde nasıl görünüyorsa hâlâ tam olarak öyleydi- ama arkasındaki duvarlar çürüdü ve altlarındaki paslı demirler ortaya çıktı. Derin bir nefes aldım. Hava ılıktı ama nefesimi verdiğim sırada buhar olarak çıktı. Döndüm.

Grili adam baktı, bastonu havada asılı kaldı. “Bu riskliydi,” diye fısıldadı ve bunu bana mı söylemişti yoksa Ölüm’e mi hiçbir fikrim yoktu.

Ölüm daha da yakınımı yaklaştı ama bana dokunmadı. Odanın ortasını işaret etti. “Kurbanın ruhunu toplayıp toplamadığınızı sormuştun. Toplamadık. Toplayamadık. Geriye nelerin kaldığını bulup onları vücudundan çekmeliyiz.”

Ona bakarak gözlerimi kapatıp açtım. “Ruhu hâlâ vücudunda mı?” Döndüm. Kanın ve iç organların merkezinde oldukça loş, mavi bir ışık parlıyordu. Ölü etin içinde kilitli kalmış soluk özü. Mezarın sakın serinliği ile dolu olmasına rağmen midem yine de kasıldı.

Kafamı salladım. “Hayır.”

Ölüm tek kaşını kaldırdı. “Hayır ne?”

“Hâlâ hissedebiliyor...” Cümlemini tamamlayamadım. Kadın -nefes almayan, kalbi vücudundan sökülmiş, derisi parçalanmış- bir şekilde hâlâ daha hayattaydı. Bir şekilde, bir seviyede başına gelen her şeyi hissetmişti.

Gözlerimi yumdum. Bunun bir faydası yoktu. Etrafımı psikik bir şekilde görebiliyordum. Gözlerimi kapattığımda ruhunun zar zor seçilen vuruşlarına daha fazla odaklanıyordum. Yere baktım ve ayaklarımın altında duran toz halindeki betona bakarken bir şeyin eksik olduğunu fark ettim. Halılar...

Yukarı baktım. Halılar, mumlar, üzerinde şampanya olan masa... Hiçbiri yoktu. Bakışlarım kadına yöneldi. Özünün

zayıf vuruşlarıyla hâlâ daha buradaydı fakat başlıklı yatak şimdi ucuz, katlanabilir bir masaya dönüşmüştü.

“Anlamıyorum. Gördüğüm şey ne?”

“Görüyorsun,” dedi Ölüm, sanki bu bir şey ifade ediyormuş gibi. “Varlığın düzlemlerinin, gerçeğin içinden bakıyorsun.”

Bu odada hiçbir şey yok muydu? Şey, tam olarak hiçbir şey sayılmaz. Katlanan masa ve polislerin yere çizdikleri çizgiler vardı. Mezar-görüşümde hepsi çürümüş halde görünse de aslında hepsi gerçektir.

Öne doğru ilerledim ama aktif olmayan çizgiyi geçmeden önce durdum. Bozulmuştu, serbest bırakılmamıştı. Büyüden geri tepenler, hâlâ daha artıkları besliyordu. *Ritüel yarıda mı kesilmiş?*

Çemberin sınırından geçtim. Bu, bir girdabın ortasına adım atmak gibiydi. İlk ziyaretimde bana çarpan tüm karanlık, kızgın enerji dalgaları; şu anda içinde bulunduğum fırtınayla kıyaslanınca yağmur damlası gibi kalıyordu. Vücudum bu saldırının altında titredi. Havadaki büyüün hastalıklı siyah boğumlarını ve tehlikeli kırmızı düğümlerini görebiliyordum ve bir an için Aetheric’e atıldığımı düşündüm. Ama hayır... Buradaki yalnızca büyüydü.

İleri doğru bir adım daha attım. Büyü sanki beni hissedebiliyordu. Siyah ve kırmızı büyü vantuzları bedenime süründü. Siyah bir büyü uzantısı bana doğru uzandı. Çıplak bacaklarımın etrafını sarması için botlarımın bağcıklarını bağladım.

Sihir; mezar büyüü tarafından tüketilirken, hâlâ daha ayakta kalabilmiş olan son birkaç kişisel kalkanıma saldırırken acı dalgaları derimin içine nüfuz etti. Acı yanmaya dönüştü ve görünmez haldeki dairenin dışına doğru geri çekildim. Ölüm dizlerinin üzerinde durdu, elleri bacaklarıma doğru ilerledi ve büyü, ardında boş bir zonklama bırakarak dağıldı.

“Onu içeriye geçirmemiz lazım,” dedi Ölüm, griler içindeki adama bakarak.

“Bunu söylemeden korkuyordum.” Bastonunu, sanki tüm kötülüklerle savaşacakmışçasına tam önüne kaldırdı.

Daha sonra da çemberin sınırından içeri doğru yürüdü. “Hadi ama. Zamanımız azalıyor.”

Ölüm’e kuşkulu bir bakış fırlattım.

“Yürüdüğünü yere doğru yürü ve yakın dur. Ben arkayı kolayacağım,” dedi.

Tamam. Bir dahakine Ölüm’e bir iyilik yapmayı kabul etmeden önce daha fazla detay soracaktım. Grili adamın arkasından adım atıp çemberin sınırlarını geçtiği yerden geçtim. Büyü fırtınası yeniden duyularıma sokuldu ve zihnimde yağlı lekeler bıraktı fakat bu sefer vantuzlar saldırmadı. Grili adamın önünde bir tünel gibi açılıp etrafımızda aktılar. Arkamda ise Ölüm sırtını bana dayayarak avucunu dışa doğru açmış yürüyordu. Koruyucu bir baloncuk oluşturmuş gibiydiler.

“Hey, siz de kimsiniz?” Bir polis benim bulunduğum yöne doğru bağırdı. Ruh toplayıcılar durmadı, tabii ben de.

“Siz ikinizin burada olmaması gerekiyor!”

İki? Ölüm’ü görebiliyorlar mı?”

“Alex Craft!”

Bu ses Falin’e aitti. Kesinlikle.

Yürümeye devam ettim.

“Efendim, az önce masanın içinden geçtiler.”

Hay aksi! Üzerinde şampanya olan masadan bahsediyor olmalıydı. İlk girdiğimde görmüştüm. Şimdi ise kesinlikle göremiyordum.

“Neler oluyor burada?” diye tekrarladı Falin.

En yakınımızdaki polisler bize silahlarını doğrulttu.

“Ateş etmeyin!” diye bağırdı Falin. “Alex, buraya gel. Hemen!”

Yatağa ulaştık ya da şu anda mezar-görüşümde belirdiği haliyle masaya.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye fısıldadım.

Hâlâ arkamda duran Ölüm, “Onu vücudundan çıkart,” dedi.

Bunu nasıl yapacaktım ki? Cesede doğru baktım ve tenine kazınmış parlayan oymaları gördüğümde irkildim. Görebildiğim tek şey kan ve vahşetken saldırının canice olduğunu

düşünmüştüm fakat şu anda kusursuz olduğunu görebiliyordum, her bir kesğin bir amacı vardı. Bir sembol defalarca tekrarlanmıştı. Yabancı oymalar bir yandan tanıdıktı, öte yandan Coleman'ın cesedinde gördüklerimden farklıydı.

Kan kırmızısı oymalar daha parlak yanarken kurbanın özünün ışıltısı biraz daha soldu.

Grili adam kolumdan tuttu. "Eğer şu anda özgür bırakabiliyorsan hemen yap."

Başımla onayladım ve gücümü ona doğru akıttım. Cesette ölüm ve yaşam arasında bir çatışma vardı ve yaşam kazanan taraf değildi. Gücümün onu iyileştirebilmesini isterdim fakat yapamazdı. Gücüm mezarın yanındaydı.

Vücudundaki büyüün kendi tenimde yanışını hissedebiliyordum. Buz gibi, keskin bir büyü. Acı omzuma bıçak gibi saplandı, kendi ruh-emici büyüümün gelişip beni tükettiğini biliyordum. Gücümü geri çekip geriledim. Sonrasındaysa özünü hissettim.

Büyünün tüm karanlığı içerisindeki özü, aydınlık ve sıcak olan tek şeydi. Aleve çekilen bir kelebek misali, gücüm ona erişti. Fakat yaşam ve mezar birbirine karışmaz. Büyüyle savaşmaktan yorgun düşen özü, vücudunun daha da derinlerine girdi. Saklanıyordu.

Sahip olduğum her şeyi cesede akıttım. Vücut ısım düştü fakat bunu neredeyse hissetmedim bile. Cesedi besleyebileceğim sıcaklığım ya da yaşam gücüm kalmamıştı. Bu yüzden de onu mezar soğukluğuyla doldurdum. Geri çekildiği sırada gücüm, özünü kovaladı. Öz, ruhunun doldurması gereken boşluğa kadar indi. Şekilsiz, parçalanmış bir ruhla karşılaştım. *Tıpkı Bethany gibi*. Gücüm bu boşluğu doldurdu ve özü daha da derinlere çekildi. Üzerine gitmeye devam ettim.

Büyü durağan ve sistemliydi. Bense değildim. Gücüm hızlıca daha da derinlere daldı, hem büyüün dokunuşundan kaçıyor hem de özünü zorluyordu. Varlığının en derinlerine inerek orayı, sahip olduğum her şeyle, güçle doldurdum.

Özü vücudundan fıskırdı ve ben dizlerimin üzerine düştüm. Üzerimde, karanlığın ona dokunamadığı yerde özü so-

luk mavi parlıyordu. Çılgılık attı, çıktığı savaştan dolayı hâlâ güçsüzdü fakat gücümlle doluydu. Hayaletlerin nasıl var olduğunu hiç anlayamamıştım ama şu anda bir tanesine bakıyordum. Üstelik bunun akıl sağlığı yerinde değildi.

Hayalet feryat ederek grili adama doğru atıldı. Büyü de onunla beraber çıkmıştı. Vücudundaki oymalar şu anda kalın, kıvrımlı vantuzlarla çevrelenmiş kara yamalar halindeydi. *Tıpkı çizikler gibi.* Fakat benim üzerimdeki büyüün aksine bunun büyüdüğünü görebiliyordum, üstelik hızlı büyüyordu.

Grili adam ileri uzandı ve parmakları kara oymalardan birinin etrafına kapandı. Elleriyle onu çekti ve hayalet daha yüksek bir sesle, koluna bakarak çılgılık attı. Oymaların içinden çıkan tüm karmaşık köklerden hayaleti kurtarmaya çalışarak çekmeye devam etti. Bir kez hayaletten kurtulduktan sonra oymalar yok oldu. Grili adam bu sefer de başka bir kara sembole elini attı ve Ölüm de ona katıldı.

İkisi de çemberin içindeki diğer büyüleri denetleyemiyordu, düğümlemiş vantuzlar tekrar bir araya toplanıyordu. *Buradan çıkmaman zamanı geldi.* Ayağımı ittim. Dizlerimin bağı çözüldü ve tökezledim, neredeyse tekrar düşecektim. Kendime çekidüzen vererek bir adım daha attım. Bu daha iyiydi. Vantuzlardan bir tanesi ayağımın otuz santim gerisinden takipteydi ve sarsıntılı bir koşuya başladım.

Çemberin sınırını aştım fakat duvara gelene kadar durmadım. Daha sonra duvara çarptım ve titreyen dizlerimi göğsüme doğru çektim. Ölüm ve grili adam hâlâ çemberin merkezinde hayaletten oymaları çekmekle meşguldü ama neredeyse bitirmek üzerelerdi. Yok ettikleri her bir oymayla birlikte hayalet daha da parlıyor, daha somut bir şekle bürünüyordu ama çılgılığı hiç durmuyordu.

Birkaç polis dizlerinin üzerine çökmüş, kulaklarını kapatıyordu. Bir tanesi de bayılmıştı. İki tanesi hâlâ daha silahlarını çekmiş, nişan almış bekliyordu fakat gözleri hayaletteydi. Falin odanın diğer ucundaydı ve aralarında bana bakan tek kişiydi. Görüşüm kararmaya başlamıştı, mezar-görüşüm kapanıyordu. Bu yüzden yalnızca teninin altında yanan gümüşü

renkteki özünü görebiliyordum. Fakat sinirli olduğunu anlamak için onu görebiliyor olmam gerekmiyordu.

Ölüm hayaletten son oymayı da çekip aldı. Grili adam onu bastonuyla selamladı, döndü ve elini hayaletin içine attı. Hayalet, grili adamla birlikte yok oluncaya kadar çığlığı durmadı.

Ölüm dönüp bana gülümsedi ve polislerin içinde bulunduğu trans kırıldı. Bir tanesi durması için bağırdı. Diğeri ise ateş açtı.

Ayaklarımın üzerine zıplamaya çalıştım fakat ayaklarım dinlemedi ve duvara tosladım. Nefessiz kaldım ve gözlerimi kırptırdım. Görüşüm kararıyordu. Ama Ölüm'ü görebiliyordum. Şaşırmış görünüyordu, elleriyle midelerini tuttu. Zaman yavaş çekimde ilerliyordu ve ellerini midesinden çektiğinde avuçları kana bulanmıştı.

"Hayır!" diye bağırarak istedim ama sesim çıkmadı. Ölüm dizlerinin üzerine düştüğünde polislerin bağırımları kafamın arkasında çınliyordu.

Ayağa kalkmaya çabaladığım sırada vücudum gerçek değilmiş gibiydi. Üç kere denemem gerekti. Nefesim ve gücüm kalmamıştı ama Ölüm'e ulaşmam gerekiyordu. *Ölemez. O Ölüm.*

Yanımdaki kapıdan bir gölge içeri girdi. "Bu oğlanlar hiç bir şeyi doğru düzgün yapamıyor."

Partisever toplayıcı içeri doğru süzüldü, parmaklarını birbirine vurduğu sırada tırnakları tıkırdıyordu. "Sanırım bu senin suçun," dedi.

Ona bakıp yalnızca gözlerimi kırpabildim, başka bir şey yapamıyordum zaten. Sihirim ve gücüm tükenmişti. Partisever kafasını sallayarak neon elbisesini titreştirdi. Sonra odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Ölüm'ün kolunu omzuna atarak onu çemberin dışına yarı sürükledi yarı taşıdı. Arkasında bir yerlerde betondan bir mermi sekti.

"Hadi gel!" Partisever kolumu yakaladı ve bir yandan Ölüm'ü taşıırken bir yandan da beni, ilk geldiğimizde girdiğimiz tozlu depoya doğru kapıdan geçirerek sürükledi. Arkasından seyirttim.

“Hadi, başla!” dedi beni duvarın dibine ve kısa süreliğine de olsa polislerin görüş alanının dışına bırakırken.

“Aaa, ne?”

“Hayat özlerinin yerini değiştirdin. Geri al!” Ölüm’ü daha da yakına taşıdı.

Uzandım ve koyu siyah saçlarım kulağının arkasına attım. Bunu hep yapmak istemiştım ama hiçbir zaman yapacak cesaretim olmamıştı. Parmaklarım yanaklarına uzandı. Teni, dokunuşumun altında yakıcı bir şekilde sıcaktı.

Siyah gözleri aralandı ve benimkilere kilitlendi. “Üzgünüm, Alex!”

Neredeyse gülecektim. Vurulmuştu ve üzgün olan *o muydu?* Başımı salladım.

Elleri, elime doğru hareket etti; avucumu yüzüne bastırdı. “Titriyorsun.”

Görüşümü engelleyen ıslaklığı bastırdım. “Benim için endişelenme.” Sözcükler boğazımı yakıyordu.

“Hallet şunu!” diye tersledi partisever.

Başımı salladım. Ne yaptığım hakkında bir fikrim yoktu ama özle yaptığım şey hakkında da yoktu. Şansımın son zerresini kullanmadığımı yalnızca umabilirdim.

Ona erişebilecek gücüm kalmamıştı ama anlaşılan, buna ihtiyacım da yoktu. Zihnimi, kendimi açtım ve tıpkı cesette olduğu gibi vücut ısım, yaşam özüm bana doğru geri aktı. Sıcaklık vücuduma doğru süzüldü. Çok fazla değil, yalnızca soğukluğu dengeleyecek kadar.

Daha sonra acı vurdu. Dünyam kırmızılaştı. Acı her yerdeydi ve her şeydi. Ölüyordum. Vücudumdaki her bir hücrenin öldüğünü, solduğunu hissedebiliyordum.

Güçlü kollar vücudumun etrafına dolandı ve titrediğimi fark ettim. *Hayır. Kasılıyordum.*

“Geçecek...” diye fısıldadı Ölüm, ellerini saçlarıma bastırırken. “Geçecek...”

Ölüm beni yere bıraktı ve zorla nefes alarak orada uzandım. Acı geçmişti fakat dört bir yanımda vücudumun hâlâ ölmekte olduğunu hissedebiliyordum.

Ölüyorum...

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Ölüm başını salladı.

“Sen ölümlüsün. Her zaman ölüyorsun.”

“Gitme zamanı!” dedi partisever.

Ölüm omzunun üzerinden ona baktı. “Yapmam gereken bir şey var.” Bana döndü ve yüzüme düşen bukleleri düzeltti. Parmakları, yakıcı bir sıcaklıkta olmasa bile, hâlâ sıcaktı. Ölüm’ün bana sıcak gelmesinin kötüye işaret olduğunu anlayabilecek kadar bilincim yerindeydi.

“Omzundaki seni tüketen büyü...” diye başladı ama partisever lafını kesti.

“Ne yaptığını zannediyorsun?”

“Ona yardım etmek için yemin ettim, tıpkı onun bize yardım ettiği gibi. Şimdi, dinle Alex. Özün hâlâ vücudunun içindeyken onu çekip alamam. Ama onu yapan her kimse bulup yok etmelisin. Tek yolu bu.”

Harika!

Henüz bitirmemişti. “Büyü kötücül ve yayılıyor fakat hedef aldığı kişi konusunda oldukça isabetli. Özün güçlü. Savaşıyor. Ama eğer büyü seni tüketirse ya da uzaklara yayılırsa senin peşine düşecek. Seni tüketmesine izin vermeyeceğim.”

Beni öldürecek mi? Sanırım yenmekten daha iyi.

Tüm gördüğüm yüzü olana dek bana doğru eğildi. Siyah gözleri sıcaktı, nefesi tenimi okşayacak kadar yakınımdaydı. “Ama lütfen, Alex. Bunu yapanın kim olduğunu bul.”

Partisever boğazını temizledi. “O kadar şeker ki diyabet olacağım. Şimdi buradan gidelim.”

Ölüm kaşlarını çatıp ayağa kalktı. Sonra da yok oldular.

On Üçüncü Bölüm

Karanlıkta titreyerek uzanıyor, kalkacak güç bulmaya çalışıyordum. Bulamadım. Bu yüzden üzerimdeki ödünç elbiseyle ve duvarının öbür tarafındaki sinirli polislerle dolu bir odada tozlu zemine oturdum.

“Benim suç mahalimde ne yapıyorsun!”

Neyse vazgeçtim. Şimdi en sinirli polis benimle aynı odada.

Mezar-görüşüm gittiğinden beri tamamen kördüm ama Falin’in -kısa tanışıklığımız sırasında hafızama işlemeyi başardığı- bağırışını tanımak için gözlerime ihtiyacım yoktu.

Soğukkanlı kalabilmek isterdim ama Ölüm’le özümü takas etmiş, kötü bir büyü tarafından saldırıya uğramış, bir hayalet yaratmış, özüme tekrar kavuşmuş ve sonra da bir atak geçirmiştım. Son on dakika zorlu geçmişti. Akıllıca cevaplar verebilmek için hazır değildim. Lanet olsun! Nefes almak bile çok zordu.

Bu yüzden sadece yapmakta olduğum şeyi yapmaya devam ettim. Yerde yattım ve titredim.

“Kalk!” diye emretti Falin. “Kalk!”

Uzandı, dirseğimi yakaladı ve eldivenli eli kolumu dağlayan demir gibi yaktı. Acıyla haykırdım, acı gözlerimi yaşlarla doldurdu.

Falin irkilerek geri çekildi. “Lanet olsun, donuyorsun!”

Adımlarının odanın derinlerine ilerlediğini duydum, sonra da geri döndüğünü. Tekrar konuştuğunda yanıma çömelmiş

olduğunu anlayabildim. “Burada ne oldu? O adam kimdi ve nereye gitti?”

Hiçbir şey söylemedim.

“Bana cevap ver, Alex Craft, yoksa emin ol...” Tehditin geri kalanını benim hayal gücüme bıraktı.

“Yapamam...”

Konuşmamdan sonra uzun bir sessizlik oldu. Sonrasında, “Peki,” dedi.

Elini tekrar koluma yapıştırdı ama bu seferki dokunuşu kızgın bir sıcaklıkta değildi. *Vücut sıcaklığım bu kadar hızlı yükselemez, o nasıl-* Vücut sıcaklığı endişelenmem gereken konu değildi. Katı ve metalik bir şey bileğimin etrafına dolandı, sonra da diğer bileğimin etrafına.

Kelepçe? Kahretsin, beni tutukluyor.

“Kalk!” dedi tekrar ve beni kelepçeli kollarımdan çekerek oturttu.

Ayağımı altına almaya çalıştım ama yapmam mümkün değildi. Ayaklarım pelte gibiydi ve titrememe engel olamıyordum. Falin de çabamın boş olduğunun farkına varmıştı çünkü sırtımı duvara yasladı.

“Daha önce ruh uyandırdıktan sonraki halini görmüştüm. Bu kadar kötü değildin.”

“Ruh değildi.” Ama başka bir şey söyleyemedim. Yemin dilimi düğümledi. Derin bir nefes aldım ve başımı duvara yasladım. Yanaklarım yapış yapıştı. Gözyaşlarım gözlerimden süzülüp toza karışıyordu. Kumlu pisliği temizlemek için hareket ettim ama ellerim arkamdan kelepçeyle bağlıydı. Bu çaba az kalsın beni yere deviriyordu. Falin’in elleri sabit durmamı sağladı.

Önümde hışırtılı bir ses vardı, sonra omuzlarımdan üzerinden bir kumaş geçti. *Falin’in smokin ceketi?* Ceketi üstüme örttü. Bu çabasından dolayı daha sıcak hissetmiyordum.

“Hiçbir şey göremiyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Burası karanlık...”

“Alex, sana doğru bir el feneri tutuyorum.”

Gözlerimi kırpıttım. *Bana doğru bir el feneri tutuyordu?* Tek

görebildiğim, tamamıyla kesintisiz bir karanlıktı. Mezara dokunduğumdan bu yana bu kadar kör hissetmemiştim. Asla!

“Seni hastaneye götürüyorum.”

“Hayır!” En son istediğim şey bir hastane faturasıydı. Sadece yeniden görebilmek istiyordum ve üşümek ve kendi başıma durabilmek ve... Ayrıca beni Sihirli Bölge’deki hastaneye götürseydi oradakilerin, hayat özünü bir ruh toplayıcısıyla takas eden birini iyileştireceklerini hiç sanmıyordum. “Yalnızca eve gitmek istiyorum.”

“Yapamazsın. Alex, bir suç mahaline daldın ve kanıtları kurcaladın.”

“Yapmak zorundaydım. Kurban...” Ve yemin yine dilimi düğümledi. “Sadece yapmak zorundayım. Bana inan ve kim senin cesede dokunmasına izin verme. Anti-kara büyü time ihtiyacın var.”

“Suç mahalini çoktan temizlediler...”

Ağzım gevşeyiverdi. *Nasıl temizleyebilirler?* “Ama büyüler aktif. Ve mobilya... Odada kadın ve katlanır masa dışında bir şey yok.” Son parçayı söyleyebileceğimden emin değilim ama görünen o ki illüzyonu görebilmek Ölüm’ün sırlarına dâhil değildi.

Falin’in ayak sesleri, diğer odaya giderken benden uzaklaştı. Dakikalar geçti. *Eğer titremeyi kesersem muhtemelen uyuyakalırım.* Yerde uyuyakalma düşüncesi beni etkilemedi ama yorgundum. Bunun da ötesinde üşüyordum. Daha önce hiç bu kadar üşümüş müydüm? Arkamdaki odada ayaklanmalar başladı. İnsanlar odadan ayrılıyordu. *Falin suç mahalini mi temizliyor?*

Diğer oda, ayak sesleri tekrar bana doğru yaklaşıncaya kadar sessizdi. “Anti-kara büyü timi yolda. Seni buradan çıkarıyorum.”

Falin beni kaldırdı. Ceketini sırtımda ve ellerim hâlâ kelepçeyle arkadan bağlı bir şekilde suç mahalinden çıktım.

* * *

“Neredeyiz?” diye sordum Falin’in anahtarları şakırdarken.

Arabaya ulaştığımız gibi kelepçelerimi çıkarmıştı ve her ne-
redeyse olduğumuz yer bir karakol olmak için fazla sessiz-
di.

“Dairem,” dedi ve kapının açıldığını duydum. İçeri doğru
topallamama yardım etti ve sonra beni bir kanepeye yatırdı.

“Ve ben neden buradayım?”

“Çünkü seni hastaneye götürmeme izin vermedin ve ben
seni bu halde yalnız bırakmıyorum. şimdi yerinden kıpırda-
ma...”

Pofuduk kanepeye gömüldüm. Nereye gidebileceğimi dü-
şündüğünü bilmiyordum: Bilmediğim bir yerdeydim, göre-
miyordum ve kendimi zar zor ayakta tutabiliyordum. Hafiyelik
yapmak için pek de ideal koşullar değildi bunlar.

Kahve kokusu etrafı sardı ve bir dolap, menteşe gıcır-
tılıyla açıldı. Üzerine oturduğunda kanepeler minderleri hareket
etti. Elimi kaldırdı ve kahve kupasını elime bastırdı.

Kupa sıcaktı. Olması gerekenden daha sıcak... Ürktüm,
elimi geri çektim ve kanepeler minderleri yeniden hareket etti.
Kupa, düz bir zemine konmuş gibi hafifçe tıkırdadı.

Gözlerimi dolduran karanlığın içinde, sol tarafımda bir
kapı açıldı ve yerimden zıpladım. Büyük ve yumuşak bir şey
omuzlarımla üzerine düştü. *Bir battaniye mi?* Falan onu etra-
fıma sardı, sonra da elini alnıma dayadı.

“Bu doğal olamaz.”

“İyi, sadece...” Neye ihtiyacım olduğundan emin de-
đildim. Birkaç sert içecek ve beni ısıtacak, tenime değen
başka bir beden güzel bir başlangıç olabilirdi ama bunu ona
söyleyemezdim.

Yeniden uzaklaştı, suyun akışını duydum. Geri döndüğün-
de yanağıma ıslak bir şey dayadı. İrkildim.

“Kıpırdama,” dedi ve nemli bezi yeniden yanağıma daya-
dı. Depodan kalma kumları yüzümden sildi.

“Hasta değilim,” dedim bezi elinden çekerken. Beni ür-
kütmeğe başlamıştı.

“İyi.” Bezi bana verdi, ben de yanaklarımla temizlendiği-
ni hissedene kadar yüzümü ovaladım. Sonra da battaniyeyi

üzerimden attım ve kumaş parçasını çıplak omuzlarıma ve kollarıma sürdüm.

İşim bittiğinde bezle ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Falin onu elimden aldı ve kuru bir havluyla değiştirdi.

“Neden bana karşı bu kadar naziksin?” diye sordum.

Uzun süre sessiz kaldı. “Belki de sadece senden bazı cevaplar almak istiyordum.”

Buna inanırdım. Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve bataniyeye daha sıkı sarıldım. “Anlatabileceğim kadarını anlatacağım.”

“Evet, yapacaksın.” Eli yüzüme doğru hareket etti, yanığımı avuçladığı sırada dokunuşu olabildiğince nazikti.

İlk güdüm geri çekilmek oldu ama eli sıcaktı ve o kadar çok ısınmak istiyordum ki.

“Neden cinayet mahaline girdin?”

“İlk başta depoyu hatırladığım için. Coleman yeni bedenini çaldığında kullandığı depo orasıydı.”

“Ve sen bunu nasıl biliyorsun?”

Ona Roy’u ve depoya yaptığım ilk ziyaretimi anlattım. Konuşmayı bitirdiğimde kaşlarımı çattım. Paylaşmak istediğimden fazlasını anlatmıştım. Çok daha fazlasını. Neredeyse bildiğim her şeyi önüne sermiştim. “Benim üstümde gerçek-arayıcı büyü kullanıyorsun.”

“Evet.” Duraksamadı. “Bunun yalnızca en baştaki sebebin olduğunu söyledin. Peki diğer nedenler neler?”

Ağzımı açtım. Kapattım. Büyü beni cevap vermeye zorladı. Yeminim dilimi düğümledi. Kelimeler, boğazımdan zorla çıkartılıp sonra da düğümlerle bağlanıyor gibiydiler. Dişlerimi gıcırdattım. *Ne cüretle üstümde büyü kullanırsın? Ama cevaplayamadım. En sonunda, “Bir arkadaşına yardım için. Neden kullandığın büyüü hissedemiyorum?”* diyebildim.

“Bu benim kişisel büyüm. Buna alışkın değilsin,” dedi.

Cevabı doğrudu. Demek ki büyü iki şekilde de işliyor.

Ben daha bir şey söyleyemeden aceleyle ikinci sorusuna geçti. “Bu arkadaşın depodaki adam mıydı?”

“Söylememeye yeminliyim. Nasıl...”

Sözümü keserek konuştu. “Bu adamın cinayetle herhangi bir ilgisi var mı?”

“Hayır. O sadece yardım etmek için oradaydı. Biz o kıza yardım ettik. Nasıl...”

Diğer eliyle ağzımı kapattı. “Başımı evet veya hayır şeklinde salla. Yemin o adam ve orada bulunma amacıyla konuşmanı mı engelliyor?”

“Başım sanki onun üstünde herhangi bir kontrolüm yokmuş gibi sallandı. *Lanet olsun!* Bileğini kavradım, ağzımdan ayırmaya çalıştım ama zayıftım ve titriyordum. Eli kıpırdamadı. *Lanet olsun! Cevap alma sırası bende.* Ama sorumu duyamadığı sürece değildi.

“Ritüelin amacının ne olduğunu biliyor musun?”

Önce başımla onayladım, sonra da hayır der gibi iki yana salladım. En sonunda da omuzlarımı silktim. Nasıl bir kararsızlık bu?

Falin hayal kırıklığıyla homurdandı ve elini ağzımdan çekti. “Açıkla.”

“Büyülerden birinin ne yaptığını biliyorum ama o çemberin içinde birden çok büyü vardı. Ve büyüün niye yapıldığını bilmiyorum.” Durdum. Bunu söyleyene kadar üzerine neredeyse hiç düşünmemiştim ama birinin ruh-emici bir büyü yapması için bir neden olmalıydı. John; Bethany cinayetinin, buldukları arasında aynı yöntemle işlenen üçüncü cinayet olduğunu söylemişti ve eminim bu gece yapılmakta olan ritüel engellenmeseydi, bu kurban da ilk üçü gibi temizlenip atılacaktı. Bu kadar kısa bir süre içinde bu dördüncü kurbandı. Coleman’ın vücut değiştirmek için aynı depoyu, *aynı çemberi* kullanması bir tesadüf olamazdı.

“John’un üzerinde çalıştığı dava, atılan üç ceset... İlk kurban ne zaman bulunmuştu?”

Falin, hatırlamak için çabalaması gerekiyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. “Bu bölüme transfer olduğumda üzerinde çalışıyordu, demek ki en az iki hafta önce.”

Coleman vurulmadan önce.

Yüzümdeki parmakları gerginleştirdi. “Niçin? Ne düşünüyorsun?”

“Muhtemelen bu cesetlerin üzerine işlenmiş oymalar vardı. Bu geceki kurbanda da olduğunu göreceksin. Büyü...” Yemin ruh-emici büyü hakkında herhangi bir şey dememe izin vermedi. Ama özler hayat, enerji doluydu. Eğer bu enerji emilirse bir yere gitmeliydi. “Sanırım bu cinayetler hazırlık çalışmaları. Galiba çok büyük, gerçekten kötü bir ritüel yapılıyor ve bu çok yakında olacak.”

Falin’in eli yüzümden düştü ve kanepeye arkasını yaslayınca minder hareket etti. “Sana asla sihirli göz dememeliydim.”

Gülümsedim, çıkarımlarımın onu etkilemiş olmasından aptal bir keyif almıştım. “Bu neredeyse bir özürdü.” *Umarım haklıyım*. Yüzümü buruşturdum. Aslında belki de bunu ummuyordum. Eğer ruh-emici büyüler gerçekten kötü şeylerin olacağının işaretiyse bunlar gerçekleştiğinde herhangi bir şekilde yakınlarında olmak istemiyordum.

Omzumdaki çizikleri ovuşturdum. Elbette sorun bu olmayabilirdi. Artık kısıtlı bir zamanım vardı. *Ve katilin lanet olası ritüeline katkı sağlıyordum*. Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım.

“İkimiz de biraz uyumalıyız,” dedi Falin ve odanın öbür tarafına ilerlediğini duydum. Bir çekmece açıldı ve üstünü değiştirirken kıyafetleri hışırdadı. “Uyurken giyebileceğin bir kaç eşofmanım var.”

“Ha, teşekkürler?” Eşofmanları elime tutuştururken kabul ettim ama utanarak elbisemi çıkartırken ve eşofmanları giyerken yardım istedim.

Tekrar giyindiğimde sessizlik yayıldı. *Hemen yatmaya mı gitti?* Birkaç dakika sonra Falin konuştu. “Vücut sıcaklığım sana bu gece yardım edebilir mi?”

Boğazımdan boğulma ve kahkaha arası bir ses çıktı. “Vay, işte bu garip.”

“Evet veya hayır.”

Başımı salladım. “Evet.” Gerçekten ısınmaya ihtiyacım vardı. Ölüm gittiğinden beri bir saati geçmişti ve hâlâ titriyordum.

Falin'in kanepeye doğru hareket ettiğini hissettim. Kolu bacaklarımın altına doğru kaydı ve beni çevirip uzunlamasına peluş kanepeye yerleştirdi. Sırtımı eğdi, bileğimin etrafındaki güçlü koluyla beni göğsüne doğru çekti. Sıcaktı, çok kutsal bir sıcaklığı vardı ama sevişmediğim biriyle kaşık konumunda olmak? Oldukça garip ve önümde kanepesi yas-tıkları, arkamdaysa onun olması hissi? Azıcık klostrofobik.

"Şey, bu senin yatağında kanepeden daha kolay olmaz mıydı?"

"Yatağım yok."

"Ne?"

Çenesi esnemekten çatırdadı. "Kurtuldum ondan. Hadi uyu, Alexis."

* * *

Sarsılarak uyandım. Vücudumun dışında zayıf ve buhar halinde bulunduğum, kara oymaların ruhumu emdiği sahne hâlâ zihnimde canlanıyordu. *Bir rüya*. Ama büyük, sürgülü cam kapılardan içeri yansıyan günün ilk zayıf ışıklarında yok olup gidenlerden değildi. Zorlukla gören gözlerimi ovdu-m ve kııptım, burnumun dibindeki yabancı, yeşil elyaf mindere bakakaldım. *Neredeyim?*

Falin'in dairesi. Ama kanepede yalnızdım.

Oturdum, galiba biraz fazla hızlı. Görüşüm dalgalandı ama sonra yeniden netleşti, tek odalı daireye odaklandı. Yüzümü bir sırtıma kapladı. *Görmek muhteşem bir şey*.

Etrafıma bakındım. Küçük dairede pek fazla bir şey yoktu. Üzerinde uyuduğum kanepesi bir duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu. Üstünde televizyon olan bir şifonyer, kanepenin hemen karşısındaydı. Bir bilgisayar masası köşeye itilmişti ve iki sandalyeli küçük bir oyun masası diğer köşedeydi. Kanepenin karşısındaki duvarda bir kapı vardı ve kahvenin kokusu ve.. *Bu domuz pastırması mı?* Buradan yayılıyordu. Kanepesle aynı duvarda da bir kapı vardı ve bunun banyoya açıldığını umdum.

Ayaklarımı yere indirdim. Bacaklarım karşı çıkıyordu, al-

tımda kıpırdanıyor ama sonra duruyorlardı. Bütün vücudum ağır bir egzersiz yapmış gibi gergindi, kırgındı ve hareketlerim hiç düzgün değildi. Sıcak bir duş almak istedim ama böyle bir seçeneğim olduğunu sanmıyordum. Banyoya küçük bir ziyaret yaptım. Yüzümü yıkayıp ağzımı çalkaladım ve atkuyruğumun arkasındaki pis, sarı dalgaların dağınıklığını topladıktan sonra mutfağa yöneldim.

Falin fırının başında duruyordu. Ayaklarımı sürüyerek mutfağa ilerlememi izledi. “Günaydın. Nasıl hissediyorsun?”

“İyi. Ben...” Durdum. Falin duş almıştı ve nemli saçları omuzlarının üzerinden düşüyordu. Sarı saç tellerinden düğmeleri henüz iliklenmemiş ve göğsünü net bir şekilde gösteren dar kesim gömleğine sular damlıyordu. Şekli kaslarının üstündeki teninin, görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını ya da sarı saçlarının ne kadar harika olduğunu ayırt edemiyordum ama ellerimi göğsünden karın kaslarına doğru keşfetmek için gezdirdiğimi hayal edebiliyorum.

Falin bana doğru kaşlarını çattı. “Bu sabah görebiliyormusun?”

Ah evet! Görebiliyordum. Kesinlikle görebiliyordum. Kafamı salladım, bakışlarımı kaçırdım ve yanaklarımın aldığı rengi fark edemesin diye doğruca kahve makinesinin yanına gittim. Bir problem vardı, kupaların nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Başının üstündeki dolap,” dedi Falin sormama fırsat vermeden. “Yumurtanı nasıl seversin?”

Kahvemi doldurdum. “Dinle, dün gece benimle ilgilenen çok hoştu.” *Ve beni tutuklamaman.* “Ama bunun yeterince garipleştiğini düşünüyorum. Otobüs durağını tarif edersen buradan çıkıp gideceğim.” İlgilenmem gereken çok şey vardı. BAP endişeli endişeli yürüyüş ve yemek için bekliyor olmalıydı.

“Bu sadece kahvaltı. Biraz yemek ye, sonra karakola gitmeden önce seni evine atarım.”

Yemek gerçekten de mükemmel kokuyordu. Gerçek yemeği cidden reddedemezdim ve dolu bir mide Coleman so-

ruşturmasında bana yardım edebilirdi. Omzumdaki sıyrıkları ovaladım. Ama üstümü değiştirip duş aldıktan sonra yapmam gereken bir ziyaret vardı. Bilinmeyen bir zaman tünelineydim ve görmem gereken biri vardı. Ne olur ne olmaz.

Kupamın üzerinden Falin'e gülümsedim. "Tamam, kahvaltı."

On Dördüncü Bölüm

Bir buçuk saat sonra duş almış, temiz kıyafetlerle yoğun bakımın soluk ışıklarının altında oturuyordum.

John'un yatağının yanındaki rahatsız katlanan sandalyeden, "Gerçekten tavsiyene ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Solgun ve mum gibi olan John, talebime cevap vermedi. Zaten beklemiyordum da. Salıdan beri bilinci yerinde değildi. Bugün cumaydı. Orada oturdum, elini kavradım ama herhangi bir farklılık yaratmadı. Benim orada olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Durdum ve elini yanma geri bıraktım. "Uyanacaksın," dedim ama sesim, kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmedi.

Gitmek için arkamı döndüğümde neredeyse Ölüm'e teslim oluyordum.

Nefesim kesildi, bir adım geriledim. Sanki ruh topluyor olsaydı ulaşamayacağı bir uzaklıkta olmak fark edermiş gibi. "Benim için mi geldin yoksa..." Yatağa doğru göz attım.

Ölüm kafasını salladı. "Senin için buradayım."

Benim için, *benim* için mi? *Ruhum* için mi? Elim omzumdaki sıyrıklara doğru hareket etti. Bu kadar ilerlediğini düşünmemiştim.

Ölüm yine kafasını salladı ve dudaklarının kenarında minik, üzgün bir gülümseme belirdi. Uzandı ama yüzüme dokunmadan elini indirdi. "Sadece manevi destek için. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Geriledi, ellerini arkasında kavuşturdu. Tekrar nefes alamam gerektiğini hatırladım. Rahatlamayla bıraktığım nefesim, duyulabilir tondaydı ve Ölüm bu sesi duyunca iki büküm oldu. John'a baktı.

Kalmak istemedim. John'un karakterine pek de ters düşmeyen ilgisiz yüz hatlarının ve bıyığının belli belirsiz seyirmesine odaklanmak istemiyordum.

Aynı zamanda onu yalnız bırakmak da istemiyordum ve oradan geçtiğim sırada Maria bekleme odasında değildi. *Umudunu kesti mi?*

Sandalyeye gömüldüm ve John'un elini tuttum. Ölüm hiçbir şey söylemedi. Kimse bir şey söylemedi.

Bir hemşire içeri girdi, elindeki panoya notlar aldı. Devam etmeden önce bana bir gülümseme attı.

Sessizliği bozarak, "Ona baktın mı?" diye sordu Ölüm.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona bak. Gör." Aynı dün gece yaptığı gibi "gör" kelimesine vurgu yapmıştı.

Kullanmamı istediği mezar-görüşümdü. Saatler süren körlükten sonra yapmak istemiyordum. Uzun süre sihrimin bu parçasını kullanmak istemiyordum. Geçen gece bilekliğimin zırhına fazla yüklenmiştik, bu yüzden zaten oldukça kırılgan hissediyordum ve birkaç kat altımda bulunan hastane morgundaki cesetleri hissedebiliyordum ama önemli olmasa Ölüm bunu önermezdi.

Zihinsel zırhımın sadece küçük bir kısmını açtım. Bu yeterliydi. Mezar-görüşümün gri pası, görüş alanımı kapladı. John'un ruhu, sarı girdaplar arasında kızıl kızıl parlıyordu. Elini düşürdüm ve ayaklarımın üstüne zıpladım. Ruhu solgun bir sarı olmalıydı. Sadece sarı.

Ona baktım ve kızılığın ruhundan kaynaklanmadığını fark ettim, cildindendi. Ruhunun sarısı kızıl lekeler arasında kayıyordu ve en karanlık leke, boğazındaki yarayı çevreliyordu. Hislerimle ona ulaştım ama ne bulacağımı zaten biliyordum. Karanlık... Kara büyü...

Ölüm'e baktım. "Kurşun büyülü müydü?"

Kafasını salladı. Lanet olsun! Coleman... O olmalıydı! Ne de olsa salı günü gördüğüm her iki ceset de bir şekilde ona bağlanmıştı. O kurşunun beni öldürmesini garantiye almak istemişlerdi, öyle veya böyle.

“Eğer onu bulursam...”

Onun kim olduğunu belirtmeme gerek yoktu. Ölüm anladığı. Kafasını salladı. “Eğer yok edilirse bütün büyüleri dağılacaktır.”

Sanki başka nedene, risk altında olan başka bir hayata ihtiyacım varmış gibi. John’un yanındaki sandalyeye yeniden gömüldüm. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

Üzgün olmam önemli değildi. Önemli olan Coleman’ı bulmaktı. John’un elini bıraktım ve yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Ölüm’e baktım.

“Onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Bunu yapma Alex. Bana soru sorma...”

“Sen biliyorsun. Lütfen...”

Öne doğru eğildi, dudaklarım dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Başka hiçbir yerime dokunmadı. Dudaklarımda yalnızca dudaklarının yumuşak ama vazgeçmeyen baskısı vardı, tüm sinirlerim dudaklarıma toplanmış gibi hissettim.

Sonrasındaysa gitmişti.

İki parmağımın ucuyla dudaklarıma dokundum ve önümdeki boş havaya bakarak gözlerimi kırptım. *Beni öptü...* Orada, sanki yeniden ortaya çıkmasını bekler gibi durdum. Ama gelmedi.

Gelmeyeceğini biliyordum. *Ölümün öpücüğü... Bir çeneni kapa öpücüğü...* Sorularına cevap vermezdi ya da veremezdi.

Gözlerimi kapadım ve dudaklarımı birbirine değdirdim, öpücüğün hissini hatırlamaya çalıştım. Soğuk değildi. Sıcak da değildi ama soğuk değildi. Hoştu. Dudaklarımdan mideye kadar bir heyecan ürpertisiyle titredim. Tamam, belki de hoştan daha fazlaydı.

İç çektim ve gözlerimi açtım. Önemli değildi. Önemli olan tek şey, Coleman yeni bir ruhu ele geçirmeden önce onu bulmaktı.

Garaj yoluna girerken, “Sessizsin,” dedi Caleb. Falin beni bıraktığında evdeki tek kişi oydu, bu yüzden beni hastaneye götürme işini o aldı ama eve dönüş yolunun büyük kısmında konuşamayacak kadar kendi düşüncelerime kapılmışım.

“Evet, üzgünüm. Aklımda çok fazla şey var. Hey, sana bir şey sorsam gücenmeyeceğine söz verir misin?”

Caleb bana doğru kaşlarını çatı ve hatamı anladım. Caleb’in üniversiteden yeni mezun olmuş gibi bir görüntüsü vardı ama yaşlıydı. Çok daha yaşlı... Kaç yaşında olduğundan emin değildim çünkü bir periye bu tür şeyler sormamak gerekirdi. Aynı zamanda önemsiz sözler de verdirtmemek tabii ki.

“Demek istediğim bu değildi.” Derin bir nefes aldım. Üniversitedeki ilk yılımda üst kattaki dairesini kiraladığımdan beri Caleb’le arkadaşım. O kadar cadı gibi davranırdı ki bazen seçtiğim kelimelerin aslında ne kadar büyük önem taşıdığını unutturdum. “Söylemeye çalıştığım şu ki sana bir şey sormak istiyorum ama seni bununla gücendirmek istemiyorum.”

“Al, eğer bu kadar çok hazırlık gerektiriyorsa muhtemelen bu riski alman gerekiyordu.”

Başımı salladım. Buna hazırlıklıydım. “Eğer bir peri kara bir ritüel yaratıyorsa ve daha önce görmediğim oymalar kullanıyorsa -sanki peri büyüsünün bir parçası gibi- bu oymaları okuyarak büyünün ne yaptığını bana söyleyebilir miydin?”

“Ben mi? Hayır.”

Lanet olsun! Peri olduğu için Caleb bana açıkça yalan söyleyemezdi ve bu hayır cevabının içinde herhangi bir esneklik payı yoktu. Elbette, sadece kendisinin yapamayacağını söylemişti.

“Başka bir peri yapabilir mi?” Oymaların peri kaynaklı olduğundan emin değildim ama Coleman’ın kullandığı gibi bir cadı büyüsü ne görmüştüm ne de duymuştum ve Coleman’ın bir çeşit peri olduğuna oldukça emindim ya da *başka bir şey*.

Caleb’in kaşları iyice çatıldı. “Belki. Al, her neye bulaşıtıysan bundan uzaklaşman gerek. Bunlar tehlikeli sorular.”

“Tamam, teş...” Teşekkürler kelimesini dudaklarımdan kayıp gitmeden yakaladım. Taşındığım sırada evin kuralla-

rından biri de ona teşekkür etme izninin asla olmamasıydı. Bir periye teşekkür etmek, bir yükümlülüğü kabullenmekti ve Caleb bunları toplama cazibesine kapılmak istemiyordu. Bunun yerine, “Sonra görüşürüz,” dedim arabadan çıkarken.

Arabasının kapısını kapatırken, “Kendine dikkat et, Al!” dedi.

Ağır ağır evin merkezine doğru yürürken ona el salladım ve üst kata doğru yola koyuldum. Beni hastaneye götürenin Holly değil de Caleb olmasından dolayı memnundum. Holly tüm seksi detayları isterdi. *Ve bu oldukça hayal kırıcı olurdu.* Zihnim bu sabahki geniş göğüs görüntüsüne geri dönüş yaşadı. *Şey, belki de tamamen hayal kırıklığı değildi.*

BAP’ı ikinci kez yürüyüşe çıkardıktan sonra eve tekrar girdiğimde odanın köşesindeki bir kıpırtı gözüme çarptı. Bu bir adamdı. Eğildim, botumdaki hançeri çıkardım. Sonra adamın ışıldadığını fark ettim.

Hançeri kınına koydum. “Roy, burada ne yapıyorsun?” Onu duyamayacağım için bu saçma bir soru olmuştu. Adrenalin yüzünden kalbim hâlâ daha kulaklarımın içinde küt küt atıyordu, bu nedenle muhtemelen bir ya da iki saçma sorum hoş görülebilirdi.

Hayalet döndü. “Alex, her yerde seni arıyordum.”

Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Yalnızca gözlerimi kırpabildim. Sonra da avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum. Zihnimin kalkanları yerli yerindeydi, fazladan kalkanlarım üzerimde değildi ama bu, zihnimin uçuşunun ötesine ulaşabildiği sınırı etkilememeliydi. Etrafıma bakındım. Mezar-görüşüm etkin değildi ama Roy’un saçının kahverengi ve pantolonunun mavi olduğunu görebiliyordum.

“Sanırım oturmam gerek,” diye mırıldandım.

Roy bana doğru kaşlarını çatı. Sonra da sessiz sinema oynamaya başladı. Çemberime doğru yürüdü ve tam ortasında durdu. Etrafındaki bütün alanı belirtmek ister gibi ellerini dışa doğru itti. Sonra parmaklarını, açılıp kapanan bir ördek gagası gibi oynattı, bu muhtemelen konuşmak istediğini gösteriyordu.

Eğildim ve BAP'nin tasmaını çıkardım. Minik köpek anında ögle yemeği için yalvarmaya başladı.

"Sadece konuş, Roy. Seni duyabiliyorum." Tam olarak *ne*-den onu duyabildiğimi anlamamıştım ama duyabiliyordum.

İnce kaşları gözlüklerinin arkasında eğildi. "Emin misin? Çünkü daha önce..."

"Evet, eminim!"

"Ha, iyi. Şey, polisin şimdiye kadar iki tane daha mezar cadısını işe aldığııı bilmek istersin diye düşündüm."

BAP'm mama kabını doldururken, "Evet?" dedim. Zaten polisin ikinci bir görüş almak istediğini biliyordum.

"Şey, ikisi de senden farklı düşünüyor."

Çantayı yere düşürdüm ve köpek maması tahta zeminin üstüne dağıldı. "Ne? Onlar kim? Ne dediler?"

Roy omuz silkti. "İkisi de ruhun canlandırılmayacağı ve cesedin mezar büyüüne dirençli olduğu konusunda hemfikir. Bu sabahki cadı "direnç" kelimesini kullandı. Ama ikisi de ne bir büyü izi ne de senin cesetlerde gördüğün oymalardan birini bulabildi."

"Hepsinin beceriksizliği..." Konuşmayı kestim çünkü hissettiğim siniri anlatabilecek kelimelerim yoktu. Son dört günde olan her şey, varlığımın merkezine yığılıyordu ve bu yığın artık beni bunaltmaya yetecek kadar büyümüştü. Nefes alamadım. Kaburgalarım hava aramak için ciğerlerimi tırmalıyorken göğsüm yandı.

Roy'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Belki de ben sadece..." Omzunun üstünü işaret etti ve ortadan kayboldu.

Lanet olsun, elbette kaybolacaktı. Roy kaybolabilirdi. Ölüm kaybolabilirdi. Coleman karanlık varlığını maskeleyebilirdi. Peki ben ne yapabilirdim? Nöbet geçirebilirdim ve ruhum lanet olası bir büyüyle emilebilirdi.

Biri kapımı çaldı ve perdeden bakmadan kapıyı çekip açtım.

"Ne?" diye bağırdım.

Falin aklı karışmış bir şekilde kafasını kaldırdı, dudakları bitişikti. "Yanlışı bir zamanda mı geldim?"

“Hayır, ben...” Cümlemi yarıda kestim ve şakaklarımı başparmağım ve işaret parmağımla ovdum. “Üzgünüm, uzun bir gün oldu.”

“Daha yeni öğlen oldu.”

Dik dik baktım. “Sanırım buraya bana uzmanların, Coleman’ın cesediyle ilgili analizimde benimle hemfikir olmadığını ve davandan uzak durmamı istediğini söylemeye geldin?”

“Sen nasıl...” Durdu. “Boşver. Bu kendini uzman zannedenlerin hatalı olduğunu düşünüyorum. İçeri girebilir miyim?”

Bakakaldım, göğsümdeki baskı kontrol edilebilir bir hal aldı. “Gerçekten mi?”

Kaşlarını çatarak bana baktı ve içeri girdi. Kapıyı kapatıldıktan sonra döndü ve BAP’nin en güzel elektrikli süpürge taklidiyle süpürmekte olduğu köpek maması dağınıklığına gözlerini dikti. Üç kiloluk bir köpeğin bir seferde yiyebileceğinden -ya da yemesi gerektiğinden- çok daha fazla köpek maması vardı.

“Ah, şey oldu...” Sesim kısıldı. Neden evimin durumunu açıklamaya çalışıyordum sanki? *Çünkü onun evi pırıl pırıldı.* Süpürgeyi en son bıraktığım yeri ararken içimdeki sesi susturdum. “Sanırım bu sosyal bir ziyaret değil?”

“Hayır. John’un davasındaki cesetlerden herhangi birini aslında görmedin, değil mi?”

Kafamı salladım ve yerdeki köpek mamalarıyla birlikte alabildiğim kadar az toz yumağını mama poşetine geri attım. Bethany’nin ruhunu görmüştüm ama cesedi sürekli siyah ceset torbasının içindeydi.

Falın, “Yeni kurbanın bedeninde de oymaları bulabileceğimi söylemiştin,” dedi. “Onları tarif edebilir misin?”

Köpek maması poşetini tezgâha fırlattım. “Bundan daha iyisini yapabilirim.” Tezgâhtan açılmamış bir fatura ve kurşun kalem kaptım. Sonra da kurbanın üzerinde sıkça beliren oymayı karaladım. Geçen gece bu oymayla ilgili kâbuslar görmüştüm. Kesinlikle nasıl görüldüğünü biliyordum. So-

nuncu işareti çizmeden bıraktım. Bazı oymalar çizimlerinden kullanılabilecek kadar güçlülerdi. Bu oymanın ne yapabileceğini bilmediğim için -kara büyü için kullanılmıştı, bu yüzden iyi bir şey olmadığını tahmin ediyordum- onu yanlışlıkla aktive etmek istemiyordum.

Tam olarak bitmemiş çizimi gösterdim. Falin iyice yaklaştı. Baktığı gibi kaşları çatıldı, sonra da ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı. Bir şeyleri karıştırdı ve sonra içinden bir fotoğraf çıkarıp yanımızdaki tezgâhın üzerine bıraktı.

Elime alıp baktım. Fotoğraf bir gövdenin yakın çekimiydi. Çizdiğim oyma, açıktaki ete oyulmuştu.

Falin fotoğrafı geri aldı. “Onca kanın altında bunu görmüş olamazsın.”

“Ne! Beni bir şeyle mi suçluyorsun, dedektif?”

Çatık kaşlarının izi yüzünün derinliklerine işlemişti. “Dün geceki suç mahalindeki bütün kanıtlar ortadan kayboldu. Tüm mumlar, her iki şampanya kadehi, kızın bağlandığı ip-ler, yataktaki çarşaf, her şey. Gitmiş.”

“Bununla bir ilgim yok. Lanet olsun, dün tüm gece benimle birlikteydin.”

“Bunu biliyorum!” Zarfı cebine sokuşturdu. “Bilmek istediğim şu: Alexis Caine, sen nesen?”

On Beşinci Bölüm

“Seni aptal, kendini beğenmiş...” Çılgılık atmak istedim. Tabii çılgılık atmak yeterli olmazdı. Falin’i dışarı attıktan sonra üzerine çarptığım kapının çınlaması hâlâ kulaklarımdaydı ya da bu sadece kalbimin vuruşlarıydı.

“Sen nesen, Alexis Caine?”

Lanet olsun ona!

Aynanın karşısında durup yüzüme baktım. Aynadaki kıza, “Senin tuhaf olduğunu düşünüyor,” dedim. Zaten tepesi atmış görünüyordu, bu yüzden açıklamam pek bir şey değiştirmeydi. *Elbette tuhafım. Ben bir cadıyım.* Ucube Caine kızıydım, yapabildiklerini saklayamayandım. Sihir yapmadan, ruhları canlandırmadan duramayandım. Eğer ritüeller arasında fazla zaman geçirirsem sihir benden bağımsız olarak ortaya çıkar ve rastgele cesetleri esir alırdı. Cadı... Şimdi Falin, cadıdan da tuhaf olduğumu düşünüyordu.

“Sen nesen, Alexis Caine?”

Tepem atmıştı. Bitkin düşmüştüm. Ben zamanımı boşa harcıyordum.

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. *Bu Coleman’ı bulma yardımcısı olmuyor.* Hayır ama kendimi paralamak daha kolaydı. Ancak risk altında olan tek hayat benimki değildi. Coleman’ı, John için bulmalıydım.

Bakışlarım aynanın köşesine doğru kaydı ve Rianna’nın bir fotoğrafında durakladı. Akademideki yegâne iki mezar

cadısı olarak birbirimize hiçbir zaman tuhaf gelmemiştik. Fotoğrafta büyük yeşil gözleriyle bir kitabın üzerinden kamerası dikizliyordu, muhtemelen bir polisiye romanı. *Ölünün Dili* isimli bir özel dedektiflik şirketi onun hayalimdi, benim değil.

“Eğer burada olsaydın sen ne yapardın?” diye sordum fotoğrafa.

Cevap vermedi, zaten vermesini de beklemiyordum. Ölülerle konuşabiliyor olmam, bir fotoğrafı konuşturabileceğim anlamına gelmiyordu ama Rianna’nın ne yapacağını biliyordum. Bildiğimiz her şey hakkında bütün şüphelileri de içeren bir rapor yazardı. Tam bir rapor yazmak için yeterli zamanım yoktu ama şüpheli listesi fena fikir değildi.

Dizüstü bilgisayarımın düğmesine basıp boş bir belge açtım.

Şüpheli havuzum, parti davetlileri listesi idi. Coleman’ı hissettiğim yerdeki grupta yer alan her erkeğin adını biliyordum. Hatırladığım kadarıyla Roy’un bana verdiği tanıma uyan altı adam vardı: İş adamı, iki yardımcı, Vali Yardımcısı Bartholomew, Senatör Wilks ve elbette babam.

Benim görüşüme göre babam aklanmıştı. Davranışları yüzünden değildi, Falin cinayet mahaline çağrılmadan yarım saat önce onu görmüş olmamdandı. Bu süre partiden ayrılıp cinayet işlemek için yeterli değildi. Coleman muhtemelen gücün o sıcak koltuğuna yeniden yaklaşmak istedi, bu yüzden yeni vücut olarak bahsimi Bartholomew’a oynuyordum. Öncelikle Bartholomew partiyi erken saatlerde terk etmişti. Bu, depoya gidip ritüeli gerçekleştirecek zamanı ve fırsatı tanıyordu. İsminin başına bir yıldız koydum ve parantez içinde “baş şüpheli” yazdım.

Şimdi sorun, bunu nasıl kanıtlayacağımı.

Yanıp sönen imlece baktım. Ayaklarımın ucunda BAP inledi. Ona doğru bir bakış attım.

“Sen ne düşünüyorsun BAP?”

Kucağıma atlayabileceğini düşünüyordu.

Bartholomew hakkında daha fazla bilgi sahibi olmalıydım. İnternet tarayıcımı açmak için işarete tıkladım. Ana sayfamda e-postam çıkıyordu ve gelen kutumdaki okunmamış mesajları

görünce sızlandım. Hızlıca tararken bir yandan da siliyordum. Tahmin ettiğim gibi çoğu basındandı. Biri hariç...

Mesajı açmak için tıkladım. Kadının ailesinin ruhlarını uyandırmam isteyen genç bir çiftten geliyordu. Okumaya devam ettim. Çift, belliki gebelik problemi çekiyordu. Bir gebelik uzmanından randevu almışlardı ama ailesinin sağlık geçmişini öğrenmek istiyorlardı. Onlar henüz çocukken aileleri trafik kazasında öldükleri için bu konuda bir fikirleri yoktu.

Bir müşteriydi. Basit, güzel bir davaya benziyordu. Kaşlarımı çattım. Bir dava üzerinde çalışacak zamanım gerçekten yoktu ama bir yandan da çalışmayı bırakamazdım. Zaten kiramı geciktirmiştım, arabam yoktu ve hesabımda sadece on iki dolar vardı. Coleman'ı bulamazsam bunların hiçbirinin anlamı olmayacaktı.

Olumsuz düşüncemi bastırdım ve mesajın gönderilme saatine baktım. Neredeyse iki gün önce gelmişti. Standart kontratımı ekleyerek kısa bir cevap yazdım, sonra da ücretimin yarısının işi yapmadan önce peşin olarak ödenmesiyle ilgili bir satır ekledim. Soyulmaktan bıkmıştım.

GÖNDER tuşuna bastım. Sonraki bir saati Bartholomew hakkında makaleler okuyarak geçirdim. Falin haklıydı: Çabuk sinirlenen bir tipti ve ara ara büyük potlar kırıyordu ama mecliste yaptığı çıkışları ve bu veya şu beyanname hakkındaki görüşlerini okumak fazla bir işime yaramamıştı, sadece gözlerimi yormuştu.

Sandalyemde arkama yaslandım ve gerindim. Sırtım tatmin edici bir şekilde kütledi ve BAP kafasını kaldırdı.

“Sanırım çok uzun süredir burada oturuyoruz.”

Görünüşe göre benimle aynı fikirde değildi çünkü kafasını tekrar aşağı indirdi ve gözlerini kapattı. Kulaklarının arkasını okşadım ve şu anda Bartholomew'un adının altında birçok gereksiz bilgi yazan şüpheli listeme geri döndüm.

Eğer Coleman ruhlardan enerji çalışırsa bunları bir şeyin içinde muhafaza ediyor olmalıydı. Yüksek yoğunlukta büyü enerjisi taşıyabilecek bir madde... Değerli bir taş, obsidiyen ya da gümüş gibi bir şey. Hayır, değerli bir taş değil. Emdiği

bu kadar ruhla olamazdı. Ruhları muhafaza ettiği her neyse büyük bir şey olmalıydı. Depoda bu tür bir büyüğü hazne yoktu, bu demek oluyor ki Coleman bunu muhtemelen yeni konuğunun evinde veya ofisinde tutuyordu.

Bu durumda vali yardımcısının evine ya da parlamento binasına zorla girecektim. *Ah evet, çünkü bunlardan hiçbirisi sorun olmazdı.* Öne doğru eğildim ve çenemi elime dayadım. Parlamento en azından kamusal alandı ama ofisler değildi ve daha güvenli olurdu. Elbette sihir, teknolojiyi alt edebilirdi. Mükemmel bir muska cadısı tanıyordum.

Tarayıcıyı kapamadan önce gelen kutuma dönmek için ana sayfaya tıkladım. Yeni bir mesajım vardı. Göz kırpıttım. Çift hemen cevap vermişti.

Mesajı açtım. Kadın kontratımı imzalamış, taramış ve geri göndermişti. Pazartesi sabahı ilk iş gebelik kliniğine gidecekti ve gergindi. İşten altıda çıkıyordu ve Sleepy Knoll Mezarlığı'nda saat altı buçukta buluşup buluşamayacağımızı soruyordu.

Alt dudağımı ısırdım ve saate göz attım. Bire çeyrek vardı. Eğer parlamento binasına kaçak giriş yapacaksam çok meşgul bir öğleden sonram olacaktı. Ama mezarlığa altı buçukta yetişebileceğimi düşündüm. Zaten bir ailenin tıbbi geçmişini aktarmak ne kadar sürebilirdi ki? Yarım saat, bir saat? Kolay bir kazanç olacaktı. Tabii tekrar kör olmazsam.

Olanları göz önünde bulundurunca kesinlikle yalnız gitmeyecektim.

Kadına onunla buluşacağımı onaylayan kısa bir mesaj yazdım ve ücretimin yarısını peşin aldığımı hatırlattım. Sonra dizüstü bilgisayarımı kapadım, çantamı ve Tamara'nın elbisesini kapıp Caleb'e bir araba gezintisi için daha yalvarmaya gittim. Morga kısa bir yolculuktan sonra parlamento binasını ziyaret edecektim.

Çantamı taşıma bandına bıraktım ama makine ötmeye başladığı sırada daha metal dedektörünü bile geçmemiştim. Gü-

venlik görevlisi çantamın içindekileri döktü ve büyü kontrol çubuğunu eline aldı. *Ne olabilir... Kahretsin. Gri büyü kitabı.* Geçen gece olan o kadar şeyden sonra büyü kitabıyla ilgili her şeyi unutmuştum.

Merkez karakol lobisinin boş olması umuduyla etrafa bakındım. Bütün bir hafta boyunca gerçeklik bana karşı açıkça nefret dolu olduğu için lobi dolu olmakla yetinmemişti, aynı zamanda *Cadı Postası*'nın yıldız muhabiri Lusa Duncan da oradaydı ve elbette makinenin sinirli ötüşü ilgisini çekmişti, bu yüzden beni tanıdık bir büyüü gözetliyormuş gibi izledi.

Arkamı ona döndüm ve güvenlik görevlisinin işini yapmasını izledim. Çubuğu kitabın üstüne geldiğinde ucundaki küre kırmızıya döndü. Kahretsin! Sadece büyü değil. Şeytani büyü. Yasal olmayan türden.

“Bayan Craft, sizden burada beklemenizi rica edeceğim.” Telsizine uzandı.

“O benim değil.”

Görevli, bu dediğimi daha önce de duyduğunu anlatan bir bakış fırlattı. Telsizini çıkardığında ağzımı açtım, kapattım. *Şimdi ne yapacağım?* Arkama göz attım. Lusa artık beni izlemiyordu. Bunun yerine gözleri kapalıydı ve dudakları ilahi söylediğini düşündürecek şekilde hareket ediyordu. *Muhtemelen beni Aetheric’de kontrol ediyordu. Ruhumdaki büyüü görebilir miydi?* Bunun bana dönüşü kesinlikle iyi olmayacaktı. Görevliye geri döndüm.

“Dedektif Falin Andrews ile görüşmek istiyorum.”

Falin beni on beş dakikadan fazla bekletti. Bu sırada ben de çantamın içindekileri geri aldım; kitap dışında. Elbette ve görevlinin beni oturttuğu rahatsız turuncu koltuktan kıpırdamamam söylendi. Lusa hâlâ lobiye büyülüyordu, izliyordu ve ben sefil bir şekilde burada otururken bana bakıp geçen kaç kişi olduğunu artık sayamıyordum.

Falin geldiğinde görevli ona kısaca kitabımı nasıl bulduğunu anlatıyordu. “Buradan sonrasıyla ben ilgilenirim.” Fa-

lin görevlinin elinden kitabı çekip aldı.

Falin bana doğru öfkeyle yürüdüğü sırada ayaklarımın üstüne fırlayarak kalktım. Eliyle kolumu kavradı ve beni lobi-
den sürüklemeye başladı.

“Ben, şey...”

“Sessiz ol!”

Beni bir odaya itmeden önce dolambaçlı bir hol boyunca yürüttü. Küçük odanın ortasında, karşılıklı iki tarafında birer sandalye olan bir masa vardı.

Çantamı göğsüme yapıştırdım. “Aaa, burası bir sorgu odası.”

“Evet, öyle.” Kapıyı çarptı. “Neler oluyor? Sen bir gri
cadı mısın?”

“Hayır!”

“O zaman bu ne?” Büyü kitabını masaya fırlattı.

“Göründüğü gibi değil. Gri büyüyle uğraşacak kadar salak
değilim.” Özellikle ruhumu emen kara bir büyü varken.

“O zaman neden bana açıklamıyorsun?”

“Bu karmaşık.”

“Basitleştir.”

Kaşlarımı çattım ve karşıdaki duvarın yarısını kaplayan
büyük aynaya baktım. *İki-taraflı ayna*. “Bizi kim izliyor?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“O halde eldivenlerini çıkar ve doğru-söyletici büyü-” İle-
ri atılınca konuşmayı kestim, gözleri panikle büyüdü.

Sonraki dakikada yüzü, dinginliğini geri kazandı ya da
sadece kızgın görünmeye geri döndü. Kollarını göğsünün
önünde kavuşturdu ve geri yaslandı. “Kimse dinlemiyor.”

“Gerçekten mi? O halde dün gece üstümde kullandığın
yasa dışı doğru-söyletici büyü hakkında konuşmamızda bir
problem yok?”

Bu sefer herhangi bir tepki vermemişti ama ne gördüğümü
biliyordum. Önce tepki verip daha sonra düşünmeye başla-
mıştı.

“Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsunuz, Bayan Craft?”

“Hayır.” *Sadece yalnız olduğumuzdan emin olmaya çalış-
şıyordum*. Sandalyelerden birine çöktüm. “Kitabı dün gece

Casey'nin odasından çaldım.”

Tek kaşını kaldırdı. “Valinin kızı? Kız kardeşin olan?”

“Dediğim gibi karmaşık.” Ve her tarafında skandal yazıyordu. Babamı güç durumda bırakmanın eğlencesini yaşarken eninde sonunda konuyla ilgisi olan herkesi zor durumda bırakabilirdim. “Kitabı yok etmek istedim ama depoda olanlardan sonra üzerimde olduğunu unutmuşum.”

Falin karşımdaki sandalyeye oturdu ve burnunun keme-rine baş ve orta parmağıyla masaj yapmaya başladı. Yüzün-deki kızgın ifade dağılırken yerini yorgunluğa bırakıyordu. “Neden buradasın, Alex?”

“Morga gidiyord-”

“Burada ruhları uyandırma iznin yok, şimdi değil.”

Ona doğru kaşlarımı çattım. “Sadece Tamara'nın elbisesi-ni geri götürüyordum.”

“Bana ver, ona veririm.” Elini uzattı.

“İıı, şey, pek de iyi durumda sayılmaz. Sanırım onu ben götürmeliyim.” Ki doğrudu. Deponun tozuna ve kumuna bulanmıştı, bu yüzden bu sabah eve uğradığımda Caleb'in çamaşır makinesine atmıştım. Belli ki yalnızca kuru temizle-me yapılması gerekiyordu.

Falin masayı iterek uzaklaştı ve kitabı cebine soktu. Sonra da kapıyı açtı. “Peki. Zaten ben de oraya gidiyordum. Seninle yürürüm. Ama cesetlerin yanına yaklaşma.”

“Elbise için gerçekten üzgünüm.”

“Sorun değil. Bunu sosyal hayatının seviyesini yükseltme zayıyatı olarak not ederiz.” Tamara zayıf bir gülümseme takındı. “Ama benden sana tavsiye: Gece kelepçelerle bitmemeliydi... Tabii hoşlandığın şey bu değilse.”

“Tamara!” Tısladım ama ikimiz de güldük.

Morgun dışındaki bodrum koridorunda duruyorduk. Görünen o ki Falin cesetlere ancak bu kadar yakın olmama izin veriyordu, sanki otopsi odasına gidersem birkaç ruh çağırma-dan duramayacakmışım gibi. O tabii ki içeri girmişti. Dürüst

olmam gerekirse zarar görmüş kalkanlarımı göz önünde bulundurursam cesetlerle aramdaki fazladan mesafe gayet işime gelmişti. Tabii bunu ona söylemeyecektim.

Tamara'ya geri verdiğim daralmış siyah paçavraya bakmaya çekinerek, "Elbisenin yenisini alacağım," dedim. Ve alacaktım da. Randevumda ödememi aldığımda ilk önceliğim bu elbise olacaktı.

"Alex, bunun için endişelenme. Zaten sadece bir kere giymiştim."

"İlginçtir ki bu beni daha iyi hissettirmedi."

Kafasını salladı ve gülümsedi. "Getirdiğin için teşekkür ederim ama bu kadar yolu sadece bu mahvolmuş elbiseyi getirmek için gelmediğini biliyorum. Ne var ne yok?"

Yakalandım. "Bir iyiliğe daha ihtiyacım var." Korkmuş gibi yaparak başımı eğdim. Gözlerini yuvarladı ve elini kalçasına koydu, bekledi. Atıldım. "Şu video sapığınla ilgili sorun yaşadığın zamanı ve kameralarda görünmez olmak için hazırladığın muskayı hatırlıyor musun?"

Bana doğru kaşlarını çattı. "Neyin peşindesin, Alex?"

"Hepsi bu kadar." Elimi yüzümün etrafında dolaştırdım. "Yüzümün akşam haberlerinde ve gazetelerin ön sayfasında çıkmasından bıktım." Ki doğruydı. Muskayı esas olarak kullanmak istediğim neden bu değildi ama doğruydı.

Beni süzerken ona en masum gülümsememle baktım. Bir dakika sonra başını salladı ve küçük gümüş bir muskayı bilekliğinden çıkardı. Ufak bir kilit şeklindeydi.

"Bunu sorumlu bir şekilde kullan ve eğer yakalanırsan, onu ben yapmadım"

"Teşekkürler! Onu geri vereceğim..."

Morg kapısı açıldığında sessizleştım. Falin dışarı çıktı ve o fark etmeden muskayı bilekliğıme taktım. Gerçi endişelenmem gerekmiyordu, benim yaşlarımda ve tanımadığım bir adamla konuşuyordu. Sivil giyinmişti, demek ki devriye polisi değildi. *Cesedi teşhis ediyorlardı belki?* Görmekte zorlanır gibi parlak floresan ışığın altında gözlerini kıstı. Bakışları bana odaklandığında yüzünde büyüleyici bir gülümseme

belirdi. Kolunu kaldırıp Falin'in sözünü kesti ve Tamara'yla konuştuğumuz yere doğru yürümeye başladı.

"Özür dilerim, Bayan Alex Craft olduğunuzu zannediyordum?"

Buna nasıl cevap vermeliydim? "Şey. Evet?"

Başını eğdi "Ben Ashen Hughes ve sizinle tanışmaktan gerçekten gurur duydum." Elini uzattı ama tuttuğum zaman elini sallamadı. Onun yerine elimi kaldırdı ve eklemlerime dudaklarını değdirdi. "Cadı dünyamızda önemli gelişmeler kaydettiniz."

Bir tane daha mezar cadısı? Yüzüne tekrar baktım. Onu tanıımıyordum ama bu pek de olağan dışı değildi. Cadılık ustaları arasında bile mezar büyüsü nadirdi. Sadece daha azınlıkta olan cadılara bahşedilmişti ve ulusal çapta konferanslarımız ya da buna benzer başka şeylerimiz de yoktu. Ashen çirkin bir adam değildi. Falin'in yanında duruyor olması haksızlıktı ama güzel gözleri vardı. Yeşil, oldukça soluk bir yeşil, sanki mezar-görüşü kullanmak gözünün iris tabakasındaki rengi ağartmış gibi. Koyu saçları, kıvrılmaya müsait dercede uzundu ve onları arkaya yatırmıştı.

"Eğer daha açık sözlü olmama izin vererseniz," dedi elimi bıraktıktan sonra. "Sizinle bir süre oturup konuşmak büyük bir zevk olurdu. Böyle bir yetenekle karşılaşma şansı nadir bulunur. Ya da bu yeteneği seyretmenin de bir o kadar keyif verici olması. Akşam yemeği için bana katılma nezaketinde bulunur muydunuz?"

"Şey, ben... Aslında ben çoktan plan yapmıştım." *Bana asılıyor mu?* Gözlerim Tamara'ya yöneldi.

Ashen'in biraz arkasında duruyor ve sessiz bir şekilde, "Git," diyordu. *Söylemesi kolay.* Elbette! Kendi sözleriyle ifade ettiği gibi, sosyal hayatımın seviyesini yükseltmek için bir elbisesini daha *yeni* kurban etmişti.

Roy kapının içinden süzüldü. "Ben giderdim," dedi. "O, bedenimdeki büyüyle ilgili söylediğin her şeyi onaylayanlardandı."

Ashen'in gözleri Roy'u duymuş gibi yön değiştirdi ama

dönmedi. Onun yerine reddedişimi kabullenerek kafasını salladı. Sonra da, "Kendimi aptal yerine koyma riskine rağmen acaba yarın öğle vakti planınız olup olmadığını sorabilir miyim? Sizin ağzınızdan Holliday davasını dinlemek ve elbette valinin bedenindeki zorlu büyüü tartışmak isterim. Oymalara bakılırsa kesinlikle peri sihri," dedi.

Oymaların farkına varmış mıydı?

"Emin misiniz?" diye sordum.

"Ah, evet. Görüyorsunuz ya, perilerden oldukça etkileniyorum ve onların sihirleri ve efsaneleri üzerinde itiraf etmekten hoşlanmadığım kadar çok zaman geçirdim. Aslında kadim oymalar şu anki araştırmamın en önemli noktası. Birkaç oymayı tanıdım ama valinin bedeni üzerindeki dizilimi ve amacı, benim bilgimin ötesinde."

"Ya tanıdıklarınız... Onların genellikle ne amaçlı büyüler için kullanıldıklarını biliyor musunuz?"

"Tahminde bulunabilirim." Ashen bana doğru eğildi. "Öğle yemeği, Bayan Craft? Bunu uzun uzun konuşmaktan çok keyif alırım ama önce birkaç belgeye bakmam gerekebilir."

Tamara artık arkasından el hareketleri yapıyordu. Falin duvara yaslanıp kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu ve somurtuyordu. *Ashen peri oymaları konusunda bir çeşit uzman mıydı?* Uğraşmakta olduğum büyülerle ilgili daha fazla bilgi sahibi olma şansını geri çeviremezdim. Belki aynı zamanda depodaki ceset üstünde kullanılan büyü hakkında da bana bir şeyler söyleyebilirdi. *Belki bu büyülerin etkilerini nasıl ters çevireceğimi de biliyordur ya da en azından oluşum sürecini yavaşlatmayı.*

"Öğle yemeği kulağa hoş geliyor. Herhangi bir yer önermeli miyim?"

Gülümsemesi daha da genişledi. Solgun gözlerine kadar işleyen, güzel bir gülümsemeydi. "Aslında Sonsuz Tazelik hakkında çok şey duydum. Şehirden ayrılmadan önce orayı ziyaret etmek isterim."

Bir peri barı mı? Perilerle şu anki sorunumu göz önünde

bulundurursak bu kötü bir fikir gibi gözüküyordu. Daha önce orada bulunmadığımdan değil ama içmek için dışarı çıktığımda Mac's'i tercih ederdim. Sonsuz Tazelik genellikle, nadiren ortaya çıktıklarını bilseler de, gerçek bir peri görmeye çalışan turistlerle dolu olurdu.

Duvardaki yerinden Falin kafasını salladı, gözleri beni deliyordu. *Bu onun kararı değildi.* Görünen o ki benim de değildi çünkü Tamara bu anı, konuşmaya atlamak için değerlendirdi.

“Alex Sonsuz Tazelik’e bayılır, değil mi Alex?”

Of, kahretsin! Tamara kaçırılma girişimiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve bunu kesinlikle burada açıklayamazdım. Ashen’e gülümsedim. “Tabii, neden olmasın. Öğlen?”

“Bu bir randevu.” Yeniden eğildi, sonra da asansöre doğru yöneldi.

Gittikten hemen sonra Tamara coşmaya başladı. “Ah, bu çok heyecanlı. Ne giyeceğine karar verme konusunda yardım ister misin?”

“Bu sadece bir öğle yemeği. Ayrıca dün gecenin nasıl geçtiğini sormadın.”

Hâlâ duvara yaslanmakta olan Falin’e göz attı. Sesini alçalttı. “Bir suç mahallinde tozlu zemine düşüp elbisemi mahvetmişsin. Çok da iyi geçmediğini tahmin ediyorum. Ama bu...” Gülümsedi ve bana sarıldı. “Şey, işe geri dönmem lazım. Burada kalmaya devam edersem fırça yiyeceğim.”

“Tommy hâlâ ortaya çıkmadı mı?”

Tamara kafasını salladı. “Ve Sally... Onu hatırlıyor musun?”

Başımı yukarı aşağı salladım. Sally, duygularına karşı kalınlarını kullanmak zorunda olmadığı için ölülerle çalışmayı seven, empati kurabilen bir yazı cadısıydı. Yazı cadıları oldukça azdı ve çok nadiren rastlanırdı. Bu yüzden Nekros’ta yaşayan çoğu yazı cadısını tanırdım ama Sally ile ben arkadaş olmaktan çok uzaktık. Duygularımla haşır neşir olmadığımı ve bu yüzden bir sürtük gibi davrandığımı düşünüyordu.

“Şey, dün gece vardiyasında çalıştı ve bu sabah ayrılırken

çok kötü hissettiğini söyledi. Ama bu gece gelemeyeceğini söylerse şaşımam.” Tamara iç çekti “Bu yüzden geri dönmeliyim.”

Arkasından el salladım. Sonra da Falin’e döndüm. “Sanırım binadan ayrılmama eşlik etmeyi planlıyorsun?”

Tek kaşını kaldırdı ve bu ifade dolu kaşı yüzünden ondan nefret ettim. Bu kesinlikle ukala bir “*evet ve bu konuda hiçbir şey yapamazsın*” bakışıydı.

Dişlerimi göstererek gülümsedim. “Yapmam gereken bir şey daha var.”

Roy, sıkıntılı bir şekilde köşede bekliyordu ve Falin beni dinleyemesin diye oraya doğru ilerledim.

Tabii izlemiyor değildi. “Alex, o duvarla konuşmayı mı planlıyorsun?” diye sordu.

Omzumun üstünden, “Evet, güzel bir duvar,” diye bağırdım. Sonra da hayalete geri döndüm. “Hey, Roy, bir iyiliğe ihtiyacım var.”

Merkez karakolun önündeki yeşil alandan geçerken Lusa, “Bayan Craft, bir dakikanızı alabilir miyim?” diye bağırdı.

Sızlandım ve yürümeye devam ettim. Lusa ve kameramamı beni takip etti. Tamara’nın muskasını aktive etmek için dayanılmaz bir istek duydum ama eğer parlamento binası, büyü kontrolcülerini kullanıyorsa muskayı etkinleştirmek onu sadece daha fazla fark edilir yapacaktı ve güvenlikle bir gün için yeteri kadar sorun yaşamıştım. Bu yüzden kafamı eğdim ve aramızda biraz mesafe bırakacak bir tempoda yürümeye başladım.

“Bayan Craft, gri büyü kullanma kararınızla ilgili genel bir açıklama yapmak ister misiniz?”

Durdum. Muhtemelen yapmamam gerekiyordu ama yaptım. “Gri büyü kullanmıyorum.”

“Elimde size ait gri büyü kitabına güvenliklerin el koyduğu bir video var ve ruhunuzda kara bir işaret var. Kanıtlar aksini gösteriyor.”

Bakışlarım Lusa'dan kameramanına geçti. Kırmızı kayıt ışığı, hızlıca atan bir kalp gibiydi. "Canlı yayın mı?"

Lusa gülümsedi. "Bu pazartesi günü şovum için. Tabii daha iyi bir hikâye bulamazsam."

Kahretsin! "Peki ya sana çok daha iyisini söz verirsem ama beklemen gerekiyor?"

"Benim teslim tarihim var, Bayan Craft."

Kaşlarımı çattım. Hiçbir şey söyleyemezdim. Pazartesiye kadar ona herhangi şey veremezdim ama o bir haberciydi. Eğer burnunun dibinde ona büyük bir hikâye sallasaydım, oltaya gelebilirdi. Gözlerimi ondan ayırmadan, "Roy, hikâyenin televizyona çıkmasını istiyorsun, değil mi?" dedim.

Hayalet bana bakakaldı. "Bunu yapabilir miyim? Yani. Beni kimse göremiyor ki."

"Roy, elini bana ver ve gizli kalması gereken herhangi bir şey söyleme."

Ona doğru uzandığımda elimi tuttu. Sonra etrafımdaki havayı dolduran mezar özüne tutundum. Bedenimden geçirerek Roy'a yönlendirdim. Daha önce hiç, bir hayaleti görünür yapmaya çalışmamıştım ama Lusa'nın nefesi kesildiği an, işe yaradığını anlamıştım.

Kendine gelip kameraya hazır profesyonelliğine geri dönmesi sadece bir saniyesini aldı. "Tamam, bir hayalet. Peki, hikâye nedir?"

"Alt kattaki ceset hakkında yaşayan herkesten daha çok şey biliyorum," dedi Roy.

"Merhum valinin cesedi mi?" diye sordu Lusa. Roy'un başını sallaması üzerine kameramanına döndü. "Filme çekilebiliyor mu?"

Kameraman bir düğmeye bastı. "Evet, biraz parıltıyor ama orada."

Lusa bana geri döndü. "Tamam, ne alıyorum? Görüntüleri yayınlamam karşılığında hayaletle bir röportaj?"

Mezar özünden ve Roy'dan elimi çektim. "Onun adı Roy Pearson ve anlaşma bu. Her şey anlaşıldıktan sonra... Önce değil, olağanüstü bir röportaj alacaksın. Karşılığında mer-

kezdeki görüntülerimin asıllarını ve var olan bütün kopyalarını istiyorum.”

Başını salladı. “Anlaştık. Ama görüntüleri röportajın sonuna kadar saklayacağım ve eğer anlaşılmadan cayarsan onu istediğim zaman yayınlayabilirim.”

Anlaştığımıza dair el sıkıştık. Umarım Coleman çilesinin ve Lusa’nın ismimi ölümünden sonra mahvetme ihtimalinin üstesinden gelebilirdim.

On Altıncı Bölüm

“Meclis sekreterinin koltuğunun üstünde, elli dördüncü eyalet olarak beyan edilmemizden sonraki ilk valimiz olan Vali Gregory Delane’in portresini fark edeceksiniz. Yeni keşfedilen katlı alanlarda nüfus henüz çeşitlenmediği sırada seçilmişti ve tarihimizin üç peri valisinden yalnızca biriydi.”

Üç tanesini biliyorlar. En az bir tane daha biliyorum. Tur grubunun arkasında takılıyor olduğum için bunu yüksek sesle söylememiştim. Grup derken tur rehberi, dört kişilik bir aile ve kendimden bahsediyorum. Sıvışmak, tahmin ettiğimden daha zor olacaktı.

“Yaşayanlar bugünlerde eğlenmek için bunu mu yapıyor?” diye sordu Roy.

“Şşşt,” diyerek azarladım, tabii onu duyabilen tek kişi ben olduğum için bu biraz garipti. Turun diğer üyelerinden uzaklaştım ve sesimi alçalttım. “Ofisleri buldun mu?”

“Evet, eğer odanın yanındaki holden giderseniz onların tam önünden geçeceksiniz. İçeride iki kişi var.”

Anladığıma dair kafamı salladığım sırada tur rehberi arkasına döndü. Gevrekleşmiş ses tonuyla, “Herkes yetişmeye çalışsın lütfen,” dedi.

Buradaki herkes ben oluyordum.

Aileyi odanın dışına doğru takip ettim. Çiftin iki küçük çocuğu vardı. Büyük olan oğlan, en fazla altı yaşındaydı. Hol boyunca ayaklarını sürüyerek sağı solu karıştırdı ve sonra

durup sakızını avucuna tükürdü. Avucundaki sakız ile Vali Delane'in mermer heykeline ağır ağır çıkmadan önce etrafına bakındı.

"Danny, yapma..." diye söze başladı babası ama çok geçti. Sakızını tur rehberinin döndüğü anda heykelin yanına yapıştırıverdi.

Tur rehberi kadının yüzünden korku dolu bir ifade geçti. "Az önce..."

"Zarar vermek istemedi," dedi babası ama tur rehberi çoktan heykele doğru koşmaya başlamıştı.

Cebinden bir mendil çıkardı ve yapışmış olan sakızı temizlemeye koyuldu. "Bu heykel yetkililer tarafından..."

Bundan daha iyi bir fırsat bulamazdım. Bu kargaşadan uzaklaştım ve hol boyunca Roy'u takip ettim. Görüntümü kameralardan saklayan muskayı çoktan etkinleştirmiştım, bu yüzden sadece Roy'un gördüğü iki kişiyle ilgili endişelenmeliydim. Beni büyük bir meşe kapıya doğru götürdü. Süzülerek içlerinden geçti, ben de dışarıda sırtımı duvara yaslayıp sıradan görünmeye çalışarak bekledim. Roy kafasını tahta kapıdan çıkardı. "Bir tanesi arkaya geçti. Sadece resepsiyonist kaldı."

Tamam, bir kapı görevlisi. Neyle karşı karşıya olduğumu görme vakti. Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve içeri yürüdüm.

"Margie Hala?"

Yaşlı kadın kafasını kaldırıp baktı ve pembe çerçeveli gözüklerini düzeltti. İnce dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Ah, Alexis Caine, bak sen! Nasılsın, tatlım?" Kalkıp masasının etrafından dolaştı ve çelimsiz kollarını etrafıma doladı.

Margie gerçek halam değildi. Babam önemli bir savunma avukatıyken onun kişisel asistanıydı. Annemin hastaneye kaldırılmasından akademiye gittiğim süreye kadar -hatta yaz tatillerinde eve döndüğüm zamanlarda bile- Margie beni doktora götürür; Brad'e, Casey'e ve bana her yıl okul için yeni kıyafetler almamıza yardım ederdi. Muhtemelen aile dışında benim gerçek kimliğimi bilen nadir kişilerdendi ve

bunu biliyor olmasının tek sebebi, akademiye gönderilmenin de öncesinde yakın bir aile dostu olmasıydı. Bu listede pek de fazla insan yoktu.

Onu burada gördüğüm için sersemlemiş bir halde, “İyi-yim, iyiyim,” dedim. Bunca yıldır babamın yanında kaldığını bilmiyordum. Babamın onun sadakatini -sessizliğinden bahsetmiyorum bile- nasıl kazandığına anlam vermem mümkün değildi. Masasına baktım ve üzerinde, içinde torunlarının resimlerinin ve bir kupanın olduğu büyük kahverengi kutuyu fark ettim. “Eşyalarını mı topluyorsun?”

“Ah, emeklilik. Zamanı geldi.” Sanki önemli bir şey değilmiş gibi elini havada salladı ama gözlerinde yer etmiş ruhsuz bakış tam tersini söylüyordu. “Kurmay başkanla aramız açıldı ama bu önemli değil.” İfadesi yumuşadı. “Seni haberlerde izliyordum. Polislere davalarında yardım ettiğin için seninle çok gurur duydum.”

Kızardım. Sadece Margie Önce İnsanlar Partisi üyelerinin ofislerinin ortasında durup bir cadıyla gurur duyduğunu söyleyebilirdi.

“Şey, Margie, seni tekrar görmek çok güzel. Merak ediyordum, acaba babamın ofisine girebilir miyim?”

“Siz ikiniz yeniden konuşmaya mı başladınız?” Margie her zaman uzlaşma taraftarı olmuştu. “Bunu duyduğuma çok sevindim ama şu an ofisinde değil tatlım. Girmene izin veremem.”

Vay canına, beni hayatım boyunca tanıyan bir resepsiyonisti bile geçemiyordum. Toparlanması gerektiğiyle ilgili ufak bir yorum yaptı. Sonra masasından ufak bir plaket aldı ve kutuya tıktırdı, hareketlerinde kelimelerle yansıttığından daha fazla kızgınlık vardı.

Masasına doğru bir adım attım ve ellerimi karton kutunun kenarına koydum. “Sana kimsenin bilmemesi gereken bir sır vereyim mi?”

Arkaya çekildi, her zaman dedikoduya hazırды. Acaba babam hâlâ benim hakkımdaki söylentilere sessiz kalmaları için çalışanlarını yeminle bağlıyor muydu diye bir kez daha merak ettim.

“Dürüst olacağım,” dedim sesimi fısıldama seviyesinde tutarak. “Buraya hafiyelik yapmaya geldim. Polis için çalıştığımı biliyorsun, değil mi?” Bildiğini biliyordum çünkü daha şimdi bana söylemişti ama hafızasını tazelemek istedim. “Eminim ki Coleman’ın ölümüyle ilgili babamı sorguladıklarını biliyorsun. Eh, ben de Coleman davasını araştırıyorum ve kurmay başkanın da bu işte bir parmağı olduğunu düşünüyorum. Kanıt arıyorum.”

Bunların çoğu doğrudu. Kurmay başkan şüpheli listemdeki iki asistandan biriydi ama söylediğimden çok daha fazlasını ima etmiştim. Suratında kayıp parçaları birleştiren bir ifade vardı.

“Graham? O korkunç adam bunun arkasında olabilir mi?” Bunu bir soru edasıyla söylememişti, bu nedenle cevaplamadım. “Bay Caine’i suçlamaya bile çalışıyor olabilir. Bunun olmasına müsaade edemem. Demek hafiyelik yapmak istiyorsun?”

Kafamı salladım.

Etrafına bakındı, masasına baktı ve kutusunu kaptı. “Biliyor musun? Bence bugün bir saat erken ayrılabilirim. Ne yapacaklar? Beni kovacaklar mı?” Beni geçip fısıldadı. “Bay Graham ve valinin ofisi soldaki kapıdan geçince.” Gözlerini kırttı ve kendini ofisten dışarı attı.

“Tamam, Roy... İkinci bir kişi daha var demiştin?”

“Evet, sağındaki kapıdan geçince.”

Lanet olsun! Vali yardımcısının olduğu taraftı, yani gitmek istediğim yerde. İma ettiğimin aksine, kontrol etmem gereken Bartholomew idi. Yine de kurmay başkanının ofisini de kontrol etmekten bir zarar gelmezdi. *Belki yeterince şanslıysam, işim bittiğinde öbür kapının arkasındaki kişi de gitmiş olur.*

“Roy, burada gözcülük et.”

Başını sallayınca sol taraftaki kapıdan içeri girdim. İki ofis olan bir hol hayal etmiştim ama ilk oda Graham’ın ofisiydi. Uzak duvardaki kapınmsa babamın ofisine açıldığını tahmin ediyordum. Etrafıma bakındım.

Ofiste kişisel hiçbir şey yoktu. Masanın üstünde herhangi bir fotoğraf yoktu. Stres atabileceği herhangi bir nesne yoktu. Standart mavi ve siyah dışında kalem yoktu. Masadaki çekmeceler, aynı dosya dolabı gibi kilitliydi ve masanın üstündeki tahta kutuda hiçbir şey bırakılmamıştı. Duyularımı açtım ama kilitlerdeki koruma büyüleri haricinde -bugünlerde çoğu kilit mekanizması için oldukça standart bir büyüydü- herhangi bir şey yoktu. Çalınmış ruhları barındırabilecek herhangi bir eser göze çarpmıyordu.

Roy'a diğer odayı kontrol ettirdim. Bartholomew'un yardımcısı hâlâ diğer ofisteydi.

Peki, Coleman onun olduğundan daha uzun süre vali kalmıştı. Belki geride bir şey bırakmıştır. *Hâlâ babamın ofisinde olabilecek bir şey... O halde gizlice bir göz atalım.* Ne de olsa yardımcısının ayrılmasını beklerken bir şey yapmalıydım.

Babamın ofisine doğru ilerledim. Sadece iki buçuk haftadır oradaydı ama kurmay başkanının aksine masasında en azından bir fotoğraf vardı. Casey'nin fotoğrafıydı. Benim olmasını beklemiyordum zaten. Masasında birkaç dosya vardı, onlara göz attım. Raporlar. Bütçeler. İşe yarar bir şey yoktu.

Gözlerimi kapattım, duyularımı açtım. Coleman bu ofiste senelerce kalmıştı, bu yüzden odada bir çeşit kara büyü kalmıştı bulmayı umdum ama hiçbir şey yoktu. Koruma büyüsbile. Kaşlarımı çattım. Coleman vali olduğu zamanlarda elbette bu odada bir noktada büyü kullanmış olmalıydı. Odanın çevresinde yürüyüp eski büyü izleri aradım. Köşeye saklanmış küçük banyoya bile gizlice göz attım. Hiçbir şey yoktu.

"Alex!"

Roy odada belirdiği anda zıpladım.

"Bunu yapma!"

"Çıkman lazım. İki adam geldi."

Konuşma sesleri odaya doğru yöneldi, seslerden birini çok iyi tanıyordum. Babam. *Ah, kahretsin!* Graham'm ofisindeydiler ama bu odaya doğru geldiklerinden hiç şüphem yoktu. Etrafa göz attım, sonra da banyoya daldım. Kapıyla çerçevesi arasında küçük bir aralık bıraktım.

“...bu yüzden onu göndermen gerektiğini düşündüğüm gerçeğini tekrarlıyorum,” dedi sincap suratlı yardımcı, babamla birlikte ofisine girerken. *Kurmay başkan, şüphesiz.*

“Bu kararı verdiğimde plana tamamen destek veriyordun, Graham.”

Babam masanın arkasına geçtiği sırada yardımcısı, öfkesini dudaklarının kenarlarından belli ederek somurtuyordu. Babam oturduğunda Graham her iki elini de yatıştırıcı bir edayla havaya kaldırıp konuşmaya devam etti. “Evet, efendim ama son gelişmelerin ışığında... Bu adam sorumsuzun teki. Bir sonraki hareketinin ne olacağını asla bilemeyiz.”

“İşte bu yüzden...” Babam, kapıdan bir tıklama sesi gelince durdu.

“Onu içeri alayım.” Graham eğilerek odadan ayrıldı.

Babamın yüzünü göremiyordum ama verdiği derin nefesle beraber duruşunun dikliği gitmişti. Yorgun göründüğünü fark ettim. Bu ilginçti çünkü babamın yorulabilecek kadar insan olduğunu hiç düşünmemiştim. Kapının dışından ayak sesleri duyuldu, sırtını dikleştirdi. Masasındaki bir dosyayı açtı.

Kapı açıldı ama babam hemen kafasını kaldırmadı. Sanki gözlerini sayfadan ayıramıyormuş gibi dolu dolu otuz saniye bekledi ve sonra kafasını yavaşça kaldırdı. Oradaki her kimse onu henüz göremiyordum. Eşikte duruyor olmalıydı.

“İçeri gir,” dedi babam ama herhangi bir selamlama hareketinde bulunmadı. Derhâl önündeki dosyayı okumaya devam etti.

Kapı kapandı ve Falin Andrews içeri girdi.

Şaşıarak ağzımdan ufak bir inilti kaçırdım ve zaten kaçmış olan sesi susturmak için elimi ağzıma bastırdım. Falin saklandığım yere doğru ufak bir bakış attı, kalbimi sakinleştirmeye çalışarak karanlığa doğru geri çekildim.

Burada ne işi var?

Falin oturdu ama hiçbir şey söylemedi. Babam dosyayı okumaya devam etti. En sonunda kafasını kaldırdığında dosyayı kapadı ve suratına sanki Falin’in ziyareti çok önemli bir şeyi bölüyormuş gibi bir ifade takındı.

Parmaklarını birbirine yaslayıp öne doğru eğildi ve, “İlerlemenizle ilgili bir rapor almak istiyorum,” dedi babam.

Falin keskin bir hareketle başını salladı. “Bazı ipuçlarını takip ediyorum. Yeni gelişmeler oldu.”

“Gelişmeler. Kızım gibi mi?”

“Efendim?”

Karanlıkta somurttum. *Falin ve Casey arasında ne olmuştu? Babam büyü kitabını biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi ki?*

“Üstlerin senden gururla bahsetti.” Babam çekmecesini açtı ve bir zarf çıkardı. “Söylemeliyim ki pek etkilenmedim, özellikle de Alexis’i içine soktuğun tehlikeden.” Zarfı masaya, Falin’in önüne fırlattı.

Ben? Benim hakkımda mı konuşuyordu?

“Hayal görüyor olmalıyım,” diye mırıldanınca Falin’in gözleri yeniden kapı aralığına takıldı. *Kahretsin!*

İkisinden birinin gelip kapıyı menteşelerinden sökmesini, beni ortaya çıkarmasını bekledim ama Falin sadece zarfı eline aldı. İçinde ne olduğunu göremiyordum ama yüzündeki çizgiler derinleşmişti. Kafasını kaldırdı.

“Belirli beklentilerim vardır ve...” Kapının vurulmasıyla babamın konuşması yarıda kesildi.

Kapı açıldı ve Graham, “Efendim,” dedi.

Babam ayağa kalktı. “Bir dakika müsaadenizle.”

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Yardımcısıyla konuşmasının boğuk sesi kulaklarıma kadar geliyordu ama kelimeleri seçemiyordum.

Falin bakışlarını saklandığım yere sabitleyip sandalyesinde geriye yaslandı. Babamın gittiği yöne doğru omzunun üzerinden baktı. Sonra ayağa kalktı. Doğrudan üzerime geliyordu.

Ah, kahretsin!

Odanın önündeki kapı açıldı ve Falin donakaldı.

Babam eşikten, “Üzgünüm ama bu görüşmeyi kısa kesmek zorundayız,” dedi.

Falin döndü ve saklandığım yerden uzaklaştı. *Babam beni kurtardı? Bunu çok sık söyleyemezdin.*

Kapı kapandığı gibi babam, “Ama Andrews, beni hayal kırıklığına uğratma,” dedi. Sonrasında sesler giderek kısıldı ve bitti.

Karanlıkta bekledim. Baldırlarım ve dizlerim, uzun süre çömelmekten yanmıştı. Ayağa kalkıp bacaklarımı esnettim ama banyodan hemen çıkmadım.

Kafasını kapıdan geçirip, “Gittiler,” dedi Roy.

Teşekkürler Tanrım! “Buradan hemen çıkalım.”

Ana lobiye gelene kadar Bartholomew’un ofisine bakmayı unuttuğumu anlamamıştım bile. Peki, artık geri dönüş yok. Tam parlamento binasının ön merdivenlerine ulaşmıştım ki bir el omzumdan tuttu.

“Alex Craft, burada ne halt ettiğini zannediyorsun?”

On Yedinci Bölüm

Arkamı döndüm. “Çek ellerini üzerimden, Andrews!”

Çekmedi, onun yerine öne doğru eğilip dişlerini gıcırdatarak, “Valinin ofisine zorla girdin. Bunun ne kadar aptalca olduğunun farkında mısın?” dedi.

“Ne yapacaksın? Beni tutuklayacak mısın? Gerçek bir polis bile değilsin, değil mi *Dalavereci Andrews*?”

Sersemlemiş gibi geri çekildi. Sonrasında eli omzumdan düştü ve sinirli sinirli nefes verdi. “Hadi, seni eve bırakayım.”

Geri çekildim. “Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Ne halt olduğunu bile bilmiyorum.”

“Gerçekten bu konuşmayı burada mı yapmak istiyorsun?” Eliyle etrafını gösterdi. “Parlamento binasının merdivenlerinde?”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Evet, belki öyle olmasını istiyordumdur. Demek babamla çalışıyorsun? Seni ne için işe aldı?”

Falin bana baktı, çenesinin etrafındaki kasları sıktı. Sonra döndü. Uzun bacaklarıyla merdivenleri ikişer ikişer atlayarak uzaklaştı.

Geri çekilirken, “Hey! Hey, seninle konuşuyorum,” diye bağırdım.

Durmadı.

Harika. Şimdi ya peşinden gidip onu yakalamam ya da

gitmesine izin vermem gerekiyordu. Gitmesine izin veremeyecek kadar sinirliydim. Arkasından koştum.

Protestocular merdivenlerin başında toplanmıştı. Üzerinde “*Cadılık şeytan işidir*” ve “*Coleman periler tarafından öldürüldü! Onları şimdi kim durduracak?*” yazan levhalar taşıyorlardı.

Kalabalıkta biri beni tanıdı.

“Ölülerimizi rahat bırakın,” diye bağırdı ve başka biri onun çılgınlığını devam ettirdi. Sonrasında ilahi söylemeye başladı.

İleri doğru atıldılar ve kendimi bağırarak kalabalık tarafından yutulmuş halde buldum. Kafamı aşağıda tutarak koştum. Bir el beni kolumdan tutup geriye fırlattı. Tanımadığım bir adamın kırmızı suratı önümdeki alanın tamamını doldurdu.

“Polis! Ellerini ondan çek!” *Falin*.

Protestocular bana, içinde azıcık bile insanlık olmayan vahşi bir sesle gürlediler ama sonra gitmeme izin verdiler. Falin’in kolu omzuma kaydı. Beni kalabalıktan kurtardı ve binanın yanından ilerletti.

Park yerine geldiğimiz gibi omzumu silkerek ondan kurtuldum.

Gitmeme izin verdi ve başparmağını kemerine taktı. “Caine için çalışmıyorum.”

Parlamento binasını işaret ederek, “Ha, evet, peki bu neydi o zaman?” diye sordum ama protestocularla olan temasım yüzünden hâlâ nefessizdim, bu yüzden sözlerim merdivenlerdekinden daha az iğneleyici olmuştu.

Falin somurttu. “Caine beni Coleman’ın ölümünü araştıran departmanın başına atadı. Ben PAB’danım, Alex.”

Peri Araştırma Bürosu? “Peki buna neden inanayım? PAB’ın perileri içeren herhangi bir davaya el koyma yetkisi var. John bu konuda daha önce şikâyet etmişti.”

Az önce geldiğimiz yönü işaret etti. “Protestocuları gördün, Alex. Bu insanlar korkuyor. Vali suikaste kurban gitti. Eğer PAB’ın davayı aldığı bilgisi duyulsaydı ne olurdu? Sihir Uyanışı’nı hâlâ hatırlayanlar var. Sonrasındaki ayaklan-

malarda hayatta kalan ya da arkadaşlarını kaybeden insanlar var. Nekros ülkedeki en büyük peri ve cadı nüfusuna sahip yer ama onlarca yıldır peri ya da cadı olduğunu açıklayan bir valimiz olmadı ve Önce İnsanlar Partisi şu anki hükümetin en önemli sandalyelerini elinde tutuyor.”

Ve Coleman’ın cesedinin büyülenmiş olduğunu söylediğim videonun interneti sallamasından sonra Önce İnsanlar Partisi muhtemelen yüzlerce destekçi kazanmıştır. Bu sözde suikast büyük ihtimalle partinin başına gelen en iyi şeydi. Ama... “Ama sen katili aramıyorsun?”

Falin kafasını salladı.

“O halde PAB, Coleman’ın kim olduğunu biliyordu... Biliyor, değil mi?”

Yüzümü inceledi.

Beyaz bir karavan park yerine doğru döndü. *Eldivenler, gerçek-söyleten büyü, Coleman hakkındaki bilgisi...*

“Sen bir perisin, değil mi?”

Falin kaşlarını çatı, inkâr etmedi ama onaylamadı da. Bakışları, bize doğru gürleyerek gelen minibüse takıldı ve hiçbir uyarı yapmadan beni itti.

Minibüsün kapısı kayarak açıldı, siyah bir silahın namlusu görüldüğü anda, “Eğil!” diye bağırdı.

Bedeni bana çarpıp beni yere itti. Çakıllar avuçlarıma ve yanağıma battı. Üstümdeki ağırlığı, silah sesleri etrafımdaki havayı doldururken beni yerde sabit tutuyordu. Bir! İki! Üç el silah sesi... Bir arabanın camı parçalandı ve kırık cam parçaları açıktaki elimin üzerine döküldü.

Falin silahını çoktan eline almıştı, havaya fırladı. Arkama baktım, yanımdaki arabanın tekerlerinin arasından, geri çekilmekte olan minibüsün arka tamponunu gördüm. Falin ateş etti. Kurşunları metalden sekti. Minibüsün lastiği patladı.

Araç durmadı ve kıvılcımlar saçarak hızını arttırdı. Köşeyi döndü ve park yerinin yan girişine doğru fırladı.

“İyi misin, Alexis?” Falin arkasını dönmeden bana seslendi.

Dizlerimin üstünde oturdum. Ellerim titriyordu, adrena-

lin hâlâ vücudumda dolanıyordu ama, “Evet, evet, iyiyim,” dedim.

Silindirik bir şey ayağıma doğru yuvarlandı. Büyüyle tınlayan bir şey. Şalım boynumdan çıkarıp nesneyi onunla beraber tuttum.

Silahını kılıfına sokmadan Falin boştaki elini bana doğru uzattı. “Buradan uzaklaşalım.”

“Evet.” Elini yakaladığımda arabaya doğru koştuk.

“Senin mi peşindelerdi yoksa benim mi?” diye sordum aramızdaki tezgâhta duran dart okuna bakarak.

“Senin.”

Yüzümü astım, BAP’ı o kadar sıkı göğsüme bastırdım ki sonunda kıpırdanmaya başladı. Gitmesine izin vermedim. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Onlardan birini vuran sendin.”

Eldivenlerinden birini çıkardı ve oku eline aldı. İçindeki sıvıya baktı ve tüpün elinde yuvarlanmasına izin verdi. “Buradaki karışım bir uyuşturma ve mutluluk büyüünden oluşuyor. Onlar benim peşimde değildi.” Eldivenini tekrar giydi.

Ama beni nasıl buldular? Titredim, adrenalin vücudumu terk ettiği için artık hava soğuk geliyordu. Biraz sersemlemiş halde odanın karşısına doğru yürüdüm ve kendimi yatağın köşesine bıraktım.

Falin bana bakarak somurttu. “Mutlaka bir şeyler yemelisin.”

Boş boş kafamı salladım, gerçi aç olup olmadığımın emin değildim. Saate göz attım. Altıyı geçmişti ve evet, akşam yemeği zamanıydı. Durdum.

Altıyı geçiyor?

Ayağa kalktım. “Kahretsin, bir müşterim vardı.”

“Sen ne? Deli misin? İptal et!”

İptal edebilmek isterdim. Altıyı on yedi geçiyordu ve müşterilerim muhtemelen mezarlığa gitmek için yola çıkmışlardı bile. Gitmeme şansım yoktu.

BAP'ı yatağa bıraktım ve çantamı kaptım.

"Ah," durdum, Falin'e baktım. "Benimle gelir misin?"

"Şöföre mi ihtiyacın var?"

Şey, evet. Ama bunun da ötesinde biraz da korkmuştum. Holly ve Caleb'in yanımda olmasındansa onun olması beni çok daha iyi hissettirecekti. Sesimi incelttim. "Lütfen?"

On dört dakika geç de olsa Sleepy Knoll Mezarlığı'na vardık. Ziyaretçi kısmına büyük, yeşil bir Sedan park etmişti ve genç bir çift kapının yanında dikiliyordu.

"Bunlar Feegan'lar olmalı," dedim çifte doğru kafamı sallarken. Ama arabadan çıkmadım. *Kendine gel, Alex. Müşterilerin titrediğini görmemeli.* Derin bir nefes aldım. Bıraktım.

Falin kontağı kapattı ama kapısını açmadı. Bunun yerine ilk hamleyi benden beklercesine beni izledi. Bu da iyiydi. Bir ruh uyandıracaktım. Burası benim çöplüğümdü.

Hâlâ titriyordum. *Lanet olsun!* Meditasyon muskama sihir aktardım.

Zihnim berraklaştı, aniden boşaldı, sakinleşti.

"Alex?" Falin omzumu sarstı.

İçinde bulunduğum baloncuk patlayınca kafamı kaldırdım, şimdi daha sakinim. Bunu yapabilirdim. Ona gülümse-dim ve kapıya uzandım. Kapıyı açıp durdum.

"Onlara senin kim olduğunu söyleyeyim mi?"

"Umrumda değil." Bana doğru kaşlarını çattı. "Bir şey uydur."

Tamam. Dibimde Falin ile müşterilerime doğru çimlerden geçerek yürüdüm. Falin'in onları korkutmayacağını umuyordum.

Kendilerini Ann ve Mark Feegan olarak tanıttılar ve beklentiyle Falin'e baktılar.

"Bu Falin Andrews. O benim..." *Korumam? Amirim? Erkek arkadaşım?* "...iş arkadaşım. Bugün sadece etrafı gözetliyor."

Ann başıyla selam verdi, koyu saçları omuzlarına kadar iniyordu. Frank elini uzattı.

BYİO'nun yapmamı zorunlu kıldığı konuşmayı ezberden okuduktan sonra Ann bana bir çek yazdı. Gidip ölüyle konuşmak için hazırдық. Onların mezarlığı doğru yolu göstermesine izin verdim. Birkaç hayalet yolumuzun üzerinden uçup gitti, o kadar soluklardı ki neredeyse yoktular. Hiçbiri Roy kadar güçlü değildi. Burada huzur içinde kalmalarını sağlayan görevleri her ne ise onları baş başa bırakıp orada yokmuşlar gibi yoluma devam ettim.

Ann, önünde taze bir dal papatyanın olduğu ikili bir mezar taşının önünde durarak, "İşte burası," dedi.

Başımı salladım, kafamı bir dakikalık sessizlik için eğdim. Aileler, ölülerine yapılan küçük saygı gösterilerinden hoşlanma eğilimindedirler.

"Eğer herkes mezarın üstünde durabilirse başlayabilmeniz için bir çember çizeceğim."

Feegan'lar sağa doğru uysalca yürüdüler ama Falin tam tersi yönünde ilerledi. Birkaç sıra arkada durdu. Ona bakıp somurttum ama hiçbir şey söylemedim. Nerede durduğu, hal-kamdan uzak olduğu sürece önemli değildi.

Çantamı açtım, seramik bıçağımı aradım. Kapalı alanlarda yaptığım ritüeller için her zaman mum boyadan tebeşirimi kullanırdım ama bu çamur ve çimen üstünde pek işe yaramazdı. Dışarıda genellikle çemberimi toprağa kazıyam gerekiyordu. Bu nedenle yanımda her zaman bıçağımı taşırdım. Tabii şu anda onu bulamıyordum. Somurarak çantamın dibini aradım ve çemberin kenarlarını çizmeye yarayacak ufak bir kalem artığı buldum. *Kahretsin! Salı günü onu korumadan geri almamıştım.*

"Çemberi çizecek misin?" diye sordu Frank. Bu sorunun çemberi *çizmemle* mi yoksa *neyle* çizeceğimle mi alakalı olduğunu anlamamıştım.

Gerginliğimi belli etmemeye çalışarak gülümsedim. "Evet, bir çember olmadan asla çalışmam." *Tabii etrafımda bir yığın kötü büyü varsa ve Ölüm'le birlikte değilsem.* Çantama tekrar bakarak suratımdaki memnuniyetsiz ifadeyi gizlemeye çalıştım. "Merak etmeyin. Ruhlarla konuşma

şansınızı engellemeyeceğim.”

Bıçak olmadan ne yapacağım? Aslında bir bıçağım vardı. Botumdaki hançeri efsunlamıştım. *Bu işimi görür.* Henüz bir halka çizmemiştim ama çantamı mezar taşının üzerine bıraktım ve dinginliğimin yayılmasına izin verdim.

Altımdaki ölümler kemik ve tozdan çok az daha fazlasıydı ama içlerinde çok az bir parıltı görüyordum. Ruhu uyandırabileceğimden emin olmama yetecek kadardı. Çiftin cesetlerinin başları, mezar taşlarının tam ortasında değildi; bu oldukça yaygındı. Elbette, bu aynı zamanda mezarların düzgün bir şekilde düzenlenmediği anlamına da geliyordu. Bilincimi biraz daha ileri yolladım ve yolumu işaretledim, halkayı çizmeden önce üzerinde yürüdüm. Başka herhangi bir cesedi halkamın içine hapsedmek istemiyordum. Yürüdükçe küçük bir güç izini de beraberimde getirdim. Güç oldukça çabuk dağılıyordu ama bıçağımla toprağı kazımama yardım edebilirdi.

Bıraktığım izin başlangıcına vardığımda durdum ve etrafıma bakındım. *Halkadan çok bir ovaldı.* Bu yeterliydi. Dizlerimin üstüne çöktüm, efsunlu hançeri çıkardım ve işe giriştim. Hançer, kınından çekilmekten hoşlanıyordu. Kullanılmaktan hoşlanıyordu. Toprak üzerinde işaret çizmekten *değil.*

Başımın arkasında hissettiğim bu memnuniyetsizliğini yok saydım ve çemberi çizmeyi tamamladım. Sonra dik durup merkeze geçtim ve onu etkinleştirdim. Mavi bir güç bariyeri etrafımdan fişkırdı.

“Şimdi ruhları çağıracağım,” dedim çifte.

Birbirlerine bakıyorlardı, yüzlerinden kaygı okunuyordu. Güven verici görünmeye çalışarak gülümsedim. Sonra da mezar özümüne eriştim. Kolaydı, cildimin üzerinde soğuk ama bir o kadar da tanıdık bir âşık gibi kaydı ve onu altımdaki toprağı doğru ittim. İlk önce kadını uyandırmayı planlamıştım ama iki bedeni birden hissettim ve güç benden akıp gitti, olması gerekenden fazlaydı. İki ruh yerden yükseldi, formları güçlü ve kıvrıktı. *Şey, peki. İşe yaradı.* Kafamı kaldırdığımda şaşkınlık dolu yüz ifademi suratımdan uzak tutmaya

çalıştım. Yüz ifademi kontrol etme şansımın tamamı, genç çiftin bakışlarını fark ettiğim anda yok olmuştu.

“Sorun ne?” diye sordu Ann.

Mezar-görüşümün paslı zemininde, gülümseyen yüzü oldukça farklı görünüyordu. Yumuşak kadın gitmiş; yerini çok daha keskin, çok daha tehlikeli bir varlığa bırakmıştı. Büyümüş göz bebeklerinde ne bir beyazlık ne de iris tabakası vardı, saçları ise dizlerine dek uzanan dikenli telden tuzaklardı. Kadının belindeki Frank’in parmakları göbeğinin yerindeki boşluğu okşuyordu. *Diken perisi*.

Frank’e baktım. O da dönüşmüştü. O küçük, evcil adam değildi artık; yüzü yayıldı, genişledi. Sivri dişlerinin etrafını saran kalm, nasırlı ağzı kocaman olmuştu. Küçük gözleri yüzünün merkezine çok yakındı ve kafasındaki tek saç, kulaklarının içindekilerdi. Vücudu büküldü, dizleri eğildi. Onun ne tür bir peri olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama goblin türü bir şey olduğunu tahmin ediyordum.

Gülümsedi, sivri dişini gösterdi ve ürktüm. *Kahretsin! Şimdi ne olacak?*

Omzumun üstünden bir bakış attım. Mezar-görüşümde Falin ölü çimlerde duruyor, ufalanmış mezar taşlarına bakıyordu. Saçları normalde olduğundan daha soluk, sanki parlayan kar gibiydi. Bakışlarımı ondan ayırdım ve Falin’in, varlığından habersiz olduğu periye odaklandım.

Her peri kötü değildir, diye hatırlattım kendime. En nihayetinde Caleb ve Falin de birer periydi.

Ama Caleb benim arkadaşımdı ve beni kandırmamıştı. Ve Falin... Şey, hâlâ Falin’i anlamaya çalışıyordum ve o iyi bir adama benziyordu. Feegan’lar -onlar gerçekte her ne idiyse- beni buraya sahtekârlıkla getirmişlerdi. Çağırdığım iki ruh kesinlikle insandı, peri değil. Derin bir nefes aldım. *Bir halka içindeyim, iyiyim*. Her şeyin bu şekilde kalmasını umdum. Çemberimden faydalandım ve bariyerimi kuvvetlendirdim.

“Bir sorun mu var, Bayan Craft,” diye sordu Frank.

Başımı salladım. “Onlara şimdi istediğiniz soruyu sorabi-

lirsiniz.” Sesim çatlak çıktı. *Belki de sihrimi kullanış şeklimle ilgili bir şey sanmışlardır.*

Beni izleme şekillerinden cesaret gösterimi yuttuklarını sanmıyordum.

“Bakakaldın,” dedi Frank.

Gülümsememin zayıf olacağını bile bile gülümsemeye çalıştım. “Kötü gözler.”

“Ne oluyor?” diye sordu Falin.

Sonunda. Ona doğru döndüm ve ağzımı oynatarak sessizce, “Peri,” dedim. Gözleri açıldı ve eli silahına gitti.

Falin’in hareketlerini izleyen Ann, “Cadıyı bize bir hizmet vermesi için tuttuk,” diye parladı.

“O halde sorularınızı sorun ve işinizi bitirin,” dedi Falin.

İki peri birbirine baktı.

“Görüyor musunuz Bayan Craft?” diye sordu Frank, “görmek” kelimesini Ölüm’ün söylediği gibi vurgulayarak.

Yutkundum. *Görmek. Büyülerinin ötesini görebilmek anlamında...* Cevap vermedim. Efsaneler, insanların bir kez peri büyüsünün ötesini gördükten sonra görüşlerini kaybetmelerıyla ilgili hikâyelerle doluydu.

Tekrar birbirlerine baktılar. Sonra Frank başını eğdi. Ann öne doğru adım attı, o hareket ettikçe dikenleri hisirdiyordu. Çemberime doğru yürüdü ve geriye tökezledi. Kendimi durmaya zorlamadan önce çemberin en uç köşesine erişmişim. Eğer halkanın dışına çıkar ya da bariyere dokunursam dağılırdı. Sonra da periyle aramda hiçbir şey kalmazdı.

Falin silahını çekti ve diken perisine doğrulttu. Kadın onu görmezden geldi.

Parmakları mavi bariyerin üstünde parlak çizgiler alevlendirerek çemberimin kenarlarında dans etti.

“Gölge Kız seni uyarıyor,” dedi kadın. “Kandan hayalet bir kız, gümüş zincirlerle korunan bir hazine değerindedir ve eğer aptalsa acılarımı emirlerle anlar. Gören kadın gözlerin boş bakışlarını bilir ve yedi defa adamın ne aldığını bilir. Kanlı Ay acımdan doğar ve Altın Salonlar sabahları, kabuslar tarafından yönetilir.”

“Bu ne demek?” diye sordum.

Diken perisi sadece gülümsedi. “Benim önerim şu: Kaç, Alex Craft. İsmi değiştir, yüzünü değiştir. Bir an önce kaç.”

Sonra döndüler ve kendi önerilerini dinleyip ikisi birden koşmaya başladılar.

“Öylece evimde kalmaya karar veremezsin!”

Falin’in ağzı, bir gülümseme belirtisiyle büzüldü. “Yapabilirim, yapıyorum. Son yirmi dört saatte bir cinayet mahali-ne kaçak girdin, polis merkezine gri bir büyü kitabı sokmaya çalışırken yakalandın, parlamento binasına zorla girdin, üzerine kurşunlar yağdı ve bir çift periyi müşterin olarak kabul etmeye karar verdin. Yalnız bırakıldığında kendin için tehlikeli olmaya başlıyorsun.” Kapıyı arkamdan kapattı.

“Bu doğru değil!” Ya da en azından tamamen doğru değildi. Benimle birlikte olan insanlar için de tehlikeli olduğum açıktı. BAP ayaklarım arasında sekizler çizerek koşuyordu, onu kaldırdım. “Bu gece yeniden dışarı çıkmayacağım. Bir sorun olmaz.”

“Ayrıca yine iliklerine kadar donmuşsun.”

Bunun anlamı, kendini yatağıma davet ettirmeye çalıştığıydı.

“Bunu sadece polisin sağladığı güvenlik olarak düşün.” Bana büyük bir gülümsemeyle baktı.

Gözlerimi yuvarladım ama aslında yalnız kalmamayı tercih ederdim. “BAP”ı yürüyüşe çıkarıyorum. Bunu döndüğümde tartışırız.”

BAP ile içeri girdiğimizde Falin’in mutfak dolaplarını karıştırdığını fark ettim.

“Bu çöpleri yiyerek nasıl hayatta kalabiliyorsun?”

BAP’ın tasmaını çıkardım. “Hey, dairemi izinsiz arıyorsun. Yemek işte.”

Falin buzdolabının kapısını çarptı. “Ayakkabılarını çıkarma. Market alışverişine gidiyoruz.”

İki saat sonra evim limon ve sarımsağın ağız sulandıran

kokusuyla dolmuştu. Lezzetli koku, beni bilgisayarımın başından kaldırdı. Mutfağa doğru ayaklarımı sürüyerek gittim, ellerim arka ceplerimde Falin'in omuzlarının üzerinden bakmaya çalıştım.

"Biftek pişirmek için ızgaraya ihtiyacın olduğunu sanıyordum." Bu, markette kalın kesim etler alırken ona yaptığım yorumun aynısıydı. Kafasını sallayıp etleri market arabasına atmakla yetinmişti. Şikâyet ettiğimden değil. Ara sıra Holly ve Caleb ile birlikte yerdim. Bunun haricinde bugünlerde yediğim tek et, konserveden çıkanlardı.

Falin cızırdayan biftekleri çevirdi. "Onları kızartıyorum, ızgara yapmıyorum. Salata için sebzeleri kesmek istemiyorsan mutfaktan çık."

Surat asmadım. Yani tam olarak değil. Salata hazır olduğu sırada Falin biftekleri fırından çıkarmış ve dumanı tüten patateslerin yanında tabaklara koymuştu.

"Nerede yiyeceğiz?" diye sordu etrafına bakınarak.

"İl.. ." Kahretsin, bunu düşünememiştim. Genellikle bilgisayar karşısında ya da mutfak tezgâhına karşı yayılarak yemeğimi yerdim. Dairemde ikinci bir sandalye bile yoktu. Omuz silktim. "Yerde piknik?"

Kafasını salladı, minik dairemde bir masa bulmak yeterince zormuş gibi yine göz gezdirdi. Bir dakika sonra nefesini bıraktı. "Yatak pikniği yapacağız," dedi ve tabaklarla ilerledi.

BAP, Falin'in ayaklarının etrafında dans ediyor, zıplıyor ve yalvarıyordu. Ayağımı küçük köpeğe takıp onu geri çektim. Sızlandı, bana büyük gözlerle baktı. "Sana biftek yok."

BAP yeniden sızlandı, "yok" kelimesini tanımıştı. Sonra da dikkatini Falin'e verdi. Falin yatağa oturduğu gibi BAP onun kucağına zıpladı. *Küçük hain!*

Falin yemeğimizi oldukça aç bir tüysüz olan Çin köpeğine karşı savunurken çatal bıçağı aldım. Dolabın kapısını açtığım sırada, "Ne içmek istersin?" diye sordum.

"Bira."

İki şişe kaptım -Falin'in markette benim için aldığı şeylerden yalnızca biri- ve yatağa doğru yöneldim. Bir bira şişesini

tabağımla takas ettim. Bifteği tadarken çok temkinliydim. En nihayetinde inanamayacağım kadar güzel kokuyordu; ama ya tadı kokusunun verdiği hissi yaşatmazsa?

Dikkatlice küçük bir dilim kestim. Bıçak kolayca kaydı. Ve et ağzımda eridi. İnlememi zorla bastırabildim. “Fikrimi değiştirdim. Yemek yaptığın sürece buraya yerleşebilirsin.”

Falin çatalı ağzına doğru götürürken durakladı.

“Ah...” Uzağa baktım ve biramı kaptım. “Şaka yapıyorum elbette. Demek istedim ki... yemek mükemmel.”

Dudaklarının kenarları kıvrılarak ufak bir gülümseme oluşturdu. “Bu neredeyse bir teşekkürdü.”

“O kadar da abartmayalım.” Tabağıma odaklandım ama dikkat etmediğim sırada ağzıma bir gülümseme yerleşmişti. Kafamı kaldırdığımda Falin, dudaklarının iki tarafına yapışmış belli belirsiz bir gülümsemeyle beni izliyordu. Tamam, bu tuhaftı ama yemek mükemmeldi. *Bu adam yemek yapmayı nereden öğrendi?*

Beni yemek yerken seyretmesinin rahatsız sessizliğini -ki oldukça garipti- bozma ihtiyacı hissettim. “Demek, ah, PAB ha?” dedim. “Coleman hakkında ne biliyorsun ya da ne tür bir yaratık Coleman kılığında dolaşıyor?”

Gülümsemesi kayıp gitti. “O yaşlı. Çok yaşlı. Periler yüz-yıllarca yok olup durdu ama şimdi ölümlüler tekrar inanıyorlar, zamanın akıp gitmesiyle unutulmuş daha da eski efsaneler yeniden ortaya çıkıyor. Coleman kim bilir kaç kimliği olan bir beden hırsızının bilinen en son kimliği... Gerçek tabiatının nasıl olduğundan emin değilim.”

Başımı eğdim. “Demek ki sen...” Kendimi durdurdum. Falin bir periydi. Bu gerçek kafama daha tam olarak girmemişti ama girmeliydi. Bir periyle konuşmanın kuralları vardı. Tabular, her yöne kayabilecek kelimelerle yıkılmamalıydı. Caleb benim arkadaşımı ve eğer tehlikeli bir konuşmada pot kırsaydım beni uyarırdı, bizim dostluğumuzda bile tehlikeli konuşmalar *vardı*. Falin konusunda böyle bir garantim yoktu.

“Sana oymalar hakkında soru sorabilir miyim?”

Çatalını bıraktı. “Sormamanı tercih ederim ama bunun

seni durduracağından şüpheliyim. Morgdaki cesetlerde gördüğün her neyse ben göremiyorum ve ritüel kurbanlarının vücuduna yapılan oymalara aşına değilim. Şimdi, bu kesinlikle bir akşam yemeği konuşması değil.”

“Doğru.” Yemeğime odaklandım ve sessizliğin yayılmasına izin verdim.

BAP için bir parça biftek ayıracaktım ama daha farkına bile varamadan tabağım boşalmıştı. Yastıklara doğru yaslandım, göbeğimi okşadım. “Bu mükemmeldi.”

Tek başına yaşadığınızda kendi kendinize konuşurdunuz. Üstelik çok fazla. Çok kısa bir süreliğine Falin’in orada olduğunu unutmuştum. Elbette, bana dönüp o eğri gülümsemesini fırlattığında orada olduğunu fark etmemem imkânsızdı.

Sıcaklık yanaklarıma ulaştı ve yeniden dik oturdum. “Tabağını alabilir miyim?” diye sordum boş tabağa uzanarak.

Bana uzattı ama ben ayaktayken o da kalktı. “Yıkamanda sana yardım edeyim.”

Tabakları lavaboya bırakıp daha sonra temizleme niyetindeydim ama Falin her şeyi temizleme konusunda inat etti, sonunda yan yanaydık. Ben bulaşıkları yıkıyordum, o kurulu-yordu. Ceketini bir sandalyenin sırtına astı ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katladı. Çalıştığımız için omuzlarımız birbirine değiyordu. Ona bir çatal uzattığımda uzun parmakları benimkiler boyunca kaydılar ve midem salto attı.

Bu çılgınlıktı. Ketum, hükmedici ve genellikle çekilmez bir adamdı. Aynı zamanda birkaç kez de hayatımı kurtarmıştı. Ve mutfakta gerçekten iyi gözüküyordu.

Suyu kapattım ve pantolonumun önüyle ellerimi kuruldım. “Ben...” *Kaçacağım? Saklanacağım?* Boğazımı temizledim ve dairenin arka tarafını işaret ettim. “Yatağa girmeden önce bir duş alacağım.” Başka hiçbir kelime etmeden çatı katının geri kalan tek odasına çekildim.

Elbette bu, üstümü değiştirecek bir şey almayı unuttuğum anlamına geliyordu. Üzerime birkaç beden büyük gelen bir havluya sarmalanmış halde diş fırçama uzandım ve elimi benim olmayan bir diş fırçasına değmesiyle bir an için bü-

yük bir kafa karışıklığı yaşadım. Falin markete gittiğimizde önemli birkaç şey almıştı ve taptaze yeni diş fırçası benimkinin karşısındaydı. Ona doğru somurttum, bir ürperme omurgamdan aşağıya doğru kaydı. Biriyle aynı ortamı *paylaşmazdım*. Okuldan ayrıldıktan sonra ikinci bir sevgilim bile olmamıştı. Genellikle adamın adını öğrenmeden sabah güle güle demeyi tercih ederdim. Şimdiyse bir adamın diş fırçası benimkinin yanında duruyordu, üstelik onunla yatmamıştım bile. Şey, teknik olarak onunla *yattım* ama şey değildi...

Diş etlerim kanayana kadar dişlerimi fırçaladım. Sonra saçımı taradım, ördüm, örgülerimi açtım. *Bu saçma. Bir ara banyodan çıkmalıyım*. Bunu ertelemeye devam edersem sadece daha da tuhaflaşacaktı. Etrafımdaki havluya iyice sarıldım ve saklandığım yeri terk ettim.

Falin bilgisayarımı kullanıyordu. Yanından hızlıca geçip gittiğimde kafasını kaldırmadı, bu yüzden ben de ona dikkat etmedim. Pijama çekmecemi karıştırdım, sade bir saten atlet ve sevimli bir ipek şort kaptım. Holly'nin geçen seneki hediyeleriydi ve onların sevimli olduğu gerçeğini umursamam tepemi attırıyordu. Ama bu, onları giymeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Temiz iç çamaşırı aramak için üst çekmecemi yağmaladığım sırada Falin bilgisayarını kapattı.

Ayağa dikildi ve, "Yatmadan önce ben de duş alacağım," dedi.

Dalgın dalgın kafamı salladım ve kıyafetlerimi giyebilmek için arkamı döndüm. Atleti kafamdan geçirdiğim sırada banyo kapısı kapandı. Havluyu çıkardım ve iç çamaşırlarımın içine girdim. O sırada arkamda biri öksürdü.

Dünya, kafamı çevirmem için geçen her milisaniyeyi vurgulayacak şekilde yavaşladı, iç çamaşırlarım hâlâ kalçamdaydı. Gözlerim Falin'e ulaştığı gibi yanaklarım yanmaya başladı. Banyo kapısından eğiliyordu, gözleri saygıyla uzak duvara dikilmişti ama dudakları minik bir sırtışla kıvrılmıştı.

"Temiz havlu?" diye sordu.

İç çamaşırlarımı hızla çektim, ayaklarımın dipinde duran ısı-

lak havluya göz attım. Bu banyodaki tek *havluydu*. Bir parmağımı kaldırıp işaret ettim. “Dolap.”

Daha fazla bir şey söylemeden dolap kapaklarına asıldı ve ben de şortumu çektim.

Yatağa çıktığımda yanaklarım hâlâ yanıyordu. BAP’a ısıklık çaldığımda yavru köpek normalde üzerinde yattığı yastısından zıpladı.

Ona, “Falin muhtemelen orada uyumak isteyecektir,” dedim ve onu yatağın ayakucuna çektim.

Bana içerlemiş bir şekilde baktı, sonra da yerleşmeden önce üç tane halka çizdi. Yaralı olduğunu ve o yastığa ihtiyacı olduğunu göstermek istercesine alçıdaki ayağını yaladı. Daha sonra gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

“Bu kadar hızlı uykuya dalabilmeyi dilerdim,” dedim köpeğe.

Kafasını bile kaldırmadı.

Yorganımın derinliklerine sokuldum ve gözlerimi sıkı sıkı kapadım ama banyo kapısı açıldığında hâlâ uyanıktım. Falin ilerledikçe yatak kıpırdadı ve aldığı sabunun baharatlı kokusu etrafımı sardı. Sonra kolu belime doğru kaydı. Kalbim aynı anda hem kaçma hem de sırtımı ona yaslayıp gevşeme girişiminde bulundu. Beni nefessiz bıraktı ve karanlıkta nefes nefese kalmamaya çalıştım.

“İyi geceler, Alexis,” diye fısıldadı, nefesi boynumun arkasındaki deriyi ısıtıyordu.

Cevap verme cüretinde bulunmadım, hatta karnımın üstüne yayılmış parmaklarını hareket ettirmeye bile kalkmadım. Karanlıkta uzandım, dinledim. Nefesinden uyuduğunu anladıktan çok sonra uykuya dalabildim.

On Sekizinci Bölüm

“Peki ama kurbanlar arasındaki bağlantı ne?” İlk iki kadın kimdi?” diye sordum, çatalımı tabakta tıklatarak.

“Alex, bu davada çalışmıyorsun.” Kaşlarımı çatmış olmamı umursamayarak ağzına bir çatal yumurta daha tıktı.

“Neden? Babam öyle dedi diye mi?”

Ağzındaki yumurtalardan dolayı neredeyse boğuluyordu. Yatağın diğer tarafına uzanıp komodinin üzerindeki kahvesini aldı.

Kendine gelmesi için biraz süre tanıdım, sonra da, “Sen aralarındaki bağlantıyı biliyor musun? Yani, Coleman’ın onları sokaktan rastgele alıp bir yatağa bağladığını sanmıyorum. Olay yeri, romantik bir buluşma için hazırlanmıştı. Kadınları öldürmeden önce kim olduklarını biliyordu.”

“Yalnızca tek bir olay yerini gördük Alex; ve yine de bu davada çalışmıyorsun.”

“İyi.” Kalan son dilim domuz pastırmasını da BAP’a attım ve tabağımı lavaboya taşıdım. Sonrasında ne yapacağımı bilmiyordum. Kişisel alanımı başkalarıyla paylaşmaya alışık değildim. Oda benim için fazla kalabalıktı ama bir yandan da çok sessizdi.

Televizyonu açtım. Arkada genç bir kadının resmiyle yerel kanal spikeri ekranda belirdi. Kaşlarımı çatıttım. “Onu tanıyorum. Helena bu.”

Sesi arttırmak için düğmeye bastım.

“...iki gece önce bulundu. Polis an itibariyle bilgi paylaşmasa da olayın cinayet bürosu tarafından araştırıldığını doğrulamış bulunuyoruz. Bir diğer haberse...”

Falin’in suratına bakmak için döndüm. “Depodaki kurbandan bahsediyor, değil mi? İsmi Helena Brothers mıydı?”

Falin kaşlarını çattı. Olanları tekrar düşünmeye çalıştım. Depoda gördüklerimi daha önce analiz etmemiştim. Oradaki kadından arta kalanlar gerçekten korkunçtu ama şimdi o şişmiş gözlerini, acıyla yıpranmış yüzünü düşündüğümde Helena’nın simasını görebiliyordum. Yatağın içine gömüldüm.

“Tanıyor musun?” diye sordu Falin. Başımı sallayarak onu onayladım. “Bethany Lane’i de tanıyordun. Hatta onu ilk teşhis eden de sen olmuştun.”

“Cadılar küçük bir topluluk.” Durdum ve kafamı kaldırıp kocaman açılmış gözlerimle baktım. “Tüm kurbanlar cadı mıydı?”

Falin cevap vermedi. Durdu ve sorumdan tabağını lavaboya götürerek kaçmaya çalıştı. Ardından sinirli sinirli baktım.

“Bağlantı bu, değil mi? Diğer iki kurban kim...”

Kapım çalınınca yerimde zıpladım. Giriş kapısı değildi. Evin geri kalanına açılan kapıdan geliyordu. Holly cevap vermemi beklemeden içeri daldı.

“Az önce Tamara aradı,” dedi kendini yatağın üzerine bıraktığı sırada. “Ve dedi ki...” Sustu, üzerinde sadece kotu ve eldivenleri olan Falin’i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah, ben şey, yalnız olmadığını bilmiyordum. Ben hemen...” Ayaklarının üzerine zıpladı ve kapıya yöneldi.

“Holly sorun yok, gerçekten. Ne olmuş?”

Bakışları tekrar Falin’e kaydı, gözlerini takip ettim. Falin, belli ki bize biraz da olsa mahremiyet verme isteğiyle, buluşmaları yıkamaya başladı. Arkadan bakıldığında gerçekten çok hoş görünüyordu ve Holly de ağzını açıp salyalarını akıta akıta onu izlemeye koyulmuştu.

“Mama önlüğüne ihtiyacın var mı?” diye fısıldadığımda kendine geldi. “Tamara ne dedi?”

“A, şey. Tamara berbat bir gün geçirmiş. Ağlayarak aradı.

İş arkadaşlarından biri bu sabah evinde ölü bulunmuş ve bugün otopsisini yapması gerekiyormuş. Ben de keyfini yerine getirmek için onu yemeğe çıkarabiliriz diye düşündüm.”

Kaşlarımı çattım, aklımın bir köşesinde can sıkıcı düşünceler oluşmaya başladı. “Ölenin kim olduğunu söyledi mi?”

“Evet, Sally’ymiş.” Duraksadı. “Ah Alex, muhtemelen sen de onu tanıyordun. Başın sağ olsun.” Omuzlarımın etrafından sarılmak üzereydi ki hemen kendini geri çekti. “Alex, iyi misin? Buz kesmişsin.”

Kafamı boş boş salladım. Yorgundum ama son birkaç günüm korkunç geçmiş olmasına ve dün akşam neredeyse hiç uyumamama rağmen Tamara’nım, Sally’nin dün sabah nöbeti devrederken hasta olduğunu söylemesine daha çok canım sıkılmıştı. Helena’nım cesedinin morga getirildiği gece nöbetinin sonunda bu gerçekleşmişti. Tamamen alakasız da olabilirdi ama...

“Tamara, Sally’nin neden öldüğünü söyledi mi?”

“Kimse bilmiyor.” Holly dudaklarını birbirine bastırdı. “Ee, akşam yemeğe çıkıyor muyuz? Ben ısmarlıyorum.”

Tam kafamı sallayacaktım ki akşam Ashen’e söz verdiğimi hatırladım. “Onun yerine erken bir öğle yemeği nasıl olur? Akşam yemeği için plan yaptım da.”

“Gerçekten mi?”

Kaşlarımı çattım. Bu kadar şaşırmasına gerek yoktu.

Holly tekrardan Falin’e baktı. Sonra kafasını salladı. “Tamam, öğle yemeği uyar. Hem konuşmak ve bira içerken ağlamak için daha fazla zamanımız olmuş olur. Dört gibi buluşuruz...”

Vedalaştıktan sonra ardından kapıyı kapattım. Omzumdaki çizikleri ovaladım. Ruh-emici büyü yüzünden ölen bir ruhtan bana bulaşmıştı. Şimdi de Sally, bir başka yazı cadısı, bir kurbanı otopsi yapmıştı ve ölmüştü. *Peki neden o öldü ve ben hâlâ hayattayım?* Aetheric’i daha bu sabah kontrol etmiştim. Şeritler artık kolumdan aşağı, bileklerime kadar sarılmıştı ve vücudumun yarısını kaplamıştı. Yayılıyordu ama bir gün içinde öldürebilecek hızda değildi.

Cesedini görmem lazım.

Arkamı döndüm ve Falin'i beni izlerken buldum.

Mutfaktan, "Gitmemelisin," dedi.

Gözlerimi açıp kapattım, kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki neyden bahsettiğini anlamıyordum. *Gitmemem gerektiğini düşünüyor. Nereye? Tamara'yı görmeye mi?* Eh, Holly'yle konuşmam için verdiği mahremiyet de bu kadarmış.

"Birincisi, bu senin kararın değil. İkincisi, neden Tamara'yı görmeye gitmemeliyim? Hayatımın sonuna kadar evimde saklanamam." Gerçi Coleman'ı bir an önce bulamazsam hayatımın sonu beklediğimden çok daha kısa bir süre içinde gelecekti.

Falin kaşlarını çatıp baktı. Tezgâha dayandı ve iki elini de musluğun yanına koydu. Bir yerlerden sarı eldiven bulmuştu ve eğer göğsüne yansıyan güneş ışıkları bu kadar dikkat dağıtıcı olmasa görüntüsü komik bile olabilirdi.

"Sonsuz Tazelik'teki yemekten bahsediyorum."

"Ah, evet." Tamam, işte bu garipti. Burada durmuş ona bakıyordum ve bir başka adamla akşam yemeğine çıkıp çıkmayacağım hakkında konuşuyorduk. "O da senin kararın değil."

"Fazla tehlikeli," dedi ve olası tehlikenin gitmememi istemesi için tek sebep olmasından dolayı ufak bir hayal kırıklığı yaşadım.

Kafanı topla, Alex. Falin alanımı işgal eden, davetsiz bir misafirdi. Ve peri barına gitmek *tehlikeliydi*. Mezarlıktaki periler bana zarar vermeye çalışmamıştı. Sadece şifreli bir mesaj vermişler ve kaçmamı söylemişlerdi ama beyaz minibüsteki periler kesinlikle o kadar sevecen olmamıştı. Aynı zamanda bazen en göz önündeki yerde saklanmak, yapılabilecek en iyi şey olabilirdi. Üstelik orada yalnız olmayacaktım. Ashen'le beraber gidecektim. Eğer şansım yaver giderse Coleman'ın cesedindeki oymalarla ilgili yaptığı araştırmadan faydalı bir şeyler bulmuş bile olabilirdi ve eğer Helena'nın cesedindeki oymaların bir kopyasını çıkarırsam belki büyü'nün ne olduğu-

nu çözmeme yardım edebilirdi.

Falin yüz ifademi izledi, suratı kendiliğinden asıldı. “Ama yine de gideceksin.”

“Evet. Ashen, Coleman’ın vücudundaki büyüü görebilmişti. Coleman’a kaç mezar cadısı baktı?”

“Beş.”

“Peki bunlardan kaç büyüü görebildi?”

Falin suratını ekşitti. “Yalnızca iki.”

“Ashen, oymaların peri büyüü olabileceğinden bahsetti. Bir şeyler biliyor. Sana ne anlattı?”

“Belli ki sana anlatacağını düşündüğün kadar çok şey değil,” dedi ama yüzüne bakınca devam etti. “Senin gördüklerini doğruladı, büyüünün peri kaynaklı olduğunu ama amacının ne olduğundan emin olmadığını söyledi. Bu bize ne anlatıyor? Zaten biliyor olduklarımızdan daha fazlasını değil.”

Başımı sağa sola salladım. “Oymalar hakkında bir şeyler biliyor. Ne anlama geldiklerini bilmiyor ama onlar hakkındaki çalışmalar yaptığını söyledi. Ayrıca benim hissettiğimden daha fazlasını hissetmiş olabilir. Bu riske girmeye değer.” Ve neden diğer üç mezar cadısının değil de sadece benim ve onun büyüü görebildiğimizi de biliyor olabilir.

“Sence zaten Coleman’ın bedeninin çalışmasıyla bağlantısı olduğunu bildiğin bir büyü hakkında daha fazla şey öğrenmek, hayatını riske etmeye değer mi? Alex, bu çok aptalca.”

Kaşlarımı çattım. Peki, böyle söyleyince gerçekten de kulağa aptalca geliyordu ama Falin’e ruh-emen büyüden henüz bahsetmemiştim. Evde oturup ruhumun bedenimden çıkıp gitmesini beklersem de hayatım aynı derecede riskte olacaktı. Eğer Ashen peri oymalarının şifresini çözdüyse Coleman’ın planlarını öğrenmeme yardım edebilirdi.

Falin suratımdaki kararlılığı görmüş olmalı ki başını salladı ve, “Peki, ama ben de seninle geliyorum,” dedi.

“Hayır.”

Eldivenleri çıkarttı ve musluğun yanına fırlattı. Sonra tezgâhın etrafından dolanıp dizüstü bilgisayarımı açtı.

“Gelmiyorsun,” dedim tekrardan.

“Orası halka açık bir yer.” Kendi eldivenlerini giydi.

Harika. Bebek bakıcımıla beraber gidecektim. Konuyu değiştirdim. “Sally, Helena’ya otopsi yapmış.”

Falin kafasını kaldırıp bakmadı bile.

“Sally bir yazı cadısıydı. Bir empat. Şimdiyse ölü. Helena’nın vücudundaki sihrin hâlâ aktif olduğunu söylemiştim.”

Dudaklarını büzüp kaşlarını çattı. “Anti-kara büyü birimi depoyu ve Helena’nın vücudunu büyülerden arındırdı. İki kere.”

“Evet, bunu ben aktif büyüğü görmeden önce de yapmışlardı. Sally’nin cesedini görmek istiyorum. Helena’daki büyüden ölüp ölmediğini anlayabilirim.”

“Bana açıklayamadığın bir büyü.”

Suratımı astım, elimi omzumdaki çizikleri ovuşturmak için hareket ettirdiğim sırada bakışları elime kaydı. Kolumu yanıma indirdim ama çok geçti.

Dikildi ve aramızdaki mesafeyi iki çabuk adımla aştı. Geri çekilip tezgâha çarptım. Falin önümde durup beni köşeye sıkıştırdı. Öne doğru eğilip eldivenli parmaklarını yaranın etrafındaki hassas bölgede gezdirdi. Kabuk bağlamamıştı, iyileşmeye başlamamıştı.

“Dur!”

Dinlemedi. Eldivenini sağ elinden çıkarttı ve başparmağını yaralı tenimde gezdirdi. Bıçak kadar keskin bir acı vücuduma saplandı, varlığımın derinlerine kadar girdi ve bacaklarım birbirine dolandı. Bir mide bulantısı dalgası vücuduma çarptı ve ağzımın içini sıcak tükürükle doldurdu. Mide bulantısına rağmen ağzımdakileri yutmaya çalışarak gözlerimi yumdum.

Falin geri çekildi. “Bu kara büyü,” dedi. “Ne zamandır var bu?”

“Tanıştığımızdan beri. Morgda. Bethany’nin ruhundan bulaştı.”

“Seni hastaneye götürüyorum.”

Hâlâ mide bulantısıyla boğuşarak kafamı salladım. “Bir işe yaramaz.”

“Alex, bu büyüünün ne olduğunu biliyor musun? Ne yaptığını?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Ne o zaman? Neymiş? Nasıl geri çevirebiliriz?”

Gözlerimi açtım. “Tüm kurbanlar cadı mıydı?”

“Hayır.” İç çekti ve geri adım attı. Mutfağı aşarak karşımdaki mutfak tezgâhına dayandı. “İlk kurban Rosa Hanks’ti. Bir sıradan, buradan değil ve öldürülmesinden dört ay önceye kadar Nekros’a sık sık ziyarete geliyormuş. İkinci kurban, Michelle Ford da şehir dışından. Bir cadı. Bethany ve Helena’yı biliyorsun zaten.”

Başımı salladım. Demek ki Coleman yalnızca yazı cadılarını hedef almıyordu ama adli tabip ofisinden kimse cesetleri inceledikten sonra ölmemişti. Ölüm, büyüünün bulaşıcı olduğunu ama sadece belli başlı insanlara yayılabildiğini söylemişti. *Neden bana bulaştı?* Tüm kurbanları birbirine bağlayan şey neydi?

Sally’yi öldüren şeyin büyü olup olmadığını bulmak zorundaydım.

Falin kafasından bir tişört geçirdi ve tezgâhtan, omzuna taktığı silah askısını ve rozetini kaptı.

“Nereye gidiyorsun?”

Silahlığını omzuna geçirdi ve anahtarlarını aldı. “Karakola. Sally’yi öldürenin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Seninle geliyorum,” diyerek çantamı kaptım.

“Hayır. Burada kalıyorsun.”

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Yasal olarak devam eden bir davaya yaptığın her bir müdahale çabasını engelleyebilirim.” Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. “Ve seni karakola bırakmayı reddedebilirim.”

Dişlerimi gıcırdattım. *Tüm bu çekilmez şeylerin arasında...*

Bana doğru uzandı ve eldivenli eli yaranın yakınlarına -ama acıtacak kadar yakınına değil- değdi. “Eğer büyü hâlâ aktifse onun yakınlarında olmanı istemiyorum.”

Gözlerimi kırptırdım. Falin öne doğru eğildi. Uzayıp giden bir an boyunca gözlerimiz buluştu ve nefesim boğazıma takıldı. Mideme baş döndürücü bir kıpırtı saplandı.

Dudakları aralandı ve sonrasında kafasını çevirdi. Boğazını temizledi.

“Burada kal ve beladan uzakta dur. Sonsuz Tazelik’e gitmek için evden çıkmadan önce geri dönmüş olurum.” Elini omzumdan çekti ve dışarı çıktı.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

On Dokuzuncu Bölüm

Hâlâ gerçekleşmemiş bir öpüşmenin beklentisiyle nefes nefese bir halde kapalı kapıya baktım. Kapıya hayran hayran bakışımı yanlış anlayan BAP öne atıldı, oturdu ve dışarı çıkmayı bekledi. Hiçbir şey yapmadan durunca da ağlayıp tahta kapıya pati attı.

Onu kaldırıp kucağıma aldım. “Hayatımda ihtiyaç duyduğum tek erkek sensin, değil mi BAP?”

Tüylü kuyruğunu salladı ve çenemi yaladı. Kollarımın arasında kordan bir kütle tutuyor gibiydim. *Ruhumun tükeniyor olmasından dolayı mı bu kadar soğuşum?*

Bilmiyordum. Sorabilecek kimsem de yoktu. Kafamı eğip köpeğime baktım. Yavru köpek tekrar çenemi yaladı, sonra da anlamlı anlamlı kapıya baktı.

“Tamam. Yürüyüşe çıkıyoruz, hadi.”

Y-ü-r-ü kelimesini duyar duymaz kuyruğu son hızla sallanmaya başladı. Tasmaşını kaptım. Merdivenlerden aşağı inmemi sağlamak için yapabileceği en iyi şey yaptı ve kendini dışarı attı fakat üç kiloluk coşkusu, bu görevi tamamlamak için yeterli değildi.

En alt basamakta Gargoyle Fred’i koklamak için durdu.

“*O şey sakın üzerime işemesin,*” diye uyardı heykel, telepatik sesinde asabi taş suratına ters düşen bir panik tonuyla.

Daha tek bacağını havaya bile kaldıramadan BAP’ı kucağıma aldım. “Pardon, Fred. Merdivenlere bu kadar yakın

olduğunu bilmiyordum.”

“*Sleagh Maith seni ziyarette geldi.*” Sesinde artık panik yoktu. Yalnızca bir durumdan bahsediyordu ve bu durumda evime bir peri gelmişti. Üstelik sıradan bir peri de değil. Hayır, Sleagh Maith’in bir üyesi, iyi insanlardı ve bunlar, Caleb’in bana anlattığı kadarıyla tipik saltanat perileriydi.

Falin’den bahsediyor olamaz, yoksa... Midem kıpırdandı, üstelik birkaç dakika önceki garip ama heyecan dolu şekilde değildi. Üzerime doğru gelen büyük, beyaz bir minibüs görmekten korkarak sokağa baktım ama yol boştu. Muhabirler sonunda başka bir haber kovalamaya başlamıştı ve son birkaç gün içinde ilk defa evin önündeki kaldırım boştu. “Peri ne zaman buraya geldi?”

Fred cevap vermedi.

“BAP’ın üzerine işemesine izin veririm.” Blöf yapmadığımı göstermek için kollarımın arasında kıpırdanan köpeği yere yaklaştırdım.

“*O sırada burada yoktun, tek bildiğim bu.*”

Gargoyle’un onaylamayan tonu kafamda çınladı. Kaşlarımı çatıp baktım.

Bu hiç mantıklı değildi, dışarı çıkmamıştım ve daha dün akşam verandadaki ufak kaba süt koymuştum. Bekledim ama Fred başka bir şey söylemedi. Gargoyle’ların öngörü yetenekleri olduğu bilinen bir şeydi. *Belki de bir yerlere gideceğimi söylemeye çalışıyordu?* Yakın geleceğimde bir tatil görünmüyordu. Aklım minibüsteki periye gitti ve ürpertdim.

“Hadi BAP. Bir an önce yürüyüş yapıp dönelim.”

Dönüp arka bahçeye doğru ilerledim ve Fred’in sesi tekrar beynimde yankılandı. “*Kanlı Ay’ın altında görmelisin. Bilmelisin ki gördüğün doğru olacaktır.*”

Hızlıca ona doğru döndüm. “Bu da ne demek?”

Cevap vermedi.

“Lanet olsun! Kanlı Ay da nesi?” Diken perisi de Kanlı Ay’dan ve Altın Salonlar’daki kâbuslardan bahsetmişti. Bunun, Gölge Kız’dan bir uyarı olduğunu söylemişti. Sonra da

tekerleme gibi bir şey söylemişti. Hiçbir şekilde mantıklı olmayan bir tekerleme...

Gargoyle'a baktım. Şifreli mesajlardan gına gelmişti. Artık bazı cevaplar bulmanın zamanıydı.

* * *

Falin saat on birde eve geldi; gözleri yorgun görünüyordu ve saçları, sanki ellerini aralarından geçirmiş gibi dağınıktı. İçeri girer girmez tezgâha beyaz bir kese kâğıdı fırlattı ve ayakkabılarını çıkartıp kapıya doğru attı.

"Aç mısın?" Kafasıyla kese kâğıdını işaret etti.

"Yemeğe çıkmak üzereyim," diyerek hatırlattım. "Sally hakkında ne öğrendin?"

Cevap vermek yerine kese kâğıdına doğru yürüdü ve içinden bir sandviç çıkarttı. Bonfile sandviçin etrafındaki folyoyu açtı ve ağzımın suları aktı. Benim yemeğimin bunun yarısı kadar bile olmayacağını bilerek ekmekten bir ısırık almasını izledim. Sonsuz Tazelik, yiyecek mönüsü oldukça kısıtlı olan bir bardı. Gerçek yemek olarak yemeyi bekleyeceğim şeyler, hamburger ve patates kızartmasıyla sınırlıydı.

Kese kâğıdının içine göz attım. Bir tane daha folyoya sarılmış sandviç vardı. *Belki de sadece yarısını yersem ve Ashen'le buluştuğumda da patates kızartması söylersem...* Ekmeği elime alır almaz, Falin'in, sandviçinin arkasından bana bakıp pis pis sırttığını fark ettim. Onu görmezden gelip yemeğimin tadını çıkartmaya devam ettim.

"Sandviç ne kadar lezzetli olursa olsun konuyu değiştiremeyeceksin. Sally hakkında ne öğrendin?"

"Karakoldan daha yeni geldim, Alex. İzin ver de yemeğimi yiyeyim." Buzdolabına ilerledi. "İçecek bir şey ister misin?"

Hayır. *Benim* buzdolabıma koyduğu *kendi* içeceklerinden istemiyordum. Bana cevap vermesini ya da evimden defolup gitmesini istiyordum. Yemeğimin bitirmediğim kısmını folyosuna geri sardım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Eğer

ne öğrendiğini bana anlatmayacaksa ben de araştırmama geri dönerdim.

“Bir dahaki dolunay önümüzdeki çarşamba,” dedim kafamı kaldırmadan. Ya dinlediğini ya da sandviçinin lezzetli olduğunu belirten bir ses çıkarttı, hangisi olduğundan emin değildim. Devam ettim. “Tam bir ay tutulması olacak. Ay kırmızı görünecek.”

Konuşmamaya devam etti.

“Bence uyarıdaki Kanlı Ay bu. Peki ya Altın Salonlar ne?” *Parlamento binası mı?* “Hayalet kızlar, tam da dediği şey olabilir: Dişi hayaletler ya da mezar cadıları.” Ama tekerlemenin ilk dizesinin tamamı şöyleydi; “Kandan hayalet bir kız, gümüş zincirlerle korunan bir hazine değerindedir...” Eğer “hayalet kız” derken mezar cadılarını kastediyorsa “kandan” derken ne demek istemişti? *Kanlı canlı belki de? Hâlâ hayatta anlamında?* Suratımı astım. İkinci dizeyse daha da karanlıktı: “ve eğer aptalsa, acılarımı emirlerle anlar.” Bu, Gölge Kız’dan bir tehdit miydi?

Falin yanıma yaklaştı ve ekranımdaki belgeye baktı. “Git-tiğimden beri bu tekerlemeyle mi uğraşıyorsun?”

“Çoğunlukla... Evet...” Ay tutulmasını öğrendikten sonra dizelerin şifresini çözme şansım olabileceğini düşünmüştüm. Ama elde ettiğim tek başarı, baş ağrısı yaratma konusunda oldu.

Öne doğru eğildi ve ekranı okuduğu sırada elini sırtıma koydu. “Altın Salonlar perilerdeki üst düzey saltanatı temsil ediyor.”

Gözlerimi kırtıptım. “Gerçekten mi?” Bir kâğıda not aldım. “Altın Salonlar sabahları, kâbuslar tarafından yönetilir,” dizesi peri saltanatındaki üst rütbelilerden bahsediyordu, Gölge Kız’ın -artık o kimse- bunu bana neden söylediğini ise anlamamıştım. *Tabii eğer Coleman’ın ritüeliyle alakalı değilse. Yaptığı şey perileri tehdit eden bir şey mi?* Öyleyse bile neden bana söyledi?

İkinci dize ise en anlaşılır olandı: “Gören kadın gözlerin boş bakışlarını bilir.” Hem Ölüm hem de peri... “Görmek”.

görüntü efsununun ötesini görmek anlamında kullanılmıştı. “Ve yedi defa, adamın ne aldığını bilir.” Eğer “adam”dan kastı Coleman’sa ne aldığını biliyordum: ruhları alıyordu.

“İkinci dizenin diğer yarısı yedi kurban anlamında olabilir,” dedim. Tabii bu dizelerin büyüyle ilgili olduğuna dair kesin bir şey yoktu, hatta herhangi bir şeyle ilgili olduğuna dair de. Tamamen saçmalık bile olabilirdi.

Falin kaşlarını çatıp bir adım geri çekildi. “Sally’nin cesedinde kara büyü kalıntıları vardı.”

“Peki Tamara bunu tespit edebilmiş mi?”

Kafasını olumsuz anlamda salladı. Suratımı astım. Omzumdaki çiziklerdeki büyüü de tespit edememişti. Eğer Sally’yi ruh-tüketen büyü öldürdüyse neden bu kadar hızla öldürmüştü? Bana bulaşalı dört gün olmuştu ve Sally sadece bir gün sonra ölmüştü.

“Ne...” Mesaj gelip de telefonu titreyince Falin cümlesini yarıda kesti. Kemerinden telefonunu aldı ve kapağını açtı. “Gitmem lazım. Sonsuz Tazelik’e bensiz gitme.”

Saate baktım. On bir buçuk olmuştu bile. “Neler oluyor?”

“Bir ceset daha bulmuşlar.”

* * *

Holly’nin Sonsuz Tazelik önüne çektiği arabasından inerken bir an tereddüt ettim. “Gitmeden önce gelip bir bardak bir şey içmek ister misin?”

Holly başını “hayır” anlamında salladı. “Dün önemli bir dava aldım. Bölge Savcısı için bir araştırma yapıyorum ve şimdiden programın gerisindeyim ama bu akşam görüşürüz. İyi eğlenceler.”

Kapıyı kapattım, benimle gelmesi için yalvarmışım ve söyleyebileceğim başka bir şey kalmamıştı. Şimdiyse Sonsuz Tazelik’in önünde durmuş, birinin benimle gelmesi için içimden dua ediyordum. Ama buradaydım, içeri girecektim ve Ashen’in peri oymalarıyla ilgili neler bildiğini öğrenecektim. Çantamı omzumun daha da tepesine iterek merdivenleri

tırmanmaya başladım.

Ana kapının ardında ufak bir giriş bölümü vardı. Nöbetteki koruma, trol olduğundan oda daha da ufalmıştı. Üç metrelik tavana rağmen yine de başını eğerek duruyor, çıplak mavi ayaklarının yanında sallandığı yumrukları, yerleri süpürüyordu.

Kalm sesi daracık alanda gürleyerek, “Lütfen tüm demir eşyalarınızı bırakın,” dedi.

Üzerimde neler var, diye düşündüm. Araba anahtarlarımda demir olabilir ama zaten arabayla beraber onlar da gitmişti. Hançer üzerimdeydi ama peri işi olduğundan içinde demir yoktu ve trol de üzerimdeki silahları bırakmamla alakalı bir şey söylememişti.

Gülümseyerek, “Demir yok,” dedim.

Kel kafasını salladı. “Lütfen defteri imzalayın.”

Etrafıma bakındım. Defter falan yoktu. Geçen gelişimde buralarda bir yerlerde bir podyum olduğunu hatırlıyordum. Trol beni izledi ve iki azı dişini dışarı çıkartarak kaşlarını çattı. Yana kaydı.

Doğru. Şu defter. Trolün *arkasında* duran. İri yarı perinin boynumdan aşağı doğru üflediği nefesinin fazlasıyla farkında olarak ismimi deftere yazdım.

“A-lex Cr-aft,” diye seslice okudu. Elindeki dosyaya baktı. “VIP girişiniz var.”

Biraz daha yana çekildi ve odada olduğunun bile farkında olmadığı bir başka kapıyı işaret etti. Kaşlarım çatıldı.

“Hayır, yok,” dedim ama trol kafası karışmış şekilde bana bakıyordu. “Burada VIP girişim yok.” Ya da en azından olmasını istediğimi sanmıyordum.

Trol bileğim kalınlığındaki parmağıyla kafasının tepesini kaşıyarak “Alex Craft, VIP,” diye tekrarladı.

“Hayır, değilim. Barın normal kısmına geçmeme izin ver.”

Trol kaşlarını daha sert çattı. Bir kapıya, bir elindeki dosyaya, bir deftere ve en sonunda tekrar elindeki dosyaya baktı. Kafasını sağa sola salladı.

Peki, o zaman. Ashen’i ekmiş gibi olacaktım ama bir anda

VIP olmaktan hoşlanmamıştım. Sonsuz Tazelik'ten gidiyordum.

Ana kapıyı itip açarak bardan dışarı hızla adım attım ve tam o sırada biriyle burun buruna geldim.

Geri çekildim. "Üzgünüm, ben..."

"Hayır, sizi burada beklettiğim için bağışlayın, Bayan Craft." Ashen eğilerek selam verdi. "Bu sokaklara pek aşina değilim. Sizi bekletmek istemezdim."

Elbette, eğer birine çarpıyorsam bu beklediğim kişi olmak zorundaydı.

"Geç kalmadın. Ben de daha yeni gelmiştim," dedim ve gülümseyip kapıyı işaret etmesi üzerine anında pişman oldum.

"Masaya geçelim mi?"

"Ben, şey..." Kafamı çevirip bara baktım. "Doğrusunu söylemek gerekirse korumayla ufak bir sorun yaşadım. Neden başka bir yerde yemiyoruz?"

"Koruma mı? Bir de ben deneyeyim." Cüzdanını çıkardı ve kolunu benimkinin üzerinden ileri doğru uzattı. "Zaman içinde paranın, insanlar kadar perilere de hitap ettiğini öğrendim."

Ashen kapıyı çekip açtığı sırada trol, "Lütfen tüm demir eşyalarınızı burada bırakın," dedi.

"Üzerimde demir eşya yok sayın peri," dedi ve trolün koca avuçlarının arasına bir yirmilik tutuşturdu. "Hanım arkadaşım ve ben, konuşmak için sessiz bir masa istiyoruz. Bir problem yok, değil mi?"

Trol, koca kafasını yana yatırdı.

"Gördün mü?" diye fısıldadı Ashen. Sonra da beni deminden beri içinden geçmemeye çalıştığım kapıya yönlendirip Sonsuz Tazelik'in VIP salonuna doğru ilerledi.

Yirminci Bölüm

İnce bir sesin, “Lütfen ziyaretçi defterini imzalayın,” demesi üzerine kapı Ashen ve benim arkamdan kapandı.

Döndüm ve pervane böceğinin kanatlarının şekli gibi geniş kanatları olan ve bir podyumun kenarında oturan küçük bir peri fark ettim.

Ona, “Dışarıda imzalamıştım,” dedim.

“Defter,” diye yineledi. “İsim, tarih ve zaman.”

Ashen’e baktım, omuzlarını silkti. Tamam, neyse... Ben de tekrar imzalarım. Ama Ashen etrafa bakınırken acayip şeyler olmadan evvel etrafın değiştiğini seziyordum.

Sonsuz Tazelik’in VIP odası, hem umduğumdan daha fazlası hem de daha azıydı. Buraya daha önceki gelişlerimde barın normal kısmında bulunandan çok daha fazla sayıda gerçek görünüşünde peri olduğu kesindi. Ama sanırım bu mantıklıydı. Halka açık kısımdaki periler herkesin gözü önündeydi. Burası, rahat oldukları yerdi. Ashen beni köşedeki boş masaya götürürken çoğu kafasını kaldırıp bakmadı. Duvara dayalı olan sandalyeye oturdum. Bardaki güvenliklere sırtımı dönmek istememiştim. Girişimizi kaydeden perileri izledim ama bakışlarında herhangi bir şeytanilik yoktu.

Neyin büyülenmiş, neyin gerçek olduğundan emin olamamış olarak etrafa baktım. Süslenmemiş ahşap duvarlar muhtemelen yeterince gerçekti ama metal vidalara gerek duymadan bir arada kalabilecek ustalıklı işlenmiş masa ve sandalyeler-

den emin değildim. Peri büyüü bir inanç sihiriydi ve gerçekliğı tekrar şekillendirecek kadar güçlüydü. Temel prensip, sandalyeyi görmem ve hissetmemdi; böylece gerçeklik sandalyenin olduğunu kabul ediyordu. Bakışlarım odanın merkezinde, tahta döşemelerden çıkan antik ağaca uzandı. *Dışarıdan bakınca barın çıkışına doğru uzayan bir ağaç yoktu.* Etrafa bakındım. Dalları, başımın altı metre üzerinden başlayarak odaya ek bir çatı oluşturunuyordu. Dalların arasından yıldızların ışıltısını yakaladım.

“Bu gerçek olamaz,” diye fısıldadım. *Büyülenmiş olmalı.*

Ashen, “Oldukça gerçek görünüyor,” dediğinde ona baktım. Gözleri, loş barda parladı.

“Mezar-görüşü mü kullanıyorsun?”

Güldü. “Mezar-görüşümü kullandığımda dünyanın daha etkileyici bir yer olduğunu düşünüyorum. Sence?”

Mezar-görüşümle sihir örtüsünü görmeseydim, onun delirdiğini düşünürdüm. Şimdi ise söylediğinden fazlasını ima edip etmediğini düşünüyordum. *Perilerle dolu bir barda, kabul etmesi tehlikeli bir şey.* Emin olmak için çift anlamlı konuşmayı sürdürdüm. “O halde pembe yalanlardan hoşlanmadığını mı anlamalıyım?”

Aynı şeyleri konuştuğumuz anlamına gelecek şekilde kafasını eğdi. O da anlayabiliyordu. Bütün mezar cadıları mı görebiliyordu? Yoksa Coleman’ın vücudundaki büyüü yalnızca ikimizin görebilmesinin sebebi de bu muydu? Kafamda büyüyen soru listesine bunu da ekledim.

“Bar ismini buradan alıyor sanırım,” dedi Ashen dev ağaca bakıp başını sallayarak. “Amaranthine. Ne kadar da hoş.”

Başımızın üzerindeki geniş çiçeklere baktım. Çiçekler, hissedemediğim esintide sallanarak hafifçe parladılar. Havadan egzotik bir parfüm kokusu aldığımı düşündüm. İçime çektim. *Kesinlikle çiçek.* Zihnimi ay ışığı ve kahkahalarla dolduran bir kokuydu bu.

“Ben olsam çiçeklere gözümü dikip bakmazdım,” dedi yaşlı kadın masamıza doğru yürürken.

Bakışlarımı kaçırdıca koku ortadan kayboldu. *Çiçekler...*

Çiçekler beni neredeyse esir aldı. Kadına teşekkür etmek için ağzımı açtım ama ona bakarken kelimeler dilimde öldü.

Yaşını başını almıştı ama insan değildi. Güzel cildi oldukça alımlı ve şeffaftı. Hayalet saydamlığı gibi değil, onun yerine vücudunun içindeki koyu boşluğun etrafı ince bir zarla sarılmış gibiydi. Düz, siyah bir elbise giyyordu ve üzerine elle “Arzular: Satın alındı ve işlendi” yazılmış bir tabela taşıyordu. Tabelayı tanıdım. BAP’ı arada bir Büyülü Bölge’deki parkta yürüyüşe çıkarttığımda onun elinde bu tabelayla bir bankta oturduğunu görürdüm. Parkta her zaman daha fazla insan gibi görünmek için kendini efsunlardı.

Çiçeklerle ilgili uyarısını duyduğumu belli etmek için kafamı salladım. Dudaklarının arasındaki dişsiz boşluğu göstererek güldü. Sonra o ve işareti boş masa arayarak yola devam ettiler.

“Buranın pek de cadı dostu bir yer olduğunu düşünmüyorum,” diye Ashen’e eğilerek fısıldadım. “Belki de başka bir yere geçmeyi düşünmeliyiz.”

“Bu bar beni neredeyse hayrete düşürdü,” dedi beni duymamış gibi. “Şuraya bak, şu küçük alana. Dansçıları görüyor musun?”

Evet. Hareketin dalgalarında bir kemancının etrafında dairesel biçimde dönerek ve kayarak hareket ediyorlardı. Müziğin ilk notasını duyduğumda kafamı çevirdim. Çiçeklere esir olduğum gibi buna da esir olmak istemiyordum.

Ashen onları izlerken, “Sonsuzluk dansı yapıyorlar,” dedi. “Ve kemanın yayları kopup şarkı bitmek zorunda kalana kadar kimse o çemberin içinden çıkamaz. Gerçekten büyüleyici.” Bana bakıp, “Affedin beni, Bayan Craft. Perilerle ilgili olan her şeye ilgim var. Muhtemelen sizi sıktım. Merhum valinin cesedini tartışmak için buradayız,” dedi ve gülümsedi.

“Bana Alex de lütfen. Aslında Coleman’ın cesedini gördüğümünden beri ben de peri sihrine olan ilgimi geliştiriyorum. Oymaların bazılarını bildiğinden bahsettin. Büyü ile ilgili herhangi bir şey keşfetmek için araştırma yaptın mı?”

“Hayır, maalesef. Cesetteki büyülerin katmanları karma-

karışık ve bozma büyüğü ile kaplı, bu da üzerine yoğunlaşmayı zorlaştırıyor. Oldukça şaşırtıcı.” Etrafına baktı. “Sana bir şeyler ısmarlayabilir miyim?”

Uzun eteğiyle bir çatal tırnaklı peri, soruyla çağırılmış gibi masamıza doğru yürüdü. Önümüze iki bardak koydu. Sonra ayrılmak için döndü.

“Bunu istemedim,” dedim.

Omzunun üzerinden baktı, büyük gözleri kısıldı. Sonra yakınlarımızdaki bir masayı işaret etti. Kıpırmızı elbiseli bir kadın masada oturuyordu. Aynı bizim önümüzdeki gibi içi altın sıvıyla dolu bardağını kaldırdı.

Ashen bardağını sessizce şerefe kaldırdı.

Koluna yapıştım. “Bundan emin misin?”

Bardağına baktı ve umursamaz bir şekilde omuzlarını silketti. “Bence bir sorun yok,” diyerek başıyla kadına selam verdi. Sonrasında altın sıvıdan büyük bir yudum aldı. “Enfes.”

Bardağına kaldırdım ve ellerimin arasında tuttum ama içmedim. Altın sıvı yoğun ve aşırı tatlı göründü. *Bu şey de ne?* Bardağı yerine geri koydum ve Ashen’e baktım. “Peri oymalarını biliyor musun?”

“Evet, birkaç tanesini. Onların üzerinde epey zamandır çalışıyorum.”

Güzel. Falin’e göstermek için çizdiğim Helena’nın vücudundaki oymalar hâlâ çantamdaydı. Hatırlayabildiğim diğer şeyleri de karalamıştım. Onu çantamın içinde bulup masanın üzerine koymadan önce elimle biraz düzleştirmeye çalıştım. Ashen oymalar hakkında bir şey biliyorsa Coleman’ın kullandığı büyü ve planlarının ne olduğunu bir araya getirebilirdim. Ashen kâğıdı alırken alt dudağına ısırıldı.

Gözleri büyüdü. “Bayan Craft, bu epey farklı bir koleksiyon. Bunların hepsini merhum valinin cesedinde gördüm mü?”

“Şey, hayır. Hepsini değil.” Daha da doğrusu hiçbirini. “Oymaların herhangi birini biliyor musun?”

Ashen kâğıdı düzleştirdi ve oymalardan birini işaret etti. “Bu büyüünün korunması için kullanılır ve bazı türün tuzakla-

rı ve kafesi için kullanılır. Bu bir bağ veya iz gösterir. Ve bu da...” Helena’nın cesedinde en sık görülen oymayı işaret etti. Sonra kaşlarını çattı. Kâğıdın arkasını çevirdi.

Sert bir kadın sesi, “Bu ruhtur,” dedi ama aksanından daha çok, “Bı rıhtır,” gibi bir şey anlaşıyordu.

Kırmızı elbiseli kadına baktım. Sandalyesini Ashen’in yanına doğru çekti ve lap diye üzerine oturdu. Bardağını masaya koyduktan sonra üzerinde oyma çizimlerinin olduğu kâğıdı adamın elinden çekip aldı. Ashen kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

“Uzun zamandır bu oymayı görmemiştim,” dedi. “Bu kombinasyon... Bu büyüü biliyorum,” dedi ve kâğıdı bana geri verdi. “Umarım üzerinde bu oymaları bulduğun ceset bir arkadaşına ait değildi.”

Mideme buzdan bir yumruk oturdu ve olduğum yerde kaldım. “Bir ceset üzerinde olduğunu nereden bildiniz?”

“Bu büyü... Bundan sağ çıkılmaz.”

“O halde ne yaptığını da biliyorsundur?”

“Evet, biliyorum. Yedi kurbanı olacağını da biliyorum ve bunu Kan Ayı’na bu kadar kısa süre kala görmekten hoşlanmadım.”

Tekrar Kan Ayı. Ve yedi kurban, tıpkı ‘ve kadın, adamın yedi defa ne aldığını bilecek’ dizesindeki gibi. Gölge Kız’ın uyarısı Coleman ve onun hazırladığı büyü ile ilgili olmalı.

Ashen’e baktım. Kadının her bir aksanlı kelimesini bekler gibi görünüyordu. Alt dudağımı ısırdım. Peri görüntüsü olmayan kadında, bu dünyaya ait değilmiş gibi duran bir şeyler vardı. Hiç soru sormamıştı, oysa ben ona iki soru sormuştum. Ayrıca bize içki ısmarlamıştı. Eğer dikkatli olmazsam bunun sonunda borçlu çıkabilirdim.

Cümlelerimi düzenlemek için zaman kazanma çabasıyla önümdeki kâğıdı düzelttim. *Soru sormayacağım. Yalnızca ifadeler.* “Büyünün belirli bir kurbanı olduğunu öğrendim. Bu kurbanların yazı cadıları olduğunu düşünüyorum ama aralarında bu tür bir bağ yokmuş gibi görünüyor.”

Kadın gülümsedi. Fareyi köşeye sıkıştırdıktan sonra ke-

dinin takındığı türden bir gülümseme idi ve kedi oyun oynamaktan memnundu. “Yazı cadıları? Hayır, bu büyünün hedefi daha... genetik.”

Genetik? Genel demek istemiş olmalı. İngilizcenin ana dili olmadığı belliydi.

Bana hâlâ sırtıyordu. *Kedi fareyle oynadığında bile fare sonunda yem olur.* Gitme zamanı. Ashen’e göz attım. Kadını büyülenmiş gibi izliyordu, mezar-görüşüyle ne gördüğünü merak ettim. Masanın öbür tarafına geçtim ve onun koluna dokundum. Gözleri berrak ve hâlâ güçle dolu bir şekilde parladı. *Peki, büyünün etkisinde gibi görünmüyordu. Onu burada bırakırken kendimi kötü hissetmeyeceğim.*

“Artık gerçekten kalkmalıyım,” dedim sandalyemi geri iterken.

“Bu kadar erken mi?” diye sordu. “İçkine dokunmamışsın bile.”

Yoğun sıvıya göz attım. Onu kesinlikle içmeyecektim.

“Eğer beğendiysen alabilirsin. Benim kalkmam lazım.” Ayağa kalkmaya çalıştım ama ayaklarımı hissetmiyordum. *Bu da nesi?* Aşağıya baktım; kımıldayan ayak parmaklarıma, çarpık ve açık bacaklarıma. Ayağa kalkmayı deneyene kadar her şey yolundaydı. Sandalyeye yapışmış gibiydim.

“Ne oluyor?”

“Masadaki içkiler bitmeden kimse ayrılamaz,” dedi kadın. Gülüşü gerçek anlamda yüzünü çatlatıyordu. “Mekânın kuralı. Cevapladığım soru sayısı üç oldu, sen benim için ne yapacaksın küçük cadı?”

“Geçmiş geçmişte kaldı.”

Kafasını salladı ama ürpertici gülüşünde hiçbir değişme olmadı. “Çok yazık.” Ellerini uzattı, bir şey sunuyor ya da dileniyor gibi avuçlarını havaya kaldırdı.

Kaşlarımı çattım. Sihirli bir karıncalanma etrafımdaki havaya dokundu. “Ne yapıyorsun?”

Sihir daha da yakınlaştı ve ılık bir ürperti boynumu sardı. Ayağa kalkamıyordum, masadan geri adım atamıyordum. Altın sıvı dolu bardağa baktım. Onu içersem kalkabilirdim.

Bardan kaçıp gidebilirdim. *Ama belki de sihir buydu, içmemi sağlamak için beni korkutmak.*

Bardağa elimi sürmedim.

Sihir üzerimde ilerledi ve tıpkı çok sıkı bir kolye gibi boğazıma yapıştı.

“İtaat et,” dedi kadın.

Beynime doğru sıkıştırılmış baskıyla gözlerim pörtlledi. Dürtüyü bastırdım ve boğazımı parçaladım. *Hiçbir şey. Hiçbir şey yok.* Kalbim, büyüyle savaştığım sırada ciğerlerime doğru çarparak beni nefessiz bıraktı.

“Kız çok güçlü. Gücsüzleştir onu,” dedi kadın.

Ashen bana doğru uzandı ama dokunmadı, fiziksel olarak. Güç bana çarptı. Büyü değil; sadece saf, işlenmemiş enerji. Soğukun ve mezarın vuruşu, başımı arkaya itmeye yetecek güçte vurdu. Kalkanım sallandı, hafifçe yüzüğüme vurdu. Sonra sağlamlaştırmak için ekstra korumam olmadığını hatırladım. Sadece ben ve vahşet karşı karşıyaydık. *Ah, lanet olsun!* Ashen işlenmemiş enerjisiyle bana saldırdı. Yalnızca sihir değil, mezar-özünü de bir silah haline getirip bana doğru savurdu.

Mental kalkanlarım tekrar yerinden oynadı.

“Bana itaat et,” diye emretti kadın.

“Defol git başımdan!”

Cesur kelimelerdi bunlar ama daha fazla dayanamayacaktım. Eğer Ashen mental kalkanlarımı kırarsa acı içinde ve tamamen savunmasız olacaktım. Yapabileceğim tek şeyi yaptım: Kalkanlarımı kendim kaldırdım. Ashen mezar-özümü bana saldırdı. Yeteneğim iyice güçlendi ve üzerime yolla-dığı soğukluğa karşı çıktı. Enerjimi tek merkezde toplamak ve yönlendirmek için zamanım yoktu. Mezar dokunuşunu, soğukluğunu içime çektim. Rüzgâr saçlarımı yüzümün arkasına uçuruyordu. Sıcaklığım, vücudumun dışına çıkabilecek bir yol ararken içimde yanıyordu.

Ashen sıcaklığıma tutundu. Gücünün -onu kendime çekmeye çabalarken bile- dışa doğru uzandığını ve çekilmesi zor olduğunu anlayabiliyordum. Sıcaklığımı vücudumun dışına

çıkarttı ve çekmeye devam etti, gücü beni yaşayanların dünyasından uzaklaştırıp ölülerin dünyasına çekmeye çalışıyordu.

Mezar-görüşüm dünyamı kapladığı sırada karşımda duran cesedi ortaya çıkarttı. Oradaki ruhlardan biri, kenarlarına doğru parladı ama canlı olan herhangi bir şey bozulmadı. Vücudu ceset olarak kabul ettiğimde vücudumdan daha da fazla sıcaklık sıçradı ve sızdı. Ashen'in yüzünün çürüyen derisi sıkılaştı, çürümüş gözleri tekrar sulandı. Çatlak dudakları aralanıp bir gülümseme oluşturdu ve derin bir nefes aldı. Hâlâ daha içimde olduğunun farkında bile olmadığım sıcaklığın bir kısmı daha dışarı sızıp ona doğru hızla yol aldı. O da bu sıcaklığı aldı ve derisine tekrar renk geldi.

Vücudumu kesen buz gibi rüzgârla ürperdim. Daha önce mezarla dolu olduğumda hiç bu kadar soğuk hissetmemiştim. Asla... Bir daha asla ısınamayacakmışım gibi hissettim. Uzuvlarımdaki buzlar beni ağırlaştırıyordu. Yavaşlatıyordu. Yoruyordu.

Kadın, bir köpekbalığının avını yakaladığındaki gibi dişlerini sıktı ve emretti. "Bana itaat et."

Yirmi Birinci Bölüm

Kelimeler kafamın içinde bağıırıyordu. Güç. Baskı. Ona itaat etmek istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Hayır!

Dürtülerle savaş, onları bastır ve uzaklaştır. Dişlerini gıcırdattı. Ashen'inkilerin aksine onun özellikleri, mezar-görüşümde çok az değişti. Belki sadece daha sevecen ve etkileyici olmuştu. Saltanat perisi.

Avuçlarında gümüş ipin makarasını tutuyordu. Yumruğunu makaranın etrafında sıktı ve çekti. İpi çekmesiyle göğsüm kalktı. Mezar-görüşümde aramızda esneyen, parlayan gümüş ipi görebiliyordum. Uzandım ama görebiliyor olmama rağmen dokunamadım.

“Bana itaat et!”

Ona baktım, vücudum daha fazla karşı koyamıyordu, bana bakıp güldü. Güzel ve güçlüydü. Sahibem. Gülmesi hoşuma gitti. Onu memnun etmek istedim.

“Çok güçlü,” diye fısıldadı. “Ne kadar... değerli,” dedi. Önümdeki bardağa baktı. “İç, böylece gidebiliriz.”

Bardağı kaldırdım ve dik dik baktım. Parmaklarım titriyor, elimdeki içi sıvı dolu bardağı titretiyordu. Mavi büyü kıvrımları sıvının üzerinde sabit durup dans ediyordu. Büyü sinirlerimi bozdu. Üzerimde yapılan büyülerden hoşlanmam. Bardağı geri koydum.

“İç onu!”

Elim seyirdi. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Büyülerden hoşlanmıyordum.

“Alex!”

Kafamı kaldırdım. Saçları kar gibi ışık yansıtan ve loş barda teni parlayan biri bana doğru koşuyordu.

“İç!” diye tekrar emretti kadın.

Bardağı kaldırdım. Adam yanımıza kadar gelip ellerimden bardağı aldı. Masaya koydu ve elini kolumun etrafına sardı.

“Seni buradan götürüyorum,” dedi. Kolumu çektiği sırada vücudum sandalyeden kalkmadı. “Alex?”

Sahibem adama baktı. Falin... Evet, adı Falin’di. Adama bakıp güldü, ben de aynısını yaptım. Ceset adam bile güldü.

“Mekânın kuralı,” dedi.

Falin, dolu bardağa baktı. Kaldırdı, içindekileri çalkaladı. Sonra kafasına dikip büyü lü sıvıyı yuttu. Boş bardağı ahşap masaya vurup, “Hadi,” dedi.

“Alex gitmek istemiyor; benimle kalmak istiyor, değil mi canım?” Sahibem uzandı ve fazlasıyla sıcak elini yanağımda gezdirdi.

“Ben...” Kalmak istediğimi söylesem yalan söylemiş olurum. Bunu söylememi istediğini biliyordum ve onu memnun etmek istiyordum fakat kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Yüzünü astı.

Falin ikimize birden baktı. “Sen bir köle tacirisin,” dedi.

“Ve az önce en iyi avımı yakaladım,” dedi kadın. Ayağa kalktı. “Gelin hayvanlarım, görmemiz gereken önemli alıcılar var.”

Ceset adam hemen ayağa kalktı. Ben biraz daha yavaş hareket ettim.

“Alex,” dedi Falin. “Alexis, kim olduğunu unutma.”

Ona bakarak somurttum. Kafamı karıştırdı, bundan hoşlanmamıştım.

Topuklarımdaki karıncalanmadan rahatsız olmuştum. Ef-sunlu hançer kınından çekilmek istiyordu. Kafamın arkasında bu arzusunu hissedebiliyordum.

“Çabuk ol,” dedi sahibem büyük, yeşil ağaca doğru ilerlerken.

Ona itaat etmek zorunda olduğumu bilerek ve emrini anlayarak ona doğru gözlerimi kırıştırdım ama hançeri de hissedebiliyordum. Çekilmek istiyordu. Bir kez kınından çekseydim, beni rahatsız etmeyi bırakacaktı.

Hançerin kabzası elime uygundu, sihir kıpırtıları avucumun içine doğru tırmanıyordu. Hançer ne istediğini biliyordu, bu yüzden elime kılavuzluk etmesine izin verdim. Yukarı doğru ilerleyen istikrarlı bir tırmanışla hançer gümüş kınından sıyrıldı.

“Hayır!” diye haykırdı saltanat perisi arkasına dönerken.

Hançer sivrildi, kesti. Nefesim kesildi. Zihnim temizlendi, duyarım yeniden adrenaline dolarak gözlerimin önündeki büyü perdesini temizledi. Elimdeki hançer çınladı. Etin daha da derinlerine batmak, kan akıtmak istiyordu. Daha da sıkı tutup geri çekerek beni kullanmasına izin vermedim.

Ashen saltanat perisine dik dik bakarak, “Bu da ne?” diye sordu.

“Oyuncağını kırdım,” dedim. “Falin?”

Çoktan yanıma gelmişti. Silahını çekip doğrultmasını bekliyordum ama yapmadı. Kapıda metal eşyalarını bırakmıştı. Elini omuzuma koydu. Beni geri mi çekmeye çalışıyordu? Sallandı. Hayır, kendini ayakta tutmaya çalışıyordu.

Büyülü iksiri içmişti.

“Sanırım bir düşman edindim,” dedi kadın. “Fakat henüz güçlü değilsin, perisoylu. Gel, Ashen.”

Ağaçlara doğru yürüdüler. Titredim, vücudumu saran soğukluk beni neredeyse ikiye ayıracaktı. Hayır, Ashen gidemiyordu. Sıcaklığım hâlâ üzerindeydi.

Gücümle ona doğru uzanıp sonsuz soğukluğu devasa bir el gibi gönderdim. Ashen canlandırılmış bir cesetti ama yine de hâlâ ölüydü. Bunu görebiliyordum ve ölümlere karşı yakınlığım vardı. Bana saldırdığında güçle vurdu, kalkanlarıma inen sağlam bir çekiç gibi. Bir hayalet gibi yaklaştım, gücüm kalkanlarının boşluklarından içeri sokuldu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, omzunun üzerinden bana baktı. Kalkanları sıkılaştı. Gücüm çoktan oradaydı. Hepsini ona

boşalttım. Varlığının derinliklerine dalarak. Isımı arayarak. Benden çaldığı hayat gücü için. Ashen acıyla bağırdı ve koşmaya başladı. Kadın ağaca ilk ulaşan oldu. Sonra gözden kayboldu. Bir geçit. Bir geçit vardı orada belli ki.

Ashen'in o ağaca, sıcaklığım hâlâ üzerindeyken ulaşmasına izin veremezdim. Tüm gücümle özüne yapıştım. Ölü bedeni durdu, ileri düştü. Artık ağaca doğru koşan bir adam yerine, bir hayalet vardı.

Ağaca ulaştı ve gözden kayboldu. Dilim ağzımda kıvrıldı. Onu öldürdüm mü? Yutkundum. Hayır, zaten ölüydü ya da onun gibi bir şey. Yerdeki içi boş ceset gözümün önünde dağıldı ve toz haline geldi. Yan masalarda oturan periler sessizdi. Dikkatli gözlerle beni izliyorlardı. Bazıları korkmuştu.

Bir adım geri tökezledim ve mezarı dışıma doğru iterek kalkanımı sertçe kapattım. Dizlerimin bağı çözülde ve görüşüm karardı. Sarsıldım, yere düştüm. Soğuk... Bu soğuktan ölebilirdim.

Dizlerimi göğsüme doğru sıkıca çekip ahşap zeminde top gibi büzüldüm ama organlarım buz parçalarıyla, kaslarımsa donmuş tahtalarla değiştirilmiş gibiydi.

Falin, ellerini kollarımda kaydırarak, "Buz gibisin," diye fısıldadı. "Buradan çıkmak zorundayız." Ama ayağa kalkma yardım edemeyecek kadar fazla sallanıyordu.

İki kere denemem gerekti, sonunda ayaklarımı altıma alabildim. Falin'e yapıştım, o da bana. Ben kör ve titreyerek, o ise sallanıp tökezleyerek yavaşça çıkışa doğru ilerledik. Kimse bizi durdurmadı ama yardım da etmedi.

Durarak, "Müziği duyuyor musun?" diye sordu.

Duyuyordum. Canlı bir keman melodisi. Dans edilebilecek türden. Falin yönümüzü değiştirerek sallana sallana sese yöneldi. Kemanla ilgili az önce ne öğrenmişim?

Sonsuzluk dansı.

"Hayır." Falin'i geri çekmeye çalıştım.

Katıksız bir neşeyle kahkaha attı. "Benimle dans et, Alexis," dedi. Belimde olan elini koluma kaydırarak ileri doğru atıldı.

Elini tuttum. Keman müziği etrafımı sardı, dansçıların gülüşünü duyabiliyordum. Sonrasında Falin'i tutan elim kaydı, gitmişti...

Kafamı çevirdim ve tüm görüşümü kaplayan karanlığın içinde onu aradım. Dansçıların oluşturduğu halka hemen önümdeydi. İçinde bir yerlerde Falin de vardı, uysal olmak için büyülenmiş ve sonsuzluk dansına yakalanmıştı. Benim için büyüyü içmişti. Onsuz bir yere gitmeyecektim.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım: Gücüme eriştim. Mezar-görüşüm tüm görüntüyü ele geçirdi ve dansçıların görüntüsü netleşti. Güzel ve çirkin, salınarak ve dönerek dans ediyordu ve merkezde çürümüş kemanı çalan kemancı vardı. *Kemanın yayı kopana dek dans edecekler.*

Kemancıya ulaşmak zorundaydım.

Kemana dalmış bir şekilde, müziği göz ardı ederek ileri doğru atıldım ama dansçılar dans ediyorlardı. Bir diken perisi bana güldü ve dikenli parmaklarını elimin etrafına kenetledi, beni kendisiyle beraber sürükledi. Beni, saçları sanki canlıymış gibi etrafında süzülen bir kadına bırakmadan önce dönerek ilerledik. İki el bana dokundu. Buz gibi tenimi dağılayan, kor gibi eller... Bağırdım ama kimse duymadı. Peri beni, boyu benim yarım kadar olan cüceye doğru fırlattı. Cüce beni havaya fırlattı. Bir trol beni yakaladı ve sıradaki dansçıya fırlatmadan önce beni döndürdü. Tamamıyla insana ait bir surat görünce çok oldum, tanıdığım bir surat.

"Tommy?"

"Dansa mı katıldın, Alex? Harika değil mi?" Tommy beni başka bir dansçıya bıraktı ve bütün yüzler bulanıklaşmaya başladı.

Geniş yüzler; ince yüzler; güzel, korkunç, mavi, yeşil, taş yüzler etrafımda dönüyordu. Sersemlemiştim ve artık kemancının nerede olduğundan emin değildim. Bu kadar fazla sıcak dokunuştan dolayı cildim yanmıştı. Kemancıyı bulmak zorundaydım.

Parlayan eller benimkilerin üzerine kondu ama bunlar yakmıyordu. Falin'in gülün yüzüne baktım. Kolunu belimde

kaydırarak, “Alexis,” diye fısıldadı. Ayaklarımı yerden kese-
rek beni havaya kaldırdı ve havada tam bir daire çizdi. Beni
aşağı indirirken ayaklarım henüz yere değmeden bana sarıldı
ve dudaklarını, dudaklarıma yapıştırdı.

Dudaklarında kahkaha ve bal tadı vardı. Sıcaklığının ilk
dokunuşu, dudaklarımdan başlayıp merkezime doğru ilerle-
yerek bütün vücudumu güzelleştirdi. Sonra ortadan kayboldu
ve yeni, yakıcı eller beni kavrayıp yeni bir partnere doğru
itmeye çalıştı. Saçlarının yerinde canlı alevler olan bir peri
beni kavradığında vücudum acıyla parçalandı. Hızla geri
çekildim, kırbaçlar kolumda şakladığında tökezledim. Yana
doğru düştüm.

Sonrasındaysa çemberin merkezindeydim. Dansçılar etra-
fıma toplandı ama bu küçük yerde kimse yoktu. Kemancının
durduğu yer... Ayaklarımın üzerine fırladım.

Kemancının arkası bana dönüktü ama o narin ve hassas
keman yaylarını görebiliyordum. Hançerimi kınından çıkar-
dım ve ileri doğru salladım. Hançeri tellere geçirdim ve me-
zar-görüşümde teller toz haline geldi.

Müzik sustu. Sersemlemiş kemancı kafasını eğip kemanı-
nı inceledi ve dansçılar durdu. Güldüler ve alkışladılar. Kala-
balığın arasında eğilerek Falin’i aramaya koyuldum.

İlk önce Tommy’yi buldum. Bileğinden yakaladım. Teni
avuçlarımı yaktı ama bırakmadım.

“Hadi, buradan hemen çıkmalısınız.”

“Buraya yeni geldim, Alex.”

“Gerçekten mi? Ne zaman?”

Tommy bana dik dik baktı. “Sanırım yirmi dakika önce.
Dans başlamadan önce vali yardımcısı kurmay başkanla ye-
mek yiyordum, sonra da yalnızca bir şarkıda dansa kalktım.”

“Tabii.” Falin’i buldum ve yakaladım. Sonra titreyen
adımlarla her ikisini de kapıya sürükledim.

Küçük peri, üzerinde durduğu podyumdan bize doğru,
“Çıkış için deftere imza atın,” dedi.

Onu görmezden gelerek kapıyı açmak için Tommy’nin
kolunu omzumdan indirdim.

“Bekleyin! Bu saatte buradan ayrılamazsınız,” diye bağırdı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle yolumuzda duran bir trolün yanından geçip ayrıldık ve alacakaranlığa çıktık.

Yirmi ikinci Bölüm

Alacakaranlık? Kaşlarımı çattım. Bara girdiğimde öğle vaktiydi.

Tommy yanımda karanlık gökyüzüne bakarak derin bir nefes aldı. “Düşündüğümden daha uzun süre orada kalmışım sanırım,” dedi.

“Evet. Hepimiz öyle.” *Bütün öğleden sonrayı nasıl barda harcadım?* “Gitmeliyiz.”

Ne de olsa ön merdivenlerde aylaklık edemezdik. Aşağıya baktım. Mezar-görüşümde basamaklar epey tehlikeli görünüyordu, dökme beton ufalanmış ve ahşap parmaklıklar çürümüştü. Kontrolsüz bir şekilde titremem aşağı inmemi zorlaştıracaktı. *En iyisi yavaştan almak.*

Bir elim hâlâ Falin’in üzerindeydi ama artık eskisi gibi sallanmıyordu. Dans kafasını biraz netleştirmiş gibi görünüyordu.

İlk basamağa adım attım ve beton ayağımın altında ufalandı. Parmaklıkları yakaladım. Çürümüş ahşap, ben ağırlığımı bıraktıkça çatırdıyordu. Falin ve Tommy beni dirseklerimden tuttular ve geri çektiler.

“Ah, Alex, bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama merdiven basamağını ve parmaklığını kırdın,” dedi Tommy.

Gözümü kırptım. “Bu mümkün değil...” Devrilmiş parmaklıklara ve ufalanmış basamağa baktım. Mezar-görüşümü kullandığımda var oluşun çeşitli seviyeleriyle karşı karşıya

gelirdim ama benimle asla etkileşime geçmemişti. Harabeye gözlerimi diktim. *Artık geçiyor.*

Tommy'ye baktım. Ürktü ve kolumu bıraktı.

"Gözlerin şu acayip parlama şeyini yapıyor," dedi bir adım geri çekilirken.

Güvensizliği karşısında kaşlarımı çattım ve arkamı döndüm. *Gün geçtikçe daha da acayip... İşte o benim!* Merdivenleri düşündüm. Bütün basamaklar ayaklarımın altında ufalanacaksa aşağı doğru tam bir zıplama yapmam mümkün değildi. Körken daha güvendedim. Kafamı kaldırıp Falin'e baktım. "Mezar-görüşümden vazgeçtiğimde seni göremeyeceğim."

Elini dirseğimden belime doğru kaydırırken başını salladı. Tommy boğazını temizlerken gelecek olan körlüğe kendimi hazırlayarak derin bir nefes aldım.

"Şey, ee, belli ki Alex bizi tanıştırmayacak, ben Tommy."

Falin, Tommy'ye bakmadan, "Daha önce tanışmıştık," dedi. Diğer elini de belime sardı ve beni daha yakına çekti. Elleri çıplak kollarımda, ovalar şekilde hareket etti. "Küçük bir buz prensisi gibisin," dedi. Beni tekrar öpecekmiş gibi eğildi, geri adım attım.

Tommy elini saçlarına götürerek başının arkasını kaşıdı. "Peki, kendimi üçüncü teker gibi hissediyorum, bu işi sana bıraktım. Seni görmek güzeldi, Alex," dedi ve basamaklardan inip arkasına bile bakmadan kaldırımda ilerledi.

Onun arkasından, "Tamara'yı ara, senin için endişeleniyor," dedim.

Falin'in parmakları, kulağımın arkasından köprücük kemiğime sarmallar çizerek hareket ediyordu ve soğukla hiç alakası olmamasına rağmen ürperdim. "Sen sarhoşsun..."

"Peri kanyagı," diyerek kabul etti.

Harika! Peki eve nasıl gideceğiz? Sarı -ve bana paslı görünen- araba sokağa park edilmişti, üzerinde taksi ışığı parlıyordu. Onu işaret ederek, "Bizi taksiye götür," dedim.

Falin onaylayarak başını salladı. Ben de kalkanlarımı kapatarak mezardan dokunuşumu çektim. Karanlık gözlerime

çökmüştü, soğukluk etrafımı daha sıkı sarmıştı. Merdivenlerden inerken bana kılavuzluk etsin diye Falin'e yapıştım. Sokağa giden yolda tökezledim, titremem öyle güçlüydü ki ayaklarım beni zor taşıyordu. Falin de tam olarak dengeli sayılmazdı.

Kapı açıldı ve Falin beni taksinin siyah arka koltuğuna yönlendirdi. Arkama sokuldu, vücudumu ısıtmak için bacaklarımı göğsüme çekti. İşe yaramadı. Dişlerim gıcırdadı, titremeler vücudumu mahvediyordu.

Önümde oturan boğuk ses, "Nereye?" diye sordu.

Falin adresimi ezbere söylerken ben yalnızca mırıldanabildim.

Taksi şoförü, "Bu mahallede parayı peşin alıyorum," dedi.

Falin söylendi ama cüzdanına uzandığı sırada koltuk hareket etti. Omzumun etrafından uzanırken, "Üstü kalsın," dedi.

Taksi şoförü homurdanarak teşekkür etti. Falin kafamın yanındaki plastik bir şeye hafifçe vurdu.

"Şu bölmeyi kapatır mısın?" dedi.

Başka bir homurtu ön koltuktan çıktı. Sonra küçük bir motor sesi geldi ve taksinin önünden gelen ses kesildi. Falin arkasına yaslandı ve elini omuzuma atarken plastik koltuk gıcırdadı.

"Dansı durdurdun," diye fısıldadı.

İlgisizce omuzlarımı silktim. Kulüpten güvenli bir şekilde uzaklaştığımız için bedenime sahte bir sıcaklık hissi veren adrenalin de azalıyordu. Falin'in beni saran kolundan sıcaklık geliyordu, ona doğru kayıp sıcaklığına sokuldum.

Burada kalmayı planlamıştım -planım gerçekten de buydu- ama kolunu belime atıp beni kucağına aldı. Saçlarının gevşek bukleleri yanağıma düştü, ipek yumuşaklığında ve tenine yakın olduğu için sıcaktı. Temiz ve baharatlı kokuyorlardı. Elimi saçlarına götürmek için kaldırdım ve yüzüne ulaşana kadar takip ettim. Parmaklarım, kulağı ve çenesi arasındaki kaviste dolaşıyordu. Sonra parmaklarımı ağzının kıvrımını bulana kadar çenesinin keskin hatlarında dolaştırdım. Alt dudağının kıvrımına dokundum. Eli sırtımdan boynuma doğru çıktı.

Saçlarımı kıvıran parmaklarıyla nefesini dudaklarımda hissedene kadar beni kendine çekti ve boşluğu kapattı.

Öpücüğü nazikti, dudakları sert ama cömertti ve ateş üzerine yayıldı. Dudaklarını içime çektim. Saçlarımdaki elini daha da sıkılaştırarak beni kendine daha sıkı çekti. Dili, dudaklarımdan arasında ıslanarak peri kanyağının ballı tadını beraberinde getiriyordu.

Peri kanyağı?

Geriye çekildim ama beni tekrar dudaklarına doğru çekerek hırladı. Şimdi dudakları çok daha arzuluydu ama dilini ağzıma değdiği anda geri çekerek dudaklarına doğru takip etmem için beni zorladı. *Bunu yapmamalıyım.* Ama çok sıcaktı ve göğsünün sert kısmı keşfedilmek için yalvarıyordu.

Avuçlarım, gömleğinin pantolonunun içine girdiği yere kadar kaslarının sıkı kıvrımlarını takip ederek aşağı kaydı. Gömleğini pantolonundan çıkarttıktan sonra karnının sıcak teninde parmaklarım dolaştı. Boğazından derin bir ses geldi ve kalbim tekledi. Ellerim hareketlerini hızlandırdı. Sonunda onu mutfakta gördüğüm günden beri kafamda olan soruların cevaplarını öğrendim. *Pürüzsüz.* Gömleğinin kumaşı ilerlememi durdurarak bileğime dolaştı. Kumaşı öfkeyle çekiştirdim. O anda Falin döndü ve kumaşın gerginliği yok oldu.

Kıyafetimin aralığından elini sokup parmakları göğüs kafesimin bittiği yeri ısıtana kadar gömleğimin düğmelerini açtığını fark etmemiştim bile. Dokunuşuyla karnım gerildi, bu gerginlik parmaklarının uzanmadığı yerlere kadar indi. Başparmağını pantolonumun içine sokarken inledim.

Sert parmakları omzumu yakaladı ve beni arkaya çekti. Eli, beni ince bluzumun üzerinden bastırıp belimi yay gibi esnettiği sırada ufak bir çığlık attım.

Taksi şoförü, “Bu kadar yeter!” diye bağırdı Falin’in eli hâlâ omzumdayken. “Arabadan inene kadar bekleyin.”

Araç durmuştu. Fark etmemiştim bile. Solumdan kapının açılma sesi geldi ve taksi şoförü sonunda inmemizi istedi. Ben hâlâ Falin’in kucağında oturuyordum, bu yüzden arabadan aşağı dikkatli bir şekilde inmem gerekti. Göğsüme doğru

esen gece esintisi, gömleğimin düğmelerinin açık olduğunu hatırlattı. Bir elimle gömleğimi kapatırken diğeriyle taksinin yan tarafına tutundum.

Önümde Caleb'ın sihrinin tanıdık atmosferini hissettim ama merdivenlere giden yolu, körlüğün bana kattığı bu beceriksizlikle yardımsız bulmam imkânsızdı.

Falin beni yardımsız bırakmadı. Taksinin kapısını çarparak kapattıktan sonra bana sarıldı.

Onu iterek uzaklaştırdım ve, "İçeri girmeliyiz," dedim.

Çeneme değen saçları öne düştü. *Başını mı sallıyordu?* Beni kolunun altına aldı ve sallanarak basamakları tek tek çıkmaya başladık.

"Kendim yürüyebiliyorum."

Beni bırakmadı.

Gömleğimin önündeki düğmelerle uğraşıyor, tek elimle onları tekrar kapatmaya çalışıyordum.

Falin fısıltı gibi bir sesle, "Dur," dedi. "Şu anda onlara bakıyorum."

Beni hafifçe salladı, dengede durabilmek için kollarımı boynuna atmam gerekti. Gömleğim arkaya doğru kaydı.

"Bu daha iyi," dediğinde yanaklarım kızardı.

Gerçekten göğüslerime mi bakıyor? Göremiyordum, bu yüzden emin de olamıyordum ama vücudum bana ihanet ederek sıcaklıkla dolup taşıtı.

En üst basamakta beni indirdi, anahtarı almak için çantamı çıkardım. Elimle kilidi aradım, anahtar benim titrememle şakır şakır ses çıkarıyordu. Kapıyı açmak için anahtarı benden aldı. Beni içeri sürüklerken koruma büyüğü üzerimden kayıp geçti.

Kapı kapanmadan önce dudakları dudaklarımla birleşti. Beni duvara dayadı. Eldivenli elleri karnımda gezindi. Kısa süre sonra elleri üzerimden çekildi ve eldivensiz olarak geri döndüler. Çıplak elleri vücudumda dolaştı ve dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı. Başparmağını sutyenimin telinden içeri doğru soktu, titredim. *Aman Tanrım, buna ihtiyacım var! Ama...* Onu ittim, dudaklarımız ayrıldığı sırada nefes al-

dım. Pes etmedi. Kafamı çevirdiğimde dudakları çenemi takip ederek arkalarında küçük öpücükler bıraktı.

“Sen sarhoşsun,” diye fısıldadım.

“Eeee?” Çenemle boynumun birleştiği yumuşak noktayı hafifçe ısırıldı. Tenimi sıyıran keskin dişleri vücuduma yeni bir titreme dalgası gönderdi, bir an için beynim durdu.

Omzunu sertçe itmeye devam ettim. Sırtımı duvara dayamıştım, bir şey olmalıydı ve Falin ahşap kadar sert değildi.

“Kanyakta büyü vardı. Karar vermeni etkiliyor.”

Kısık sesle yenim etti ve bileklerimi kavrayarak avuçlarımı omuzlarından uzaklaştırdı. Kelimeleri nefesinin buğusuyla dudaklarıma çarpana kadar öne doğru eğildi. “Sarhoş olmasam bunu yapmayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Bu”nun ne olduğunu göstermek istercesine, dudaklarını benimkilerle birleştirdi. Bu öpücük kontrollüydü, neredeyse daha başlamadan bitmişti. Az evvelki tutkuyu istercesine mi-dem buruldu. *Aptal, Alex! Bu kötü bir fikir.*

Başımı salladım. *Hayır, sarhoş olmasaydı, burada olmazdık.*

Beni tekrar öptü, kafasını çekmeden önce dilini ağzımda ıslattı. “Yapardım.” Bu kelimeleri doğrudan dudaklarıma söylemişti. İnledim. Bu inlemeden sonra suratına oturan gülümsemeyi hissedecek kadar yakındık.

Başparmağını sutyenimin altına soktu ve onu kaldırdı, böylece parmakları memelerimde kıvrımlı dokunuşlar yapıyordu.

“Dur!” Kelime ağzımdan emirden çok nefes gibi çıkmıştı.

Parmakları duraksadı ama çekilmedi “Neden?”

“Yapmamalıyız... Sen sarhoş olmasaydın, biz...”

“Bana neyi yapıp neyi yapmayacağımı mı anlatıyorsun?” diye sordu ve dudakları boğazıma doğru indi.

Bir elini sutyenimden çekti ve arkama götürdü. Parmakları sutyenimin kopçasına gitti ve hızlı bir hareketle açtı. Diğer eliyle gevşeklikten faydalanıp göğsümü kavradı ve başparmağıyla meme ucumun etrafında daireler çizdi.

Nefesim tekrar daraldı, dudaklarım konuşmaksızım hareket etti. Falin bunu bir davet olarak algıladı, itiraz edeme-

mem için dilini ağzımın içinde dans ettiriyordu.

Beni duvara sıkıştırdığı yerden kıvrılarak geri çekildim.

Dikkatini dağıtmak için ne yapacağımı şaşırılmış halde, “Kahve?” diye sordum nefes nefese.

Vazgeçmedi, beni kollarımdan yakaladı ve, “Biliyor musun, seninki gibi namı olan birine göre yatağa atılması oldukça zorsun,” dedi.

Ağzım açık kaldı, ellerim öne atıldı. Avuçlarım omzuna değdi, kendi ellerimi yakmanın dışında bir zarar veremedim. Beni kollarına doğru çekerek güldü. İyice sinir olup onu sertçe ittim, hafifçe sallandı. *Doğru. Sarhoş olduğunu unutmuşum.*

Kendini hemen toparladı, sonra beni kucaklayıp hafifçe havaya doğru fırlattı. Etrafımda neredeyse bir rüzgâr oluştu ve üzerine düştüğüm sırada yataktan zıpladım. Ardımdan yatağa sokulduğunda yatak kaydı.

Omzumdan gömleğimi çekerken, “Tanıdığın diğer sarhoşlardan farklı olduğumu mu ima etmeye çalışıyorsun?” diye sordu.

Parmakları köprücük kemiğimde gezinirken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Dudakları, omzumun kenarındaki çiziklerden kaçınarak parmaklarını takip etti.

“Hayır, o...”

Dişlerini tenimde gezdirerek lafımı yarıda kesti. Parmaklarımı tuttu, sonra da sanki her birini ayrı ayrı inceliyormuş gibi tek tek kaldırdı. Kafasını kaldırıp bana baktığında çevremdeki havanın yer değiştirdiğini hissedebiliyordum. Eli çeneme gitti, görmeyen gözlerim onunkilerle buluşabilecekmiş gibi başımı arkaya yatırdı.

“Eğer farklı değilsem, yalnızca vücut sıcaklığımla mezar soğukluğunu üzerinden atmana yardım edecek sıradan bir adamım demektir. Ve sen de vücudumda dolaşan büyüğü içkiyi umursamamamı sağlayacak sıradan bir kadınsın.”

Bu sözlerin üzerine midem buruldu. *Sadece bir kadın? Sadece bir beden? Ama haklıydı. İkimiz de şu anda birbirimizin ihtiyacı olan şeydik. Daha fazlası değil.*

Gömleğimi çıkartırken başımı salladım. Sonra yatağın kenarına kaydım ve botlarımın bağcıklarını çözmeye koyuldum.

Kolumu tuttu ve parmaklarımı durdurdu. “Ne yapıyorsunuz?” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Ayakkabılar... Hele de çizmeler... Aniden gelişen seks sırasında onlardan kurtulmak için asla iyi bir zaman yoktur. Ben de şimdi onlardan kurtuluyorum. Aynısını sen de yapmalısın.”

“Alexis,” diye fısıldadı “Sus!”

Gözlerim kocaman açıldı ama dudaklarımı kendininkilerle kapatıp itirazımı yarıda kesti, daha doğrusu itiraz etme isteğimi. Sonra birdenbire durdu ve elleri çizmelerime doğru kaydı, düzenli ve oldukça yavaş bir şekilde onları çıkartmaya başladı. *Kıyafetlerimizden ne kadar çabuk kurtulursak, bu garip kısım da o kadar çabuk sonlanacaktı.*

Ayakkabılarımı çıkarttıktan sonra beni yatağın ortasına taşıdı ve ardımdan geldiği sırada şilteden sesler geldi. Elim pantolonumun düğmesine gitti ama Falin elimi tuttu.

“Benim yapmama izin ver.”

Fermuarı olabildiğince yavaş şekilde aşağı indirdi ve açtığı sırada aşağı doğru inerek vücuduma öpücükler kondurdu. Saçları aşağı doğru vücudumun üzerinden geçerek beni kokusuyla sarmaladı. Neredeyse kontrol altına aldığım kalp atışım yine hızlandı. Göğüslerime geldiğinde duraksadı, meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırdığı sırada diğer eliyle tek göğsümü avuçladı. İnledim ve bir an önce içinden çıkmak için kotumu aşağı çektim. Beni tekrar yatağa yönlendirdiği sırada elimi kotumdan çekti ve bileğimi tuttu.

Göğüslerime değmeyi bırakmadan iki elimi de yatağa sabitledi. Göğüslerimi daha da fazla emdi; ağzı ve dişleriyle tenimi, nefesimi kesmeye yetecek kadar yaladı. Avuçlarının içinde debelendim. Bedenime değen daha fazla tene ve üzerimizde çok daha az kıyafet olmasına *ihtiyacım vardı*. Bir an önce... Beni serbest bırakmadı, dikkatini diğer meme ucuma yönelttiğinde bile bileklerimi esir tutmaya devam ediyordu.

Ağzı göğüslerimden ayrılıp vücudumun ortasına doğru ilerlediği sırada kısık seslerle inliyordum. Dilini göbek deliğimin etrafında gezdirmek için dışarı çıkarttı ve aşağı doğru ilerledi. Ağzı kalça çıkıntılarıma doğru indiği sırada uyarılma da aşağı ilerledi ve sonunda pantolonumu çıkartmam için ellerimi serbest bıraktı.

Ona dokunmak istiyordum. Her yerine ama sadece saçlarına ve omuzlarına uzanabildim. Gömleğini çektim ve anlaşılmaz bir dille üzerimden kalkmasını emretmeye çabaladım. Düğmelere ulaşmak için kendimi yukarı çektim ama beni zorla yatağa geri itti.

“Yerinde dur,” diye emretti. “Sana bakmak istiyorum.”

“Bu adil değil.”

Cevap vermedi. Kıyafetimin son düğmesini de açtığına titredim. Eli üzerimde değilken benden uzakta tuttuğu soğukluk tekrar üzerime çökmüştü. Kıvrınma isteğime karşı çıktım.

“O kadar güzelsin ki,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Gözlerimi kırdım. Buna alışık değildim ve daha fazla bu şekilde kalamazdım. Kendimi yukarı ittim ve ona uzanmak için dizlerimin üzerinde durdum. Kollarını, omuzlarına ulaşana kadar çizgi halinde takip ettim; sonra göğsüne doğru inerken gömleğinin düğmelerini açtım. Tenini istiyordum, bir seferde en fazla dokunabileceğim kadar ten...

Dudaklarım boynundaki kaslardan aşağı doğru indi. Gömleğinin orta düğmesi sorun yarattı. İpi kopana kadar çekiştirdim. Gömleğini omuzlarından aşağı iterek ellerimi heykeltıraş elinden çıkma göğsünde gezdirdim.

Dokunmak yetmiyordu. Yeterli olmanın yanına bile yaklaşamıyordu. Dudaklarım âdem elmasının altındaki boşluğu buldu ve şehvetle yaladım. Falin boğazından alçak bir ses çıkarttı, dilimi gezdirmeye devam ettim.

Falin saçlarımdan çekerek başımı yukarı kaldırdı. Dillerimiz buluştu ve birbirimizin ağzının içinde dans etti. Ağzının içinde hayatımı saklıyormuşçasına onu öptüm. Bunun için

kendimden vazgeçiyordum, onun için. *Bu gece, yalnızca bu gece.* Onu, tatmin olabilecek kadar öpebileceğimi düşünüyordum.

Elini karnıma indirdi, bacaklarımın içlerini okşadı ve en hassas noktayı buldu. Parmağını içime sokarak başparmağıyla klitorisimi okşayınca inledim. Bir parmağını daha içeri sokarken sesimi içine çekti.

Ağızına doğru nefes vererek, “Lütfen,” diye fısıldadım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazla dokunuşa. Daha fazla ona. Parmaklarının temposunu arttırarak beni titretti. Nefesimi içiyordu.

Kotunun düğmesini çekiştirdim, pantolonunu kalçalarından aşağı indirirken çıldırmış gibiydim. Altında iç çamaşırı yoktu. Parmaklarımı poposunda gezdirdim ve tırnaklarımı hafifçe gergin teni üzerinde dolaştırdım. Sonra parmaklarım kalça kemiklerine, oradan da düz karın kaslarının aşağısına doğru süzüldü ve kıvrımlarına ulaştım. İki elimle ona sarıldım. Bu his -sert, hazır ve ellerimin arasında- bir ses daha çıkarmama sebep oldu. Falin de bu sese karşılık verdi ve parmaklarının ritmi bir anda değişti. Bunu istiyordum. *Onu* istiyordum.

Kalkanlarımı düşürerek mezarın vücuduma geri girmesine izin verdim. Dünya etrafımda çürüdü ama Falin’in görüntüsü netleşti, heykeltıraş elinden çıkma vücudu ilahi bir ışıkla parladı. Yakışıklı görünecek şekilde büyüdü, neredeyse bakılamayacak kadar muhteşemdi. Farklı göründüğünden değil ama çok daha fazlasıydı. Daha gerçek, daha yakışıklı. Çok daha fazla. *Sleagh Maith.*

Elini çekerken, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Görmek istiyorum.” Görmeye *ihtiyacım vardı.*

Uyarmamla birlikte sıkılaştıran tenini izleyerek parmaklarımı göğsünde gezdirdim. Kar kadar hafif kıvrımlara uzandım ve tırnaklarımın en yumuşak dokunuşunu kullanarak parmaklarımla hafifçe penisine uzandım. İnledi ve elimi tuttu.

Parmakları benimkilerle birleşti ve elimi ağızına götürerek parmaklarımı yavaşça öptü.

“Soğukla savaşıyoruz, hatırladın mı? Arttırmaya çalışmıyoruz.”

Anlamıyordu. Görmek istiyordum. Görmeye ihtiyacım vardı. Ağzımı kaldırarak onun kine ulaştım, öpüştüğümüz sırada buz mavisi ama ılıklik saçan gözlerini izledim. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında alt dudağımı yalayarak tadını oradan almaya çalıştım.

Beni tekrar yatağa yatırdı. “Bırak. Bana güven ve bırak.”

Dudağımın bir kenarını öptü sonra da diğer kenarını. “Bana güven,” diye fısıldadı.

Mezarla temasını kestim ve dokunuşlarıyla dolu karanlığa teslim oldum.

Bacaklarımın iç taraflarına nefesi değene kadar vücudumu aşağı inerek öptü. Sonra dilini hafifçe içime soktu. Kalp atışlarım göğsümü parçaladı ve sıcaklık alt tarafıma akın ederek büyüdü.

Diliyle tekrar tekrar vurup vücuduma kasılmalar gönderirken, “Lütfen Falin, lütfen!” diye fısıldadım.

“Lütfen ne?” diye sordu, artık her an ikiye bölünebileceğimden emindim.

Mantıklı düşüncenin ötesindeydim. Tamamlanmış cümlelerin de... Nefes nefese, “Lütfen,” diye tekrar fısıldadım.

Gülüşü bedenime yayıldı. “Buz prensesim nasıl emrediyorsa,” dedi. Vücudunu benim kine değdirdi. Öpücüğü, içimdeki son havayı da çaldı. Aletini sertçe bastırdığında altında gerginleştım.

Hazır olmanın da ötesindeydim, yavaşça girerek içimi doldurdu. Doldurmaktan da fazlası...

Evet!

Vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçti ve Falin daha da derine girdi. Nefesimi hızlıca çektim, üzerimde hareketsiz kaldı.

“Canını mı acıtıyorum?”

Kelimeler yetmedi. Başımı salladım. Tekrar altında gerginleşerek, “Daha fazla,” dedim.

Kalçalarını yavaşça kaldırdı, ritmi oldukça kontrollüydü. Oldukça nazik. Tırnaklarımla poposunu kazıdım ve üzerime

daha da sert bastırdım. İçime daha fazla girebilmesi için ona doğru kaydım. Boğazından sürprizle dolu bir ses çıkarttı ve tempoma ayak uydurdu.

Vücudum kasıldı. Zevkin üzerindeki baskı o kadar artmıştı ki acıya dönüşmüş bile olabilirdi. Sırtımı gerdim, kontrollü itişlerini tekrar hızlandırdı.

Bu yeni tempoyla kontrolden çıktım. Çığlık atarak boşaldım. Arka arkaya gelen zevk dalgaları, vücudum boyunca yayıldı. Dudaklarıyla ağzımı kapatarak haykırışlarımı içine çekti. Temposu yavaşladı. Durdu... Son bir kez üzerime gelerek kendini sertçe bastırdı.

Öylece uzandık, ikimiz de nefes nefeseydik. Vücudum titredi, her bir sinirim zevkle doluydu. *Bundan sonra olacakların hepsi mahvoldu.* Yatağıma girebilecek herhangi bir beceriksiz sarhoş, az önce hissettiğim şeyin üzerine beni çıkartamazdı. Tenindeki tuzun tadına bakarak omzunu öptüm. *Hayatın boyunca bir defa...* Hayatımın en iyi orgazmının sonrasındaki keyif anımda bile bir mutsuzluk sancısı bedenime dokunabildi. *Aptallaşma Alex, sadece bu gecelikti. Sadece bu gecelik olduğunu ikimiz de biliyoruz.*

Falin'in dudakları benimkileri kapatırken elleri vücudumda geziyordu. Omurgasından aşağı inen düzgün çizgiyi takip ettim. Hâlâ daha içimdeyken vücudu uyarıldı. Sertleştiğini hissettim.

Zevkten sesim kısılmış halde, "Tekrar mı?" diye sordum.

Ellerini hareket ettirmeden, "Var mısın?" diye sordu.

"Ah evet!" *Belki de hayatımda birden fazla defa.*

Saatler sonra yatakta hareketsiz yatıyorduk, bedeni benimkinin etrafında kıvrılmıştı. Saçımın bir buklesini, parmağının etrafına hafifçe dolamıştı ama nefes alışları sakın ve düzenliydi. Uyumaya çok yakındım, üzerimde mutlu bir yorgunluk ve yanı başımda göğsünün sıcaklığı vardı.

Sonra dudaklarını alnımda oynatırken ağzından o kelimeler çıktı. Yumuşak, neredeyse bir fısıltı halinde... “Sadece sıcak bir beden değilim.”

Bundan sonra uyku, uzak bir ihtimaldi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Öğlen güneşinin parlaklığına bakarak gözlerimi kırpıttım. Üzerimde bir gölge asılı duruyordu ve Falin'in yüz hatlarını seçebilmek için bulanık gören gözlerimi birkaç kez açıp kapamam gerekti.

"Uyurken beni mi izliyordun?"

Güldü. "Biraz."

"Peki." Gözlerim çıplak göğsünden çarşafın üzerini örttüğü kalçalarının çıkıklığına kaydı. "Ben, şey, düş alacağım," dedim. Çarşafı kavrayarak yataktan kalktığım sırada etrafıma sardım. Ayağa kalkınca bacaklarım titredi ve elim leğen kemiğime gitti. Vücudum uzun zamandır böyle ağrımamıştı. Nasıl bu hale geldiğimi oldukça canlı bir şekilde hatırlayınca yanaklarım kızardı. Yerden kapmak için etrafımdaki kıyafetlere bakındım. Hem benim hem onun kıyafetleri her yerdeydi ve benimkilerin hiçbirisi yatağın yanında değildi.

Arkama dönüp bakmadan çarşafı yatağın dışına sürükledim ve büyük adımlarla odadan çıktım. Falin mırıldanarak bir şeyler söyledi ama kulaklarım ne dediğini duyamayacak kadar çok çınılıyordu.

Çarşafı banyonun kapısında bıraktım ve sıcak suyu sonuna kadar açtım. Sudan buharlar çıkıyordu. Suyun sıcaklığını test etmeden önce sıcak su vanasını bir tur geri çevirdim. Elimi hızlıca geri çekip sallayarak göğsüme bastırdım. *Hâlâ çok sıcak.*

Arkamdan derin bir ses, “Onu sevmedim,” dedi.

Arkaya döndüm. Ölüm bana dik dik bakarak banyo lavabosuna yaslanıyordu.

Acıyan elimi kasarak havluyu aldım ve etrafıma sardım. “Ne?”

Kapının dışını işaret etti. “Onu sevmedim.”

İlgisiz görünmeye çalışarak omuzlarımı silktim ama adamın arkasındaki aynadan yansıyan kızın gözlerinden panik ifadesi okunabiliyordu. “Ben senin seks hayatını sorguluyorum.”

Üstelik beni öpmüş, sonra da ortadan kaybolmuştu. Benimkini yargılamaya hakkı olmadığı kesindi.

Şaka yapmışım gibi gülümsedi ama bu gülüşü gözlerine ulaşmadı. Sonra bakışlarını aşağı indirip vücudumda gezdirdi. Havluyu aldığım için mutluydum.

Bakışları değişti, alay eden ifadesi yok oldu. “Yayılıyor.” Parmakları omzuma indi. Çiziklerin hemen kenarlarındaki bölgelere dokundu.

“Soğuk değilsin.” Tam olarak sıcak da sayılmazdı ama o gün hastanede olduğu gibi vücut sıcaklığı benimkiyle aynıydı.

Kaşlarını çattı, ensemini tutmak için elini yukarı kaldırdı. “Yakıcı sıcaklığın yok. Soğuk hissediyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım. Falin’in kollarının arasında sıcaklığımdan memnun halde uyanmıştım ve evim soğuk değildi.

“Ruhumun Coleman’ın büyüüne enerji sağlamasının yan etkisi mi?” diye tahmin yürüttüm.

Ölüm başını salladı. “Ruhun ona asla ulaşmayacak. Senin herhangi bir parçanı almasına izin vermeden önce onu zorla dağıtırım.”

Kafamı kaldırıp baktım. *Önce?* O halde büyüünün iletimi aktif değildi. Sahibine dönmeden önce vücudumda tamamlanması gerekiyordu. *Bildiğim iyi oldu.*

Biri dışarıdan kapıya vurdu. “Alex iyi misin?”

Zıpladım. “Aaa...” Aynadan yansıyan kızın beti benzi attı. Ona bakarak kaşlarımı çattım ve boğazımı temizledim. “Bir süre daha burada kalacağım. Senin muhtemelen karakola git-

men gerekiyordur.” Bugün çalışıyor olmasını yalnızca umabilirdim. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. “Eve gidip hazırlansan iyi olur.”

Bana karşı çıkmasını bekleyerek durdum. Hiçbir şey söylemedi. Gittiğini de duymadım. Biraz bekledikten sonra arkama döndüm. Ölüm, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle yanımda duruyordu. Uzandı ve omuzlarıma dokundu. Başparmakları çıplak tenim üzerinde ilerledi ve sanki bana dokunabildiği için şaşırmış gibi baktı.

Kaşlarımı çattım. “Bir soruyu cevaplamanı istiyorum ve yemin ederim ki eğer yine gülümseyip yok olursan seninle bir daha asla konuşmam.”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Sorunu alayım.”

Eline baktım. O Ölüm’dü. Buz gibi olması gerekirdi. Yaşayanların ise sıcak... Gözlerine baktım. “Özler iyileşebilir mi? Ya da Coleman’ı bulduktan sonra özümde hep koca bir delik mi olacak?”

Dudaklarındaki tebessüm kayıp gitti ve birbirimize bakarak öylece durduk. Bir süre sonra başka yöne bakarak bakışlarını kaçırdı. “Bu öze bağlı.”

Ve benimkinin iyileşip iyileşemeyeceğini bilmiyor. Başımı salladım, derin bir nefes almak için kendimi zorladım ve bıraktım. Ölüm geri adım attı. Eli, omzumdan düştü. Beni banyoda yalnız bırakarak başka bir şey söylemeden gözden kayboldu.

Banyo dolabına dayanıp aynadaki buğuyu izlemeye daldım. Gri buğu yansımanın üzerine ilerleyerek tedirgin gözlerimi ve korkuyla titreyen dudaklarımı kapattı. Sonunda havluyu üzerimden attım ve duşa girdim, tenim pembeye dönüşmeye kadar suyun beni haşlamasına izin verdim.

Sert kahve kokusu beni banyonun dışına sürükledi. İçerisi neredeyse bir saattir şampuanlarımın meyveli kokusuyla dolmuştu ve artık içeride duramıyordum. Ayrıca eğer Falin

hâlâ gitmediyse banyoda kalmam saklanıyormuşum gibi görünecekti ki saklanmıyordum. Şey, en azından tam olarak değil.

Bir kez daha banyodan çıplak çıktım. Havluya sarındım ve köşeden etrafa göz attım. Falin lavabonun önünde yalnızca kotunu ve o saçma deri eldivenlerini giyiyordu. Kıyafetlerime ihtiyacım vardı. Üzerimde sadece havlu varken karşısına çıkamazdım.

Koşar adımlarla şifonyere gittim ve bulabildiğim ilk kotu ve bluzu aldım. Döndüğümde Falin bana gergin suratında okuyamadığım bir ifadeyle bakıyordu. Kıyafetlerimi göğsümde sıkıca tuttum, başımı eğdim ve hızlı bir şekilde banyoya gittim.

Tamamen giyinik bir şekilde, yeni günle yüzleşmeye daha hazır hissediyordum. *Ve Falin'le*. Bilekliğimdeki muskaya dokundum. Kalkanlarımı tamir etmem gerekiyordu.

Mutfağa sokulup sessizce kahve demliğine yaklaştım. Kupam demliğin yanında ağzına kadar sade kahveyle doluydu. Kupayı ellerimin arasına alıp kahvemden büyük bir yudum aldım.

Falin kafasını kaldırıp bakmadan, “Soğudu,” dedi.

Kahveyi parmaklarıma dökerek sıçradım. Tam olarak soğuk değildi ama daha sıcak olabilirdi. Falin fırını açmadan önce eldivenlerini çıkardı ve tezgâha fırlattı. Krep dolu bir tabağı fırından çıkarttı ve büfeye koydu. Dönerek kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

“Kahvaltı hazırlamıştım. Bir saat önce daha iyi olabilirdi. Şu anda yenilebilir olduğundan bile emin değilim.”

“Sana uzun süreceğini söylemiştim,” diye mırıldandım kupama doğru. “Aç değilim.”

“Eh, ben açım.”

Mutfak dolabından iki tabak aldı ve krepleri bölüştürdü. Önüme ittiği tabaktaki kreplerin azlığına yüzüm asıldı. Söylediğinin aksine harika kokuyorlardı ve bu da onları yeme isteğimi daha da azaltıyordu. Kahveme odaklandım ve tabağı bir kenara koydum.

Falin tek kaşını kaldırdı, çatalı ağzıyla tabağı arasında havada kaldı. “Aç değil misin?”

Cevap vermeyince suratını ekşitti. “Tamam, hadi şunu yapalım.” Tabağını bir kenara itti. Kişisel alanıma girip üzerime eğildiğinde bir adım geri çekilme dürtümle savaştım zorunda kaldım. “Konuşmak mı istersin? Ya da olanları unutmak? Vücuduna yayılan kara büyü her ihtimalde seninle olmaya devam edecek, bu yüzden Coleman araştırmadan vazgeçeceğini sanmıyorum. Birlikte çalışıyoruz. Beni başından atmaya çalışmaktan vazgeç.”

Konuşurken öne doğru eğildi, bu hareketiyle hem keyif kaçırarak kadar görüş alanımı kaplamış hem de öpülecek kadar yakınımaya gelmişti.

Tezgâhtaki kuru köpek mamasını kaparak, “BAP”ı beslemem lazım,” dedim.

“Alex...” diye başladı.

Gözlerimle dairenin içini ararken donup kaldım. “BAP nerede?”

“Ne?”

Kalbim mideme indi. “Köpeğim nerede?” Yatağa koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Yatak örtüsünü kenara çekerek bazanın altına baktım. “BAP?”

Orada değildi.

Uyandığımda onu görmüş müydüm? Hatırlayamadım. Kafamı sağa sola salladım. Küçük dairenin her köşesine baktım.

Falin’e döndüm. “Onu gördün mü?”

Başını iki yana salladı.

“Eee, öylece dikilmesene!”

Döndü ve mutfak dolaplarını açmaya başladı. Küçük, grili beyazlı köpeğim orada da yoktu.

Korku, neredeyse somut bir hal alarak boğazıma takıldı. *BAP’ı nasıl kaybederim?* Dün gece o kadar mı kendimden geçmiştım? İçeri girerken mi kaçmıştı? Kapıyı çekip açtım.

Gargoyle Fred eşikte duruyordu ama BAP yoktu. Dışarıda yalnız kalsaydı, eve nasıl geleceğini biliyordu. *Biliyordu.*

Fred'in taş kafasına dokunarak, "BAP'ı gördün mü?" diye sordum.

Gargoyle cevap vermedi. Kapıyı çarpıp tekrar dairenin içini aramak için geri döndüm. Falin dizlerinin üzerinde durmuş yatağın altına bakıyordu.

Katılaştan korkum büyüdü, daha da derinlere inerek mide-me oturdu, kanıma karıştı. BAP burada değildi. Hiçbir yerde yoktu.

Daire içindeki kısa mesafeyi koşarak aştım ve Caleb'in dairesine açılan iç kapıyı çekip açtım. Merdivenleri üçer üçer inerken ayaklarım neredeyse basamaklara değmedi. Alt katın kapısını hızla çekip açtığımda kapı duvara çarptı.

"Caleb!"

Atölyesinden metal sesi geliyordu. Bir alet yere düştü ve bir köpek havladı.

Caleb'in köpeği yoktu.

Tam da BAP, Caleb'in çemberinin dışına fırladığı sırada köşeyi dönmüştüm. Vücudumu dolduran korkunun ağırlığı, gelen rahatlama dalgasıyla beraber o kadar hızlı geri çekildi ki bu ani hafiflemeyle sendeledim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve BAP kucağıma geldi. Kulakları havaya dikildi, dilini dışarı çıkarttı. Birkaç saniye içinde yanaklarım geniş bir dil banyosu yaptı.

Çemberin kenarında Caleb göründü. "Al?" Çemberi dağıtarak elini dışarı çıkarttı ve iki büyük adımla yanıma geldi. Kendine doğru çekerek bana uzun kollarıyla sarıldı. "Holly endişeden kafayı yemek üzere ve BAP da, görüyorsun..." Kollarımın arasında nefes nefese kalan köpeği işaret etti. "Hangi cehennemdeydin, kızım?"

Kaşlarımı çattım. Caleb asla lanet okumazdı. Dün ne olmuştu?

Tamara ile akşam yemeğini kaçırmıştım.

Holly'nin endişeli olmasına şaşırmamalı. "Ondan özür dilerim," diyerek söz verdim. Caleb'den özür dilemedim. Perilerden özür dilememeliydiniz. "BAP neden burada?"

Caleb'in kaşları yukarı kalktı. "Kızım sen neredey..."

diye başladı ama durdu. Kafasını aniden kaldırdı, bakışları omzumun arkasına doğru kayarken kaşları daha da havaya kalktı.

Boş antreye bakarak döndüm. *Ne oluyor...*

Falin üzeri çıplak, kotunun düğmeleri düz karın kaslarının tamamını gösterecek şekilde açık halde antreden içeri girdi. Bakışları odada dolaştı ve Caleb'le benim üzerimde durdu. Caleb'in omzumda duran kollarını görünce yüzü düştü ama bir şey söylemedi. Bunun yerine BAP'ı işaret ederek, "Bakıyorum da onu bulmuşsun," dedi.

Küçük köpeği göğsüme yasladım. "Evet, Caleb'la berabermiş."

BAP'm kuyruğu Falin'e selam vererek sallandı ama ona arkamı döndüm. Eğer kimseyi tanıştırmazsam Falin yukarı çıkar ve Caleb de onu unuttur diye umuyordum. Böyle bir şey olmayacağını bilmem gerekirdi. Caleb, Falin'e baktı. Çatık kaşları yüz hatlarına kazınırçasına derinleşti. Dudakları insani olmaktan olabildiğince uzak bir şekilde uzadı ve yeşil dişlerini göstererek geri büküldü.

Büyüsü bozuluyor. Ya da bilerek üzerinden atıyordu.

"Caleb?"

Beni arkasına doğru itti, parmakları fazladan bir eklem çıkartarak garip bir biçimde büküldü, ten rengi yeşile çaldı. "Atölyeme git, Al. Çemberimi aktive et."

"Caleb, ne..."

Dişlerini gıcırdatarak, "Sadece yap," dedi.

Bana sağladığı korumadan geri çekildim ve BAP odada artan gerilimden dolayı ulumaya başladı. Köpeği sıkıca tutum ve Caleb ile Falin'e baktım. Falin elleri arka cebinde duruyordu, tavrı rahattı ama bakışları buz kadar sertti. Caleb ileri doğru bir adım attı, çıkardığı hırlamayla dudakları büküldü. Aralarına atıldım.

"Sorun yok, Caleb. Benimle birlikte."

Caleb sadece başını salladı. "Evimde duran şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Omzumun üzerinden Falin'e baktım. Gözlerimiz buluş-

tu ve buzlu derinliklerinde soru tekrarlandı. İçinde bir şeyler, “Beni tanıyor musun?” diye haykırıyordu ve bu ufak ses her nerede saklanıyorduyorsa orası kesinlikle acı dolu bir yerdi. Bunun gibi sesleri biliyordum. Böyle bir ses *bende de vardı*. Ve ne söylersem söyleyeyim, bunun o ses tarafından duyulacağını ve o mutsuz yerde yankılanacağını biliyordum.

Ama Falin’in kim olduğunu biliyor muydum? Saltanat perisi olduğunu biliyordum, büyük olasılıkla kış perisi. Sırları olduğunu biliyorum. Birden fazla kere hayatımı kurtardığını da. Asabi olduğunu ama nazik de olabildiğini biliyordum.

Omuzlarım ve sırtım göğsüne değene kadar geriledim. Arkamda gergin şekilde bekliyordu.

“Ona güveniyorum,” diye fısıldadım ve derin bir rahatlama nefesi verdiğini hissettim.

Eli tereddütle belime değdi. Geri çekilmedim, hem onun hem de Caleb’in iyiliği için. Odada tam olarak ne olup bittiğinden emin değildim ama Caleb’in savunmaya geçtiğinin farkındaydım. O, mevsimlere ve mahkemelere uymayan bağımsız bir periydi. Burası onun bölgesiydi ve Holly ile ben onun arkadaşlarıydık, onun cadıları. Falin’in zararsız olduğunu kanıtlamak zorundaydım.

Caleb, sert bakan koyu gözleriyle başını salladı. “Ondan uzaklaş, Al. Seni büyülemiş.”

“Öyle bir şey yok, Caleb. Gerçekten...”

“Beyaz Atlı Prens ile aranızda kimse giremezdi. Seni büyülemiş olmalı.”

“Beyaz Atlı Prens?” diye sordu Falin neredeyse fısıldayarak.

“BAP’ın açılışının ne olduğunu düşünmüştün ki? Bilimsel Araştırma Projesi mi?” diye cevapladım arkama dönüp bakmadan. Caleb’e sordum. “Sen neden bahsediyorsun? Falin’in nasıl BAP’la arama girdiğini düşünürsün? Hem neden burada ki?” Bir şey daha olduğunu sezdim. “Ayrıca alçısına ne oldu?”

“Sadece on saattir yalnızdı, Caleb...”

“Al, cumartesi günü ortadan kayboldun. Bugün çarşamba...”

Yirmi Dördüncü Bölüm

BAP'ı az kalsın kucağımdan düşürüyordum. *Çarşamba* mı? Üç gün mü kaybetmiştim?

“Bu doğru olamaz,” diye fısıldadım ve başımı salladım. Yalan da olamaz. Caleb yalan söylemez.

“Ondan uzaklaş, Al. Seni büyülemiş.”

“Hayır!” BAP'ı yere bıraktım. “Falin yapmadı. Sonsuz Tazelik'teydim.”

“Holly orayı kontrol etti. Orada yoktun.”

“VIP bölümündeydim.”

Caleb'in uzamış çenesi düştü. “Delirdin mi sen? VIP bölümü perilerin bölgesidir.”

“Evet, o kadarını anladım.” Kapıdaki güvenlik ne demişti? Gidebilirdik ama tam olarak *o anda* gidemezdik.

“Sanırım seni oraya o götürdü,” dedi Caleb başıyla Falin'i işaret ederek.

Falin konuşmaya girerek, “Aslında, gitmemesi için onu ikna etmeye çalıştım. Sonra ona bensez gitmemesini söyledim ama oldukça inatçı,” dedi.

Caleb ona dik dik baktı. Sonra asık suratı yumuşadı ve daha insancıl bir hal aldı. “Evet, oldukça inatçıdır.”

Üzerinde hemfikir olabildikleri tek konu inatçılığım olsa da odadaki gerginlik dağılmıştı. Caleb'in gözlerindeki güvensizlik kaybolmadı ama kafasını salladı ve çalışma odasına geri dönüp bizi baş başa bıraktı.

Çemberini tekrardan aktive etmeden önce duraksadı. “Dün BYİO’ya kaybolduğunu bildirdim. Onlarla iletişime geçmelisin. Nerede olduğunu söylememeni tavsiye ederim.”

Harika! Kaybolmuştum. *Üstelik perilerle ilgili bir sırda birlikte.*

* * *

Çarşamba... Üst kattaki daireme çıktıktan sonra bile mümkün olamazmış gibi geliyordu. *Çarşamba*. Kanlı Ay’ın günü. Ve saat öğleni geçmişti bile. Coleman’ın ruhları toplayarak gerçekleştirmeye çalıştığı kâbus her neyse, bu olmadan önce Coleman’ı bulmak zorundaydık.

Falin duş alırken Holly ve Tamara’yı aramak için onun telefonunu kullandım. Her ikisinin telefonu da sesli mesaja düştü. Falin giyinik ama hâlâ saçlarını havluyla kurularak banyodan çıkarken şüpheli listemi henüz güncellemiştim.

“Dün akşam Tommy, vali yardımcısının asistanının kendisini bara götürdüğünü söyledi,” dedim bilgisayar ekranının arkasından bakarak. Ve Vali Bartholomew, Coleman’ın yeni bedeni olarak düşündüğüm ilk şüpheliydi. Tommy’nin hikâyesi, Bartholomew’un oldukça aleyhineydi. Bundan eminim. “Bartholomew’un asistanı Coleman’ın çaldığı vücut tanımına uymuyor çünkü o bir kadın. Bence Bartholomew’un bedenindeki Coleman ruhu uyandırdığımı öğrendi. Asistanının, Tommy’yi kaydı çalmaya ikna etmesini sağladı. Sonra da Tommy’yi sonsuzluk dansına sokmak için tuzak kurdu.”

Falin kaşlarını çatı ve başını salladı. “Coleman senin morgda olduğunu nasıl öğrendi?”

“Çünkü...” Vurulma olayını söyleyecektim ama o olamazdı. Kurşun büyülenmişti, bu yüzden Coleman o sırada morgda olduğumu zaten biliyor olmak zorundaydı. Kurşunu büyüleyip tuzağı kurmak için binadan ayrılmamı bekliyor olmalıydı. Başımı iki yana salladım.

“Bana Coleman’ın ruhunu uyandırdığını söyleyen kişi, Tommy,” dedi Falin yatakta oturup ayakkabılarını giyerken.

“Dün gece Tommy beni hayatında hiç görmemiş gibi davrandı. Coleman’ın vurulmasının üzerinden iki gün geçtikten sonraki dönemde hep departmandaydım. Ben geldiğim sırada Bartholomew henüz vali olarak atanmamıştı.”

Kaşlarımı çattım. Tommy Sonsuz Tazelik’te iki haftadan uzun kalmış olamazdı. Casey’nin beni işe aldığı gün onu görmüştüm. *Coleman, Tommy’ye benzemek için kendini efsunlamış olabilirdi.* Bu da neden o kadar farklı davrandığını açıklardı. “Pekâlâ, Coleman eski bedenini izlemek ve kimsenin gerçeğe ulaşmadığından emin olmak için kendini Tommy gibi görünecek şekilde büyüledi.” *Ama ben ulaştım.* “Coleman beni fark ettiğinde bunu sana söyledi ve sen beni defettiğinde de tuzak kurmak için dışarı çıktı.” Bu sadece bir teoriydi ama her şeyi açıklıyordu. Tek bir şey hariç. “Sen bir perisin. Coleman’ın Tommy’nin kılığına girdiğini nasıl fark edemedin?”

Falin somurtarak bana baktı. “Coleman efsunlama konusunda usta. Gerçeklik illüzyonunu bir kez kabul ettiğinde bir peri için dahi, büyüü tespit etmek ya da gizlediği şeyi görebilmek o kadar kolay değildir.”

“Ah!” diyerek tekrar şüpheli listeme döndüm. Bartholomew henüz atanmamıştı. Bu da Tommy’nin bahsettiği kurmay başkanının, babamın sincap suratlı asistanı Graham olduğu anlamına geliyordu. Babamı zaten aklamıştım.

Ancak Graham’ı aklamamıştım.

Roy’un tanımına uygun yaşıydı ve saç rengi de uyuyordu. Babamla yaptığı konuşmadan Falin’in Coleman davasına atanmasıyla ilgili görüşünü değiştirdiğini de biliyordum. Coleman’ın karanlığını hissettiğim sırada babamın hemen yanında duruyordu ve partiyi Bartholomew’un ardından terk etmişti. Bu da ona Helena’yı bulmak ve öldürmek için yeterli zamanı verirdi. Parçalar yerine oturuyordu. Kalbim göğsümün içinde hızlanarak zafer temposu tutmaya başladı.

Coleman’ın kimin vücudunu ve kimin kimliğini çaldığını biliyordum.

Falin'e fikrimi tekrarladım. Daha listem bitmeden telefonundan numaraları tuşladı.

"Merhaba, Nekros şehri polis departmanından Dedektif Andrew. Kurmay başkanı Tolver Graham'la görüşebilir miyim lütfen?" dedi. Sonra hattın diğer ucundaki kişi her ne söylediyse yüzü karardı. Kapattığı sırada kaşlarını çatı. "Graham bugün izin almış. Söylediğine göre ailesiyle ilgili bir acil durum varmış."

Kalbimin zafer temposu durdu. Kalbimdeki iç karartıcı patırtı göğüs kafesimde yankılanarak canımı yaktı. "Ritüele mi hazırlanıyor?"

"Muhtemelen."

"Depoyu kontrol etmeli miyiz?" Ama soruyu sorarken bile Coleman'm depoya dönmeyeceğini biliyordum. Polis bir kez orayı keşfetmişti.

"Peri barındayken ne kaçırdığımızı öğrenmek için merkezi arayacağım ve Graham'ı saklandığı yerden çıkarmak için kiminle yardımlaşmamız gerektiğini öğreneceğim."

Başımla onayladım. *Peki, ben ne yapacağım?*

Coleman nereye giderdi?

Yeni sekmede bir arama motoru açtım. Üç gün süresince neler olduğunu öğrenmek kötü bir fikir değildi. Haberler iki tane daha cesetten bahsetti. İlk kadın, Emily Greene'indi. Sonsuz Tazelik'e gitmemden önce cumartesi günü Falin'e telefon edildiğinde anlatılan kadınla aynı olduğunu tahmin ediyordum. İkinci ceset, Caitlin Sikes, pazartesi günü bulunmuştu. Haberde pek de işe yaracak bilgiler yoktu. Emily yakın zamanda büyüye yatkın olmayanlar için büyü kursuna başlamış olsa da her iki kadının da sihirle bir alakası yoktu.

Bununla birlikte altı kurban oluyordu, Sally yedinciydi. *Gören kadın gözlerin boş bakışlarını bilir ve yedi defa adamın ne aldığını bilir.* Yedi, Gölge Kız'ın uyarısındaki ruhların sayısıydı ve köle taciri de bunu onaylamıştı. *Ama yedi tane çalmamıştı.* Helena'nın özünün kurtarılmasına yardım etmiştim. Büyü dağıldıktan sonra grili adam ruhunu toplamıştı. Bir toplayıcı da muhtemelen Sally için gelmişti çünkü

ruhu kalkanlarla korunmamış ve oymalarla kafeslenmemiştir. Bu da Coleman'ın alması gereken yedi ruhtan beşine sahip olduğu anlamına geliyordu. *Tabi eğer tekrar öldürmediyse.*

Falin'in telefonunun kapağı kapandı ve tezgâhtan tabanca kılıfıyla rozetini kaptı. Öğrendiklerimi anlatmak üzere ona döndüm. Sonra yüzünü gördüm.

“Ne oldu?”

Bana baktı, gözleri küçülmüştü ve dudaklarını büzmüştü. “Emniyet müdürünün yanına çağırıldım. Acilmiş.”

* * *

Polis Merkezi'nin lobisine girdiğimde nöbetçi polis, “Hey Craft, biz de sana ulaşmaya çalışıyorduk,” dedi.

Falin'le beraber merkeze gelip işten çıkmadan önce Tamara'yı yakalamayı umuyordum. Gözden kaybolduğum için özür dilemem ve ona her şeyin yolunda olduğunu bildirmem gerekiyordu. Ayrıca biraz bilgi kopartmaya çalışacaktım. Graham ortada olmadığına göre Coleman'ı bulmak için tek şansımız ritüelin nerede gerçekleşeceğini öğrenmekti ve bunu yapabilmek için de son kurbanlar hakkında öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenmek en iyi yoldu.

Resepsiyonun önünde durdum ve Falin'e el sallayarak veda ettim. Daha doğrusu, duraksamadan binanın arka taraflarına doğru hızla geçip gittiği için sırtına el sallamış oldum. Ardından adının Holt olduğundan neredeyse emin olduğum nöbetçi memura döndüm.

“Nerelerdeydin?” diye sordu. “Sana ulaşmaya çalışıyordum.”

“Telefonum çalındı, hatırladın mı?” dedim ona.

“Peki öyle olsun, arabayı bulduk...”

Sonunda güzel bir şey oldu. Belki de şansım dönüyordu.

“Hurdacıdaymış. Geriye pek bir şey kalmamış ama sigorta şirketi, arabanın senin eski hurdayla aynı olduğunu onaylayabilir.”

Belli ki olumlu düşünmek için fazla acele etmiştim.

“İşte bu gerçekten harika,” dedim suratımdaki gülümseme yok olurken. Eğer araba sigortalı olsaydı, bu faydalı bir bilgi olabilirdi. İç çekerek işe yarayacak bir gülümseme takınmak için kendimi zorladım. “John’dan bir haber var mı?”

Holt kaşlarını çatı. “Bilinci hâlâ yerinde değil ama duyduğuma göre beyin taraması yapılmış ve hareketlilik olduğunu fark etmişler. Her an uyanabilir.” İyimser kelimelerine rağmen bakışı düştü ve dudakları büzüldü.

Anladığımı onaylamak için başımı salladım. *Hâlâ yaşıyor. Önemli olan da bu.* Ama Coleman’ı bulmak zorundayım. Holt’a el sallayıp, “Morga iniyorum,” dedim.

Bodrum katma inmeden önce güvenlik kontrolünden geçtim. Bu sefer gri büyü yoktu. Morga girdiğimde Tamara’yı bir cesedin üzerine eğilmiş halde buldum. Kafasını kaldırıp baktı, beni görünce gözleri kocaman oldu ve dudakları aralandı. Ama hakkını yememem lazım, açık göğüs kafesinden çıkartmakta olduğu kalbi yere düşürmedi.

“Alex!”

Ellerimi cebime sokup omuzlarımı öne doğru çıkartarak, “Hey, Tamara!” dedim. İnsanların senin kayıp ya da ölü olduğunu düşündüğünü bilmek ve sonra yanlarında belirmek garipti. Tam olarak ne kadar garip olacağını bilememiştim. Ayağımı botumun içinde yere doğru bastırdım. “Ben, şey, iyiyim.”

Tamara elindeki organla ne yapacağını bilememiş gibi etrafına bakındı. Gözlerinde çıldırması bir bakış vardı ve bunun rahatlamayla karışmasını görmek oldukça ilginçti. Kalbi bir tepsiye koydu ve eldivenlerini çıkardı. Sonra masanın etrafında dolandı ve omuzlarımı sımsıkı tuttu.

“Buraya bir ceset torbası içerisinde geleceksin diye çok endişelendim.” Bana tam anlamıyla sarılmadı. Hâlâ daha otopsi için giydiği kıyafetleri üzerindeydi. Burada olduğuma inanmasının tek yolu bana dokunmasıymış gibi omuzlarımı sıkıca tuttu. Hararetili sıcak ellerini bedenimden çekerek beni geri itti. “Masamda olabilecek kadar soğuksun. Ne oldu? Neredeydin?”

“Şey, orası biraz karışık...”

Tamara'nın yüzündeki rahatlama yerini sert bir ifadeye bıraktı. “Ve telefonunu açmadın, öyle mi? Alex, kadınları yataklarında öldüren deli bir adam var. Birilerine iyi olduğunu bildirmek aklına gelmedi mi?”

Yüzümü acıyla buruşturdum. Sonsuz Tazelik'teki zamanımın büyük bir kısmında tam anlamıyla iyi değildim ama bunu söylemedim. Onun yerine yere baktım ve linolyum üzerindeki gidere gözlerimi diktim. “Gelip ortadan yok olduğum için özür dilemek istedim. Böyle bir niyetim yoktu. Gerçek anlamda ne kadar süredir ortalıkta olmadığımı dair bir fikrim yoktu.”

Bakışlarımı yukarı kaldırdım. Tamara dudaklarını ısırıp döndü. Kutudan yeni bir çift lateks eldiven çıkardı ve eline taktığı sırada çekti. Sonra tek bir kelime bile etmeden cesede döndü.

Takip etmedim. Ölülerle içli dışlı olsam da Tamara'nın yapacağı işi yapacak kadar sağlam bir mideye sahip değildim.

Etrafa bakındığım sırada sessizlik daha da büyüdü. Mental kalkanlarım yerli yerindeyken bile yanımdaki cesetleri hissedebiliyordum. Mezar-özüme ulaşmadan tüm dikkatimi Tamara'nın masasındaki kadın cesedine verdim. Tam da beklediğim şeyi bulmuştum: İçinde parçalanmış bir ruhla çoğunlukla içi boşaltılmış bir göğüs kafesi.

“Başka bir ritüel kurbanı mı?”

“Bu sabah kardeşi tarafından bulundu.” Tamara başını kaldırıp baktı, gözleri kısıktı “Ne kadar endişeli olduğuma dair bir fikrin var mı? Dört gündür yoksun ve sonra buraya gelip, ‘Üzgünüm, karışık bir durum,’ diyorsun. Bu kabul edilemez. Arkadaşlar bunu yapmaz. Bir anda...”

“Peri barındaydım.”

“...kaybolup sonra da...” Durdu. “Sen ne?”

“Sana karışık olduğunu söyledim. Peri barındaydım. Birkaç saatliğine oradaydım ama üç gün kaybettim.” Caleb'e bulunduğum yeri BYİO'yla ve kamuyla paylaşmayacağımı söylemişim ama Holly ve Tamara benim en iyi arkadaşla-

rımdı. Son zamanlarda arkadaşlarımdan çok fazla sır saklıyordum. Hem de çok. Tamara bana bakıyordu, bu yüzden konuşmaya devam ettim “Şu anda her şey çok karışık. Tüm bu olanlar bittiğinde birkaç bira eşliğinde anlatabileceğim her şeyi anlatacağım, söz veriyorum.”

“Bu en az Tommy’nin hikâyesi kadar çılgınca.”

Ak kahretsin, Tommy. Tazelik’te neredeyse üç hafta kaybetmişti. Muhtemelen kafa karışıklığından daha fazlasına sahipti ve kimse onu olanları anlatmaması konusunda uyar-mamıştı. “Ne dedi?”

“Ah, sadece dedikoduları duydum. Güvenlik onu içeri girerken durdurmuş. Hangi video kaydından bahsettiklerine dair bir fikri olmadığını söylemiş. Sonra da Vali Coleman’ın öldürüldüğüne dair hiçbir fikri olmadığını söylemiş. Tüm gün sorgudaydı.”

Zavallı Tommy!

Tamara’ya buruk bir gülümsemeyle baktım. Sonra önündeki cesedi işaret ederek, “Bu kim?” diye sordum.

“Ah hayır, konuyu bu kadar kolay değiştiremezsin.” Bileklerini bükerek beline bastırdı. Sadece yüzüne bakabildim. Dişlerinin arasından, “Gerçekten de peri barında mıydın yani?” diye sordu.

Başımla onayladım.

“Kızım, yine nelere bulaştın?” Başım salladı ve cesede geri döndü. “Bu Julie Staton, kâhindi ama umarım bunların olacağını önceden görememiştir.”

Ona katılarak yüzümü ekşittim. Gelecekteki olayları görebilme yeteneği olan önsezi, en nadir cadı yeteneklerinden-di. Önsezinin görüşünü engelleyecek kalkan yoktu. Yalnızca bununla nasıl başa çıkacaklarını öğreniyorlardı, sonra da zamanlarının çoğunu psikologda geçiriyorlardı çünkü gördük-leri şey sürekli gelecek olurdu. Kötü bir olay görüp engel olmaya çalışırlarsa görüşleri bu hareketlerini de hesaba katmış olurdu. Eğer Julie hayatının, Tamara’nın otopsi masasında ruhsuz bir şekilde son bulacağını gördüyse... Ürperdim.

Tamara, Julie’nin göğüs kafesine bakarak başını salladı.

“Kafama silah dayasalar bile bu zavallı kadını öldüren şeyin ne olduğunu anlayamazdım.”

“Üzerine oymalar kazınmamış mıydı?”

“Ah, diğerleri gibi bunun da üzerinde bazı oymalar var ama hiçbir yarası derin değil, üstünkörü. Ölümünü açıklamak için yeterli kan kaybı bile yok. Onu kesmişler ve yaşama azmi içinden uçup gitmiş gibi. Son üç tanesi hep böyleydi.”

“Emily, Caitlin ve Julie?”

Tamara başını sallayınca kaşlarımı çattım. Julie’nin nasıl öldüğünü biliyorum: Ruhu bedeninden çekilip çıkarılmıştı. *Tıpkı istiridyenin kabuğunu kırıp açar gibi.* Omzumdaki çizikleri ovaladım. Demek ki Coleman altıncı ruhu da çoktan ele geçirmişti. Bunun anlamı da geriye sadece birinin kaldığıydı ve içimden bir ses, onu Kanlı Ay sırasında alacağını söylüyordu.

Tamara, “Bu kurbanlarla ilgili en tuhaf şey ne biliyor musun?” diye sordu ve cesedin içinde her ne yaptıysa vıcık vıcık sesler çıktı. İçim tuhaf oldu ve devam ederken arkamı döndüm. “Oymalar. Hiçbir anlamları yok. Bir tanesinde dahi sihir yok.”

“Ve kadını büyüünün öldürdüğünü düşünmüyorsun, öyle mi?” diye sordum çünkü duraksadı ve bir şeyler söylemem gerekiyordu. Pat diye, “Üzgünüm, belli ki peri sihirlerine karşı hassas değilsin. Ah, ve bu arada o bir ruh-emici lanet!” diyemezdim.

“Öldürücü bir büyü ardında siyah bir iz bırakır. Buradaysa bir şey yok. Caitlin daha önce bir seferde görmediğim kadar çok gri büyüü kolyesinde, yüzüklerinde ve bilekliklerinde taşıyordu ama onu bu öldürmüş olamaz.”

Hayır, olamaz ama... “Caitlin normaldi, değil mi?”

Tamara’nın cevabı, duvara çarpıp açılan morg kapısının sesi tarafından bastırıldı. Falın bir hışımla içeri girdiğinde dönüp bakmak zorunda kaldım. Bakışları en son benim üzerimde durdu.

“Gidelim,” diye hırladı ve topukları üzerinde dönerek kendini odanın dışına attı.

Tamam. Sanırım amiriyle çok da hoş vakit geçirmemiş.

“Benim, şey...” Tamara’ya baktım. Gözleri tekrar büyümüştü ama bu sefer ağzını endişeyle sıkıca kapatmıştı.

“Alex,” diye arkamdan seslendi. Kapıya elimi uzattığım sırada arkama dönüp baktım. “Nasıl bir belanın içindesin bilmiyorum ama dikkatli ol.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Morg kapılarının dışında Roy pusuya yatmış beni bekliyordu. “Alex, nerelerdeydin? Ölüler diyarının her yerinde seni aradım.”

Elbette aramıştı. Çünkü eğer üç gün boyunca ortadan kaybolursam herkese cevap vermek zorundaydım. Ölülere bile.

Yüzüme kibar olmak için bir tebessüm yapıştırdım “Merhaba, Roy. Şu anda pek uygun sayılmam.”

“Ama bir şey yapman lazım. Bedenimi yakında gömeceklerini söylüyorlar.”

Bunu tam olarak nasıl engellememi bekliyordu? “İnan ya da inanma, şu anda zaten ölü olan bir bedenden daha önemli sorunlarım var.”

Roy gözlüklerini burnunun daha da dibine itti. “On iki yıl boyunca o adamın vücudumu kullanmasını seyrettim. On iki yıl!” Eliyle kelimelerini vurgulayarak bir adım öne geldi. “Ve şimdi beni, onun adı altında gömecekler. Hayır. Hayır! Reddediyorum!” Hareketleri şiddetlendi ve bir eliyle bileği-me yapıştı. “Bir şeyler yapman lazım.”

Gözlerim kolumu tuttuğu yere kaydı “Bırak beni.”

Yapmadı.

Her bir ufak boşluğu kapatarak kalkanlarımı kilitledim. Roy’un renkleri solmadı ve daha az somut bir şekle de girmedi. *Kahretsin!* Ölülerin dünyasına fazla yakın olmalıydım.

Bu, yalnızca kısmen hayatta olduğum anlamına mı geliyordu?

“Roy, bunu bir kez söyleyeceğim; sadece bir kez.” Sesi-
min fazla yükselmemesi için dikkat ediyordum. Eğer ben-
den başka kimsenin göremediği birine bağırmaya başlasay-
dım, işte bu dikkat çekerdi. “Bu akşam gömülmeyeceksin.
Eğer Coleman’ı bugün bulamazsam, Kanlı Ay’dan önce onu
durduramazsam ritüelini tamamlamış olacak. Ve sonrasında
yaratdığı kâbusunu alıp -artık her ne ise- periler dünyasını
fethedecek. Periler dünyasında ona ulaşamam ve ölüyorum. O
zaman vücuduna sahip çıkmanı kim sağlayacak? Hı? Hikâ-
yeni kim anlatacak?”

Bileğimi bıraktı. “Coleman’m mı peşindesin?”

“Evet!” Kızgın görüldüğümün farkındaydım ama umu-
rumda değildi. Roy zamanımı harcıyordu. Asansöre yönel-
dim. Falin beni çoktan geride bırakmıştı.

Roy arkama takıldı ve ilk defa omuzlarını arkaya itip du-
ruşunu dikleştirdi. “Haydi, gidip şu vücut-çalıcının canına
okuyalım.”

* * *

Ruhani yoldaşım ve ben Falin’i park alanında yakalayabildik
ve Falin’de iki önemli şeyin eksik olduğunu fark ettim: Ro-
zeti ve tabancası.

Kahretsin! “Artık polis desteğimiz yok sanırım?”

“Arabaya bin.”

Elbette. Yolcu koltuğuna kaydım ve ben daha kapıyı kapa-
tamadan Falin arabayı geri vitese aldı. Araba park yerinin dı-
şına savrularak sola doğru ani bir dönüşle trafiğin içine saptı.
Elim derhâl kapı koluna gitti ve tırnaklarım deri koltukları
çizdi.

“Belki de sakinleşene kadar ben kullanmalıyım?”

Yan gözle bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

Roy arka koltukta ufak bir çığlık attı, gerçi araba onun için
tam anlamıyla somut olmadığından nasıl bir şey yaşadığını

anlayamıyordum. Falin hızı arttırmayı bırakınca elimi tutunduğum yerden çektim. Hâlâ daha hız limitinin en az otuz kilometre üzerinde gidiyorduk ama en azından ayağını gazdan çekmişti.

“Eee, ne olduğunu anlatacak mısın?” diye sordum normal bir tonda konuşmaya çalışarak.

“Bu davayı bana verme emri tepeden gelmişti ve şimdi yine tepedekiler tarafından davadan alındım.”

Yani babam askıya alınmasını talep etmişti. Lanet olsun! “Nereye gidiyoruz?”

“Graham’ın dairesine.”

“Gerçekten orada olacağını mı zannediyorsun?”

“Hayır.” Dudakları kasıldı ama haklı olduğunu biliyordum. Graham hakkında öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenmeliydik ve ritüel hazırlıklarını evinde yapması ihtimalini göz ardı edemezdik. “Evi eledikten sonra bir de şunlara bakacağız.”

Koltuklarımızın arasından bir zarf kaptı kucağıma fırlattı. İçinde birkaç tane kahverengi dosya vardı. En üstteki dosyanın ilk sayfasında STANTON, JULIE yazıyordu.

En son kurban.

Bir yandan dosyaları sayarken, “Dava dosyalarını nasıl ele geçirdiğini sormalı mıyım?” diye sordum. Helena da dâhil olmak üzere yedi tane vardı.

Falin’in gülüşü dudağının kenarında toplandı ama cevap vermedi. Bu da bir cevap sayılırdı. Askıya alınmış bir PAB ajanının, polis merkezinden hâlâ daha incelenmekte olan davaların dosyalarıyla ayrılamayacağını biliyordum. En azından yasal olarak.

Julie’nin dosyasını açtım. İçinde çok da bir şey yoktu. Çoğunlukla olay yeri fotoğrafları ve baş dedektif tarafından yazılmış birkaç el yazısı not. Dedektif Jenson. Kaşlarımı çatıttım. Gerçekten mi? Ritüel seri cinayetleri davasını Jenson’a mı vermişlerdi? Notlarını anlayabildiğim kadarıyla okudum ve fotoğrafları inceledim.

Julie kendi evinde bulunmuştu, kanıtlar direkli karyolası-

na bağlandığını gösteriyordu. Olay yeri, Helena'yı bulduğumuza benzer şekilde tasvir edilmişti, yalnızca yatağın çemberin merkezinde olduğundan bahsedilmemişti. Mumlardan veya şampanyadan da. En azından bulunduğu sırada. Belirli bir süreliğine yapılan görüntü büyüleri, genellikle gün doğumuna kadar devam ederdi.

Sıradaki dosya Caitlin Sikes'a aitti. Julie gibi o da kendi evinde, kendi yatağında bulunmuştu. Emily de...

Demek ki depo keşfedildikten sonra Coleman ritüelleri kurbanlarının evinde düzenlemeye başlamıştı. Bu da bu akşamki ritüelin de özel bir mülkte gerçekleşeceği anlamına geliyordu. Şehrin bir yerlerinde, bir kadın bu gece öldürülecekti. Ama kim?

"Aralarındaki bağlantı ne?" diye sordum. Sorum özellikle birine yönelik değildi.

Falin kafasını salladı. Kimse bilmiyordu. Şey, bu tamamen doğru değildi. Köle taciri biliyordu ama onun yapacak başka işleri vardı.

Dört yazı cadısı ve üç normal, büyü yapamayan insan. Hedef alınmış yedi kurban, ayrıca Sally ve kendimi de sayarsam iki yazı cadısı. Ortak özelliğimiz neydi?

Araba yavaşladı ve Falin arabayı kapılı bir garaj alanına doğru sürdü. Kapının ardında Nekros şehrinin en seçkin apartmanı, bakımlı peyzaj düzenlemesinin diğer tarafından görünüyordu. Falin ön kapının önündeki güvenlik kulübesine varmadan durdu. Eli, normalde rozetinin durduğu kemerindeki boşluğa gitti. Suratı asıldı.

Rozetin olmaması, polis kartını oynayamayacağı ve bizi binaya sokamayacağı anlamına geliyordu. Şu anda yalnızca sıradan bir vatandaştı ve güvenliğin, bir özel dedektifi ve bir sivil kapıdan geçireceğini pek sanmıyordum.

Koltuk başlığının arkasını görebilmek için koltuğumda döndüm. "Roy, biraz keşif yapmaya hazır mısın?"

"Alex?" Falin ismini soru sorar gibi söylemişti. Ona doğru baktığımda gözlerini bana diktiğini gördüm

Doğru. Hayaletleri göremiyordu. "Hımm Roy, elini ver."

Tıpkı Lusa için yaptığım gibi enerjimin bir kısmını Roy'a yönlendirdim. Falin ürktü ve dirseğini direksiyona çarptı. Korna çaldı ve güvenlik görevlisi kulübesinden çıktı.

"Falın, Roy..." diyerek onları birbirleriyle tanıştırdım. Sonra hayalete dönüp çabuk çabuk konuştum. "Graham'ın evde olup olmadığını öğrenmemiz lazım. Eğer evdeyse gelip bize haber ver, güvenliği geçmenin bir yolunu buluruz. Eğer değilse nereye gitmiş olabileceğine dair bir şeyler bulmaya çalış."

Roy başını salladı. Ölüler dünyasının derinliklerine çekilerek gözden kayboldu, bu şekilde daha hızlı hareket edebiliyordu. Önüme döndüm.

Güvenlik kasılarak arabaya doğru ilerledi. *Peki, burada ne yaptığımızı nasıl açıklayacağız?* Burada durmuş bir hayaleti beklediğimizi açıklamanın yeterli olmayacağına dair bir hisse kapıldım.

Falın torpido gözünü işaret etti. "Rozeti ver."

Rozet? Gözü açtım. Deri bir rozet kılıfı, ruhsatın üzerinde duruyordu. İçinde de oldukça gerçekçi görünen bir rozet vardı. Kabartma baskısının üzerinde parmaklarımı gezdirdim. "Rozetlerden ikişer tane verdiklerini bilmiyordum."

"Vermiyorlar zaten." Rozeti aldı ve kemerine geçirdi. "Üzerine demirden bir şey değdirirlerse başımız belaya girecek."

Efsunlu bir obje miydi? Bunu soracak zamanım yoktu. Falin arabadan indi ve güvenliğe yaklaştı. Belki de Roy'u keşif yapması için gönderme konusunda biraz aceleci davranmıştım ama o an için iyi bir fikir gibi gelmişti.

Güvenlik ellerini belinin altındaki geniş kemere götürdü, bu hareketiyle açıkça belindeki şok tabancasına dikkat çekmeye çalışıyordu. Falin'le her ne konuştularsa adam gevşek gıdısını titreterek başını salladı. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama arkasını döndüğünde Falin'in yüz ifadesinden anladığım kadarıyla konuşma o kadar da iyi geçmemişti. Falin geri dönüp koltuğuna oturdu ve kapıyı arkasından çarptı.

"Ne oldu?"

“Arama izni olmadan bizi içeri almayı reddediyor.”

Roy’u göndermek o kadar da zamansız olmamış demek ki. Falin kaşlarını çatarak arabayı geri geri sürdü.

“Öylece gidemeyiz,” dedim. “Roy bizi bulamaz.”

Frenlere asıldı. Küçük kulübesine geri dönmek üzere olan güvenliğin ince dudakları büküldü. Görmezden geldim. Roy birazdan gelirdi.

Caitlin’in evinde çekilmiş olay yeri fotoğraflarına bakarken kucağıma yayılmış duran dava dosyalarına odaklandım. Normal biri için çok fazla büyü yapımında kullanılan eşyaya sahipti. Tamara gri muskalarla beraber getirildiğini söylemişti. Acaba Caitlin bunları kendi mi yapmıştı? Sıradan insanların tamamı etkisiz değildi, bazıları Aetheric’e erişmeyi bile öğrenebilirdi.

Devam ettim. Helena’nın olay yerinde ben de vardım ve olan biteni oldukça net hatırlıyordum. Fotoğraflara hızlıca göz attım ama elim bir tanesi üzerinde durdu. Fotoğrafçı, çember içinde durduğum ve gözlerimin parlaklığının yüzümü gereksiz şekilde aydınlatacak kadar fazla parladığı bir anımı yakalamıştı. Dolayısıyla bir hayalet kadar bembeyaz görünüyordum ve Ölüm de arkamda savaşıyor gibiydi. Normal insanların ne olup bittiğine dair hiçbir fikirlerinin olmasına şaşırmamak lazım.

İkinci kurban Michelle Ford’a geçmeden önce Bethany’nin dosyasına da göz attım. Dosyada telekinetik yazı cadısı olarak yer almıştı ama bunun yanında John’a ait olduğunu bildiğim bir el yazısıyla “sertifikasız” kelimesi yazıyordu.

Bir yazı cadısı nasıl olur da sertifikasız olurdu?

Cadılık akademisinden herkes sertifikalı olarak ayrılırdı. Tabii cadılık akademisine gitmemiş ya da okuldan atılmış olabilirdi. Büyü Yapma dersindeki düşük notlarım yüzünden bir zamanlar neredeyse benim de atılmak üzere olduğum gibi.

“Bu olamaz,” diye fısıldadım.

“Ne ?”

Kafamı kaldırıp Falin’e baktım, ağzımı açtım. Dişlerimi birbirine vurup kapadım. *Bağlantı bu olamaz.* Bunu açığa çı-

karmak çok zordur. Kafamı salladım.

Falin'in tek kaşı havaya kalktı. "Burada fikirler içinde yüzmüyoruz, Alex. Eğer aralarındaki bağlantı hakkında bir fikrin varsa bilmek istiyorum."

"Yalnızca tesadüf de olabilir ama ikinci kurban sertifikasız bir yazı cadısı ve Bethany'le birbirimizi akademiden, Tedavi Büyüsü dersinden tanıyorduk. Helena doğru düzgün bir çember bile oluşturamadığıyla ilgili kendisiyle dalga geçip dururdu. Dördüncü kurban, büyüye yeteneği olmayanlar için verilen bir büyü kursuna gidiyormuş. Beşinciye belli ki gri büyüyle uğraşan bir normalmiş. Ben de dâhil olmak üzere büyüye maruz kalan dokuz kişiden altısı, ortalama-altı seviyede büyü yapabilen insanlar."

Falin'in kaşları kalktı. "Seni sihirle uğraşırken gördüm. Ortalama-altı seviyede falan değilsin."

Bunun bir iltifat olduğundan oldukça emindim. Yüzüme küçük, saçma bir gülümseme yayıldı ama maalesef bu gerçek değildi. "Mezar sihrimi, cadı yeteneklerimi gördün. Herhangi bir yazı cadısının veya normal bir cadının yapabilmesi gereken büyülerden bahsediyorum, ben genellikle hatalı yapıyorum."

Kaşlarını çatınca omuzlarımı silktim. "Söylediğim gibi sadece bir tesadüf de olabilir. Yani, bir insan nasıl büyü konusunda yeteneksiz olan bir grup insanı bulabilir ki?" Kucağıma yayılmış olan kâğıtlara baktım ve Michelle'in dosyasını kapattım. "Bağlantıyı bulsak bile bundan sonra kimi hedef seçeceğini nereden bileceğiz? Bu şehirde binlerce insan yaşıyor."

Yumruğumu sıkıp elimdeki dosyayı büktüm. Onu bulamayacaktık. Zamanında bulamayacaktık. Kanlı Ay'ın oluşmasından önce beş saatten az zamanımız kalmıştı.

Falin elini uzattı. Kafamı eğip buruşturduğum kâğıtlara baktım. Lanet olsun! İstedığinin o olduğunu varsayarak dosyayı geri vermeden önce kâğıtları beceriksizce düzeltmeye çalıştım. O değilmiş. Ellerimi tuttu, parmakları benimkilerle birleştirdi, eldivenleri tenime göre oldukça sertti.

Şaşkınlıkla kaskatı kesildim. Ellerinin arasında duran elimi baktım. “Ne yapıyorsun?”

Başımı geriye atınca göz göze geldik. “Onu bulacağız.” Bakışları, sanki sadece isteyerek Coleman’ı bulabilecekmiş gibi kararlıydı.

“İıı, tamam.” Buna alışık değildim. Nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim.

“Kötü bir zaman mı?” diye sordu arka koltukta beliren Roy.

Refleksle ellerimi Falin’inkilerden alıp geri çekildim.

“Roy,” diye başladım ama nefesimin olmadığını fark ettim. Nasıl olmuştu da nefessiz kalmıştım? Tekrar denedim. “Ne buldun? Evde miydi?”

Hayalet başını salladı. “Her yer tertemiz. Model bir ev ya da onun gibi bir şey. Mobilyalar hâlâ orada ama koca evde tek bir kişisel eşya yok.”

Roy’un söylediklerini Falin’e aktardım.

“Coleman önemli olan her şeyi almış. Geri dönmeyi planlamıyor,” dedi marşa basarken.

Başımınla onayladım. Öyle görünüyordu. Dönüp Falin’in ön panele fırlattığı Michelle’in dosyasını kaptım. Şu anda elimizde sadece Coleman’ın kurbanlarından öğrenebileceğimiz ipuçları vardı. Mezar büyüm ortaya çıktığından beri ilk defa ölümler benimle konuşmuyor, sırlarını benimle paylaşıyor. Fakat sırlarını öğrenmek zorundaydık, aralarındaki bağlantıyı ve bir sonraki kurban olmak için bekleyen kadını bulmak zorundaydık. Coleman’ın hâlâ bir ruha daha ihtiyacı vardı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Küçük mavi bir dubleksin en üst basamağında duraksadım. “Tamara, Julie’nin bir kâhin olduğunu söylemişti.”

“Eee?” dedi Falin, belli ki durumun farkında değildi.

Kaşlarımı çattım. “Kapısında hiç koruma büyüğü yok.”

Hemen hemen tüm cadılar, eşiklerinde koruma büyüğü bulundurur. Tabii cadıların çoğu şehirde, Vadi’de yaşar. Julie’nin evi Sihirli Bölge’den ve Cadılar Vadisi’nden kilometrelerce uzakta, normal insanlar bölgesinde yer alıyordu ama yine de kapısına koruma büyüğü yapmayı unutmuş olması garipti. *Tabii eğer bunu yapacak yeterli sihir seviyesine sahip değilse.* Ben değildim. Koruma büyülerimle Caleb ilgilenirdi.

Falin kapıdaki polis mührünü keserken, “Başlayalım mı?” diye sordu. Kapının kolunu çevirdi ve kilitten tıkırtı sesi geldiği anda bir büyü titremesi hissettim.

Güzel numara.

Kapıyı iterek açınca loş eve adım attım. Birkaç gece önce olay yerine girdiğim için beni tutuklamak üzereyken şu anda aynı şeyi beraber yapıyor olmamız biraz ironikti. *İyisi mi bundan hiç bahsetmeyeyim.*

“Peki, ne arıyoruz?” diye sordu Roy yan duvardaki kapının içinden süzülerek.

Ben diğer taraftaki kapıya doğru yöneldim. “Kurbanları birbirine bağlayan bir şey.”

Daha kapıyı açmadan önce oranın yatak odasına açılacağını biliyordum. Duvarlardan gelen kara büyü titreşimlerini kaçırmam mümkün değildi. Polis yatakların çarşaflarını çıkarmıştı ve birçok yer hâlâ parmak izi tozuyla kaplıydı ama odadaki diğer eşyalara neredeyse hiç dokunulmamıştı. Fotoğraflar hâlâ şifonyerin üzerinde duruyordu ve küçük bir kitap yığını, pencereye dönük bir sandalyeye dayalıydı.

Havadaki büyüün yolunu hissedebilmek için gözlerimi kapattım. Odada yapılmış olan büyüler, arkalarında yağlı bir iz bırakmıştı. Tenimin altına işleyip omzumu yaktılar ama kötücül herhangi bir şey aktif hale gelmedi.

Büyünün iğrenç kalıntısını yok edebilirmiş gibi çıplak kollarımı ovaladım. Odanın içine doğru ilerledim, Falin de hemen arkamdaydı. Fotoğraflara yöneldi, elindeki kalemle çerçeveleri kendine doğru çevirdi. Odanın içinde bir tur attım. Dolabı açmak için gömleğimin kenarını kullandım. Yalnızca tek tarafında kıyafetler olan, içine girilebilen küçük bir dolaptı. Diğer tarafı temizlenmişti ve zeminine bir çember çizilmişti. *Dolabın içinde mi büyü yapıyordu? Saklanıyor gibiydi.* Az sayıdaki büyü gereçlerine baktım. Üzerlerinde bir miktar kullanılmış büyü titreşimi vardı. *Gri büyü mü?*

Dolaptan çıktım ve odanın geri kalanını turlamaya başladım. Omzum yandı, belli ki kara büyü ruhumu tüketen büyüye erişiyordu. *Burada kalamam.* Kendimi yatak odasından dışarı attım ve çalışma odasının köşesinde duran Roy'u buldum.

“Bir şey buldun mu?” diye sordum.

Arkasındaki tel kafesi görebilmem için yana çekildi. “Muhabbet kuşları varmış. Sanırım onları salmamız lazım.”

“Yemleri ve suları var mı?”

Işıkla titreyen kafasını salladı.

“O zaman hayır.”

“Ama...” diye başladı.

Sözünü kesip mavi ve gri renkteki kuşları işaret ederek ilerledim. “Tüm hayatlarını bu kafeste geçirdiler. Onları vahşi hayata salarsan ölürlər. Hayvan kontrolünü ararız.”

Alt dudağını büzünce gözlerimi devirdim. *Mezarın ötesinden gelen dudak büzme bana işlemez.* Oradan uzaklaşmaya başlamıştım ki zayıf bir büyü titreşimi dikkatimi çekti. Yatak odasından gelen siyahlığı bu titreşimden ayırt edebilmek için duyularımı açtım. Bir gizleme büyüğü? *Ne saklıyordu?*

Büyü kuş kafesinden geliyordu. Kafesin yanında gittim, parmağımı plastik tabanda gezdirdim. Tırnağım, kafesin altına yapıştırılmış küçük bir zarfın kenarına değdi.

Çekip aldım ve yüzünü çevirdim. Önünde “AC” yazıyordu. *Bir mektup?* İçindeki her ne ise kâğıttan daha kalındı ama yumru halinde de değildi. Açtım ve içinden üçe katlanmış bir mektup kâğıdı çıktı.

Sevgili AC,

Sen beni tanımıyorsun, bu yüzden seni gördüğümü söyleyerek başlamama izin ver. Buraya bir şey aramak için geldin. Neden geldiğinden emin değilim ama cevap, kan. Yanındaki sarı saçlıya mektubun yanındaki resmi gösterirsen ne anlama geldiğini anlayacaktır. Belki bana da açıklayabilir. Yakı-şıklıymış.

İyi şanslar, Julie

Elimdeki kısa mektubu üç kez okudum. Julie bir kâhindi, dolayısıyla “gördüm” derken muhtemelen bir kehanetinden bahsediyordu. AC, Alex Craft olmalıydı ama cevap nasıl kan olabilirdi?

Büyü kanla mı iletiliyordu? Bana çiziklerden geçmişti ve büyü Helena’nın ruhuna, bedenine kazındığı yerlerden yayılmıştı. *Peki ya Sally?* Belki otopsi sırasında bir yerini kesmiştir? Kanla bağlanan bir büyü?

Ölüm, bunun sadece belirli bir hedefte yayılabileceğini söylemişti. Tabii ya, köle taciri de bunun yazı cadılarından daha genel olduğunu söylemişti. *Aslında kullandığı kelime “genetik”di.* Hata yaptığını düşünmüştüm, ama “kan”, aile bağı olarak da yorumlanmaya açıktı.

Gölge Kız’m uyarısı da kandan bahsediyordu. *Kandan ha-*

yalet bir kız, gümüş zincirlerle korunan bir hazine değerindedir. Köle taciri sağ olsun, “gümüş zincirler”in ne olduğuna dair iyi bir fikrim vardı ama “kan” derken aileyi kastettiğini düşünmüştüm, ya soyla alakalı bir şeyse?

Zarfa uzanıp içindeki fotoğrafı çıkardım. Mezuniyet kepi giyen Julie, yaşlıca bir çiftin arasında duruyordu, muhtemelen anne ve babasıydı. Kurbanların tamamı büyü yeteneği olmayan ailelerin çocukları mıydı?

“Ne buldunuz?” diye sordu Falin odaya girerken.

Pekâlâ, notta fotoğrafı Falin’e göstermem gerektiği yazıyordu. Resmi Falin’e uzattım.

Fotoğrafa göz attı ve omuz silkti.

“Cevabın kanda olduğunu söylemiş.”

Gözlerini kısarak resme gözünü dikti. Daha sonra kafasını kaldırıp bana baktı, sanki cevap oradaymış gibi bakışlarını yüzümde gezdirdi.

“Kan,” dedim. “Genetik. Aile bağı ile, değil mi?”

“Bu perisoyu,” dedi. “Kurbanların tamamı peri soyundan. Bir, belki de iki üst jenerasyondan peri kanı taşıyorlar.”

“Saçmalık. Bana da bulaştı, hatırladın mı?” Ve çok iyi biliyordum ki babam bir periyle evlenmezdi. Kafamı salladım. “Perisoylu kelimesini daha önce de duymuştum. Köle taciri bunu sana Tazelik’te söylemişti.”

“Bana değil, Alex. Sana.”

Bana mı? Çok çirkin bir ses çıkartarak güldüm.

Falin daha yakınımaya geldi. “Bu her şeyi açıklıyor. Hatta bu senin arabada söylediğine de uyuyor. Peri kanı taşıyan insanlar Aetheric enerjisine yön vermekte zorlanırlar çünkü periler büyüü aynı şekilde kullanmaz. İki kurbanın peri olduğunu biliyordum ve şimdi Julie de üçüncü oldu. Daha derine bakarsak tümünde peri kanı bulmamız mümkün.”

“Ben hariç.” Sanki melez kanlı olduğumu düşünmezken yeterince ucube değildim. “Babam asla kendi isteğiyle bir periyle birlikte olmaz. Tanrı aşkına, Önce İnsanlar Partisi’ne üye.”

“Coleman da öyleydi.” Falin uzandı ve yüzüme düşen bir

bukleyi kaldırdı. “Alexis, görüntü büyüsunün ardından görebiliyorsun. Orada olduğunu bilmezsem bunu ben bile yapamıyorum.”

Omuz silkerek geri çekildim ve kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. “Bence başka bir teoriye ihtiyacın var.”

Bir hışımla yatak odasına geri döndüm. *Kara büyü bile onun teorilerinden daha güvenli.* Baktığım eşyalara dikkatimi vermeden, biblolarla dolu kitaplığın yanına gittim. *Nasıl böyle bir şey düşünebi...* Görüntü büyüsunün altındaki gerçekliği görebiliyordum. Ama bu yeni bir gelişmeydi. *Daha farklı bir açıklama olmak zorunda.* Tahtadan oyulmuş, küçük, sert bir cisim dikkatimi çekti. Heykele kazınmış oymayı hatırladım. Kâbuslarıma girip duran bir semboldü bu. *Perilerin ruh için kullandığı sembol.*

Julie’de üzerinde peri oyması olan bir heykelin ne işi vardı? Bunu nereden bulmuş olabilirdi? Bu semboller, sık rastlanan semboller değillerdi ve özellikle bu, Ashen’e sembolleri gösterdiğimde verdiği tepkiden anladığım kadarıyla oldukça nadir karşılaşılanlardandı. *Peki, Julie bunu nereden bulmuştu?*

Katilden mi? Aksi takdirde bu çok büyük bir tesadüf olurdu.

Küçük heykele bakıp kaşlarımı çatıttım. Tanıdık geliyordu. Bunu daha önce diğer suç mahali fotoğraflarında da görmüş müydüm? Cam bir sehpanın üzerinde duran bir heykel hatırlıyor gibiydim. Sade bir odadaydı.

Heykeli elimden düşürdüm.

“Falin!” Tekrar çalışma odasına doğru koştum. “Telefonuna ihtiyacım var. Telefonuna hemen şimdi ihtiyacım var!”

Kaşları havaya kalktı ama telefonu bana uzattı. Ekranı baktım, zihnim bomboştu. *Hadi, hatırla şu numarayı.* Numarayı yazdım ve arama tuşuna bastım.

Telefon çaldı. Çaldı... Ve sesli mesaja yönlendirildim.

“Casey Caine’e ulaştınız...”

Telefonun kapağını kapattım. Cevap vermemiştii. Şimdi ne olacak? Bir anlamı olmayabilirdi. Heykeli yalnızca bir yerden... bulmuş olabilirdi. *Üzerinde ender rastlanan bir ruhun*

peri oyması olan bir heykelciği nereden bulursun ki? Bir anlamı olmayabilir...

Ya da her şeyin anlamı bu olabilirdi.

Perisoyluluk bir yana, eğer ki büyüye duyarlılık genetik bir şeyse onun da büyüye yeteneği var demektir. Ayrıca son iki kurban da gri büyü kullanıyordu. Casey yakın zamanda bir cadı ustası bulmuştu ve ondan gri büyü öğreniyordu.

"Babamın evine gitmek zorundayız," derken çoktan kapıya yönelmiştim.

"Neler oluyor, Alex?"

"Lütfen. Ben sadece... Sıradaki hedefin kız kardeşim olduğunu düşünüyorum."

Neyse ki Falin fazla soru soran bir tip değildi. Hızla arabaya yöneldik ve araba asfalt üzerinde hızlanırken elimde tuttuğum çantamın sapını avucumun içinde kıvırdım. Onu tekrar aramayı denedim. Cevap yoktu.

Hızla çarpan kalbim beynimdeki düşünceleri hızlandırdı. *Ya son ruhu Kan Ayı'ndan önce alırsa? Güneş, şehrin yüksek binalarının ardında çoktan batmaya başlamıştı. Çoktan geç kalmış olabiliriz.* Bu şekilde düşünmemeliydim. Düşünmemeliydim.

Lastik sesleriyle yan taraftan yola atılan beyaz minibüsü fark ettim. İleri doğru hızlandı. Yavaş çekimde Falin'in kafasını kaldırdığını ve gazı köklediğini gördüm ama çok geçti.

Falin kolumu yakaladı. Sihrin serinliği havada ilerledi. Minibüs, Falin'in kapısına şiddetle çarptı. Çılgılığım, ezilen metalin ve açılan hava yastıklarının sesine karıştı. Dünyam dönmeye başladı. Araba kendi etrafında döndü. Sokak lambası direği kapıma çarptı ve camlar tuzla buz oldu.

Dünya yana dönüp durdu.

Kahretsin! Eğer tekrar BAP'a bakması gerekirse Caleb beni öldürürdü.

Kan vardı.

"Falin?" Sesim çatallandı, ciğerlerimde hava kalmamıştı.

Hareket etmeye çalıştım. Emniyet kemerimi elimle yokladım.

“Falin?” diye sordum tekrar.

Cevap yok.

Nerenin aşağısı, nerenin yukarısı olduğunu anlamaya çalışarak yerimde döndüm. Kabriole arabanın tavanı yırtılmıştı. Batan güneşin turuncu rengine baktım. *Durmuştuk. Nasıl...*

Çok fazla parmağı olan eller, kollarımın etrafında kenetlendi. Beni çekerek bacaklarımı ezilen arabadan kurtardılar ve sivri dişli bir surat görüş alanıma girdi.

Büyünün karıncalanması boynuma vurdu.

Sonrasındaysa yalnızca karanlık vardı.

Yirmi Yetinci Bölüm

“Alex?”

Karanlık etrafımda dans ediyordu.

“Alex, uyan!”

Karanlığın da ötesinde acı vardı. Şimşek gibi dağılayan bir acı. Karanlığın serinliğine tutundum ama ses beni kendine, acıya doğru çekiyordu.

“Alex, gerçekten uyanman gerek.”

Gözlerimi zorla araladım. Kırmızı bir sis bulutunun ardında Roy’un suratı belirdi.

“Git başımdan!”

“Şşşttt,” diye tısladı hayalet eliyle ağzımı kapatarak.

Yani susmamı söylemek için mi beni uyandırmıştı? Sızlandım ve yana döndüm. *Neden kamyon çarpmış gibi hissediyordum?*

Minibüs. Kaza. Kamyon çarpmıştı.

Ayağa fırladım. “Falin?”

Dünya döndü, siyah noktalar tüm görüşümü kapladı ve midem takla attı. Düşmeden önce Roy beni omuzlarımdan yakaladı.

“Belki de bu kadar acele etmemelisin,” dedi. “Ve sessiz ol. Onlarla aramızda sadece beş metre mesafe var.”

Onlar? Gözlerimi kırıştıtarak avucumun içini alnıma bastırdım. “Ne oldu?”

“Şey, beni tanımadığımı birinin evinde bırakıp gittiniz. İçi

korkunç perilerle dolu koca bir minibüs gelip arabanıza çarpmadan hemen önce size yetiştim. Seni haşat olmuş arabanın içinden çekip çıkarttılar, büyülediler ve sonra da buraya getirdiler. Takip ettim ve yarım saattir seni uyandırmaya çalışıyorum. Sonunda şu lanet olası halkayı boynundan çıkartmam gerektiğini anladım.”

Peki ama burası neresi? Çevreme bakındım.

İnce, kırmızı bir şerit ayaklarımın ucunda uzanıyor; her yanıma çevreliyordu. Uzandım ve sihrin titreşimini hissettim. Şeridin kenarını ittirdim ve transparan ışığın sert direnişiyle karşılaştım. *Çember içine alınmışım.*

Çemberin dışında ne olduğu seçilmiyordu. Bir yatağın kenarını gördüğümü sandım ve koca bir şamdan görmekte olduğumdan da emindim. Bunların da ötesinde bir şerit daha parlıyordu. *Çember içine alınmış bir çemberin mi içindeyim?* Dizlerimin üzerinde doğruldum ve derimi ısırان sihir titreşimini dikkate almayarak çemberin sınırına doğru eğildim, ellerimle gözlerime siper yaptım ve büyülü bariyerin ardına doğru baktım.

Kesinlikle bir yatak. Bir yatak odasında mıyım? Şiltenin üzerinde bir şey hareket ediyordu. Yüksek tınlı bir inleme, tüm sırtımı diken diken ederek tüm odayı doldurdu.

“Hey,” diye bağırdım çemberin oluşturduğu bariyere yumruklarımınla vurarak.

“Bu da neydi?” diye sordu bir kadın. Sesi bir yerden tanıdık geliyordu.

“Hiçbir şey,” diye cevap verdi bir adam. “Senin için bir sürprizim var.”

Şiltenin kenarından bir kol belirdi ve bu kolu, terle ıslanmış bir çıplak erkek sırtı takip etti. Döndü, bakışları beni delip geçti ve kendimi merhum Vali Coleman’ın suratına bakarken buldum.

Geriye doğru sendeleyip popo üstü düştüm. Roy’un vücudu ölmüştü. Coleman’ın suratı görüntü efsunuyla büyülenmiş olmalıydı. Bunu *biliyordum*. Ama adam Coleman’a *benziyordu*. Aşağı doğru eğilerek hiçbir şey yokmuş gibi gö-

rünen yere uzandı ve elinde beyaz ipek şeritler belirdi.

Lanet olsun!

Yatak. İpek şeritler. Kadın. *Tekrar öldürecek.*

“Dur!” Bariyeri yumrukladım. Kadının görebildiğim tek yeri olan çıplak bacağına odaklandım. “Kaç, lanet olası!”

“Sen delirdin mi?” Roy beni çemberin kenarından geri çekti. “Kötü adam hemen orada ve sen güçlkle ayakta durabiliyorsun.”

“Kadını öldürecek.”

“Bir ses duydum.” Kadın dirsekleri üzerinde doğruldu. Omuzları üzerinden sarı saçlar döküldü.

Casey...

“Eminim bir şey yoktur,” dedi Coleman yanına kıvrılarak. Elini Casey’nin yüzüne doğru götürdü ve başını benim durduğum yere çevirdi.

Midem burkuldu. Roy’un kollarından kurtuldum. Ayaklarımın üzerine kalkıp atıldım ve bariyere tosladım. Acı tüm vücudumda patlayarak araba kazasından kalan ağırları çok daha keskin bir hale getirdi. Casey kafasını kaldırıp bakmadı bile. *Beni duyamıyor.*

Coleman şeridi bileğine doladı ve Casey’i şiltenin üzerine doğru yatırdı. *Lanet olsun!*

“Casey! Git buradan!”

Casey tepki vermedi. Coleman ayaklarını bağlamak için aşağı doğru ilerledi.

Tamam... Alex, düşün. Etrafıma bakındım. Neredeyse ses geçirmez bir çember içinde bir hayaletle mahsur kalmıştım. Belli ki görünmez olmam için efsunlanmıştım çünkü Casey burada olduğumu bilmiyordu. Coleman ise biliyordu. Doğrudan bana bakmıştı. *Beni neden buraya getirdi?* Buradan çıkmalıydım. Ritüeline başlamadan önce Coleman’a ulaşmalıydım.

“Çembere yüklenmeme yardım et,” dedim Roy’a yüzüğümün içindeki büyüye tıklatarak. Bir başkasının çemberi içindiyken dışarıdan sihir çekemezdim ama kimse üzerimdeki tılsımları almamıştı.

“Bu kötü bir fi...”

“O katilin yanındaki benim kardeşim!”

Roy kaşlarını çattı ve çemberin sınırında bana yardıma geldi. Bizi odanın geri kalanından ayıran kırmızı buluta doğru bastırdı ve bariyerde kıvılcımlar oluştu. Roy’un yüzünün rengi attı. Hayaletler irade ve kişilikle bir arada tutulan saf enerjiden meydana gelir. Ondan tehlikeli bir şey istemiştim ama çok geç olmadan Casey’e ulaşmam lazımdı.

Yüzüğümdeki işlenmemiş enerjiyi bariyere yönlendirdim. Kıvılcımlar arttı. Yüzüğün içini boşalttım. Bulut biraz dağıldı ama çember bozulmamıştı. *Kahretsin!* Tılsımlı bilekliğimi çıkartarak gümüş takıyı bariyere bastırdım. *Eğer yeterince büyüyle vurabilirsem.*

Düşmedi. *Başka ne kullanabilirim?* Aşağı baktım. Yerde ufak bir halka duruyordu. Perinin beni bayıltmak için kullandığı büyü... Halkayı botumun kenarıyla ittirerek bariyere doğru bastırdım.

Hâlâ yeterli değildi.

Roy geri çekildi, normalden daha şeffaftı. Yüzüğüm boşalmıştı, bilekliğimdeki tılsım çemberden çektiğim enerjiyle tıka basa dolmuştu. *Başka neyim var?*

Hançer!

Hâlâ bileğimi karıncalandıran büyüü hissedebiliyordum. Coleman bunu da almamıştı. Eğildiğim sırada kaburgalarım isyan etti ve çömeldiğimde başım döndü ama parmaklarım kabzayı bulmuştu. Hançeri çekerek büyüülü çeliği çembere sapladım.

Bıçak, geriye sadece kabzası kalana dek saplandı. Bariyerden şimşek şeritleri çıktı. Hançer parlamaya ve elimin derisini yakmaya başladı. Geri çekildim. Hançer bariyerde asılı kaldı, öfkeli ışık huzmeleri, etrafındaki havayı kesti.

Roy’a, “Geri çekil!” diye bağırdım. Tabii ikimizin de kaçabileceği fazla bir boşluk yoktu.

Çemberin merkezinde elimden geldiğince ufaldım ve kafamı ellerimle örttüm. Sihir, saç diplerimi bile diken diken yaparak havada vızıldadı ve çember patladı.

Sihirli geri tepme etrafımızı kaplayıp beni yere serdi. Bir kadın çılgılık attı. Coleman küfretti. Hançer halıya düşer düşmez onu kaptım. Kabzası avucumun içini yakıyordu ama bıçak hiç büyü titreşimi oluşturmuyordu. *İçindeki büyüye fazla yüklenmiştim.* En azından hâlâ bir silahtı.

Ayaklarım üzerinde sürünürken tüm vücudum bana karşı çıkıyordu. Dikkate almadım.

“Alex?” Casey dik oturmaya çalıştı ama yalnızca tek bir eli serbestti.

Coleman, “Lanet olsun sana!” dedi. Casey’nin bileğini yakaladı ve bağladı. Sonra bana döndü. “Bana itaat et!”

Sesi bilincime çarptığı anda korku boğazımda bir yumru haline geldi. *Hayır!* Hançer parmaklarımdan kayıp düştü. Köle zincirlerini göremiyordum ama Coleman’ın iradesinin benimkine üstün geldiğini hissedebiliyordum. Dizlerimin üzerine düşüp kollarımla yaralı kaburgalarımın etrafını sardım. Belki yeterince sıkı sararsam benliğimi bedenimin içinde tutup Coleman’ın emirlerini dışarıda tutabilirdim. Bir işe yaramadı.

Zorlukla soluyarak vücudumdaki acıyı kucakladım, hayatta ve hâlâ kendimde olduğumu hatırlatmasına izin verdim. Odaklanmam lazımdı. Casey bağırarak bir şey söylledi, sesinde panik vardı. Coleman’ın dikkatini onun üzerinden çekmem gerekiyordu, ta ki...

Ta ki ne? Yardım geleceğine dair hiçbir garantim yoktu. *Falin...* Yeni, vücudumla hiçbir alakası olmayan bir ağrı beni parçaladı. Falin’e ne olduğunu bilmiyordum. Ölü mü hayatta mı olduğunu da. Boğazımın arkası yandı. Yardım falan gelmiyordu. Casey’nin tehlikede olduğunu kimse bilmiyordu. Ya da benim burada olduğumu. Yine de oyalamak tek seçeneğimdi. En azından tekrar dik oturacak gücü toplayana kadar.

“Ne istiyorsun?” diye fısıldadım. Bir yandan da düşüncelerimi kendime saklamak için savaşıyordum ve sesim titriyordu.

Halının üzerinde ayak sesleri duyuldu ve geniş bir el saçlarını yakalayıp kafamı geriye doğru çekti. Coleman’ın, be-

nimkinden yalnızca otuz santim ötede duran suratına bakıp gözlerimi kırpıttım.

“Ne mi istiyorum?” diye tekrarladı. Kahkaha attı ama sesi sertti ve dudakları öfkeyle geriye doğru kıvrıldı. “Ne mi istiyorum? Hak ettiğim korkunun ve saygının duyulmasını. Perilerin hak ettiği! Periler Kralı yaşlı bir ahmak. İnsanlarla eşit olma ve birlikte yaşama konusundaki tutumu tam bir saçmalık. Onun hükmetme devrinin kapanmasının zamanı geldi ve sen canım, bana yardım edeceksin.”

Kafamı sağa sola salladım. Bu hareketimle saçlarımın daha fazla çekilmesine sebep oldum. “Yapmayacağım. Yapabiliyorsam bile yapmayacağım.” Böyle bir şey olmadan önce kendimi öldürürdüm.

“Ah, yapabilirsin,” dedi. Göz bebeklerinden siyah ışıklar yansıyor ve dudakları, zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bana bakan gözlerinde insani hiçbir şey yoktu. Daha da yaklaştı. “Yapabilirsin ve yapacaksın!”

Coleman saçlarımı serbest bırakarak beni yere doğru itti. Sonrasında dikleşip boşlukta bir delik açtı. Gri pelerinli bir gölge, bu açıklığın içinden geçip geldi. “Müdahale etmesine izin verme,” dedi pelerinli silüete.

“Bu o kadın,” diye fısıldadı Roy.

Bir kadın figürü bana doğru yaklaşırken kafamı kaldırıp baktım. Boş elini havaya kaldırdığında teninin etrafında toplanan statik büyüyü hissedebildim. Yutkundum. *Gölge Kız*.

Casey, “Teddy, neler oluyor?” diyerek bağlarından kurtulmaya çalıştı. “Kalkmama izin ver! Bırak gideyim.”

Coleman onu dikkate almadı. Yatağın yanındaki bir çantadan kıvrık uçlu bir bıçak çıkarttı. *Hayır!* Ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştım. Gölge Kız üzerime geldi. İki parmağıyla alnıma bastırdı ve acı, tüm vücuduma yayıldı. Kaslarım pelteleşti. Düştüm. Nefessiz kaldım. İçime daha fazla hava çekmek çok zordu, sahip olduğumdan daha fazla bir güç gerektiriyordu.

Coleman kafasını kaldırıp baktı. “Vakti geldi. Kapıyı aç.”

Gölge Kız başıyla onayladı. Ellerini havaya kaldırdı ve

tenimden sihir sızarak etrafımı sardı. Şeytani şeritler boğazımın ve göğsümün etrafını sarmalayıp vücudumu parçalara ayıracakmış gibi sıkmaya başladı. Herhangi birinin bu kadar fazla enerji yönlendirebileceğini hayal bile edemezdim ama o yapabiliyordu, tüm enerji onun üzerinden akıyordu. Üzerimizdeki tavana karanlık çöktü. Sonraysa karanlık bir yarık gibi ikiye ayrıldı. Gökyüzü belirdi. Tam odanın üzerinde asılı duran ay dolunaydı ve hayatımda ilk defa yere bu kadar yakın olduğunu görüyordum. Tutulmanın gölgesi, bir tarafı kırmızıya boyamıştı bile. *Kanlı Ay*. Ama hepsi bu değildi. Daha önce hiç görmediğim yıldızlara bakıyordum. Gökyüzü elimle uzanabileceğim kadar yakındı. *Perilerin gökyüzü*.

Coleman yatağın kenarına geri döndü. Bir şeyler mırıldanarak garip kıvrımları olan bıçağı kaldırdı ve Casey çığlık attı. Gözlerimi yumdum. Ellerim ve dizlerim üzerinde durabilmek için yerden güç aldım. Gölge Kız öne doğru atıldı. Yuvarlanarak ondan kaçmak için çabaladım. İşe yaramadı. Eli beni yakaladı ve acı tüm vücudumu parçaladı.

Kendimi nefes nefese kalmış bir halde halının üzerinde buldum. Elimin üzerinde sıcak bir nemlilik vardı. Ona baktım.

Su mu? *Hayır. Gözyaşı?*

Gölge Kız sessizce ağlıyordu. *Kandan hayalet bir kız, gümüş zincirlerle korunan bir hazine değerindedir ve eğer aptalsa acılarımı emirlerle anlar*. Bu dize bir tehdit değildi. Hem bir uyarı hem de bir açıklamaydı. Gölge Kız bir köleydi.

Casey çığlık çığlığıydı. Kaburgalarının arasından kan sızıyordu. Bir an önce bir şeyler yapmalıydım.

“Bana yardım et,” diye fısıldadım.

Gölge Kız’ın kukuletası kafasında sağa sola sallandı. Eli havaya kalktı. Sihir, parmaklarının etrafında parladı. Mesajı açıktı. *Bana yardım edemezdi*. Bir zamanlar olduğu kişiden geriye ne kaldıysa, artık o kadar derinlerde saklanmıştı ki Coleman’a itaat etmekten başka bir şey yapamıyordu. Bunun anlamı da, ister köle olsun ister olmasın, Casey’le benim aramda durduğu sürece düşmanımdı.

Duyularımı açtım. Havadaki kara büyü üzerimi tırmalayarak içime girmeye çalıştı. Bunu düşünmemeye çalıştım. *Elin-den geleni ardına koymasın.* Aynı anda yalnızca bir savaşta savaşabilirdim. Bu çember içinde ya bu savaşı kazanacaktım ya da ölecektim.

Sihrim kalmamıştı, kaynağından kesilmişti. Bu yüzden dikkatimi duyularıma verdim. Benimle beraber çemberin içinde hapsolmuş, işe yarar bir şeyler olmalıydı. Kalkanlarımı açtım. Havada mezar özü vardı. Cesetler... Görüntü büyüyle saklanmış cesetler ama onları hissedebiliyordum.

Gücün içime akmasına, beni soğuklukla doldurmasına izin verdim. Görüşüm değişti. Dünya çürümeye başladı. Sihir, çevremdeki havada süzülen fiziksel bir madde haline geldi ve görüntü büyüğü bozuldu. Önceden görünmez olan cesetler, görüş alanıma girmişti. Rodger'ı tanıyordum ama diğer ikisini yalnızca uzaktan görmüştüm. *Babamın asistanları...* Zaten ölmüş olanlara odaklanacak zamanım yoktu.

Gözüm Coleman'a kaydı. Görüntü büyüğü ortadan kalkınca tekrar Graham'm bedenine girmişti. Çalıntı derisinin her tarafını oymalar kaplıyordu. Suratını ortadan ikiye yaran bir gülümsemeyle bana döndü.

"Evet, Alex Craft," dedi. Delirmiş gibi bakan gözleri parlıyordu. "Evet, gücünü eline al. Gerçeklikleri birleştir. Tüm boyutlarda üstün olacağım. Hepsine hükmedeceğim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kahretsin!

Mezar özünün akışını kesmeye çalıştım ama soğukluk bana doğru akmaya devam ediyordu. *Hayır!*

“Boyutları aş, Alex. Gerçeklikleri birleştir.”

Coleman’ın emri beynimi aşarak vücudum boyunca dalgalandı. Soğuk bir rüzgâr bana doğru esti ve mezar, benliği mi kendine doğru çekti; durduramıyordum, kontrol edemiyordum. Güç içime doğru kıvrıldı, gözlerimi sıkıca kapatarak çılgılık attım.

“Alex?”

Roy. Gücüm ona ulaşmıştı. Ölüydü, hayaletti, bildiğim bir boyuttandı ve içimde çok fazla mezar özü vardı. *Oldukça fazla.*

Ona ulaşan gücü hissetmiş gibi geri çekildi ama güç yine de etrafını sarmıştı. Soğukluğu ona kanalize ederek Roy’u bir güç deposu haline getirdim çünkü bana doğru akmasının önüne geçemiyordum.

Gölge Kız kafasını kaldırdı. Dikkati, artık görünür hale gelmiş olan hayaletle benim aramda bölünmüştü. Roy kafasını eğip vücuduna baktı. Elini kaldırdı -artık şeffaf değildi- ve suratına pis bir gülümseme yerleşti. Kendini Gölge Kız’ın üzerine attı ve yumruk yumruğa kavga etmeye başladılar.

İzleyecek zamanım yoktu. Üzerimden akan güç konusunda bir şey yapmalıyım. Yapacak bir şey arayarak özümle

uzandım. Yerde yatan üç cesedin ruhları uyandı.

Güçle yanmaya devam ediyordum.

“Kıpırdama Coleman,” diye bağırdı bir ses kapı çarpılarak açılırken.

Falin? Sese yöneldim. Mezar-görüşümde parlıyordu, gü-müşü ruhu teninin altından ışıklar saçıyordu. İçeri girdiği sı-rada topallıyordu ama silahını çekmişti. *Yaşıyor!* İçimi bir rahatlık kapladı, sanki içimde bir yer yıkılmış ve sonra tekrar ayağa kalkmış gibi hafifledim. Bu yeni yer de gidecek başka bir yeri olmayan güç dalgalarıyla dolmuştu

Bir patlama sesi geldi ve ellerimle kulaklarımı kapatıp eğildim. Hiçbir sihirli özelliği olmayan kurşun, çemberin içinden geçti. Coleman sarsıldı.

Yere düştüğü sırada Coleman’ın göğsünden kanlar akıyord-u. Yere çakıldı. Falin çemberin sınırlarına kadar süründü. Gölge Kız, Roy’la kavga etmeyi bıraktı. Bozulmasından kor-kuyormuş gibi çemberin kenarına doğru koştu. Bozulmadı. Gölge Kız durdu, döndü ve hepimiz yatağın köşesine baktık.

Bitmiş miydi? Bu kadar mıydı?

Coleman halının üzerinde sürünerek bir kakhaha attı. Kendini yerden kaldırdı. Artık göğsündeki delikten kanlar fışkırmıyordu.

Nasıl... Kalbi atmıyordu. Ölüydü.

Ölü olmak onu durdurmuyordu.

Falin’e baktı. “Kış Kraliçesi’nin sevgilisi ve suikastçisi. Bana her zaman karşı olmuştur.” Yüzüne karanlık bir gülüm-seme oturdu. “Kral olunca sevgilini dizlerinin üzerine çöktü-receğim.”

Kış Kraliçesi’nin sevgilisi mi? Falin’e bir bakış attım ama o bana bakmadı. Bakamazdı. Yüzü sertti, Coleman’ın söyle-diklerini inkâr etmemiştii.

Gözlerimi sıkıca yumdum. Soğuk, sanki içi buzla doldu-rulmuş açık bir yaradan ibaretmişim gibi bedenimi parçalı-yordu. Soğukluğu kucaklayarak beni hissizleştirmesini dile-dim. Ama olmadı. Bunun yerine büyüdü, büyüdü... İçimde tutabileceğimden çok daha fazla bir güçle doluydum.

Bunu boşaltmam lazımdı.

Falin silahını kaldırdı. Üç el silah sesi duyuldu. Coleman sarsıldı ama sadece güldü.

“Devam et ve bu bedeni mahvet, tetikçi. Birkaç dakika içinde enerji ve güçten oluşan bir bedenim olacak.” Coleman bana dönerek, “Alex, bu dünyayı Aetheric’le birleştir,” dedi.

Güç benim bedenimden yayıldı. Çığlık attım ve sesim keskin renklerle alevlendi. Büyü girdapları somutlaştı. Mavi renkli bir sihir şeridi belirdi, sonra yeşil, daha sonra mor. *La-net olsun! Aetheric boyutu.*

Coleman elini işlenmemiş büyü şeridine doğru uzattı ve vücudunun içine çekti. “Mükemmel.” Siyah büyü demetleri daha yakınına ulaşarak derisinin altına sızdı.

Güçten sarhoş olmuştu.

Ancak işi henüz bitmemişti. Casey hâlâ altında debeleniyordu. Soluk mavi bir ışıkla parlayan ruhunda birkaç tane kara nokta çoktan genişlemeye başlamıştı bile. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Onu durdurmalıydım. Tepemizdeki ay, normal görüntüsünden çok daha fazla kırmızıydı. Zaman daralıyordu.

Güç, hâlâ bir çıkış arayarak içime dolmaya devam ediyordu. *Coleman’ın bedeni ölü.* Gücü yöneterek ona ulaştım. Bedeni mezar-görüşümde çoktan çürümeye başlamıştı ama gücüm, derisinin üzerindeki büyülerden kaydı ve ona erişemedi. *Kahretsin!*

“Alex, sanırım şimdi bir şeyler yapmanın tam zamanı,” diye fısıldadı Roy.

“Hiç böyle düşünmemiştim,” dedim ayaklarımın üzerine kalkmaya çabalarırken.

Gölge Kız tekrar bana döndü. Elini kaldırarak ileri atıldı. Sihir, parmaklarının etrafında toplandı.

Aetheric, Coleman’ın çemberinin içinde gerçekliğin bir parçası haline gelmişti ve havadaki mavi huzmeleri içime çekerek güç topladım. Daha önce hiç mezar sihiyle Aetheric enerjisini aynı anda vücudumda tutmamıştım. İşlenmemiş enerji yakıyordu ve sıcaklığı, içerideki mezar sihrine baskın

gelmek için mücadele veriyordu. Kanım, yakıcı buharla yer değiştirmiş gibi ydi. Tenim parladı ve Gölge Kız tereddüt etti. Estetikten alabildiğine uzak bir şekilde salt öfke dolu irademle gücü serbest bıraktım.

Güç, bedenimden fırladı ve Gölge Kız’a çarptı. Gövdesini yakalayıp ayaklarını yerden havalandırdı. Geriye doğru fırladı ve vücudunda hareket eden gücün hızıyla yere düştüm. Yatağın bir metre yakınına düştü. Kapüşonu arkaya düşerek cansız kızıl buklelerini ve çökmüş, yaralı gözlerini açığa çıkardı.

Rianna!

Hayır! Olamaz!

Eski oda arkadaşım bana bakıyordu. Gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı ama elini kaldırdı. Güç, parmakları etrafında toplandı. Roy ileri atıldı. Hazırladığı büyü her neydiyse hayaletin içinden geçip gitti ve bir işe yaramadı. Roy’un yumruğu suratına indiğinde gerildim. *Şu anda en yakın arkadaşım değıl*, diye kendime hatırlatmam gerekti.

O, şu anda Coleman’ın Gölge Kız’ıydı.

Kafamı çevirdim. Gücümü Rianna’ya yönelttiğimde içimden çok fazla güç çıkarmıştım ama mezar özü içime akmaya devam ediyordu. *Buna bir son vermek zorundayım*. Bunu yapabilmenin tek yolu da Coleman’ı durdurmaktı.

Falın çemberin sınırlarına çarptı, telefonu elindeydi. “Alex, içeriye nasıl girebilirim?”

“Girmeyeceksin.” Eğer çember bozulursa ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçeklikler şehir boyunca birleşmeye devam mı edecekti? Ya da ülke boyunca? Ya da dünya?

Mezar özü vücuduma akmaya devam etti. Bir şekilde bunu boşaltmam gerekiyordu. İçimdeki enerjiyi aktaracak bir şey arayarak uzandım, bu gücü yönlendirebileceğim bir şey arayarak. Coleman’a dokunamazdım. Etraftaki cesetlerdeki ruhları uyandırmıştım. Casey’nin özünün büyüyle mücadele halinde olduğunu hissedebiliyordum ama gücü ondan uzak tutmaya çalıştım. Başka bir şeye, farklı bir kaynağa ihtiyacım vardı.

Gücüm göremediğim bir şeye doğru yol aldı. Sonrasında bu şeye bağlandı ve üzerimden boşaldı. Yeni bir çığlık odada çınıladı, bunu bir ikincisi ve üçüncüsü takip etti. Coleman'ın ayaklarının dibindeki bir nesneden altı hayaletimsi kadın çıktı. *Ruhlar!* Aslında altı tane, gerçekten tepesi atmış ve çıldırmış hayalet demek daha doğru olurdu.

Gücümle dolduklarında hayaletler somutlaştı. Korku ve nefret dolu çığlıkları, Aetheric'te kırmızı parlamalar halinde patladı. Grup, hep birlikte döndü. Kızgın kedi gibi hayalet tırnaklarıyla Coleman'ın üzerine saldırdılar.

“Durdur şunları!” diye haykırdı Coleman.

Kelimeleri zihnimde bir emir gibi yankılandı ama gülümsemekle yetindim.

“Onları durduramam. Artık bizim gerçekliğimizde yaşıyorlar.”

Ve Coleman'dan hoşlanmadıkları aşikârdı. Tenini oymaya başladıkları sırada öfkeleri, kelimelere ihtiyaç duymaksızın açığa çıktı. Çığlıkları, büyüyle işlenmiş havada kırbaç gibi şakladı ve çatallandı.

“Alex!”

Döndüm. Ölüm, çemberin dışında dikiliyordu. Grili adam ve parti elbiseleri içindeki kadın da yanı başındaydı. Etrafındaki kaos balonunu incelerken siyah gözleri kocaman açılmıştı ama çemberin içine girmedi. *Büyü bariyerini geçemiyor.*

“Alex, zamanın azalıyor.” Yatağı işaret etti.

Casey çürümüş, bej rengi çarşafların ortasında bilinçsiz bir şekilde yatıyordu. Henüz ölmemişti ama çok yakındı. Ruh, bedeninin içinde oldukça soluk bir ışıkla parlıyordu. *Hayır.* Kafamı kaldırdım. Tepemizdeki ay kocaman ve kırmızıydı. *Kanlı Ay.*

Coleman da kafasını kaldırıp baktı ve içinde tutmakta olduğu büyüü salıverdi. Altı hayaleti, karanlık zincirlerle bağladı. “Zamanı geldi.”

Hayır.

Etrafıma baktım. Hem Falin hem de Ölüm, çemberin dı-

şında mahsur kalmıştı. Roy hâlâ Rianna ile mücadele ediyordu. Hayaletler bağılıydı. Bir tek ben kalmıştım. *Ne yapabilirim?*

Mezar-görüşümde Falin, Graham'ın vücudunu öldürdüğü için Coleman çürüyen bir cesede dönüşmüştü. Belli ki Roy'un vücuduna yaptığı büyüleri, Graham'ınki üzerinde tamamlayacak zamanı bulamamıştı ama bu bir işime yaramıyordu. Ashen'in içine ulaştığım şekilde ona ulaşamıyordum. Derisindeki büyüler varken yapamıyordum. *Peki ya derisi yoksa?* Ya gördüğüm şey doğruysa, ya aslında sadece bir cesetse...

Gargoyle, "Kanlı Ay'ın altında görmelisin. Bilmelisin ki gördüğün doğru olacaktır," demişti. *Fred, umarım kastettiğin an budur.*

İleri doğru atıldım. *Coleman gerçeklikleri birleştirmemi istiyor, ben de birleştiririm o zaman.*

Elimi bileğine sardım ve onu gücümle ittim. Soğukluk içimden çıkıp hızla Coleman'a aktı. Derisi, elimin altında döküldü.

"Hayır!" Coleman, yumruk yaptığı diğer elindeki bıçakla bana doğru hamle yaptı. Acı, midemde patladı.

Dünyam acıyla kırmızıya bulandı ve aniden nefessiz kaldım ama Coleman hamlesini yapmakta çok geç kalmıştı. Çürüme kollarına yayıldı, derisi soyuldu ve kemikleri toza dönüştü.

"Ölüler dünyasına hoş geldin," diyerek fısıldadım içimdeki son nefesi de tüketerek. Kafamı aşağı indirip Coleman'ın kaburgalarımın arasına soktuğu ritüel bıçağına baktım. Görmek, acıyı daha da arttırmıştı. Geriye tökezleyip yatağa çöktüm. *Sakın çıkartma. Sakın çıkartma. Daha fazla zarar vereceksin.* Ama içimden çıkmasını istiyordum.

Zaman yoktu. Graham'ın bedenini yok etmek Coleman'ı öldürmeyecekti. Vücudu dağıldığı sırada Coleman'ın gerçek benliği, korumasız bir ruh, ortaya çıktı. Zihnimle ona uzandım. Ruha güç vermek yerine enerjiyi ondan çektim.

Coleman çığlık attı. Özü, bataklığın dibinden vücuduma çamur çekmek gibiydi ama durmaya cesaret edemedim.

Daha fazla çektim ve Coleman'm ruhu iyice solarak, yok olmaya başladı. *Tüm boyutlardan yok oldu.* Bir gölge haline gelene dek ufaldı, çığlığı yankı haline geldi ve geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ruhunu çekmem için soğuklukla üzerimde kurduğu hâkimiyet durdu ve varlığı tamamen silindi. Artık enerjiyi bıraktım ve vücudumdan akıp gitmesine izin verdim. Ama tamamını bırakmadım, görüşümü kaybetmek istemiyordum, henüz değil.

Coleman'm çemberi dağıldı, sihirleri tükendi. Altı ruh tekrar çığlık atmaya başladı, özgür kalmışlardı ama arzuladıkları intikamı yönlendirecekleri bir hedefleri yoktu. Rianna kendini Roy'un ellerinden çekip kurtardı. Coleman'ın kontrolü altında olduğuna dair bir şeyler söylemişti ama kelimelerini takip edebilecek durumda değildim. Mideme saplı hançerin etrafında cenin pozisyonu aldım ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım. Casey yanımda bilinçsiz halde yatıyordu ama ruhunun parlaklığı artık daha güçlüydü, daha parlaktı.

"Alex!" İki erkek sesi aynı anda ismimi haykırdı.

Yanıma ilk ulaşan Ölüm oldu. Yatağın yanına diz çöktü, yüzü benim yüz hizamdaydı. "Alex..."

"Onu durdurdum," diye fısıldadım.

Ölüm'ün koyu gözleri endişeyle kısılmıştı. Elini suratıma götürdü. Eli sıcak gelmişti, demek ki çok fazla soğukluk almıştım. "Başardın," dedi başparmağını elmacık kemiğim üzerinde gezdirirken.

Ölüm'ün arkasından gri adam göründü. "Zamanı geldi."

Ölüm ayağa fırladı. "Hayır! Hayır, rahat bırak onu!"

Griler içindeki adam, esasının ucundaki kafatasını koluna vurdu. "Önce diğerlerini alacağız ama onu da almamız lazım." Arkasını döndü ve yersiz kalmış ruhlarla doğru ilerlerken esasını çevirdi. Parti kadını onu takip etti. Çığlıklar içindeki hayaletleri toplamaya başladılar.

Falin yatağa ulaştığı sırada Ölüm tekrar başucumda diz çökmüştü.

Falin'in suratında boş bir ifade vardı. Ölüm'ün etrafından

dolandı, yatağın başına ilerlerken ruh toplayıcıya sert sert baktı.

“Alexis...” Falin’in eli üzerimde asılı kaldı, sanki bana dokunursa kırılmamdan korkuyor gibiydi. Omuzlarımın yanında, şiltenin üzerine çöktü. “Ambulans yolda,” diye fısıldadı.

“Kurtaramayacaklar.” Dünya bulanıklaşmaya başlamıştı. Ölüm’e baktım. “Değil mi?”

Ölüm başını iki yana salladı ve gözlerini yumdu. Elimden tutarak dudaklarını tenime bastırdı. “Canın yanmayacak,” diye söz verdi.

Bunu bilmek güzel... Gözlerimi kırdım ve karanlık içinde zaman kavramımı yitirdim.

Gözlerimi tekrar açtığımda Falin’in eli suratımdaydı. “Uyanık kal... Benimle kal...”

Gülümsemeye çalıştım ama hissettiğim acıyla dudaklarımın kontrolünü kaybettim. Nefes almak giderek zorlaşıyordu.

“Daha fazla bekleyemem,” dedi Ölüm’ün arkasında beliren grili adam.

“Hayır!”

Falin’in eli silahına gitti. Tabancasını çekti; namluyu önce grili adama, sonra da Ölüm’e doğrulttu. “Ondan uzak durun!”

“Onları silahla vuramazsın,” diye fısıldadım.

İsteddiği şey buymuşçasına baktı. İhtiyacı olan buymuş gibi. Ama artık savaştacak kimse kalmamıştı. Kolu yanına düştü ve parmaklarını saçıma götürdü.

Gözlerimi kapattım. Yorgundum. Oldukça yorgun ve yaralı.

“Zamanı geldi,” diye tekrarladı grili adam, elini Ölüm’ün omzuna koyarak.

“Hayır! Onu seviyorum. Bunu yapmayacağım!”

Gözlerimi aniden açtım. *Ölüm beni mi seviyordu?*

Griler içindeki adam, Ölüm’ün omzundaki parmaklarını gevşetti. “O halde kenara çekil dostum.”

Bir kadın sesi, “Hayır!” dedi. “Uzak dur ondan!”

İki ruh toplayıcı da arkalarına baktı. Falin hâlâ ayakta duruyordu. Tabancasını tekrar çekti ve Rianna'yla yatak arasında durup namluyu kadının göğsünün hizasına doğrulttu.

Rianna silaha baktı. "Lütfen, yardım edebilirim." Gözleri ruh toplayıcılara yöneldi. "Bana bir şans verin."

"Coleman'la çalışıyorsun," dedi Falin gözünü bile kırpmadan. Parmakları tetiğe yöneldi.

"Kendi isteğimle değil."

"Rianna." İsmi ağzından bir kelimededen çok, hırıltı gibi çıktı.

"Alex..." Falin'in ve silahının yanından dolandı ve Ölüm'ün yanına gelip yanı başında durdu. "Seni uyarmaya çalıştım, sana söylemeye... Özür dilerim. Coleman planlarından herhangi birine bahsetmemi yasakladı, özellikle de seni uyarmamı. Onun verdiği emirde bir boşluk bulup sana yeterince şifrelenmiş bir mesaj göndermem kolay olmadı ve diken perilerini, sana o mesajı iletmeye nasıl ikna ettiğimi sorma bile."

"Zamanımız daralıyor," dedi partisever ruh toplayıcı, en son topladığı ruhun başından kalkarak.

Rianna kafasını kaldırıp baktı. "Bıçağı çekmek için birine ihtiyacım var ve omuzlarını tutmak için de."

Ölüm, "Ben tutarım," dedi yatağın etrafından dolanırken. Casey'i kaldırıp yatağın kenarına doğru kaydırды. Sonra yatağın üzerine çıkıp omuzlarımin arkasına geçti.

Falin kaşlarını çatarak Rianna'ya baktı. "Bir şifacıya ihtiyacı var."

"Ama burada olan benim. Sen hazır bekle ve söylediğimde bıçağı çek." Rianna, diğer tarafına geçmesi için Falin'e işaret etti.

Etrafından dolaştı ve yatağın üzerine kalçamın yanına oturdu. Elini bıçağın kabzasına götürmeden önce son bir kez elimi tuttu, sıktı.

Rianna kafasını eğip bana baktı. "Üzgünüm Al, canın yanacak." Aetheric ve gerçeklik hâlâ birleşikti. Rianna etrafına soluk mavi büyü şeritleri topladı. Sonra ellerini kaburgalarıma götürdü.

“Şimdi!”

Falin bıçağı çekti. Çığlık attım. Vücudumdan çekilen bıçak, vücudum üzerinde gezdirilen kor halinde bir maşa gibiydi. Acıyla kıvrılırken sırtımı yataktan kaldırmaya çalıştım. Ölüm beni tuttu. Beni yatağa bastırdı ama kollarının arasında kıvrandım. Bıçak sonunda bedenimden çıktı. Terden sıırıslıklam olmuş halde kendimi yatağa bıraktım.

Rianna’nın soğuk büyüü içime aktı; tenimi dağlayan acıyı, hafif bir ağrıya kadar azalttı. Aetheric enerjisinin mavi şeritleri, dördümüzün etrafında dönüyordu. Rianna’nın büyüye dönüşen iradesiyle birlikte vücudumun derinliklerine daldı. Her zaman büyü yapma konusunda başarılı olmuştu. Şifacı olduğunu hatırlamıyordum ama büyüünü geri çektiğinde geriye yalnızca acının hatırası kalmıştı.

Falin üzerimdeki bluzu göğsüme kadar çekti ve eliyle karnımı kontrol etti. Yüzünde beliren gülümseme, donuk gözlerindeki gerginliği eritti. Öne doğru eğildi ve muhteşem gülüşünde hiçbir değişme olmadan dudaklarını benimkilerin üzerine getirdi.

Geri çekildiğinde, “İyileşeceksin,” diye fısıldadı.

Ona baktım. Suratının tamamını kaplayan, rahatlamış gülüşüne. *Kış Kraliçesi’nin tetikçisi mi? Sevgilisi mi?* Sonra bakışlarım Ölüm’e doğru kaydı. Falin’e bakarken ellerini sahiplenici bir şekilde omuzlarıma bastırıyordu.

Her şey nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?

Ama kazanmıştık. Başımın üzerindeki kırmızı gölgenin etrafından gri ayın ilk dilimi belirdi. Coleman gitmişti. John yaşayacaktı. Ruhum kurtulmuştu. Casey hayattaydı. Rianna özgür kalmıştı. *Kazandık.*

Suratıma bir gülümseme yayıldı. Uzaklardan bir siren sesi duyuldu. Rianna kafasını kaldırıp baktı, siren sesleri yaklaşırken yüzüne bir panik ifadesi hâkim oldu.

“Gitmem gerek.” Geri çekildi.

“Gitmek mi? Nereye?” diye sordum. Sonunda tekrar birbirimizi bulmuştuk ve gidiyor muydu? Oturmaya çalıştım ama bunun için enerjim kalmamıştı.

Rianna'nın soluk dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Geri çekil, peri. Yıllarımı peri dünyasında geçirdim ve senden çok daha yaşlı bir periyim. Eğer ay tamamen ortaya çıktığında hâlâ burada olursam toza dönüşürüm." Etrafına sihir topladı ve boşlukta bir delik açtı. "Beni Sonsuz Tazelik'te ziyarete gel, Al. Konuşacak çok fazla şeyimiz var." Sonra havada açtığı açıklığın içinden geçti ve gözden kayboldu.

Siren sesleri kapının dışında durdu. Alt katta bir kapı çarpılarak açıldı.

"Alex?" Falin ve Ölüm aynı anda ismimi haykırdı.

Gözlerimi kapamıştım. Çok yorgundum. "Sanırım artık bayılacağım."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Geceyi nezarete geçirdim. Muhtemelen hastaneye gitmiş olmam gerekirdi ama Rianna'nın büyüğü yaralarımın büyük kısmını iyileştirmişti. Açığa alınmış bir PAB ajanı, baygın ve şiddet görmüş kız kardeşim ve üç cesetle bulunmuştum. Hapishaneden daha kötü bir yere düşmediğim için sanırım memnun olmalıydım.

Küçük, ıssız hücrede bana ne yapacaklarını karar vermelerini bekliyordum. Aralıklı olarak uykuya dalıyordum. Her uyandığımda Ölüm'ü odanın köşesinde kısık gözlerle beni izlerken buluyordum. Uyanık olduğumu fark ettiğindeyse hiçbir şey söylemeden kayboluyordu.

Tatlı ama bir yandan da biraz garip. *Beni sevdiğini söyledi.* Düşüncesi bile beni gülümsetmeye yetiyordu. Tabii kaçma isteği de uyandırmıyor değildi.

Sert örtünün üzerinde uzandım ve gözlerimi tavana diktim ya da en azından tavan olması gereken yere. Mezar özümü -ve tabii gerçekliği- bıraktığımdan beri tamamen kör olmuştum. Bunu önceden fark etmememin sebebiyse dünyayı fiziksel bir seviyede hissetmemdi. Şimdiyse Aetheric, sihir şeritleriyle odayı aydınlatarak etrafımda dönüyordu. Gözlerimi kırptığımda tüm renkler kayboldu. Duvarlar çökerken oda griye döndü. Ölüler diyarı... Gözümü tekrar kırptım. Oda, anımsadığım bir enerjiyle parlıyordu. Duvarlar, hücremin benden önceki konuklarının acı ve hayal kırıklıklarını

yayıyordu. Bu gerçeklik düzleminin adını bile bilmiyordum. İç çektim.

Görüşümün sürekli değişmesi canımı sıkıyordu ama gerçeklikle çok fazla oynamıştım ve çok fazla güç kanalize etmiştim. Belli ki bu da bir tür geri tepmeydi. Kalıcı olmayacağını yalnızca umabilirdim.

“Alex?”

Roy? Oturdum ve hayaletle dik dik baktım. “Dün akşam nereye gittin? Rianna ayrıldıktan sonra seni bir daha görmedim.”

Omuzlarını silkti ve gözlüklerini parmağıyla ittirdi. “Ruh toplayıcılar hayaletleri topluyordu. Oradan çıkmalıydım.” Güldü. “Ama tahmin et ne oldu? Bedenim artık bana benziyor. Az önce morgu kontrol ettim ve oradaydım! Yani görünmem gerektiği gibi görünüyorum.”

“Tebrikler. Sanırım bu yakında gideceğin anlamına geliyor? Hayaletler bundan sonra nereye gidiyorsa artık?”

Omuzlarını ileri attı. “Şey, anlarsın ya, şu konu hakkında... Hâlâ daha şu televizyon röportajını yapmam gerekiyor. Hatırladın mı? Sonra biraz düşündüm de burada biraz takılabilirim. Yani artık konuşabileceğim biri olduğuna göre hayalet olmak o kadar kötü değil.”

Konuşacak biri... Bu ben oluyordum. *Harika! Gerçekten de hayalet bir yol arkadaşım var.* Eğer yakın zamanda hapis-ten çıkarsam...

Sanki düşüncelerimle çağırmışım gibi elektronik bir vızıltı sesi geldi. Polis hücrenin demirlerine yaklaşıırken Roy gözden kayboldu.

“Alex Craft, gitmekte özgürsün,” dedi hücrenin kapısını açarken.

Küçük örtüyü üzerimden attım ve görevli memuru koridora kadar takip ettim. Beni beton zeminli kapıya doğru götürdü, buradaysa başka bir memur özel eşyalarımı kahverengi bir kese kâğıdı içinde bana teslim etti.

“Bu kadar mı? Gidebilir miyim?”

Üniformalı memur dudaklarını büzdü. Beni buldukları

yeri düşününce gün ışığını uzun bir süre görmeyi beklemiyordum ama kapı önümde gıcırdadı ve lobiye yürüdüm.

Kapının önünde bir adam beni bekliyordu. Pahalı takım elbisesinin önünü garip bir şekilde çekmişti. "Alex Craft?"

Memur başını onaylayarak salladı. "Gidebilir."

Adam bana kaşlarını çatıp, "Lütfen beni takip edin," dedi.

Lobiye kadar bana eşlik eden memura kısa bir bakış attım. Tam olarak kimin gözetimi altında ve hangi şartlar altında beni serbest bırakmıştı? Memurun yüzü hiçbir ipucu vermiyordu.

Eh, burada sonsuza kadar kalamam. Gergin adamı takip ettim.

Beni binadan çıkardı. Sonra bir limuzine doğru yürüdü ve kapıyı benim için açtı.

Tamam. Bu normal değildi.

Eğildim ve içeriye baktım. Babam bir elinde kırmızı şarap kadehi, diğerindeyse bir dosyayla koltukta oturuyordu.

Bana baktı ve dosyayı bir kenara bıraktı. "İçeri gel, Alexis."

Neredeyse binmeyecektim. Arkamı dönmeyi ve doğruca geldiğim yere girmeyi düşündüm ama merakım üstün geldi ve karşısındaki koltuğa geçtim. *Umarım sonu iyi olur.* En kötü ihtimalle birkaç soru soracak fırsatım olurdu.

Görüşüm Aetheric'e kaydı. Babam renk şeritleriyle sarılmış, ışıktan oluşan gümüşü bir ruh halindeydi ama hiçbiri ona ulaşamıyordu. Sihir iplikleri ondan kaçıyor gibi görünüyordu. *Peri?*

Gözümü kırptım. *Kanımdaki peri o muydu?*

"Kardeşin seni sordu," dedi. Parmaklarını birleştirdi ve dirseklerini dizlerinin üzerinde dengeledi.

Başımı salladım, kelimelerini anlamayacak kadar sarsılmıştım. Sözlerine anlam verebilmek için birkaç defa gözlerimi kırpmak -ve dünyanın gözlerimin önünde şiddetle değişmesini izlemek- zorunda kaldım. "Casey ne dedi?"

"Yalnızca hayatını kurtardığından bahsetti. Neler olduğunu anlatmayı reddediyor. Nasıl olduğunu sormayacak mı-

sın?" Sormadığımı görünce devam etti. "Kafası karışık ve muhtemelen bu travmatik olaydan sonra terapiye ihtiyacı olacak ama o güçlü bir kız. Yara izleri kalacak ancak izleri kapatmak için cilt tılsımları edinebilir. Bunların haricinde kardeşin iyi."

Hırpalanmıştı ve psikoloğa ihtiyacı vardı. Ama babama göre problem yoktu. *İyi*di. Babam belli ki "iyi" kelimesini, dünyanın geri kalanından daha farklı bir anlamda kullanıyordu.

Beni izleyerek geriye yaslandı. Bekledim. Beni görmek için bunca zahmete girmişti, bu yüzden bir sebebi olduğunu varsayıyordum ama hiçbir şey demedi. Koltuğumda kıpırdandım. Babam sanki bir dergi kapağından fırlamış gibi canlı bakışlar atarken ben bir araba kazası, sihirli bir savaş ve nezarette bir gece geçirdiğimin fazlasıyla farkındaydım.

Bir şey söylememeye devam ederken daha da sinirlendim. "Perisoylu olmanın çocuklarının bilmesi gereken bir şey olduğunu düşünemedin mi? Hatta belli ki bir saltanat perisi."

Babam, sırrını öğrendiğim için şaşırmış görünme nezaketi bile göstermedi. Sadece oturduğu yerden beni izlemeye devam etti.

Görüntü büyüsünün altında kısa ve ustaca kesilmiş saçları daha uzun ve solgundu. Yüz hatları daha keskindi. Bir insan görüntüsünden çok da farklı değildi ama oldukça çarpıcıydı ve genç görünüyordu. Babam benden çok da yaşlı görünmüyordu. Ayrıca peri görüntüsü bir yerlerden oldukça tanıdık geliyordu.

Kaşlarımı çatıp gizlediği yüzünü nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Bir anda kafama dank etti. Belediye binasındaki Gregory Delane portresi. *Babam Nekros'un ilk valisi miydi?* Bunun üzerinden elli yıldan fazla zaman geçmişti. Zaten ağrıyan başım zonklamaya başladı. Sanki düşüncelerimin yerli yerine oturmasına faydası olacaktıysa kafamı salladım. Olmadı. Babam sessizliğini korumaya devam etti.

"Perisoylu." Ağzında bıraktığı tattan hoşlanmamış gibi kelimeyi söyler söylemez dudaklarını büktü ve başını salladı.

dı. “Peri kanı taşıyan insanlar vardır, Alexis ve bir de insan kanı taşıyan periler. Aradaki farksa ruhtur.” Öne doğru eğildi. “Kanlı Ay perilerin ruhlarını çağırıyordu. Hâlâ peri olduğunun farkında olmayan pek çok periyi uyandırdı ama gelişti yalnızca kaçınılmaz olanı hızlandırdı.”

Tam da şifreli tekerlemelerin hayatımdan çıktığını düşünürken... “Bu da ne demek oluyor?”

“Bu uzun soluklu bir oyun, Alexis.” Kafamın karışıklığını eğlenceli buluyormuş gibi güldü. Sonra göğsünün önündeki cebine uzandı ve ufak bir kâğıt parçası çıkardı. Bana uzattı. “Kurmay başkanımın ölümünü aydınlatman ve bir megalomanın planlarını bozmandan dolayı seni geriye dönük işe almak istiyorum.”

Kâğıdı parmaklarının arasından çekip aldım ve açtım. Bu bir çekti. Üzerinde sıfırların çok olduğu bir çek. *Bunu kabul edecek miyim?* Özellikle son bir buçuk haftalık yoğun çalışmamı bedavaya yaptığımı düşününce reddetmek zor geliyordu ama gerekçelerini inandırıcı bulmamıştım. “Ne istiyorsun?”

“Para, vermiş olduğun hizmetler için. Başka bir şey değil.”

Yüzüne baktım. Bir periydi. Yalan söyleyemezdi. Çeki cebime attım. “İyi.”

Başka bir şey söylemedi, ben de limuzinden çıktım. Kapıyı kapatmak için arkama döndüğümde sesi beni dışarıda takip etti.

“Alexis, aramızı evimde düzeltebilir miyiz? Yoksa o kapı çoktan kapandı mı?”

Korkudan sindim. Gerçekliği henüz düzeltememiştim, bu yüzden Caine malikânesinin ortasındaki dairesel alan artık bizim gerçeklik düzlemimizden Aetheric’e geçiş noktasıydı. Ölüler diyarıyla gerçekliğin birleştiği birkaç tane daha bozuk nokta vardı. Oraları öylece bırakmak muhtemelen güvenli değildi ama bunları, ait olduğu gerçekliğe nasıl koyacağımı bilmiyordum.

Babamla göz göze geldim. “Kilitleyebilirsin bile.”

Limuzin hareket ederken geri çekildim. Sonra ne yapacağımı bilemedim. *Acaba polisler telefon edip evden beni alması için birini çağdırmama izin verirler miydi?* Merdivenleri tekrar tırmanmak için geri döndüm.

“Al!”

Kafamı çevirdiğimde bir araba kaldırımın üzerinde durmuştu. Caleb ön yolcu koltuğundan zıplayarak indi. Devasa kollarıyla bana sarılırken neredeyse beni ikiye bölmeye çalışıyormuş gibi sıktı. “Senin için çok endişelendik, kızım.”

Biz?

Holly ve Tamara tam arkasıdaydı. Kendimi büyük bir kucaklama sandviçinin tam ortasında buldum. Sıcacıklardı, hatta neredeyse rahatlıkla dokunulamayacak kadar sıcak ama tam da o anda o kadar da umrumda değildi.

“Benim almaya geldiğiniz için teşekkürler çocuklar,” dedim.

“Burada olan sadece biz değiliz,” dedi Holly. “Sana bir sürprizimiz var.”

Arabanın arka kapısını açtı ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. “John!”

Yavaş ve sanki eklemleri yokmuş gibi hareket ediyordu ama bıyığı bir gülümseme ile seğirdi.

“Uyanıksın,” dedim ona doğru koşarken.

“Dün gece uyandım. Belki de dolunaydandır.”

Evet, ay. Ürpertimi, yalnızca bir kısmını zorlayarak çıkarttığım öksürük sesiyle örtmeye çabaladım.

John omuzlarımı sıktı. “İyi olduğunu gördüğüme sevindiğimi söylemek isterdim ancak yorgun gözüküyorsun. Nasıl gidiyor?”

Zorla gülümsedim. “İyiyim.”

“Şey, öğle yemeğinde beraber oluruz diye düşünmüştük ama...” Tamara’nın sesi giderek kısıldı, gözlerini korku filminden yeni çıkmış gibi duran kıyafetime dikmişti.

Evet. Gerçekten de tek istediğim eve gitmekti.

“Alex,” diye fısıldadı Holly. Bir yandan da dirseğiyle beni dürtüyordu. Kafasıyla merdivenlerin üstünü gösterdi.

Tam o anda Falin dışarı çıkmıştı. Eli hâlâ kapının üzerindeydi, durdu ve gözlerini grubumuza dikti. Etrafıma baktım. Onunla buluşacak ya da onu evine bırakacak kimse yoktu.

“Hemen geliyorum, çocuklar,” dedim merdivenlerden yukarı doğru çıkarken.

Falin beni yarı yolda karşıladı. Beni tutup kucakladı; hem hassas hem de tüm dünyayı saracak şekilde. Yine de kollarında gerildiğimde geri çekildi.

Yüzüme dimdik baktı ve gördüğü şey onu mutlu etmedi. “Sanırım artık beraber çalışacak bir sebebimiz kalmadı.”

Kafamı salladım. “Hayır, kalmadı.”

Coleman, Falin’in Kış Kraliçesi’nin sevgilisi olduğunu söylemişti. Düşüncesi bile sanki göğsüme bir tane daha hançer saplanmış gibi hissettirdi. Bu duyguyu sevmedim. Şu an elveda demek akıllıca olurdu. Onu bir daha görememek... Ama bu düşünce de daha iyi hissettirmedi.

Onu bir daha görmemeye hemen karar vermek zorunda değilim. Evet, bazı şeyleri anlatmayarak bana yalan söylemişti ama benim de kendi sırlarım yok değildi. Tabii onunla yatmayı bırakmalıydım, kelimenin her anlamıyla. Bu her şeyi bulanıklaştırırdı.

Her şey yeterince karmaşıktı: Her göz kırpışımında farklı gerçeklik düzlemleri görmek, gerçekliği karıştırmak ve babamın bir peri olduğunu öğrenmek... Hayatımda tek sabit şey olan Ölüm de felaket şekilde tutarsızdı. *Ve beni sevdiğini söylemişti.* Bu konu hakkında ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi hâlâ bilmiyordum. Normalliğe gerçekten ihtiyaç duyarken Falin’i etrafımda tutmak bir felaket reçetesi gibiydi ama yine de ona elveda demek de istemiyordum.

“Gideceğin yere bırakmamızı ister misin?” diye sordum kafamla Holly’nin arabasını işaret ederek.

“Öğle yemeği yemedim. Ya sen?”

Açtım fakat... “Tek istediğim bir duş almak.”

“Ben yemek yaparken duş alabilirsin.” Gülüşü, gözlerindeki buzları eritecek kadar sıcaktı.

Başımız çoktan beladaydı. “Altı kişiye yetecek kadar yemek yapman gerekecek.”

Kolumu onunkine sardım ve onu merdivenlerin aşağısında bekleyen arkadaşlarıma doğru götürdüm. “Ha bu arada, diş fırçanı banyomdan al.”

1. Maceranın Sonu

*Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane*